АЗ СЪМ ЕДНА ОТ ТЯХ

ВИКТОРИЯ АЙВЯРД

АЗ СЪМ ЗЛОЩАСТНА СЛУЧАЙНОСТ

АЛЄНА КРАЛИЦА

АЗ СЪМ ЛЪЖА

ciela

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Светът на Мер Бароу е разделен според цвета на кръвта: червена или сребърна. Мер и семейството ? са Червени – те са от простолюдието, смирени, поробени, съществуват, за да служат на сребърнокръвния елит, чиито свръхестествени сили ги правят почти равни на боговете.

Мер търси прехрана на улиците, краде каквото може, за да помогне на семейството си да оцелее, загубила е надежда за бягство от гетото, което е неин дом. Но когато по странен обрат на съдбата е наета като прислуга в двореца на кралското семейство, се случва нещо немислимо. Чудо. Катастрофа! Мер открива пред очите на благородниците и двамата принцове, че притежава тайнствена сила… Но как е възможно, когато кръвта ? не е сребърна?

Мер е отвлечена и затворена в двореца, а червената ? кръв е прикрита под рокли от муселин и бижута. Но зад бляскавите кулиси на разкоша дремят вражди и коварство, а в кралския двор клокочи вътрешна война – защото да властваш е опасна игра. На фона на интригите на благородниците действията на момичето ще отприщят жесток и смъртоносен танц, който ще изправи принц срещу принц – и Мер срещу собственото ? сърце.

"Алена кралица" е смайващо приключение, в което романтика и революция се сблъскват, крале и благородници се борят за власт, а простолюдието - за свободата си. Прочетете второто заглавие от новата поредица "Сиела тийн".

Наелектризиращо начало на фантастична нова серия.
"Гардиън"

- Виктория Айвярд
  - Първа глава
  - Втора глава
  - Трета глава
  - Четвърта глава
  - Пета глава
  - Шеста глава
  - Седма глава

- Осма глава
- Девета глава
- Десета глава
- Единадесета глава
- Дванадесета глава
- Тринадесета глава
- Четиринадесета глава
- Петнадесета глава
- Шестнадесета глава
- Седемнадесета глава
- Осемнадесета глава
- Деветнадесета глава
- Двадесета глава
- Двадесет и първа глава
- Двадесет и втора глава
- Двадесет и трета глава
- Двадесет и четвърта глава
- Двадесет и пета глава
- Двадесет и шеста глава
- Двадесет и седма глава
- Двадесет и осма глава
- Епилог

Виктория Айвярд
Алена кралица
(книга първа от "Алена кралица")

Първа глава

Мразя Първия петък. Заради него селото се препълва с народ, а сега, в жегата насред разгара на лятото, това е последното, което ни трябва. На сянка не е толкова зле, но вонята на тела, плувнали в пот от сутрешната работа, е достатъчна, за да пресече млякото. Въздухът трепти от горещина и влага и дори локвите от вчерашната буря са горещи с въртящи се в тях ивици от нефт в цветовете на дъгата.

Пазарът започва да се опразва, докато всички затварят сергиите си за деня. Търговците са разсеяни, небрежни и ми е лесно да взема каквото си поискам от стоките им. Когато приключвам, джобовете ми са издути от дребни дрънкулки и си имам ябълка за из път. Не е зле като за няколко минути работа. Когато тълпата от хора се раздвижва, се оставям да бъда понесена от човешкия поток. Ръцете ми се стрелкат навътре и навън и никое докосване не трае повече от миг. Няколко книжни банкноти от джоба на мъж, гривна от китката на жена – нищо прекалено голямо. Селяните са твърде заети да се тътрят покрай мен, за да забележат джебчийка сред тях.

Високите, издигнати върху подпори постройки, на които е кръстено селото – Стилтс, Подпорите, много оригинално, няма що – се издигат навсякъде около нас три метра над калната земя. Пролетно време по-ниският бряг е под водата, но точно сега е август, когато обезводняването и опасността от слънчев удар дебнат из селото. Почти всеки очаква с нетърпение Първия петък, когато работата и училището приключват по-рано. Но не и аз. Не, аз бих предпочела да съм в училище, без да научавам нищо, в пълна с деца класна стая.

Не че ще съм в училище още много дълго. Осемнайсетият ми рожден ден наближава, а с него – и военната повинност. Не чиракувам при занаятчия, нямам работа, така че ще ме изпратят на война като всички други *безделници.* Нищо чудно, че не е

останала работа, при положение че всеки мъж, жена и дете се опитва да се откопчи от постъпването в армията.

Братята ми заминаха на война, когато навършиха осемнайсет, и тримата – изпратени да се бият с езерняците. Единствено Шейд умее да пише сносно и ми изпраща писма, когато може. Не съм получавала вест от другите си братя, Брий и Трами, от повече от година. Но липсата на новини е добра новина. Семействата може и с години да не чуят нищо и накрая да открият синовете и дъщерите си на прага, прибрали се у дома в отпуск или понякога щастливо уволнени. Обикновено обаче получавате писмо от тежка плътна хартия, подпечатано с печата с кралската корона върху него, което съдържа кратко изречение в стил „Благодарим ви за живота на детето ви“. Може дори да ви изпратят и няколко копчета от разкъсаните им протрити униформи.

Бях на тринайсет, когато Брий замина. Той ме целуна по бузата и ми даде един-единствен чифт обици, който да си поделим със сестричката ми Гиза. Представляваха полюшващи се стъклени мъниста в мъгливо розовия цвят на залеза. Онази нощ си пробихме сами ушите. Трами и Шейд спазиха традицията, когато заминаваха. Сега и двете с Гиза имаме по едно ухо, окичено с по три мънички камъчета, за да ни напомнят за братята ни, сражаващи се някъде. Не повярвах истински, че ще трябва да заминат, не и докато легионерът в излъсканата си броня не се появи и ги отведе един след друг. А тази есен ще дойдат за мен. Вече започнах да спестявам – и да крада – за да купя обици на Гиза, когато тръгна.

Не мисли за това. Така казва винаги мама – за армията, за братята ми, за всичко. *Страхотен съвет, мамо.*

Надолу по улицата, там, където се пресичат Мил и Марчър Роуд, тълпата се сгъстява и още жители на селото се присъединяват към похода. Банда хлапета, начинаещи малки крадци, пърха из суматохата с лепкави търсещи пръсти. Твърде малки са, за да ги бива в това, и служителите на Сигурността бързо се намесват. Обикновено хлапетата щяха да бъдат изпратени на позорния стълб или в затвора на предния пост, но офицерите искат да гледат Първия петък. Задоволяват се да цапнат здравата тарторите няколко пъти, преди да ги пуснат. *Дребни прояви на милост.*

Едва доловим натиск върху китката ми ме кара да се извъртя бързо, действайки по инстинкт. Сграбчвам ръката, проявила достатъчно глупост да ми пребърква джобовете, и стискам силно, за да не може малкото дяволче да избяга. Обаче откривам, че вместо в мършаво хлапе се взирам в ухиленото лице на младеж.

Килорн Уорън. Чирак на рибар, сирак от войната и вероятно

единственият ми истински приятел. Като деца се биехме ожесточено помежду си, но сега, когато сме по-големи – а той е с трийсет сантиметра по-висок от мен – се опитвам да избягвам спречкванията. Предполагам, че и той си има полезни качества. Да достига до високите рафтове например.

– Ставаш по-бърза. – Той се подсмихва, отърсвайки се от хватката ми.

– Или ти ставаш по-бавен.

Той завърта очи и грабва ябълката от ръката ми.

– Гиза ли чакаме? – пита и отхапва от плода.

– Тя има разрешително за деня. Работи.

– Да се размърдаме тогава. Не искам да изпусна шоуто.

– И само каква трагедия би било това.

– Тюх, тюх, засрами се, Мер – подмята закачливо той, като разклаща пръст към мен. – Предполага се да е забавно.

– *Предполага се* да е предупреждение, тъпак такъв.

Но той вече потегля с дългите си крачки, принуждава ме почти да подтичвам, за да не изоставам. Походката му е криволичеща, неуравновесена. *Моряшка походка,* така я нарича, макар че никога не е бил в открито море. Предполагам, че дългите часове на борда на риболовната лодка на господаря му, плаваща по реката, няма как да не му се отразят.

Подобно на татко бащата на Килорн беше изпратен на война, но докато моят се върна без един крак и без един бял дроб, господин Уорън пристигна в кутия за обувки. След това майката на Килорн избяга и остави малкия си син да се оправя сам. Той едва не умря от глад, но някак продължи да си търси схватки с мен. Хранех го, за да не ми се налага да подритвам торба с кокали, и сега, десет години по-късно, ето го и него. Поне чиракува и няма да се сблъска с войната.

Стигаме до подножието на хълма, където тълпата е по-гъста, напира и се бута от всички страни. Посещаването на Първия петък е задължително, освен ако не си като сестра ми „работник от съществено значение“. Сякаш бродирането върху коприна е нещо съществено. Но Сребърните обичат копринатa, нали така? Дори офицерите от Сигурността, доста от тях във всеки случай, могат да бъдат подкупени с неща, ушити от сестра ми. Не че зная от опит.

Сенките около нас стават по-плътни, докато се катерим по каменните стълби към билото на хълма. Килорн взема стъпалата по две наведнъж и почти ме оставя зад себе си, но спира да ме изчака. Ухилва се надолу към мен и отмята кичур избеляла златистокафява коса от зелените си очи.

– Понякога забравям, че имаш краката на дете.

– По-добре, отколкото мозъка на дете – тросвам се и го целувам лекичко по бузата, докато минавам. Смехът му ме следва нагоре по стъпалата.

– По-кисела си от обикновено.

– Просто мразя тези неща.

– Знам – промърморва той, поне веднъж сериозен.

А после се озоваваме на арената, слънцето прежуря над главите ни. Построена преди десет години, арената е вероятно най-високата постройка в Подпорите. Не е нищо в сравнение с внушителните сгради в градовете, но въпреки това извисяващите се арки от стомана, хилядите метри бетон са достатъчни да накарат едно селско момиче да затаи дъх.

Офицерите от Сигурността са навсякъде, сребристочерните им униформи се открояват в тълпата. Това е Първият петък и те нямат търпение да видят церемониите. Носят дълги пушки или пистолети, макар да нямат нужда от тях. Както е обичайно, офицерите са Сребърни, а Сребърните няма защо да се страхуват от нас, Червените. Всеки знае това. Ние не сме им равни, макар че не бихте се досетили, ако ни погледнете. Единственото, което ни отличава поне външно, е, че Сребърните стоят гордо изправени. Нашите гърбове са превити от работа, несбъдната надежда и неизбежното разочарование от участта ни в живота.

Във вътрешността на арената с открит покрив е също толкова горещо, колкото и навън, и Килорн, винаги внимателен, ме отвежда на сянка. Тук няма седалки, само дълги бетонни пейки, но малцината Сребърни благородници горе се наслаждават на прохладни уютни ложи. Там разполагат с напитки, храна, *лед* дори в разгара на лятото, столове с възглавнички, електрическо осветление и други удобства, на каквито аз никога няма да се радвам. Сребърните приемат това като даденост, оплаквайки се от „окаяните условия“. Ще им дам аз едни окаяни условия, ако ми падне възможност. Всичко, което получаваме ние, са твърди пейки и няколко видео екрана с писклив звук, почти непоносимо ярки и шумни.

– На бас по една дневна надница, че днес е поредният силнорък – казва Килорн и мята огризката от ябълката към пода на арената.

– Не си и помисляй – изстрелвам в отговор към него. Мнозина Червени залагат обиците си на схватките, надявайки се да спечелят нещичко, което да им помогне да изкарат още една седмица. Но не и аз, нито дори с Килорн. По-лесно е да свия кесията на букмейкъра, отколкото да се опитам да спечеля пари оттам. – Не бива да си прахосваш така парите.

– Не е прахосване, ако съм прав. *Винаги* е силнорък, който

размазва някого от бой.

Силноръките обикновено са в поне половината схватки: техните умения и способности подхождат на арената по-добре от тези на почти всеки Сребърен. Те сякаш се наслаждават на това, използвайки свръхчовешката си сила да подмятат другите участници като парцалени кукли.

– Ами другият? – питам, като си мисля за най-различните Сребърни, които могат да се появят. Левитатори, суифти, нимфи, зеленопръсти, каменокожи – все ужасни за гледане.

– Не съм сигурен. Да се надяваме, че ще е нещо готино. Няма да ми се отрази зле малко забавление.

Двамата с Килорн всъщност не сме на едно мнение за Майсторските двубои в Първия петък. За мен да гледам как двама противници се нахвърлят един на друг, не е нещо, което носи наслада, но Килорн го обожава. *Нека се унищожат взаимно,* казва той. *Те не са нашите хора.*

Той не разбира какво е предназначението на Майсторските двубои. Това не е безсмислено развлечение, предназначено да даде на Червените известен отдих от тежката изтощителна работа. Това е пресметнато студено послание. Само Сребърни могат да се бият на арената, защото само един Сребърен може да *оцелее* на арената. Те се бият, за да ни покажат силата и могъществото си. *Не можете да се мерите с нас. Ние сме по-добри от вас. Ние сме богове.* Изписано е във всеки свръхчовешки удар, който нанасят участниците.

И са напълно прави. Миналия месец гледах как един суифт се бие с левитатор и макар че суифтът можеше да се движи по-бързо, отколкото беше възможно да го следиш с поглед, левитаторът го спря намясто. Само със силата на ума си повдигна другия борец от земята. Суифтът започна да се дави; мисля, че левитаторът го държеше за гърлото с невидима хватка. Когато лицето на суифта посиня, прекратиха двубоя. Килорн ликуваше. Беше заложил на левитатора.

– Дами и господа, Сребърни и Червени, добре дошли на Първия петък, Августовския двубой. – Гласът на говорителя отеква из арената, усилен от стените. Звучи отегчен, както обикновено, и не го виня.

Някога Двубоите изобщо не били мачове, а екзекуции. Затворници и врагове на държавата били транспортирани до Арчън, столицата, и убивани пред тълпа Сребърни. Предполагам, че това се е харесало на Сребърните, и започнали Двубоите. Не за убиване, а за развлечение. После се превърнали в Майсторските двубои и се разпространили из другите градове, до други арени и друга публика. В крайна сметка Червените получили позволение

да присъстват, принудени да се задоволят с евтините места. Не след дълго Сребърните построили арени навсякъде, дори в села като Подпорите, и посещаването им, което някога било благоволение, се превърнало в задължително проклятие. Брат ми Шейд казва, че това е, защото градовете с арени се радват на значително намаляване на престъпността сред Червените, на размириците, дори на малобройните актове на бунт. Сега на Сребърните не им се налага да прибягват до екзекуции или до легионите, нито до Сигурността, за да поддържат мира: двама борци могат да ни сплашат също толкова лесно.

Днес въпросните двама изглеждат напълно подходящи за задачата. Първият, чието излизане на белия пясък е оповестено, е Кантос Карос, Сребърен от Харбър Бей на изток. На видео екрана се показва ясно изображение на воина и не е нужно някой да ми казва, че това е силнорък. Има ръце като дървесни дънери, изпъстрени с изпъкнали жили и вени, изопващи кожата му. Когато се усмихва, виждам, че всичките му зъби са липсващи или счупени. Може би се е сблъскал в двубой със собствената си четка за зъби още като подрастващ.

До мен Килорн крещи насърчително, а другите жители на селото надават рев заедно с него. Един офицер от Сигурността хвърля самун хляб на по-гласовитите заради усилията им. Вляво от мен друг подава на врещящо дете яркожълт лист хартия. *Лек*-листчета – допълнителни дажби електричество. И всичко това – за да ни накарат да ликуваме, да ни накарат да крещим, да ни заставят да гледаме дори ако не искаме.

– Точно така, нека ви чуе! – изрича провлечено водещият, насилвайки се да придаде на гласа си възможно най-голям ентусиазъм. – А тук виждаме неговия противник, направо от столицата, Самсон Мерандус.

Другият воин изглежда блед и нездрав редом до буцата мускули в човешки образ, но синята му стоманена броня е фина и излъскана до ослепителен блясък. Вероятно е втори син на втори син, опитващ се да си спечели слава на арената. Макар че би трябвало да е уплашен, той изглежда странно спокоен.

Фамилното му име звучи познато, но това не е необичайно. Мнозина Сребърни принадлежат към прочути фамилии, наречени династии, с десетки членове. управляващата фамилия на нашия район, долината на столицата, е Династията Уел, макар че никога през живота си не съм виждала Управителя Уел. Той никога не посещава района повече от един-два пъти годишно, а дори тогава *никога* не се принизява дотолкова, че да влезе в Червено село като моето. Веднъж видях речната му лодка, лъскав изящен плавателен съд със зелено-златни знамена. Той е зеленопръст,

умее да кара всичко да расте и да се раззеленява, и когато мина, дърветата по брега разцъфнаха, а от земята изникнаха цветя. Мислех си, че е красиво, докато едно от по-големите момчета не замери лодката му с камък. Той падна в реката, без да причини вреда. Въпреки това изправиха момчето на позорния стълб.

– Ще бъде силноръкият със сигурност.

Килорн поглежда намръщено дребния борец:

– Откъде знаеш? Каква е силата на Самсон?

– На кого му пука, така и така ще загуби – подмятам презрително, настанявайки се да гледам.

Над арената отеква обичайният призив. Мнозина се изправят на крака, жадни да видят, но аз оставам седнала в знак на мълчалив протест. Колкото и спокойна да изглеждам, гневът кипи под кожата ми. Гняв и ревност. *Ние сме богове,* отеква в главата ми.

– Борци, заемете позиция.

Те се подчиняват, забивайки пети в противоположни страни на арената. Огнестрелните оръжия не са позволени в тези битки, затова Кантос измъква къс широк меч. Съмнявам се, че ще му потрябва. Самсон не изважда оръжие, пръстите му просто се присвиват и потрепват край тялото.

Нисък жужащ електрически звук преминава през арената. *Мразя тази част.* Звукът вибрира в зъбите ми, в костите ми, пулсирайки, докато си помислям, че нещо може да се разбие. Свършва рязко с подобен на чуруликане звън. *Започва се.* Шумно изпускам дъха си.

Още от първия миг изглежда, че ще бъде кървава баня. Кантос се втурва напред като бик, вдига облачета пясък след себе си. Самсон се опитва да се изплъзне на Кантос, използвайки рамото си, за да се шмугне покрай Сребърния, но силноръкият е бърз. Той улавя Самсон за крака и го мята през арената, сякаш е от от перушина. Последвалите ликуващи възгласи заглушават рева на Самсон, когато се блъсва в бетонната стена, но болката е изписана на лицето му. Преди дори да може да се надява да се изправи, Кантос се навежда над него и го вдига към небето. Самсон се удря в пясъка, свит на купчина като чувал счупени кости, но някак се изправя отново на крака.

– Той да не е боксова круша? – засмива се Килорн. – Дай му да се разбере, Кантос!

На Килорн не му пука за един допълнителен самун хляб или още няколко минути електричество. Не затова надава насърчителни викове. Искрено иска да види как кръв, Сребърна кръв, *кръвта на сребристокръвните*, обагря арената. Няма значение, че кръвта е всичко, което ние не сме; всичко, което не

можем да бъдем; всичко, което *искаме.* Той просто има нужда да я види и да се залъже с мисълта, че те наистина са човешки същества, че могат да бъдат наранени и победени. Но аз знам по-добре. Тяхната кръв е заплаха, предупреждение, обещание. *Ние не сме същите и никога няма да бъдем.*

Не остава разочарован. Дори зрителите по местата в ложите могат да видят металическата, с преливащи се цветове, течност, капеща от устата на Самсон. Тя отразява лятното слънце като водно огледало, рисувайки река надолу по врата му и навътре в бронята му.

Това е истинското разделение между Сребърните и Червените: цветът на кръвта ни. Тази проста разлика по някакъв начин ги прави по-силни, по-умни, *по-добри* от нас.

Самсон се изплюва, запраща през арената струи кръв като лъчите на слънце. На десетина метра от него Кантос стиска поздраво меча си, готов да омаломощи Самсон и да сложи край на това.

– Горкият глупак – промърморвам. Изглежда, че Килорн е прав. *Просто боксова круша.*

Кантос стъпва тежко в пясъка с високо вдигнат меч, с горящи очи. А после замръзва насред крачка с броня, подрънкваща от внезапното спиране. От средата на арената окървавеният воин посочва към Кантос с поглед, който може да чупи кости.

Самсон махва леко с пръсти и Кантос тръгва в съвършен ритъм с неговите движения. Устата му зяпва и увисва отворена, като че ли е полудял или оглупял. *Сякаш разсъдъкът му го е напуснал.*

Не мога да повярвам на очите си.

Гробна тишина се спуска над арената, докато гледаме, без да разбираме сцената под нас. Дори Килорн няма какво да каже.

– Внушител – едва изричам на глас.

Никога преди не съм виждала някого от тях на арената – съмнявам се, че някой е виждал. Внушителите са рядко срещани, опасни и могъщи дори сред Сребърните, дори в столицата. Слуховете по техен адрес варират, но всичко се свежда до нещо просто и смразяващо: могат да влязат в главата ви, да четат мислите ви и *да контролират ума ви.* И именно това прави Самсон: с „шепот“ си е проправил път отвъд бронята и мускулите на Кантос в самия му ум, където няма защити.

Кантос вдига меча си с трепереща ръце. Опитва се да пребори силата на Самсон. Но колкото и да е силен, няма как да надвие врага в ума си.

Още едно извъртане на ръката на Самсон и сребърна кръв оплисква пясъка, когато Кантос забива меча си право през

бронята си в плътта на собствения си стомах. Дори горе на седалките чувам отвратителния жвакащ звук на метал, прерязващ месо.

Когато кръвта бликва от Кантос, из арената отекват възгласи. Никога преди не сме виждали тук толкова много кръв.

Сини светлини проблясват и оживяват, окъпвайки пода на арената в призрачно сияние, като дават сигнал за края на мача. Сребърни лечители тичат през пясъка, втурнали се към повалените Кантос. Тук не се предполага да умират Сребърни. От Сребърните се очаква да се бият храбро, да се перчат с уменията си, да представят добро зрелище – но не и да *умират*. В крайна сметка те не са Червени.

Офицерите се движат по-бързо, отколкото съм виждала преди. Няколко са суифти, които търчат насам-натам в размазани очертания, докато ни изтикват навън. Не искат да сме наоколо, ако Кантос умре на пясъка. Междувременно Самсон се оттегля с широки крачки от арената като титан. Погледът му пада върху тялото на Кантос и очаквам да има извинително изражение. Вместо това лицето му е безизразно, лишено от емоции и толкова студено. Мачът не е означавал нищо за него. *Ние* сме нищо за него.

В училище учехме за света преди нашия, за ангелите и боговете, които живеели на небето, управлявайки земята нежно и любящо. Някои твърдят, че това са просто приказки, но аз не вярвам на това.

Боговете все още ни управляват. Слезли са от звездите. И вече не са мили и добри.

Втора глава

Нашата къща е малка дори по стандартите на Подпорите, но поне имаме гледка. Преди нараняването си, по време на един от армейските си отпуски, татко построи къщата нависоко, за да можем да гледаме отсрещната страна на реката. Дори през лятната мараня се виждат разчистените земни участъци, които някога са били гора, сега напълно изсечена. Изглеждат така, сякаш мястото е поразено от болест, но на север и запад непокътнатите хълмове са успокоително напомняне. *Там някъде има още толкова много.* Отвъд нас, отвъд Сребърните, отвъд всичко, което познавам.

Изкатервам се до къщата по подвижната стълба от овехтяло дърво, изтъркано в съответствие с ръцете, които се изкачват и слизат всеки ден. От тази височина мога да видя няколко лодки, отправящи се нагоре по реката, гордо развели ярките си знамена. *Сребърни.* Единствено те са достатъчно богати, за да използват частен транспорт. Докато те се радват на превозни средства с колела, лодки за разходка по реката, дори високо летящи въздушни джетове, на нас не ни се полага нищо повече от собствените ни два крака или велосипед, ако имаме късмет.

Лодките сигурно са се отправили към Съмъртън, малкия град, който изниква около лятната резиденция на краля. Днес Гиза беше там, за да помага на шивачката, при която чиракува. Често ходят на пазара, когато кралят прави посещения, за да продават нейните ръкоделия на Сребърните търговци и благородници, които следват кралските особи като патета. Самото място е известно като Двореца на Слънцето и се предполага, че е великолепно, но никога не съм го виждала. Не знам защо кралските особи имат втора къща, особено след като дворецът в столицата е толкова изящен и красив. Но подобно на всички Сребърни те не действат, водени от нужда. А тласкани от ламтеж. И каквото искат, го получават.

Преди да отворя вратата пред обичайния хаос, потупвам

знамето, което пърха на верандата. Три червени звезди върху пожълтял плат, по една за всеки брат, и място за още. *Място за мен.* Повечето къщи имат такива знамена, някои – с черни ивици вместо звезди в безмълвен спомен за мъртви деца.

Вътре мама се поти над печката, разбърквайки яхнията в тенджерата, докато баща ми гледа свирепо от инвалидната си количка. Гиза бродира на масата, създава нещо прекрасно и изящно и напълно неразбираемо за мен.

– Прибрах се – казвам, без да се обръщам конкретно към някого. Татко помахва в отговор, мама кимва, а Гиза не вдига поглед от своето парче коприна.

Пускам до нея кесията си с откраднати вещи, оставям монетите да иззвънтят възможно най-силно.

– Мисля, че имам достатъчно да спретнем свястна торта за рождения ден на татко. И още батерии, достатъчно да изкараме месеца.

Гиза оглежда кесията, мръщейки се с неприязън. Тя е само на четиринайсет, но с остър ум за възрастта си.

– Някой ден хората ще дойдат и ще вземат всичко, което имаш.

– Ревността не ти приляга, Гиза – сгълчавам я и я потупвам по главата. Ръцете ѝ литват нагоре към съвършената ѝ лъскава червена коса, приглаждат я обратно в прилежно стегнатия кок.

Винаги съм искала нейната коса, макар че никога не бих ѝ го казала. Докато нейната е като огън, моята коса е това, което наричаме „речно кафява“. Тъмна в корените, бледа в краищата, докато цветът изчезва от косите ни, изсмукан от стреса на живота в Подпорите. Повечето хора поддържат косата си къса, за да крият сивите си краища, но не и аз. Харесва ми напомнянето, че дори косата ми знае, че животът не би трябвало да бъде такъв.

– Не ревнувам – казва обидено тя, като се връща към работата си. Пришива огнени цветя, всяко едно – красив пламък от конци на фона на маслено черна коприна.

– Прекрасно е, Ги. – Оставям ръката си да проследи едно от цветята и се дивя на копринено нежния му допир. Тя вдига поглед и се усмихва меко, показвайки равни зъби. Колкото и да се препираме, тя знае, че е моята малка звезда.

И всички знаят, че аз съм ревнивата, Гиза. Не мога да върша нищо, освен да крада от хора, които наистина умеят да правят разни неща.

Щом завърши чиракуването си, тя ще може да си отвори собствен магазин. Отвсякъде ще идват Сребърни да плащат за нейните кърпички, знамена и облекло. Гиза ще постигне това, което малцина Червени успяват, и ще живее добре. Ще се

погрижи за родителите ни и ще даде на мен и братята ми работа, за да ни измъкне от войната. Един ден Гиза ще ни спаси само с иглата и конеца си.

– Като нощта и деня сте, момичета мои – промърморва мама, като прокарва пръст през посивяващата си коса. Не го казва като обида, а като щекотлива истина. Гиза е сръчна, красива и мила. Аз съм малко по-недодялана, както меко се изразява мама. Тъмнината, контрастът със светлината на Гиза. Предполагам, че единственото общо нещо между нас са обиците, които си делим, споменът за братята ни.

Татко изхриптява от ъгъла си и удря по гърдите си с юмрук. Това е обичайно, защото има само един истински бял дроб. За щастие, спаси го умението на един Червен медик, който замести съсипания бял дроб с устройство, което можеше да диша вместо него. Не беше изобретение на Сребърните, защото на тях не им трябват такива неща. Те имат лечителите си. Но лечителите не си губят времето да спасяват Червените или дори да работят на предните линии, за да поддържат войниците живи. Повечето от тях остават в големите градове, удължават живота на престарели Сребърни, поправят съсипани от алкохола черни дробове и други такива. Така че ние сме принудени да се задоволяваме с таен пазар на техника и изобретения, за да се справим. Някои са глупави, повечето не вършат работа, но малко щракащ метал спаси живота на татко. Винаги го чувам как цъка: като мъничък пулс, който му помага да диша.

– Не искам торта – промърморва той. Не ми убягва бързият поглед, който хвърля към растящия си корем.

– Е, кажи ми какво искаш, татко? Нов часовник или…

– Мер, не смятам нещо, което си отмъкнала от нечия китка, за ново.

Преди в къщата на семейство Бароу да може да се разрази нова война, мама сваля яхнията от печката.

– Вечерята е сервирана. – Донася я на масата и изпаренията ме заливат.

– Ухае страхотно, мамо – лъже Гиза. Татко не е толкова тактичен и прави гримаса към яденето.

Понеже не искам да бъда разобличена, се насилвам да преглътна малко яхния. За моя приятна изненада не е толкова зле, както обикновено.

– Използвала си онзи пипер, който ти донесох?

Вместо да кимне и да се усмихне и да ми благодари, че съм забелязала, тя се изчервява и не отговаря. Знае, че съм го откраднала точно като всичките ми подаръци.

Гиза забелва очи над яхнията си, усещайки накъде върви този

разговор.

Бихте си помислили, че досега ще съм свикнала, но неодобрението им бавно се трупа върху мен.

С въздишка мама заравя лице в ръцете си:

– Мер, знаеш, че го оценявам – просто ми се иска…

Довършвам вместо нея:

– Да приличам на Гиза?

Мама клати глава. Поредната лъжа.

– Не, разбира се, че не. Не исках да кажа това.

– Ясно. – Сигурна съм, че горчивината в гласа ми може да се усети чак на другия край на селото. Полагам всички усилия да попреча на гласа си да ми изневери. – Това е единственият начин, по който мога да помогна, преди… преди да замина.

Споменаването на войната е бърз начин да накарам близките си да замлъкнат. Дори хриптенето на татко спира. Мама обръща глава, бузите ѝ се зачервяват от гняв. Под масата ръката на Гиза се сключва около моята.

– Знам, че правиш всичко, каквото можеш, с разумни основания – прошепва мама. Нужно ѝ е голямо усилие да каже това, но все пак то ме утешава.

Замълчавам си и се заставям да кимна.

После Гиза подскача на мястото си, сякаш се е стреснала от нещо:

– О, за малко да забравя. Отбих се в пощата на връщане от Съмъртън. Имаше писмо от Шейд.

Все едно някой пуска бомба. Мама и татко скачат тромаво на крака, посягат към мръсния пощенски плик, който Гиза измъква от жилетката си. Оставям ги да си го подават, оглеждайки листа. Никой от тях не може да чете, така че отбират каквото могат от самия лист.

Татко подушва писмото в опит да разпознае мириса:

– Бор. Не дим. Това е добре. Далече е от Задушливите земи.

Всички въздъхваме облекчено при тези думи. Задушливите земи са бомбардираната ивица земя, свързваща Норта с Езерните земи, където се водят повечето от боевете. Войниците прекарваха по-голямата част от времето си там, снишаваха се в окопите, обречени да загинат в експлозия или да предприемат дръзки атаки, завършващи с клане. Останалата част от границата се състои главно от езера, макар че в далечния север се превръща в тундра, прекалено студена, гола и пуста, за да се бият за нея. Татко беше ранен в Задушливите земи преди години, когато върху неговата военна част паднала бомба. Сега Задушливите земи са толкова опустошени от десетилетия на битки, че димът от експлозиите се е превърнал в постоянна мъгла, и там не вирее

нищо. Мястото е мъртво и сиво като бъдещето на войната.

Той най-сетне ми подава писмото да го прочета и аз го отварям с огромно нетърпение, едновременно любопитна и изплашена да видя какво има да разкаже Шейд.

Скъпо семейство, жив съм. Очевидно.

Това изтръгва тих кикот от татко и мен и дори една усмивка от Гиза. На мама не ѝ е толкова забавно, въпреки че Шейд започва така всяко писмо.

Изтеглиха ни далече от фронта, както татко с неговия нюх на копой вероятно се е досетил. Хубаво е да се върнем отново в главните лагери. Тук е Червено като зората, Сребърните офицери дори почти не се мяркат. А без дима на Задушливите земи всъщност се вижда как слънцето изгрява по-ярко всеки ден. Но няма да съм тук задълго. Командването планира да пренасочи нашата част за бойни действия в езерните области и бяхме изпратени на един от новите бойни кораби. Срещнах една жена медик, отделила се от частта си, която каза, че познава Трами и че той е добре. Засегнало го малко парче шрапнел, докато се изтегляли от Задушливите земи, но се възстановил добре. Без инфекция, без трайно увреждане.

Мама въздиша силно, като клати глава:

– Без трайни увреждания – изсумтява тя.

Все още нищо за Брий, но не се тревожа. Той е най-добрият от нас и наближава петгодишния си отпуск. Скоро ще се прибере у дома, мамо, за да сложи край на тревогите ти. Няма нищо друго за съобщаване, поне не и такова, което мога да напиша в писмо. Гиза, недей да се перчиш твърде много, макар че има защо. Мер, не бъди такова зверче през цялото време и спри да биеш онова момче Уорън. Татко, гордея се с теб. Винаги. Обичам ви всичките. Ваш любим син и брат, Шейд.

Както винаги, думите на Шейд ни пронизват. Почти мога да чуя гласа му, ако се постарая достатъчно. После светлините над нас внезапно започват да припукват.

– Никой ли не пъхна в контакта листчетата от дажбите, които взех вчера? – питам, преди светлините да потрепнат и да угаснат, потапяйки ни в тъмнина. Когато очите ми се приспособяват, едва виждам как мама клати глава.

Гиза изпъшква:

– Може ли да не правим отново това? – Столът ѝ издава стържещ звук, докато се изправя. – Лягам си. Опитайте се да не крещите.

Но ние не крещим. Изглежда, така вървят нещата в моя свят – *твърде уморени сме, за да се борим.* Мама и татко се оттеглят в спалнята си, оставят ме сама на масата. Обикновено бих се

измъкнала тайно, но не мога да намеря воля за кой знае какво повече, освен да отида да спя.

Изкачвам още една стълба до таванската стая, където Гиза вече хърка. Тя умее да спи като никой друг, унасяйки се след не повече от минута, докато на мен понякога може да ми отнеме часове. Настанявам се в леглото си, доволна просто да лежа там и да прегръщам писмото на Шейд. Както каза татко, то ухае силно на бор.

Тази нощ реката звучи приятно, препъва се по камъните на брега, докато ме приспива. Дори старият хладилник, ръждив работещ на батерии уред, който обикновено вие толкова силно, че от него ме заболява главата, не ме смущава тази вечер. Но после птичи зов ме разбужда. *Килорн.*

Не. Върви си.

Нов зов, този път по-силен. Гиза се размърдва леко, претъркулвайки се на възглавницата си.

Мърмореща под нос, мразейки Килорн, аз се надигам от леглото си и се плъзвам надолу по стълбата. Едно обикновено момиче щеше да се препъне в безпорядъка в главната стая, но аз умея страхотно да намирам опора и да пазя равновесие благодарение на годините бягане от офицерите. Смъквам се по стълбата от пръти след секунда и се приземявам до глезени в калта. Килорн чака, появявайки се от сенките под къщата.

– Надявам се, че харесваш сини очи, защото не е проблем да ти насиня едното заради това…

Видът на лицето му ме кара да млъкна насред изречението.

Плакал е. *Килорн не плаче.* Освен това кокалчетата на пръстите му са разкървавени и бас ловя, че някъде наблизо има някоя стена, пострадала също толкова зле. Против волята си въпреки късния час не мога да не изпитам безпокойство, дори страх за него.

– Какво има? Какво не е наред? – Без да мисля, вземам ръката му в своята и усещам кръвта под пръстите си. – Какво е станало?

Трябва му един миг да отговори – събира смелост. Вече съм ужасена.

– Господарят ми – той падна. Умря. Вече не съм чирак.

Опитвам се да се удържа, но от устните ми се отронва стон. Макар да не е нужно, макар да знам какво се опитва да каже, той продължава:

– Дори не бях завършил чиракуването си, а сега… – Запъва се с думите си. – На осемнайсет съм. Другите рибари имат чираци. Не работя. Не мога да намеря работа.

Следващите думи се забиват като нож в сърцето ми. Килорн си поема накъсано дъх и някак ми се иска да не се налагаше да го

чуя:

– Ще ме изпратят на война.

Трета глава

Продължава през по-голямата част от последните сто години. Мисля, че вече дори не би трябвало да се нарича война, но не съществува дума за тази по-висша форма на унищожение. В училище ни разказваха, че започнала по суша. Езерните земи са равни и плодородни, граничещи с обширни езера, пълни с риба. Не като скалистите, обрасли с гора хълмове на Норта, където обработваемите земи едва могат да ни изхранват. Дори Сребърните чувствали прекомерното усилие, затова кралят обявил война, хвърляйки ни в конфликт, който никоя от страните не можела действително да спечели.

Кралят на езерните, друг Сребърен, отвърнал подобаващо с пълната подкрепа на собствените си благородници. Те искали реките ни, за да получат достъп до море, което не било замръзнало през половината от годината, и водните електроцентрали, осеяли реките ни. Електроцентралите са това, което прави страната ни силна, като осигуряват достатъчно електричество, така че дори Червените да могат да имат някакво. Чувала съм слухове за градове по-далече на юг, близо до столицата Арчън, където Червени с великолепни умения построили машини, които не мога да проумея. За транспортиране по суша, вода и небе или оръжия, които да сипят унищожение навсякъде, където Сребърните може да имат нужда. Учителят ни гордо ни разказваше, че Норта е светлината на света, нация, сдобила се с величие благодарение на нашата технология и власт. Всички останали като езерняците или Пиемонт на юг живеят в тъмнина. Ние сме имали късмет да се родим тук. *Късмет.* От тази дума ми се иска да се разпищя.

Но въпреки нашето електричество, храната на езерните, нашите оръжия, техния голям брой никоя страна няма голямо надмощие над другата. И двете имат Сребърни офицери и Червени войници, които се сражават с умения и оръжия, и живия щит на хиляда Червени тела. Война, която уж е трябвало да

свърши преди по-малко от столетие, още се влачи. Винаги съм намирала за забавно, че сме се били заради храна и вода. Дори великите и благородни Сребърни трябва да ядат.

Но сега не е забавно, не и когато Килорн ще е следващият, с когото ще се сбогувам. Питам се дали ще ми даде обица, за да мога да го помня, когато легионерът с излъсканата броня го отведе.

– Една седмица, Мер. Една седмица и заминавам. – Гласът му изневерява, макар че той се прокашля, за да се опита да го прикрие. – Не мога да направя това. Те – те няма да ме отведат.

Но виждам как желанието за борба изчезва от очите му.

– Трябва да има нещо, което може да направим – избълвам.

– Никой не може да направи нищо. Никой, който се е измъкнал от военна повинност, не е оживял.

Не е нужно да ми казва това. Всяка година някой се опитва да избяга. И всяка година завличат бегълците обратно до градския площад и ги бесят.

– Не. Ще измислим начин.

Дори сега той намира сила да ми се ухили:

– *Ние* ли?

Топлината в бузите ми избухва по-бързо от всякакъв пламък.

– Аз съм обречена на военна повинност също като теб, но и мен няма да вземат. Значи ще бягаме.

Армията винаги е била моята участ, моето наказание, зная това. Но не и неговата. Тя вече му отне твърде много.

– Никъде не можем да отидем – избъбря той, но поне спори. Поне не се предава. – Никога не бихме оцелели на север през зимата, на изток е морето, на запад – още война, югът е поразен от адска радиация, а всички места между тях гъмжат от Сребърни и служители на Сигурността.

Думите се изливат от мен като река.

– Същото е и със селото. Гъмжи от Сребърни и хора от Сигурността. А успяваме да крадем точно под носа им и да се измъкваме безнаказано. – Умът ми препуска, опитвайки се с всичка сила да намери нещо, каквото и да е, което би могло да е от полза. И тогава ме поразява като мълния: – Търговията на черния пазар, онзи, за чието поддържане *ние* помагаме, внася и изнася контрабандно всичко – от зърно до електрически крушки. Кой казва, че не могат да измъкват тайно и хора?

Той отваря уста, готвейки се да избълва хиляда причини, поради които това няма да проработи. Но после се усмихва. И кимва.

Не обичам да се замесвам в делата на други хора. Нямам време за това. И въпреки това ето ме тук, слушам се как изричам

четири съдбовни думи:

– Остави всичко на мен.

Нещата, които не можем да продадем на обичайните собственици на магазини, трябва да носим на Уил Уисъл. Той е стар, прекалено немощен, за да работи в складовете за дървен материал, затова мете улиците денем. Нощем продава всичко, което бихте могли да поискате, от лъхащия си на плесен фургон – от кафе, което е изключително трудно за намиране, до екзотични стоки от Арчън. Бях на девет, с шепа откраднати копчета, които стисках в юмрука си, когато си опитах късмета с Уил. Той ми плати три медни пенита за тях, без да задава въпроси. Сега съм най-добрата му клиентка и вероятно причината, поради която успява да се задържи на повърхността на такова малко място. В добър ден бих могла да го нарека дори мой приятел. Минаха години, преди да открия, че Уил е част от много по-мащабна операция. Някои наричат това „подземния свят“, други – „черния пазар“, но единственото, което ме интересува, е това, което могат да правят. Имат си „ятаци“, които укриват крадени вещи, хора като Уил, навсякъде. Дори в Арчън, колкото и невъзможно да звучи това. Прекарват нелегални стоки из цялата страна. А сега съм готова да се обзаложа, че може да направят изключение и вместо това да прекарат човек.

– Категорично не.

За осем години Уил никога не ми е отказвал. Сега сбръчканият стар глупак на практика затръшва вратите на фургона си в лицето ми. Радвам се, че Килорн не дойде, за да не се налага да види как го предавам.

– Уил, *моля те.* Знам, че можеш да го направиш…

Той клати глава, бялата му брада се поклаща.

– Дори да можех, аз съм търговец. Хората, с които работя, не са от онези, които хвърлят време и усилия, препращайки някой беглец от място на място. Не ни е това работата.

Чувствам как единствената ми надежда, единствената надежда на Килорн се изплъзва през пръстите ми.

Уил сигурно вижда отчаянието в очите ми, защото омеква, облягайки се на вратата на фургона. Въздиша тежко и хвърля поглед назад, в тъмнината на фургона. След миг се обръща отново и с жест ме вика да вляза вътре. Следвам го с радост.

– Благодаря ти, Уил – избъбрям. – Не знаеш какво означава това за мен…

– Сядай и мълчи, момиче! – изрича висок глас.

От сенките на фургона, едва видима в мъждивата светлина на единствената синя свещ на Уил, на крака се надига една жена. Всъщност би трябвало да кажа „момиче“, защото не изглежда

много по-възрастна от мен. Но е много по-висока, с излъчването на стар воин. Пистолетът на хълбока ѝ, затъкнат в червен шарф с щамповани слънца, със сигурност не е разрешено оръжие. Прекалено руса и светлокожа е, за да е от Подпорите, а като съдя от леката пот по лицето ѝ, не е свикнала с горещината или влажността. Тя е чужденка, другоземка, и при това – извън закона. *Точно човекът, когото искам да видя.*

Тя ми маха да се приближа до пейката, изрязана в стената на фургона, и сяда отново едва след като съм седнала аз. Уил ни следва плътно и почти рухва в едно износено кресло: очите му пробягват бързо между момичето и мен.

– Мер Бароу, запознай се с Фарли – промърморва той и тя стиска челюст.

Погледът ѝ се спира върху лицето ми.

– Искаш да транспортираш товар.

– Себе си и едно момче… – Но тя вдига голяма мазолеста ръка и ме прекъсва рязко.

– *Товар* – повтаря с многозначителен поглед. Сърцето ми подскача в гърдите: това момиче Фарли може да се окаже услужливо. – А каква е дестинацията?

Блъскам си ума, опитвайки се да се сетя за някое сигурно място. Старата карта от класната стая изплува пред очите ми, очертава бреговата линия и реките, бележи градове и села и всичко между тях. От Харбър Бей на запад до Езерните земи, от Северната тундра до засегнатите от радиация пусти земи на Руините и Разлива за нас това е все опасна земя.

– Някъде, където не ни застрашават Сребърните. Това е всичко.

Фарли примигва към мен, изражението ѝ не се променя.

– Безопасността си има цена, момиче.

– Всичко си има цена, *момиче* – изстрелвам в отговор със същия тон като нейния. – Никой не знае това по-добре от мен.

Из фургона се проточва дълъг миг мълчание. Чувствам как нощта бавно си отива, отнемайки скъпоценни минути от Килорн. Фарли сигурно усеща безпокойството и нетърпението ми, но не бърза да заговори. Сякаш след цяла вечност най-сетне отваря уста.

– Аленатa гвардия приема, Мер Бароу.

Нужна ми е цялата сдържаност, която притежавам, за да ми попречи да скоча радостно от мястото си. Но нещо ме възпира, спира усмивката да премине по лицето ми.

– Очакваме цялостно заплащане в равностойността на хиляда крони – продължава Фарли.

Това насмалко не изкарва въздуха от дробовете ми. Дори Уил

изглежда изненадан, пухкавите му бели вежди изчезват в пътя на косата му.

– *Хиляда?* – успявам да издумам задавено. Никой не работи с такива суми, не и в Подпорите. Такава сума би могла да изхранва семейството ми в продължение на година. *На много години.*

Но Фарли не е свършила. Имам усещането, че се наслаждава на това.

– Тази цена може да се плати в книжни банкноти, тетрархови монети или еквивалента в разменени стоки. На човек, разбира се.

Две хиляди крони. Цяло състояние. Свободата ни струва цяло състояние.

– Товарът ви ще бъде преместен вдругиден. Трябва да платите тогава.

Едва мога да дишам. По-малко от два дни, за да натрупам толкова пари, колкото не съм откраднала през целия си живот. *Няма начин.*

Тя дори не ми дава време да протестирам.

– Приемаш ли условията?

– Трябва ми повече време.

Тя поклаща глава и се навежда напред. Подушвам барут по нея.

– Приемаш ли условията?

Невъзможно е. Лекомислено е. *Това е най-добрият ни шанс.*

– Приемам условията.

Следващите мигове минават като в мъгла, докато се тътря към къщи през калните сенки. Умът ми гори, опитвам се да измисля начин да се докопам до нещо, което струва поне приблизително колкото цената на Фарли. В Подпорите няма нищо, това е сигурно.

Килорн още чака в тъмнината с вид на малко изгубено момче, каквото наистина предполагам, че е.

– Лоши новини? – пита, като се мъчи да го произнесе с безизразен тон, но въпреки това гласът му потрепва.

– Контрабандистите могат да ни измъкнат оттук. – Заради него запазвам спокойствие, докато обяснявам. Две хиляди крони със същия успех могат да са кралският трон, но аз карам нещата да звучат безобидно. – Ако някой може да го направи, това сме ние. Ние *можем.*

– Мер. – Гласът му е студен, по-студен от зимата, но празното изражение в очите му е по-лошо. – Свършено е. Изгубихме.

– Но ако само…

Той ме сграбчва за раменете, държи ме на една ръка разстояние в здравата си хватка. Не боли, но въпреки това ме стряска.

– Не ми причинявай това, Мер. Не се преструвай, че има изход. Не ми давай надежда.

Той е прав. Жестоко е да даваш надежда там, където не би трябвало да я има. Тя само се превръща в разочарование, негодувание, гняв: всички неща, които правят този живот по-труден, отколкото вече е.

– Просто нека да го приема. Може би, може би тогава мога наистина да си подредя мислите, да бъда обучен, както трябва, да си дам надежда за успех в света навън.

Ръцете ми намират китките му и ги стискам силно.

– Говориш, сякаш вече си мъртъв.

– Може би съм.

– Братята ми…

– Баща ти се погрижи да са наясно какво правят дълго преди да заминат. От помощ е и това, че всичките са големи колкото къщи. – Той се ухилва насилено, опитвайки се да ме разсмее. Не се получава. – Аз съм добър плувец и моряк. Ще имат нужда от мен по езерата.

Едва когато обвива ръце около мен и ме прегръща, осъзнавам, че се треса.

– Килорн – промърморвам с лице в гърдите му. Но следващите думи отказват да излязат. *Можеше да съм аз.* Но моето време бързо наближава. Мога само да се надявам Килорн да оцелее достатъчно дълго, за да го видя отново в казармите или в някой окоп. Може би тогава ще намеря подходящите думи. Може би тогава ще разбера как се чувствам.

– Благодаря ти, Мер. За всичко. – Той се дръпва назад, като ме пуска прекалено бързо. – Ако спестяваш, ще имаш достатъчно до момента, когато легионът дойде за теб.

Заради него кимвам. Но не планирам да го оставя да се бие и да умре сам.

Когато си лягам, вече знам, че няма да спя тази нощ. Трябва да има нещо, което мога да направя, и дори да ми отнеме цяла нощ, ще го открия.

Гиза се прокашля насън и звукът е изтънчен, тихичък. Дори в безсъзнание тя успява да се държи като дама. Нищо чудно, че се вписва толкова добре при Сребърните. Тя е всичко, което те харесват в една Червена: тиха, задоволяваща се с малко и скромна. Добре е, че именно тя трябва да си има работа с тях, да помага на онези глупави свръхчовеци да си избират коприна и фини платове за дрехи, които ще облекат само по веднъж. Тя казва, че се свиква с това, с огромните парични суми, които пръскат по такива обикновени неща. А във Великолепната градина, пазарището на Съмъртън, парите се увеличават

десетократно. Заедно с господарката си Гиза шие дантела, коприна, кожа, дори скъпоценни камъни, за да създава годни за носене произведения на изкуството за елита на Сребърните, който, изглежда, следва кралските особи навсякъде. Парадът – така ги нарича тя, безкраен поход на кипрещи се пауни, всеки – по-горд и нелеп от предишния. Всички – Сребърни, всички – глупави, и всички – обсебени от общественото си положение.

Тази вечер ги мразя дори повече от обикновено. Чорапите, които губят, вероятно биха били достатъчни, за да спасят мен, Килорн и половината Подпори от военна повинност.

За втори път тази нощ сякаш ме удря гръм.

– Гиза. Събуди се. – Не шепна. Това момиче спи като мъртво. – *Гиза.*

Тя се размърдва и изстенва във възглавницата.

– Понякога ми идва да те убия – промърморва.

– Колко сладко. Сега се събудЎ!

Очите ѝ са още затворени, когато скачам, след секунда се приземявам върху нея като грамадна котка. Преди да успее да започне да крещи, да хленчи и да замеси и майка ми, аз затискам устата ѝ с длан:

– Просто ме изслушай, това е всичко. Не говори, просто слушай.

Тя изсумтява в ръката ми, но все пак кимва.

– Килорн…

При споменаването му кожата ѝ се облива в яркочервено. Тя дори се изкикотва – нещо, което никога не прави. Но нямам време за ученическото ѝ увлечение, не и сега.

– Престани, Гиза. – Поемам си треперлив дъх. – Килорн ще бъде взет във войската.

И тогава смехът ѝ секва. Задължителната военна повинност не е шега работа, не и за нас.

– Намерих начин да го измъкна оттук, да го спася от войната, но имам нужда от помощта ти, за да го направя. – Боли ме да го кажа, но думите някак се откъсват от устните ми. – Нуждая се от теб, Гиза. Ще ми помогнеш ли?

Тя не се поколебава да отговори и изпитвам огромен прилив на любов към сестра си.

– Да.

Добре е, че съм ниска, иначе резервната униформа на Гиза никога нямаше да ми стане. Тя е плътна и тъмна, съвсем неподходяща за лятното слънце, с копчета и ципове, които сякаш се напичат в горещината. Раницата на гърба ми се движи, почти смазвайки ме с тежестта на платовете и шивашките инструменти. Гиза има собствена раница и тясна униформа, но изглежда, че те

ни най-малко не я смущават. Свикнала е на тежка работа и тежък живот.

Преплаваме по-голямата част от разстоянието нагоре по реката, притиснати между бушели пшеница на баржата на един благосклонен фермер, с когото Гиза се сприятели преди години. По тези места хората ѝ се доверяват, както никога не могат да се доверят на мен. Фермерът ни оставя, когато имаме да изминем още миля, недалече от криволичещата върволица от търговци, запътили се към Съмъртън. Сега се тътрим с тях към онова, което Гиза нарича Градинската врата, макар че не се виждат градини. Това всъщност е порта, направена от искрящо стъкло, което ни заслепява още преди да успеем да пристъпим вътре. Останалата част от стената изглежда направена от същия материал, но не мога да повярвам, че Сребърният крал ще бъде достатъчно глупав, за да се крие зад стъклени стени.

– Не е стъкло – казва ми Гиза. – Или поне не изцяло. Сребърните открили начин да нагряват диамант и да го смесват с други материали. Напълно непробиваемо е. Дори бомба не може да го разруши.

Диамантени стени.

– Изглежда необходимо.

– Не се набивай на очи. Остави говоренето на мен – прошепва тя.

Вървя по петите ѝ с очи, приковани върху пътя, докато той избледнява от напукан черен асфалт до бели каменни павета. Толкова е гладък, че едва не се подхлъзвам, но Гиза ме хваща здраво за ръката, за да ме закрепи. Килорн нямаше да има проблем да върви по тази настилка, не и с моряшката си походка. Но пък и Килорн нямаше да е тук. Той вече се е предал. *Аз няма.*

Когато наближаваме портите, примижавам пред ослепителния блясък, за да погледна от другата страна. Макар че Съмъртън съществува само за сезона,зарязван преди падането на първата слана, той е най-големият град, който съм виждала някога. Има оживени и гъмжащи от народ улици, магазини, кръчми, къщи и вътрешни дворове, всичките – обърнати към чудовищна блещукаща сграда от диамантено стъкло и мрамор. И сега разбирам откъде е получила името си. Дворецът на Слънцето блести като звезда, издигайки се на сто фута във въздуха във виеща се маса от шпилове и мостове. Части от него притъмняват привидно по своя воля, за да осигурят на обитателите уединение. Не могат да допуснат селяните да гледат към краля и придворните му. Гледката е зашеметяваща, стряскаща, великолепна – а това е само *лятната* къща.

– Имената – излайва груб глас и Гиза спира намясто.

– Гиза Бароу. Това е сестра ми, Мер Бароу. Помага ми да донеса някои стоки за господарката си. – Не трепва, запазва тона си равен, почти отегчен. Офицерът от Сигурността ми кимва и аз намествам раницата си, като разигравам истински театър. Гиза подава личните ни карти, и двете – изпокъсани, мръсни парчета картон, готови да се разпаднат, но те са достатъчни.

Мъжът, който ни оглежда, сигурно познава сестра ми, защото едва хвърля поглед към личната ѝ карта. Моята изучава щателно, местейки поглед между лицето и снимката ми в продължение на цяла минута. Питам се дали и той е внушител, който може да прочете мислите ми. Това би сложило край на този малък набег много бързо и вероятно ще ми спечели примка от шнур около врата.

– Китките – въздиша той, вече отегчен от нас.

За момент съм озадачена, но Гиза протяга дясната си ръка, без да мисли. Аз следвам жеста, насочвайки ръка към служителя. Той нахлузва около китките ни две червени ленти. Кръговете се свиват, докато се затягат като токи на колани – няма начин да свалим сами тези неща.

– Вървете – казва служителят и лениво махва с ръка. В неговите очи две малки момичета не са заплаха.

Гиза кимва в знак на благодарност, но не и аз. Този човек не заслужава и частичка одобрение от мен. Портите се разтварят широко и ние тръгваме с отсечени крачки напред. Сърцето ми блъска в ушите, удавяйки звуците от Великолепната градина, докато влизаме в един различен свят.

Това е пазар, какъвто никога не съм виждала, осеян с цветя, дървета и фонтани. Червените са многобройни и бързи – изпълняват поръчки и продават стоките си, до един белязани с червените си ленти. Макар да нямат лента, Сребърните се забелязват лесно. Окичени са със скъпоценни камъни и благородни метали, по всеки от тях има цяло състояние. С едно плъзване на куката мога да се прибера у дома с всичко, от което някога ще имам нужда. Сребърните са високи, красиви и студени, носят се с бавна грациозност, за каквато никой Червен не може да претендира. Ние просто нямаме време да се движим така.

Гиза ме превежда покрай пекарница с поръсени със златист прах торти, бакалин, изложил за продан плодове в ярки цветове, каквито не съм виждала никога преди, и дори менажерия, пълна с диви животни, които не мога да възприема. Малко момиченце – Сребърна, ако се съди от дрехите ѝ, храни с миниатюрни хапки ябълка петнисто, подобно на кон създание с невъзможно дълъг врат. Няколко улици по-нататък бижутериен магазин искри във всички цветове на дъгата. Забелязвам го, но тук е трудно да

държа ума си бистър. Въздухът сякаш пулсира, трептящ от живот.

Точно когато си мисля, че не би могло да има нещо по-фантастично от това място, поглеждам по-внимателно Сребърните и си спомням точно кои са те. Момиченцето е левитатор, и кара ябълката да се издигне на десет фута във въздуха, за да нахрани дълговратото животно. Цветар прокарва ръце през саксия с бели цветя и те буйно израстват, увивайки се около лактите му. Той е зеленопръст, умее да манипулира растенията и пръстта. Двойка нимфи седи край фонтана, лениво забавлявайки децата с носещи се плавно водни кълба. Единият има оранжева коса и злобни очи дори докато децата се тълпят около него. Из целия площад Сребърни от всякакъв вид вършат необичайните си житейски дела. Толкова са много, всеки един – величествен, прекрасен и могъщ, и толкова далече от света, който познавам.

– Така живее другата половина – промърморва Гиза, долавяйки благоговението ми. – Достатъчно е, че да ти призлее.

Леки вълнички от вина се надигат в мен. Винаги съм завиждала на Гиза, на таланта ѝ и на всички привилегии, които ѝ предоставя той, но никога не съм се замисляла за цената. Тя не прекара много време в училище и има малко приятели в Подпорите. Ако беше нормална, Гиза щеше да има много приятели. Щеше да се усмихва. Вместо това четиринайсетгодишното момиче се труди усърдно с иглата и конеца, нагърбва се с грижата за бъдещето на семейството си, живеейки затънало до шия в свят, който мрази.

– Благодаря ти, Ги – прошепвам в ухото ѝ. Тя знае, че нямам предвид само днешния ден.

– Магазинът на Сала е ето там, със синята тента. – Тя посочва надолу по една странична улица към мъничък магазин, притиснат между две кафенета. – Ще бъда вътре, ако имаш нужда от мен.

– Няма – отговарям бързо. – Дори ако нещата се объркат, няма да те замесвам.

– Хубаво. – После хваща ръката ми и я стиска силно за секунда. – Внимавай. Днес е претъпкано повече от обикновено.

– Повече места за криене – казвам ѝ ухилено.

Но гласът ѝ е сериозен:

– И повече офицери.

Продължаваме да вървим: всяка стъпка ни приближава към точния момент, в който тя ще ме остави сама на това странно непознато място. В мен започва да пулсира паника, докато Гиза внимателно сваля раницата от раменете ми. Стигнали сме до работилницата ѝ.

За да се успокоя, си мърморя под нос:

– Не говори с никого, не гледай хората в очите. Не спирай да се движиш. Тръгвам си по пътя, по който дойдох, през Градинската врата. Офицерът сваля лентата ми и продължавам да вървя. – Тя кимва, докато говоря, очите ѝ са широко отворени, бдителни и може би дори изпълнени с надежда. – До вкъщи са десет мили.

– Десет мили до вкъщи – повтаря тя като ехо.

Желаейки с цялото си сърце да можех да отида с нея, гледам как Гиза изчезва под синята тента. Тя ме доведе дотук. Сега е мой ред.

Четвърта глава

Правила съм това хиляда пъти преди: да наблюдавам тълпата, както вълк наблюдава стадо овце. Търсейки слабите, бавните, лекомислените. Само че сега до голяма степен аз съм плячката. Може да избера някой суифт, който ще ме залови за по-малко от миг, или още по-лошо – внушител, който вероятно може да усети идването ми от цяла миля. Дори малкото момиче левитатор може да ме надвие, ако нещата тръгнат на зле. Така че ще трябва да бъда по-бърза от всякога, по-умна от всякога и най-лошото – да извадя по-голям късмет от всякога. Влудяващо е. За щастие, никой не обръща внимание на поредната Червена прислужница – просто още едно насекомо, кръжащо край краката на боговете.

Отправям се обратно към площада, ръцете ми висят отпуснати, но в готовност отстрани до тялото. Обикновено това е моят танц, докато вървя през най-гъстата тълпа, оставяйки ръцете си да придърпват кесии и джобове, както паяжините улавят мухи. Не съм достатъчно глупава, че да пробвам тук. Вместо това следвам тълпата из площада. Сега не съм заслепена от фантастичното си обкръжение, а гледам отвъд него, към пукнатините в камъка и офицерите от Сигурността в черни униформи във всяка от сенките. Невъзможният свят на Сребърните идва по-рязко на фокус. Сребърните почти не се поглеждат и *никога* не се усмихват. Момичето левитатор явно се е отегчило да храни странния си звяр, а търговците дори не се пазарят. Само Червените изглеждат оживени, стрелкайки се около бавно движещите се мъже и жени, които се радват на по-добър живот. Въпреки горещината, слънцето, ярките знамена никога не съм виждала толкова студено място.

Най-много ме безпокоят черните видеокамери, скрити в балдахина от тесни улички. В нашия край има само няколко, при предния пост на Сигурността или на арената, но сега из целия пазар е пълно с тях. Едва ги дочувам как жужат в упорито

напомняне: *някой друг наблюдава тук.*

Приливът на тълпата ме понася надолу по главния булевард покрай таверни и кафенета. Няколко Сребърни седят в бар на открито и гледат как тълпата минава, докато се наслаждават на сутрешните си питиета. Някои гледат видео екрани, монтирани на стените или провесени от арки. На всеки екран върви нещо различно, от стари мачове на арената до новини и програми с ярки цветове, които не разбирам, всички – сливащи се ведно в главата ми. Високият вой на екраните, далечният звук на статично електричество бръмчат в ушите ми. Не знам как могат да ги понасят. Но Сребърните дори не мигват пред видео екраните, пренебрегват ги почти напълно.

Самата зала хвърля блещукаща сянка над мен и аз откривам, че отново се взирам с глупаво благоговение. После обаче ме сепва бръмчащ шум. В първия момент прозвучава като гонга на арената – онзи, който дава сигнал за започване на двубой, но този е различен. Нисък и някак по-тежък. Без да мисля, се обръщам в посока на шума.

В бара до мен всички видео екрани потрепват, излъчват една и съща програма. Не кралско обръщение, а новинарски репортаж. Дори Сребърните спират, за да гледат в напрегнато мълчание. Когато бръмченето спира, започва репортажът. На екрана се появява пухкава руса жена, Сребърна, без съмнение. Чете от лист хартия и изглежда изплашена.

– Сребърни от Норта, извиняваме се за прекъсването. Преди тринайсет минути в столицата беше извършена терористична атака.

Сребърните около мен ахват, чува се уплашен шепот.

Мога само да примигна слисано. Терористична атака ли? Върху Сребърните?

Това изобщо възможно ли е?

– Това е било организирано бомбардиране на правителствени сгради в Уест Арчън. Според сведенията пострадали са Кралският Съд, Хазната и дворецът Уайтфайър, но Съдът и Хазната не са имали заседания тази сутрин. – Изображението се променя и се измества от жената към кадър с горяща сграда. Офицери от Сигурността евакуират хората вътре, докато нимфи бълват вода върху пламъците. Лечители, отличаващи се по черно-червен кръст върху ръката, тичат напред-назад сред тях. – Кралското семейство не е било отседнало в Уайтфайър и не се съобщава за жертви по това време. Очаква се крал Тиберий да отправи обръщение към нацията до един час.

Един Сребърен до мен стиска юмрук и удря по бара, като осейва с тънки като паяжина пукнатини солидния каменен плот.

Силнорък.

– Това е работа на езерняците! Губят на север, затова слизат на юг да ни сплашат! – Неколцина се смеят подигравателно заедно с него, ругаейки Езерните земи.

– Би трябвало да ги заличим, да ги изтикаме чак до Прериятa! – гръмко заявява друг Сребърен. Мнозина надават одобрителни възгласи. Нужна ми е цялата ми сила, за да не се озъбя на тези страхливци, които никога няма да видят предните линии или да изпратят децата си да се бият. За тяхната Сребърна война се плаща в Червена кръв.

Докато по екрана се появяват още и още кадри, показващи как мраморната фасада на съдебната палата избухва в прах, или стена от диамантено стъкло устоява на огнено кълбо, част от мен се чувства щастлива. Сребърните не са непобедими. Имат врагове, врагове, които могат да ги наранят, и поне веднъж не се крият зад Червен щит.

Репортерката се появява отново, по-бледа от всякога. Някой ѝ прошепва нещо извън кадър и тя прелиства бележките си с трепереща ръце.

– Изглежда, че една организация е поела отговорността за бомбардирането на Арчън – казва тя, като пелтечи леко. Крещящите мъже утихват бързо, жадни да чуят думите от екрана. – Терористична групировка, чиито членове наричат себе си Алената гвардия, излъчи този видео материал преди минути.

– Алената гвардия ли? Кой, по дяволите… Някаква измама… – и други объркани въпроси се надигат из бара. Никой не е чувал за Алената гвардия преди.

Но аз съм.

Така Фарли нарече себе си. Себе си и Уил. Но те са контрабандисти и двамата, не терористи или хора, които пускат бомби, или каквото там друго може да твърди репортажът. *Това е съвпадение, не може да са те.*

На екрана ме посреща ужасна гледка. Пред нестабилна камера стои жена с алена карирана кърпа за глава, вързана около лицето, така че проблясват само пламенните ѝ сини очи. В едната си ръка държи пистолет, а в другата – опърпано червено знаме. На гърдите ѝ има бронзова значка във форма на разкъсано слънце.

– Ние сме Алената гвардия и се застъпваме за свободата и равенството на всички хора… – казва жената. Разпознавам гласа ѝ.

Фарли.

– … започвайки с Червените.

Не е нужно да съм гений, за да знам, че бар, пълен с

разгневени жестоки Сребърни, е последното място, където едно Червено момиче трябва да бъде в момента. Но не мога да помръдна. Не мога да откъсна очи от лицето на Фарли.

– Вие вярвате, че сте господари на света, но вашето царуване като крале и богове е към края си. Докато не ни признаете като човешки същества, като равни, битката ще е пред прага ви. Не на бойно поле, а в градовете ви. По улиците ви. В домовете ви. Вие не ни виждате и затова сме навсякъде. – Гласът ѝ звучи убедително, самоуверено. – И ние ще се надигнем. Червени като зората.

Червени като зората.

Репортажът приключва, връщайки се към слисаната блондинка. Ревове заглушават останалото от емисията, когато Сребърните около бара си възвръщат дар слово. Крещят по адрес на Фарли, наричат я терористка, убийца, Червен дявол. Преди погледите им да успеят да попаднат върху мен, вече съм обратно навън на улицата.

Но по цялото протежение на булеварда, от площада до Двореца, от всеки бар и кафене извират Сребърни. Опитвам се да отскубна червената лента около китката си, но глупавото нещо държи здраво. Други Червени изчезват в улички и входове, опитвайки се да избягат, и аз съм достатъчно умна да ги последвам. Докато успея да намеря уличка, започват писъците.

Противно на всеки инстинкт, поглеждам през рамо и виждам Червен мъж, когото са вдигнали за врата. Той се оправдава пред Сребърния си нападател, изрича умолително: „Моля ви, не знам, не знам кои, по дяволите, са тези хора!“.

– Какво е Аленатa гвардия? – изкрещява Сребърният в лицето му. Разпознавам го като един от нимфите, който си играеше с децата преди няма и половин час. – Кои са те?

Преди горкият Червен да успее да отговори, стоварваща се като чук водна струя го удря в лицето. Мъжът нимфа вдига ръка и водата избликва, оплисква го отново. Сребърните наоколо, подсмиващи се весело, го насърчават с възгласи. Червеният плюе и се задъхва, опитвайки се да си поеме дъх. Крещи, че е невинен, във всеки свободен миг, но водата продължава да приижда. Мъжът нимфа, с широко разтворени от омраза очи, не показва признаци, че ще спре. Кара водата да блика от фонтаните, от всяка чаша, изливайки я отново и отново като дъжд.

Давят го.

Синята тента е моят сигнален лъч, моят ориентир през изпълнените с паника улици, докато се промъквам както покрай Червени, така и покрай Сребърни. Обикновено хаосът е най-добрият ми приятел, неимоверно улеснява работата ми на

крадла. Никой не забелязва липсваща кесия с монети, когато бяга от безчинстваща тълпа. Но Килорн и събирането на две хиляди крони вече не са най-големият ми приоритет. Мога само да мисля как да се добера до Гиза и да се измъкна от града, който със сигурност ще се превърне в затвор. *Ако затворят портите…* Не искам да си представям как съм закотвена тук, хваната като в капан от стъкло, само на крачка от свободата.

Напред-назад по улицата тичат офицери – не знаят какво да правят или кого да защитават. Неколцина събират и задържат Червени, принуждавайки ги да застанат на колене. Червените треперят и умоляват, повтарят отново и отново, че не знаят нищо. Готова съм да се обзаложа, че съм единствената в целия град, която изобщо беше чувала за Аленатa гвардия преди днешния ден.

При тази мисъл отново ме пробожда страх. Ако ме заловят, ако им кажа малкото, което знам – какво ще направят на семейството ми? На Килорн? На Подпорите?

Не могат да ме настигнат.

Използвайки сергиите като прикритие, затичвам колкото мога по-бързо. Главната улица е истинска военна зона, но аз гледам само напред с очи, приковани върху синята тента отвъд площада. Подминавам бижутерийния магазин и забавям темпото. Дори само едно бижу би могло да спаси Килорн. Но в мига, който ми е нужен, за да спра, градушка от стъкло ожулва лицето ми. На улицата един левитатор се е втренчил в мен и се прицелва отново. Не му давам този шанс и хуквам, шмугвайки се под завеси, сергии и протегнати ръце, докато стигам обратно до площада. Преди да се усетя, около краката ми започва да се плиска вода, докато спринтирам през фонтана.

Разбиваща се на пяна синя вълна ме събаря настрани в кипящата вода. Не е дълбоко, не повече от шейсет сантиметра до дъното, но усещам водата като олово. Не мога да помръдна, не мога да плувам, не мога да дишам. Почти не мога да мисля. Умът ми може само да крещи „нимфа“ и си спомням горкия Червен мъж на булеварда, удавен на сухо като куче. Главата ми се удря силно в каменното дъно и виждам звезди, *искри*, преди зрението ми да се проясни. Усещам всеки сантиметър от кожата си наелектризиран. Водата се раздвижва около мен отново в нормалното си състояние и аз се показвам на повърхността на фонтана. Въздухът нахлува с писък обратно в дробовете ми, изгаря гърлото и носа ми, но не ме е грижа. *Жива съм.*

Малки силни ръце ме сграбчват за яката, опитват се да ме издърпат от фонтана. *Гиза.* Краката ми се оттласват от дъното и се търкулваме заедно на земята.

– Трябва да вървим – изкрещявам и се изправям с мъка на крака.

Гиза вече тича пред мен към Градинската врата.

– Много схватливо от твоя страна! – крещи през рамо.

Не успявам да се сдържа и поглеждам назад към площада, докато я следвам. Тълпата Сребърни приижда, тършувайки из сергиите като глутница вълци. Малкото изостанали Червени се присвиват страхливо на земята, молейки за милост. А във фонтана, от който току-що се спасих, с лице надолу се носи мъж с оранжева коса.

Тялото ми трепери, всеки нерв пламти, докато си проправяме път към портата. Гиза държи ръката ми, дърпа ме през тълпата.

– Десет мили до вкъщи – промърморва Гиза. – Намери ли каквото ти трябваше?

Тежестта на срама ми се стоварва върху мен и ме смазва, когато поклащам глава. Нямаше време. Едва успях да сляза по булеварда, преди да излъчат репортажа. *Не можех да направя нищо.*

Лицето на Гиза посърва, сбърчва се в леко намръщена гримаса.

– Ще измислим нещо – казва тя: гласът ѝ е точно толкова отчаян, колкото се чувствам аз.

Но портата се издига застрашително напред и се приближава с всяка изминала секунда. Изпълва ме с ужас. Мина ли веднъж през нея, тръгна ли си, с Килорн наистина ще е свършено.

И мисля, че тя го прави именно затова.

Преди да успея да я спра, да я уловя или да я издърпам, ловката малка ръка на Гиза се шмугва в нечия торба. Не просто нечия обаче, а на бягащ Сребърен. Сребърен с твърди като олово очи, суров нос и квадратни рамене, които направо крещят: „Не се забърквай с мен!“. Гиза може и да е изкусна с иглата и конеца, но не е джебчийка. На онзи му отнема само секунда да осъзнае какво става. А после някой сграбчва Гиза и я повдига от земята.

Това е същият Сребърен. *Двама* са. *Близнаци?*

– Моментът не е разумен да започваш да пребъркваш джобове на Сребърни – изричат в един глас близнаците. А после вече са трима, четирима, петима, шестима и ни заобикалят в тълпата. *Умножават се. Той е създател на клонинги.*

От тях ми се завива свят:

– Тя не искаше да направи нищо лошо, тя е само едно глупаво хлапе…

– Аз съм само едно глупаво хлапе! – изкрещява Гиза, опитвайки се да ритне онзи, който я държи.

Те се изкискват заедно в ужасяващ звук.

Хвърлям се към Гиза, опитвам се да я изтръгна, но един от тях ме бута обратно на земята. Твърдият каменен път изкарва въздуха от дробовете ми и аз се мъча да си поема дъх, гледайки безпомощно как друг близнак поставя крак върху корема ми, и ме притиска надолу.

– Моля ви... – изричам задавено, но вече никой не ме слуша. Виенето в главата ми се усилва, докато всички камери се завъртат да насочат обективите си към нас. Отново се чувствам наелектризирана, този път от страх за сестра си.

Един офицер от Сигурността, онзи, който ни пусна да влезем по-рано тази сутрин, се приближава с широки крачки с пистолета си в ръка.

– Какво става тук? – изръмжава той, като оглежда еднаквите Сребърни.

Един по един те отново се сливат, докато остават само двама: онзи, който държи Гиза, и този, който ме притиска към земята.

– Тя е крадла – казва единият и разтърсва сестра ми. За нейна чест трябва да ѝ се признае, че тя не изпищява.

Служителят я разпознава, за частица от секундата лицето му се присвива в намръщена гримаса.

– Знаеш закона, момиче.

Гиза навежда глава:

– Знам закона.

Боря се с всички сили, опитвам се да спра онова, което се задава. Разбива се стъкло, когато един екран наблизо пука и проблясва, счупен от метежа. Това ни най-малко не спира офицера, когато сграбчва сестра ми я бута на земята.

Собственият ми глас изкрещява, присъединява се към глъчката на хаоса.

– Аз бях! Идеята беше моя! Наранете мен! – Но те не слушат. Не ги е грижа.

Мога само да гледам как офицерът полага сестра ми до мен. Очите ѝ са приковани върху моите, когато той стоварва задния край на пистолета, раздробявайки костите в ръката ѝ, с която шие.

Пета глава

Килорн ще ме намери, където и да се опитам да се скрия, затова продължавам да се движа. Спринтирам, сякаш мога да избягам от онова, което причиних на Гиза, от начина, по който предадох Килорн, от това как съсипах всичко. Но дори аз не мога да избягам от изражението в очите на майка ми, когато доведох Гиза до вратата. Видях сянката на безнадеждност да прекосява лицето ѝ и затичах, преди баща ми да успее да се появи в количката си. Не можех да се изправя лице в лице с двамата. *Аз съм страхливка.*

Затова тичам, докато вече не мога да мисля, докато всеки лош спомен избледнява, докато вече мога да чувствам само изгарящото усещане в мускулите си. Дори си казвам, че сълзите по бузите ми са капки дъжд.

Когато най-сетне забавям темпото, за да си поема дъх, съм извън селото, на няколко мили надолу по онзи ужасен северен път. През дърветата зад завоя проникват светлини, осветяващи странноприемница – една от многото по старите пътища. Претъпкана е както всяко лято, пълна със слуги и сезонни работници, които следват кралския двор. Те не живеят в Подпорите, не познават лицето ми, затова са лесна жертва за пребъркване на джобове. Правя го всяко лято, но Килорн е винаги с мен, усмихнат и навел глава към питието си, докато ме гледа как работя. *Предполагам, че няма да виждам усмивката му още много дълго.*

Надига се буен смях, когато няколко мъже излизат, препъвайки се, от странноприемницата, пияни и щастливи. Кесиите им с монети звънтят, натежали от дневната надница. *Сребърни пари* за това, че обслужват, усмихват се и се кланят на чудовища, облечени като благородници.

Днес причиних толкова много вреда, толкова много болка на онези, които обичам най-много. Би трябвало да се обърна и да се прибера у дома, да се изправя пред всички с поне малко смелост.

Вместо това обаче се спотайвам в сенките на странноприемницата, доволна да съм сама в тъмнината.

Като че ли причиняването на болка е всичко, за което ме бива.

Не ми отнема дълго време да напълня джобовете на палтото си. Пияниците се измъкват навън на всеки няколко минути и аз се притискам към тях, залепила усмивка на лицето си, за да скрия ръцете си. Никой не забелязва, никого дори не го е грижа, когато се стопявам отново. Аз съм сянка, а никой не помни сенките.

Полунощ идва и отминава, а аз все така стоя в очакване. Луната над главата ми е ярко напомняне за времето, за това от колко време ме няма. *Един последен джоб,* казвам си. *Още един и ще си тръгна.* Повтарям си го през последния един час.

Не се замислям, когато излиза следващият посетител. Очите му са приковани към небето и той не ме забелязва. Прекалено лесно е да се пресегна, твърде лесно – да свия пръст като кука около вървите на кесията му с монети. Досега вече би трябвало да съм се научила, че нищо тук не е лесно, но метежът и празните очи на Гиза са ме накарали да претръпна.

Ръката му се сключва около китката ми, хватката му е здрава и странно гореща, докато ме издърпва напред от сенките. Опитвам се да се съпротивлявам, да се изплъзна и да побягна, но той е прекалено силен. Когато се завърта, огънят в очите му пробужда в мен страх – същия страх, който изпитах тази сутрин. Но посрещам с готовност всяко наказание, което може да му хрумне. Напълно го заслужавам.

– Крадла – казва той със странна изненада в гласа.

Примигвам към него и се боря с порива да се разсмея. Дори нямам сили да протестирам.

– Очевидно.

Той се взира в мен, оглеждайки подробно всичко – от лицето до износените ми ботуши. Огледът ме кара да се присвия смутено. След един дълъг миг той издишва тежко и ме пуска. Зашеметена, мога само да се взирам в него. Когато една сребърна монета се завърта във въздуха, едва се сещам да я уловя. *Тетрарх. Сребърен тетрарх на стойност цяла една крона.* Далеч повече от което и да е от откраднатите петачета в джобовете ми.

– Това би трябвало да е повече от достатъчно да се справиш – казва, преди да успея да реагирам. На светлината от странноприемницата очите му проблясват в златисточервено, цвета на топлината. Годините ми, прекарани в преценяване на хората, не ми изневеряват дори сега. Черната му коса е прекалено лъскава, кожата му – твърде бледа, за да е какъвто и да е друг освен слуга. Но телосложението му е повече като на дървосекач, с широки рамене и силни здрави крака. Освен това е млад, малко

по-възрастен от мен, макар и не и наполовина толкова самоуверен, колкото би трябвало да бъде един деветнайсет или двайсетгодишен.

Би трябвало да му целуна ботушите, задето ме пусна да си вървя *и* ми даде такъв подарък, но любопитството ме надвива. Все така става.

– Защо? – Думата прозвучава твърдо и сурово. След ден като днешния как бих могла да бъда нещо друго?

Въпросът го изненадва и той свива рамене:

– Ти имаш по-голяма нужда от нея, отколкото аз.

Иска ми се да хвърля монетата обратно в лицето му, да му кажа, че мога да се грижа за себе си, но част от мен е по-благоразумна. *На нищо ли не те научи днешният ден?*

– Благодаря – насилвам се да изрека през стиснати зъби.

Той се засмива на неохотната ми благодарност:

– Не си прави труда. – После се раздвижва и пристъпва по-близо. *Той е най-странният човек, когото съм срещала.* – Живееш в селото, нали?

– Да – отвръщам, сочейки към себе си. Каква друга бих могла да бъда – с избледнялата си коса, мръсни дрехи и сломен поглед. Той е моята ярка противоположност: с хубава и чиста риза, а обувките му са от мека, отразяваща светлината кожа. Размърдва се под погледа ми, играейки си с яката. Карам го да се чувства неудобно.

Той побледнява на лунната светлина, очите му се стрелкат насам-натам.

– Харесва ли ти? – пита, отклонявайки се от темата. – Да живееш там?

Въпросът му почти ме кара да се засмея, но той не изглежда развеселен.

– Харесва ли се изобщо на някого? – отвръщам накрая и се чудя на какво, по дяволите, си играе.

Но вместо да отвърне бързо и сопнато, да се тросне, както би направил Килорн, той млъква. Мрачно изражение преминава по лицето му.

– Обратно ли се връщаш? – пита внезапно, посочвайки с жест надолу по пътя.

– Защо, да не те е страх от тъмното? – изричам провлачено, като скръствам ръце на гърдите си. Но дълбоко под лъжичката ме свива, питам се дали би трябвало да се страхувам. *Той е силен, бърз е, а ти си съвсем сама тук.*

Усмивката му се връща и утехата, която ми дава, е смущаваща.

– Не, но искам да съм сигурен, че ще си държиш ръцете

намясто през остатъка от нощта. Не можем да допуснем целият бар да се изсипе навън, нали? Аз съм Кал, между другото – добавя, протягайки ръка да се ръкува с мен.

Не я поемам, спомняйки си пламтящата топлина на кожата му. Вместо това се отправям надолу по пътя с бързи и тихи стъпки. „Мер Бароу“, казвам му през рамо, но на дългите му крака не им отнема много време да ме настигнат.

– Е, винаги ли си толкова любезна? – упорства той и по някаква причина се чувствам до голяма степен като експеримент, подложен на оглед. Но студеното сребро в ръката ми ме кара да запазя спокойствие, напомня ми какво друго има той в джобовете си. *Сребро за Фарли. Колко подобаващо.*

– Господарите ти сигурно ти плащат добре, та носиш цели крони – отвръщам сопнато, надявайки се да го сплаша, за да зареже темата. Планът сработва прекрасно и той отстъпва.

– Имам добра работа – обяснява, но всъщност се опитва да се отърве от обясненията.

– Това прави един от нас.

– Но ти си...

– На седемнайсет – довършвам вместо него. – Все още ми остава известно време преди постъпването във войската.

Той присвива очи, стисва устни в мрачна линия. В гласа му се промъква твърда нотка, изостряйки думите му:

– Колко време?

– Все по-малко всеки ден. – Дори само от изричането на тези думи на глас ме заболяват вътрешностите. *А Килорн има дори по-малко време от мен.*

Думите ми заглъхват и той отново се взира, оглеждайки ме, докато вървим през гората. *Погълнат от мисли.*

– И няма работа – промърморва повече на себе си, отколкото на мен. – Няма начин да избегнеш военната повинност.

Обърквaнето му ме смущава:

– Може би там, откъдето си ти, нещата са различни.

– Затова крадеш.

Крада.

– Това е най-доброто, което мога да направя – отронва се от устните ми. Отново си спомням, че причиняването на болка е единственото, за което ме бива. – Сестра ми обаче има работа. – Това се изплъзва от устните ми, преди да си спомня. *Не, няма. Вече не. Заради теб.*

Кал ме наблюдава как се боря с думите, докато се чудя дали да се поправя, или не. Едва успявам да запазя спокойно изражение, да се предпазя да не рухна изцяло пред един напълно непознат. Но той сигурно вижда какво се опитвам да скрия.

– Беше ли в Двореца днес? – Мисля, че вече знае отговора. – Метежите бяха ужасни.

– Наистина бяха. – Почти се задавям с думите.

– Ти да не би… – настоява той възможно най-тихо и спокойно. Това е все едно да пробиеш дупка в язовирна стена и всичко се излива. Не бих могла да възпра думите дори да исках.

Не споменавам Фарли или Алената гвардия, нито дори Килорн. Само че сестра ми ме вмъкна във Великолепната градина, за да ми помогне да откраднa парите, от които имахме нужда, за да оцелеем. После разказвам за грешката на Гиза, за нараняването ѝ, какво означаваше това за нас. Какво причиних на семейството си. Какво причинявам: разочаровам майка си, излагам баща си, като крада от хората, които наричам своя общност. Тук, на пътя, заобиколена единствено от тъмнината, разказвам на един непознат колко съм ужасна. Той не задава въпроси дори когато думите ми звучат лишени от смисъл. Просто слуша.

– Това е най-доброто, което мога да направя – повтарям, преди гласът да ми изневери напълно.

После в крайчеца на окото ми блясва сребро. Той държи нова монета. На лунната светлина едва различавам очертанията на пламтящата корона на краля, щампована в метала. Когато я притиска в ръката ми, очаквам да почувствам отново топлината му, но той е изстинал.

Не ти искам съжалението, идва ми да изкрещя, но това би било глупаво. Монетата ще купи онова, което Гиза вече не може.

– Наистина ми е мъчно за теб, Мер. Нещата не би трябвало да бъдат такива.

Не мога да събера сили дори да се намръщя.

– Има и по-лош живот. Не ме съжалявай.

Той ме оставя досами селото и тръгвам покрай издигнатите върху подпори къщи сама. Нещо в калта и сенките смущава Кал и той изчезва, преди да успея да погледна назад и да благодаря на странния слуга.

Домът ми е тих и тъмен, но даже при това положение потръпвам от страх. От сутринта сякаш са минали сто години, част от друг живот, където бях глупава и себична и може би малко щастлива. Сега нямам нищо освен взет във войската приятел и счупените кости на сестра ми.

– Не бива да тревожиш така майка си – прогърмява към мен гласът на баща ми иззад един от подпорните стълбове. Не съм го виждала на земята от повече години, отколкото мога да си спомня.

Гласът ми изписква от изненада и страх:

– Татко? Какво правиш? Как... – Но той рязко забива палец през рамо към въжето на скрипеца, което виси от къщата. Използвал го е за първи път.

– Електричеството изгасна. Реших да погледна – казва той, кисел както винаги. Минава с количката си покрай мен и спира пред електрическото табло, закрепено с тръби в земята. Всяка къща има такова, регулиращо електрическия заряд, който поддържа светлините включени.

Татко хрипти тихо, гърдите му щракат с всяко вдишване. Може би сега Гиза ще бъде като него с ръка от преплетен метал, умът ѝ – разкъсан и огорчен от мисълта за онова, което е могло да бъде.

– Защо просто не използваш електрическите листчета, които ти донесох?

В отговор татко изважда от ризата си едно листче от дажбите и го пъха в кутията. Обикновено тя би заискрила и светнала, но не се случва нищо. *Повредено.*

– Няма полза – въздиша татко и се отпуска назад в стола си. Двамата се взираме в разпределителната кутия, без да можем да намерим думи, нямаме желание да помръднем, не искаме да се качваме обратно горе. Татко е избягал точно както аз, неспособен да остане в къщата, където мама със сигурност плаче над Гиза, ридаейки за изгубените мечти, докато сестра ми се опитва да не ревне заедно с нея.

Той потупва кутията, сякаш удрянето по проклетото нещо може внезапно да ни върне светлината, топлината и надеждата. Действията му стават по-тревожни, по-отчаяни, а от него се излъчва гняв. Не към мен или Гиза, а към света. Някога отдавна той ни наричаше мравки, Червени мравки, изгарящи в светлината на Сребърното слънце. Погубвани от величието на други, губещи битката за правото си да съществуваме, защото не сме *специални.* Ние не сме еволюирали като тях със сили и способности, каквито ограниченото ни въображение не може да си представи. Ние си останахме същите, заседнали в собствените си тела. *Светът се промени около нас, а ние си останахме същите.*

Тогава гневът нахлува и в мен, проклинам Фарли, Килорн, задължителната военна повинност, всяко дребно нещо, за което мога да се сетя. Металната кутия е хладна на пипане, отдавна изгубила топлината на електричеството. Но все още има вибрации дълбоко в механизма, очакващ да бъде включен отново. Вглъбявам се в опити да открия електричеството, да го върна и да докажа, че дори едно дребно нещо може да се оправи в един толкова погрешен свят. Нещо остро среща върховете на пръстите ми и кара тялото ми да подскочи стреснато. Оголена жица или

неизправен ключ, казвам си. Чувството е като от боцване с карфица, като игла, пробождаща нервите ми, но болката така и не идва.

Над нас лампата на верандата оживява с бръмчене.

– Е, гледай ти – промърморва татко.

Извърта се в калта, придвижвайки се с количката обратно до скрипеца. Следвам го мълчаливо: не искам да отварям дума за причината и двамата толкова да се страхуваме от мястото, което наричаме дом.

– Никакво бягане повече – изрича едва чуто той, като се закопчава в скрипеца.

– Никакво бягане повече – съгласявам се най-вече заради себе си, а не заради него.

Скрипецът издава виещ звук от напрежението, докато го вдига на верандата. Аз съм по-бърза по стълбата, така че го чакам най-горе и безмълвно му помагам да се освободи от скрипеца.

– Проклето нещо – промърморва татко, когато най-после разкопчаваме и последната катарама.

– Мама ще се радва, че излизаш от къщата.

Татко ме поглежда остро, хващайки ръката ми. Макар че сега почти не работи, само поправя дреболии и дялка разни неща за децата, ръцете му още са груби и мазолести, сякаш току-що се е върнал от фронта. *Войната никога не си тръгва.*

– Не казвай на майка си.

– Но…

– Знам, че изглежда, сякаш е нищо, но е достатъчно важно. Тя ще го сметне за малка стъпка в голямо пътуване, разбираш ли? Първо излизам от къщата вечер, после през деня, после се разхождам с нея из пазара, все едно сме се върнали във времето преди двайсет години. После нещата си стават същите като преди. – Очите му потъмняват, докато говори, мъчейки се да запази тона си нисък и равен: – Никога няма да се оправя, Мер, никога няма да се почувствам по-добре. Не мога да я оставя да се надява на това, не и когато знам, че никога няма да се случи. Разбираш ли?

Прекалено добре, татко.

Той знае какво ми е причинила надеждата, и омеква:

– Иска ми се нещата да бяха различни.

– На всички ни се иска.

Въпреки сенките виждам счупената ръка на Гиза, когато се качвам на тавана. Обикновено тя спи на кълбо, свита под тънко одеяло, но сега лежи по гръб с ранената си ръка, повдигната върху купчина дрехи. Мама е наместила отново шината ѝ, подобрявайки жалките ми опити да помогна, и бинтовете са

чисти. Не ми трябва светлина, за да знам, че клетата ѝ ръка е почерняла от синини. Тя спи неспокойно, тялото ѝ се мята, но ръката ѝ остава неподвижна. Боли я дори насън.

Иска ми се да посегна да я докосна, но как мога да компенсирам ужасните събития от деня?

Измъквам писмото на Шейд от малката кутия, където пазя всичките му писма. Ако не друго, това ще ме успокои. Шегите му, думите му, гласът му, затворен в страницата, винаги ме успокояват. Но докато преглеждам отново писмото, в стомаха ми като локва се събира чувство на ужас.

Червено като зората, пише в писмото. Ето го, ясно като бял ден. Думите на Фарли от видеоклипа ѝ, призивът на Аленатa гвардия с почерка на брат ми. Фразата е твърде странна, за да я пренебрегна, твърде необикновена, за да не ѝ обърна внимание. А следващото изречение, *виждаме как слънцето изгрява по-ярко*... Брат ми е умен, практичен. Не се интересува от изгреви или зазорявания, или от остроумни фрази. *Надигам се, изгрявам,* отеква в мен, но вместо гласът на Фарли в ума ми говори брат ми. *Надигнете се, червени като зората.*

По някакъв начин Шейд е знаел. Преди много седмици, преди излъчването на клипа на Фарли Шейд е знаел за Аленатa гвардия и се е опитал да ни каже. *Защо?*

Защото е един от тях.

Шеста глава

Когато вратата се отваря с трясък призори, не се изплашвам. Претърсванията от Сигурността са нещо обичайно, макар че обикновено имаме само едно-две на година. Това ще е третото.

– Хайде, Ги – промърморвам, като ѝ помагам да стане от леглото си и да слезе по стълбата. Тя се движи несигурно, подпряла се на здравата си ръка, а мама ни чака на пода. Обвива ръце около Гиза, но очите ѝ са приковани върху мен. За моя изненада не изглежда да ми е ядосана или дори разочарована от мен. Вместо това погледът ѝ е мек.

Двама офицери чакат до вратата, пистолетите им висят отстрани. Разпознавам ги от предния пост в селото, но има и друга фигура, млада жена в червено със значка с трицветна корона над сърцето. *Кралска служителка, Червена, която служи на краля,* осъзнавам и започвам да разбирам. Това не е обикновен обиск.

– Приемаме претърсването и конфискацията – промърморва баща ми, изричайки думите, както е нужно да прави всеки път, когато това се случва. Но вместо да се разделят, за да претършуват къщата ни, офицерите от Сигурността не помръдват от местата си.

Младата жена пристъпва напред и за мой ужас се обръща към мен:

– Мер Бароу, призована си да се явиш в Съмъртън.

Здравата ръка на Гиза се сключва около моята, сякаш може да ме възпре.

– Какво? – успявам да изпелтеча.

– Призована си да се явиш в Съмъртън – повтаря тя и посочва с жест към вратата. – Ние ще те придружим. Моля тръгвай.

Призовка. За една Червена. Никога в живота си не съм чувала за такова нещо. Така че защо аз? Какво съм направила, за да заслужа това?

Като помисля по-добре, аз съм престъпница и вероятно смятана за терористка поради връзката си с Фарли. Усещам нервни бодежи по тялото, всеки мускул е напрегнат и готов. Ще трябва да бягам, въпреки че офицерите препречват вратата. *Ще бъде истинско чудо, ако се добера до някой прозорец.*

– Успокой се, всичко е оправено след вчера. – Жената се изкисква, разбрала погрешно страха ми. – Дворецът и пазарът вече са добре контролирани. Моля потегляй. – За моя изненада тя се усмихва дори докато офицерите от Сигурността стискат оръжията си. Кръвта ми се смразява.

Да се възпротивя на Сигурността, да не се отзова на кралска призовка, би означавало смърт, и то не само за мен.

– Добре – промърморвам, разплитайки ръката си от тази на Гиза. Тя посяга да ме улови, но майка ни я дръпва обратно. – Ще се видим по-късно, нали?

Въпросът увисва във въздуха и усещам как топлата длан на татко докосва съвсем леко ръката ми. *Сбогува се.* Очите на мама плуват в неизплакани сълзи, а Гиза се опитва да не мига, да запомни всяка последна секунда с мен. *Дори нямам нещо, което мога да ѝ оставя.* Но преди да успея да се забавя или да си позволя да заплача, един офицер ме хваща за ръката и ме издърпва.

Думите се откъсват с усилие от устните ми, макар че излизат съвсем малко по-силни от шепот:

– Обичам ви.

А после вратата се затръшва зад мен, изхвърляйки ме вън от дома ми и от досегашния ми живот.

Превеждат ме припряно през селото надолу по пътя до пазарния площад. Минаваме покрай порутената къща на Килорн. Обикновено по това време той вече е буден, почти стигнал до реката, за да започне деня отрано, когато е още хладно, но тези дни са отминали. Сега си представям, че проспива половината ден, радвайки се на малките удобства, които има, преди да го вземат във войската. Част от мен иска да му извика за сбогом, но не го правя. Ще дойде у дома да ме търси по-късно и Гиза ще му разкаже всичко. С безмълвен смях си спомням, че Фарли ще ме очаква днес, за да ѝ платя цяло състояние. Ще бъде разочарована.

На площада ни чака блестящ черен транспортер. Четири колела, стъклени прозорци, заоблен и опиращ в земята – прилича на звяр, готов да ме погълне. Друг офицер седи пред контролното табло и дава газ, когато се приближаваме: двигателят бълва черен дим във въздуха на ранната утрин. Натикват ме отзад без нито дума, а прислужницата едва успява да се плъзне до мен, преди транспортерът да потегли и да се устреми надолу по пътя със

скорост, каквато дори не съм си представяла. *Това ще бъде първото – и последното ми – возене в такова нещо.*

Искам да проговоря, да попитам какво става, как ще ме накажат за престъпленията ми, но знам, че никой няма да обърне внимание на думите ми. Затова се взирам навън през прозореца, гледайки как селото изчезва, докато навлизаме в гората, носейки се с бясна скорост по познатия северен път. Не е толкова претъпкано като вчера, а пътят е осеян с офицери от Сигурността. *Дворецът е под контрол,* каза прислужницата. Предполагам, че това имаше предвид.

Стената от диамантено стъкло блести напред, отразила слънцето, докато то се издига от гората. Искам да примижа, но не помръдвам. Тук трябва да си държа очите отворени.

Портата гъмжи от черни униформи, всички офицери на Сигурността проверяват отново и отново пътниците на влизане. Когато се спускаме по инерция и спираме, прислужницата ме издърпва покрай опашката от хора и ме замъква през портата. Никой не протестира, нито дори си прави труда да провери личните карти. Сигурно я познават тук.

Щом се озоваваме вътре, тя хвърля поглед назад към мен:

– Аз съм Ан, между другото, но тук ни наричат главно по фамилия. Казвай ми Уолш.

Уолш. Името звучи познато. В съчетание с избледнялата ѝ коса и загоряла кожа може да означава само едно.

– Ти си от...

– Подпорите, също като теб. Познавах брат ти Трами и ми се ще да не познавах Брий. Истински разбивач на сърца е това момче. – На Брий му се носеше славата из селото, преди да замине. Веднъж ми каза, че не се бои от военната повинност толкова много, колкото всички други, защото дузината жадни за кръв момичета, които оставял, били далеч по-опасни. – Теб обаче не те познавам. Но със сигурност ще те опозная.

Неволно се наежвам:

– Какво трябва да означава това?

– Искам да кажа, че тук ще работиш дълги часове. Не зная кой те е нает или какво са ти казали за работата, но тя започва да те изтощава. Не става дума само за сменяне на чаршафи и разчистване на масата. Трябва да гледаш, без да виждаш, да чуваш, без да слушаш. Там ние сме предмети, живи статуи, предназначени да служат. – Тя въздъхва полугласно и се обръща, отваря рязко една врата, вградена точно отстрани в портата. – Особено сега с тази история с Алената гвардия. Никога няма подходящ момент да си Червен, но този е особено лош.

Тя пристъпва през вратата, привидно част от твърдата стена.

Отнема ми време да осъзная, че слиза по стълбище, изчезвайки в полумрака.

– Работата ли? – настоявам. – Каква работа? За какво става дума?

Тя се обръща на стълбите и едва не забелва очи към мен:

– Повикана си да запълниш свободно място за служба – казва, сякаш това е най-очевидното нещо на света.

Да работя. Работа. Едва не падам при тази мисъл.

Кал. Той каза, че има добра работа – а сега е използвал връзките си, за да направи същото за мен. Може би даже ще работя с него. Сърцето ми подскача от радост при тази представа, защото знам какво означава това. *Няма да умра. Дори няма да се бия. Ще работя и ще остана жива. А по-късно, когато намеря Кал, мога да го убедя да направи същото за Килорн.*

– Не изоставай, нямам време да ти държа ръката!

Забързана тромаво след нея, се спускам в изненадващо тъмен тунел. Малки светлинки блестят по стените, едва озарявайки стъпалата. Над главите ни се простират тръби, жужащи от течаща вода и електричество.

– Къде отиваме? – питам едва чуто най-накрая.

Почти чувам слисването на Уолш, когато се обръща към мен, объркана:

– В Двореца на Слънцето, разбира се.

За секунда ми се струва, че сърцето ми спира:

– Ка-какво? В Двореца, истинския дворец?

Тя потупва значката върху униформата си. Короната примигва на приглушената светлина.

– Сега служиш на краля.

Приготвили са ми униформа, но почти не я забелязвам. Твърде зашеметена съм от обкръжението си, светлокафявия камък и блещукащ мозаечен под на тази забравена зала в дома на един крал. Други слуги преминават оживено покрай нас в парад от червени униформи. Обхождам с поглед лицата им, търсейки Кал, защото искам да му благодаря, но той така и не се появява.

Уолш стои до мен и шепне съвети:

– Не казвай нищо. Не чувай нищо. Не говори с никого, защото никой няма да ти проговори.

Едва проумявам думите; последните два дни опустошиха сърцето и душата ми. Мисля, че животът просто реши да отвори шлюзовете и да ме удави във водовъртеж от завои и обрати.

– Пристигна в натоварен ден, навярно най-лошия, който ще видим някога.

– Видях лодките и въздушните кораби. Сребърни плават по реката от седмици – казвам. – Повече от обикновено дори за това

време на годината.

Уолш ме повежда припряно и бута поднос с блещукащи чаши в ръцете ми. Несъмнено тези неща могат да купят свободата ми и тази на Килорн, но Залата се охранява от стражи на всички врати и прозорци. Никога не бих могла да се изплъзна покрай толкова много офицери въпреки всичките си умения.

– Какво ще става днес? – питам тъпо. Кичур от тъмната ми коса пада в очите ми и преди да успея да го махна, Уолш отмята косата назад и я пристяга с мъничка фиба с бързи и прецизни движения. – Това глупав въпрос ли е?

– Не, и аз не знаех за това, не и докато не започнахме да се подготвяме. В края на краищата не са провеждали такова нещо от двайсет години, откакто беше избрана кралица Елара. – Говори толкова бързо, че думите ѝ почти се сливат. – Днес е Изпитанието на кралиците. Всички дъщери на Висшите династии, изтъкнатите Сребърни фамилии, са дошли да се предложат на принца. Довечера има голямо празненство, но сега са в Спираловидната градина, подготвят се да се представят, надяват се да бъдат избрани. Едно от тези момичета ще получи шанса да стане следващата кралица и те се надпреварват до оглупяване за този шанс.

В ума ми проблясва образ на ято пауни.

– И какво – завъртат се, казват по няколко думи, пърхат с мигли?

Но Уолш ми изсумтява презрително, клатейки глава:

– Надали. – После очите ѝ проблясват. – Ти ще прислужваш, така че ще видиш сама.

Вратите се издигат застрашително напред, изработени от резбовано дърво и стъкло с преливащи се цветове. Един слуга ги отваря и ги подпира, за да може редицата от червени униформи да се придвижи през тях. А после идва моят ред.

– Ти няма ли да дойдеш? – Долавям отчаянието в гласа си, докато почти умолявам Уолш да остане с мен. Но тя се оттегля заднешком и ме оставя сама. Преди да успея да задържа опашката или да разваля по някакъв друг начин организираната група от слуги, се заставям да мина напред и да изляза в слънчевата светлина на мястото, което тя нарече Спираловидната градина.

Първо си помислям, че съм насред друга арена като онази у дома. Пространството лъкатуши надолу в необятно, кръгло като купа пространство, но вместо каменни пейки маси и луксозни кресла задръстват спиралата от тераси. Растения и шадравани се спускат надолу по стъпалата, разделяйки терасите на ложи. В най-долния край се съединяват, украсяват тревист кръг, обграден

с каменни статуи. Пред мен има отделен като ложа участък, пищно обвит в черна и червена коприна. Четири стола, всеки един – изработен от страховито на вид желязо, са обърнати с изглед към долния край.

Какво, по дяволите, е това място?

Работата ми преминава като в мъгла, докато следвам примера на другите Червени. Аз съм кухненска прислужница, която трябва да чисти, да помага на готвачките и точно в момента да подготвя арената за предстоящото събитие. Не съм сигурна защо на кралските особи им трябва арена. У дома те се използват само за Двубоите, за да гледаме Сребърен срещу Сребърен, но какво би могло да означава тук? Това е дворец. Кръвта никога няма да опетни тези подове. И въпреки това неистинската арена ме изпълва с ужасно лошо предчувствие. Нервното усещане се връща, пулсира под кожата ми на вълни. Когато свършвам и отивам обратно до входа за прислужниците, Изпитанието на кралиците вече всеки момент ще започне.

Другите слуги изчезват, преместили се на издигната платформа, обкръжена от прозрачни завеси. Затичвам се тромаво след тях и припряно се нареждам в редицата точно когато други двойни врати се отварят между кралската ложа и входа за слугите.

Започва.

Мислите ми светкавично се връщат обратно към Великолепната градина, към красивите жестоки създания, наричащи себе си човеци. Всички – безвкусно облечени и суетни, със сурови очи и още по-суров нрав. Тези Сребърни, Висшите династии, както ги нарича Уолш, няма да са различни. *Може дори да са по-лоши.*

Влизат като тълпа в ято от цветове, което се разделя из Спираловидната градина със студена елегантност. Различните фамилии, или династии, лесно се забелязват; всички носят едни и същи цветове. Пурпурно, зелено, черно, жълто, дъга от нюанси, запътили се към семейните си ложи. Бързо загубвам бройката на всичките. *Колко ли династии има?* Още и още се присъединяват към тълпата, някои спират, за да си говорят, други се прегръщат сковано. За тях това е *забава*, давам си сметка. Повечето вероятно не хранят голяма надежда да излъчат кралица и това е просто забавление.

Няколко обаче не изглеждат в настроение за празнуване. Среброкосо семейство в черна коприна седи в съсредоточено мълчание вдясно от кралската ложа. Патриархът на рода има заострена брада и черни очи. По-надолу членовете на династия в тъмносиньо и бяло шушукат помежду си. За моя изненада

разпознавам един от тях. Самсон Мерандус, внушителя, когото видях на арената преди няколко дни. За разлика от другите той се взира мрачно към пода, вниманието му е другаде. Мислено си отбелязвам да не се натъквам на него или смъртоносните му умения.

Странно, обаче не виждам никакви момичета на подходяща възраст да се омъжат за принц. Може би се приготвят другаде, нетърпеливо очакващи шанса си да спечелят корона.

От време на време някой натиска квадратен метален бутон на масата си, за да светне лампа, показваща, че има нужда от слуга. Този, който е най-близо до вратата, ги обслужва, а ние, останалите, се мотаем наоколо в очакване на реда си да услужим. Разбира се, в мига, щом се премествам до вратата, проклетият черноок патриарх стоварва длан върху бутона на масата си.

Благодаря на небесата за краката си, които никога не са ме предавали. Почти прескачам тълпата, танцувайки между шляещите се тела, докато сърцето ми блъска като чук в гърдите. Вместо да крада от тези хора, смятам да им служа. Мер Бароу от миналата седмица нямаше да знае да се смее ли, или да плаче на тази своя версия. *Но тя беше глупаво и лекомислено момиче, а сега аз плащам цената.*

– Сър? – казвам, обръщайки се с лице към патриарха, който е поискал обслужване. Мислено се наругавам. *Не казвай нищо* е първото правило, а аз вече го наруших.

Но той сякаш не забелязва и просто вдига празната си чаша за вода с отегчено изражение на лицето.

– Играят си с нас, Птолемей – промърморва на мускулестия млад мъж до него. Предполагам, че той е онзи, който има нещастието да се казва Птолемей.

– Демонстрация на власт, татко – отвръща Птолемей, пресушавайки собствената си чаша. Подава ми я и аз я поемам без колебание. – Те ни карат да чакаме, защото могат.

Те са кралските особи, които все още не са се появили. Но да чуя тези Сребърни да ги обсъждат така, с такова презрение, е смущаващо. Ние, Червените, обиждаме краля и благородниците, ако може да ни се размине, но мисля, че това е наше изключително право. Тези хора не са страдали дори един ден през живота си. Какви проблеми може да имат помежду си?

Иска ми се да остана и да подслушвам, но дори аз знам, че това е против правилата. Обръщам се, докато изкачвам няколко стъпала на излизане от ложата им. Зад ярко оцветени цветя има мивка вероятно за да не се налага да обикалям обратно чак до неистинската арена, за да доливам чашите им. Именно тогава наоколо отеква металически остър тон, много подобен на онзи в

началото на Двубоите през Първия петък. Пропява няколко пъти, изпълнява горда мелодия – навярно оповестява влизането на краля. Навсякъде наоколо Висшите династии се изправят на крака неохотно или не. Забелязвам как Птолемей отново мърмори нещо на баща си.

От наблюдателницата си, скрита зад цветята, съм на едно ниво с ложата на краля и малко зад нея. Мер Бароу на няколко метра от краля. Какво ли биха си помислили близките ми или Килорн, като стана въпрос? Този човек ни изпраща на смърт, а аз доброволно станах негова прислужница. Призлява ми.

Той влиза пъргаво с изопнати и изправени рамене. Дори гледан в гръб, е много по-дебел, отколкото изглежда върху монетите и в репортажите, но също и по-висок. Униформата му е черно-червена, с военна кройка, макар да се съмнявам, че някога е прекарал дори един ден в окопите, в които умират Червените. Ордени и медали проблясват по гърдите му – свидетелство за неща, които никога не е вършил. Дори носи позлатен меч въпреки множеството стражи около него. Короната на главата му ми е позната, направена от усукано червено злато и черно желязо, всеки връх – избухващ виещ се пламък. Тя сякаш гори на фона на мастиленочерната му коса, прошарена със сиво. Колко подобаващо, защото кралят е възпламенител, какъвто е бил и баща му, и неговият баща преди него, и така нататък. Гибелно опасни, могъщи властелини на горещината и огъня. Някога нашите крале изгаряли противниците си само с едно пламтящо докосване. Този крал може и вече да не изгаря Червени, но все още ни убива с война и опустошение. Зная името му още откакто бях малко момиче, седнала в класната стая, все още жадна да се уча, сякаш това можеше да ме доведе донякъде. *Тиберий Калоре Шести, Крал на Норта, Пламък на Севера.* И това ако не е километрично име. Бих плюла върху името му, ако можех.

Кралицата го следва, кимайки на тълпата. Докато дрехите на краля са тъмни и със строга кройка, нейните одежди в тъмносиньо и бяло са въздушни и леки. Покланя се само на династията на Самсон и осъзнавам, че е облечена в същите цветове като тях. Сигурно е тяхна родственица, ако се съди по семейната прилика. Същата пепеляворуса коса, сини очи и остра усмивка, която я прави да прилича на дива хищна котка.

Колкото и плашещи да изглеждат кралските особи, те са нищо в сравнение със стражите, които ги следват. Макар да съм Червена с низш произход, зная какви са. Всеки знае как изглежда един Пазител, защото никой не иска да ги среща. Те стоят от двете страни на краля по време на всяко излъчвано по телевизията обръщение, по време на всяка реч или указ. Както

винаги, униформите им приличат на пламък, потрепващ между червеното и оранжевото, а очите им проблясват зад страховити черни маски. Всички до един носят пушки с лъщящи сребърни щикове на върха, които могат да прережат кост. Уменията им са дори по-плашещи от външността им – елитни воини от различни Сребърни родове, обучавани още от детство, заклели се да служат на краля и семейството му цял живот. Достатъчни са, за да ме накарат да потръпна. Но Висшите династии изобщо не се страхуват.

Някъде дълбоко навътре в ложите започва крещенето. „Смърт на Алената гвардия!“, изкрещява някой и други бързо подемат вика. Мразовита тръпка преминава през тялото ми, когато си спомням събитията от вчера, сега толкова далечни. Колко бързо може да промени отношението си тази тълпа...

Кралят изглежда стреснат, пребледнявайки заради шума. Не е свикнал на такива изблици и почти изръмжава при звука на крясъците.

– Алената гвардия и всичките ни врагове си получават заслуженото! – прогърмява Тиберий, гласът му отеква сред тълпата. Усмирява хората като изплющяване на камшик. – Но не това сме дошли да съобщим. Днес почитаме традицията и никой Червен дявол няма да попречи на това. Сега изпълняваме ритуала на Изпитанието на кралиците, за да представим най-талантливата дъщеря за съпруга на най-благородния син. В това намираме сила, за да обвържем Висшите династии, и мощ, за да подсигурим властването на Сребърните до края на дните, да сразим враговете си по границите и вътре в тях.

– Сила – отвръща му гръмко тълпата. Стряскащо е. – Мощ.

– Отново настъпи моментът да подкрепим този идеал, а двамата ми синове да уважат най-тържествения ни обичай. – Той махва с ръка и две фигури пристъпват напред, заставайки от двете страни на баща си. Не мога да видя лицата им, но и двамата са високи и чернокоси като краля. Те също носят военни униформи. – Принц Мейвън от Династиите Калоре и Мерандус, син на моята царствена съпруга кралица Елара.

Вторият принц, по-блед и по-дребен от другия, вдига ръка в строг поздрав. Обръща се наляво и надясно и зървам лицето му. Макар че има царствено сериозно изражение, едва ли е на повече от седемнайсет. С остри черти и сини очи, усмивката му би могла да смрази огъня – той презира тази пищна показност. Принудена съм да се съглася с него.

– И престолонаследникът на Династиите Калоре и Джакос, син на моята покойна съпруга кралица Кориан, наследник на Кралство Норта и Пламтящата Корона, Тиберий Седми.

Твърде заета съм да се смея на истинската нелепост на името му, за да забележа младия мъж, който маха с ръка и се усмихва. Най-сетне вдигам очи просто за да кажа, че съм била толкова близо до бъдещия крал. Но получавам много повече, отколкото съм очаквала.

Високите стъклени чаши в ръцете ми падат и се приземяват безопасно в мивката с вода.

Познавам онази усмивка, познавам и онези очи. Те се взираха с изгарящ поглед в моите едва снощи. Той ми намери тази работа, той ме спаси от принудително постъпване в армията. Той беше един от нас. *Как е възможно това?*

А после той се обръща изцяло и маха с ръка на всички. Няма как да сбъркам.

Принцът престолонаследник е Кал.

Седма глава

Връщам се на платформата за слугите с усещане за празнота в стомаха. Каквото и щастие да съм изпитвала преди, то е напълно изчезнало. Не мога да се заставя да погледна назад, да го видя застанал там в хубави дрехи, окичен с панделки и медали, и с царственото излъчване, което мразя. Подобно на Уолш, той носи емблемата с пламтящата корона, но неговата е направена от тъмен кехлибар, диамант и рубин. Проблясва на фона на строгия черен цвят на униформата му. Вече ги няма опърпаните дрехи, които носеше снощи, използвани, за да се слее със селяни като мен. Сега изглежда като бъдещ крал от глава до пети, Сребърен до мозъка на костите. Само като си помисля, че му се доверих.

Другите слуги ми правят път и ме пускат да се затътря обратно до задните редици на опашката, докато ми се вие свят. Той ми намери тази работа, той ме *спаси*, спаси семейството ми – а е един от тях. Не просто един от тях, а по-лошо. Принц. *Принцът.* Човекът, когото всички в това чудовищно спираловидно каменно здание са дошли да видят.

– Всички вие дойдохте да засвидетелствате почит на сина ми и на кралството, и затова аз ви отдавам своята почит – прогърмява крал Тиберий и строшава мислите ми като стъкло. Вдига ръце, посочвайки с жест към множеството ложи, пълни с хора. Макар че полагам всички усилия да не откъсвам очи от краля, не мога да се сдържа и хвърлям поглед към Кал. Той се усмихва, но усмивката не стига до очите му.

– Зачитам правото ви да управлявате. Бъдещият крал, синът на моя син, ще бъде от вашето сребърно потекло, както и от моето. Кой ще предяви правото си?

Среброкосият патриарх излайва в отговор:

– Аз предявявам право на участие в Изпитанието на

кралиците!

Из цялата спирала предводителите на различните династии крещят в един глас:

– Предявявам право на участие в Изпитанието на кралиците! – повтарят като ехо, спазвайки някаква традиция, която не разбирам.

Тиберий се усмихва и кимва:

– В такъв случай се започна. Лорд Провос, ако обичате.

Кралят се завърта намясто, поглеждайки към тези, които, предполагам, са Династията Провос. Останалите в спиралата проследяват погледа му: очите им се спират върху семейство, облечено в златисто с черни райета. Застаряващ мъж със сива коса, осеяна с бели ивици, пристъпва напред. В странните си дрехи има вид на оса, готова да жили. Когато присвива ръка, не зная какво да очаквам.

Внезапно платформата се накланя, изместваики се встрани. Не успявам да се сдържа и подскачам и едва не се блъсвам в прислужницата до мен, когато се плъзваме по невидима писта. Сърцето ми се качва в гърлото, докато гледам как останалата част от Спираловидната градина се върти. Лорд Провос е левитатор и движи постройката по предварително построени траверси само със силата на ума си.

Цялата конструкция се извърта под негова заповед, докато дъното на градината се разширява и се превръща в огромен кръг. По-ниските тераси се отдръпват назад, изравнявайки се с горните нива, и спиралата се превръща в масивен цилиндър, отворен към небето. Докато терасите се движат, подът се снижава и спира на близо двайсет фута под най-ниската ложа. Фонтаните се превръщат във водопади, изливащи се от върха на цилиндъра до най-долния край, където запълват дълбоки тесни езерца. Нашата платформа се плъзва и спира над ложата на краля, предоставяйки ни идеален изглед към всичко, включително пода далече отдолу. Това отнема по-малко от минута, докато лорд Провос преобразява Спираловидната градина в нещо много по-зловещо.

Но когато Провос сяда отново на мястото си, промяната още не е приключила. Жуженето на електричеството се усилва, докато започва да пука отвсякъде, карайки космите на ръцете ми да настръхнат. Пурпурно-бяла светлина блясва ослепително близо до дъното на градината, искряща от енергия от миниатюрни невидими точки в камъка. Никой Сребърен не се изправя да я овладее, както направи Провос с цялата арена. Осъзнавам защо. Това не е дело на някой Сребърен, а чудо на технологията, на електричеството. *Мълния без гръм.* Лъчите от светлина се кръстосват и пресичат, втъкавайки се в блестяща, ослепителна

мрежа. Дори само гледката дразни очите ми, изпращайки остри кинжали от болка през главата ми. Представа нямам как могат да издържат другите.

Сребърните изглеждат впечатлени, заинтригувани от нещо, което не могат да контролират. Колкото до нас, Червените, ние зяпаме, напълно слисани.

Мрежата кристализира, докато електричеството се разпростира и разклонява. А после така внезапно, както е и започнал, шумът спира. Мълнията замръзва, втвърдява се във въздуха, създавайки прозрачен пурпурен щит между пода и нас. Между нас и онова, което може да се появи там, долу, *каквото и да е то.*

Умът ми работи бясно, питайки се за какво може да е нужен щит, направен от мълнии. Не и мечка или глутница вълци, или някой от редките горски зверове. Дори митичните създания, огромни котки или морски акули, или дракони не биха представлявали опасност за множеството Сребърни горе. А защо ще има зверове на Изпитанието на кралиците? Предполага се, че целта на тази церемония е да се избират кралици, а не да се водят битки с чудовища.

Сякаш в отговор на въпроса ми земята в кръга от статуи, сега представляваща малкия център на цилиндричния под, се разтваря широко. Без да мисля, се бутам напред, надявайки се да видя по-добре със собствените си очи. Останалите слуги се скупчват заедно с мен, опитвайки се да зърнат какви ужаси може да донесе тази стая.

Най-дребното момиченце, което съм виждала някога, се издига от тъмнината.

Надигат се насърчителни възгласи, докато династия в кафява коприна и червени скъпоценни камъни аплодира дъщеря си.

– Рор от Династията Рамбос – крещи семейството, оповестявайки името ѝ пред света.

Момичето, не повече от четиринайсетгодишно, се усмихва на семейството си. Тя е миниатюрна в сравнение със статуите, но ръцете ѝ са странно едри. Останалата част от тялото ѝ има вид, сякаш един по-силен полъх на вятъра може да я отвее. Тя обикаля кръга от статуи, вдигнала усмихнато лице. Погледът ѝ се спира върху Кал, искам да кажа принца, опитвайки се да го омае с очите си на кошута или като от време на време отмята медно русата си коса. Накратко, тя изглежда глупава. До момента, в който се приближава до солидна каменна статуя и отчупва главата ѝ с едно-единствено простичко плясване с длан.

Представителят на Династията Рамбос проговаря отново:

– Силноръка.

Под нас малката Рор унищожава вихрено пода, превръщайки статуите в купчини ситен прах, докато напуква земята под краката си. Тя е като земетресение в миниатюрен човешки образ, разбиваща всичко по пътя си.

Значи това е представяне на живи картини.

Жестока жива картина, целяща да изложи на показ красотата и блясъка – и силата на едно момиче. *Най-талантливата дъщеря.* Това е демонстрация на сила: да съберат принца с най-могъщото момиче, за да могат децата им да са най-силни от всички. И това продължава от стотици години.

Потръпвам при мисълта за силата, която се крие дори само в малкото пръстче на Кал.

Той ръкопляска вежливо, когато момичето Рамбос приключва демонстрацията си на организирано разрушение и се оттегля на спускащата се платформа. Династията Рамбос я насърчава с викове, докато изчезва.

Следва Херон от Династията Уел, дъщерята на моя управител. Тя е висока, с лице като на птицата, чието име носи.* Унищожената пръст се размества около нея, докато сглобява отново пода. Градински пазител, скандира семейството ѝ. Зеленопръста с умение да кара всичко зелено да расте. По нейна заповед дърветата израстват и се извисяват с едно мигване, короните им стържат щита от мълнии. Той заискрява там, където го докосват клоните, и подпалва свежите листа. Следващото момиче, нимфа от Династията Осанос, се представя на висотата на положението. Използвайки фонтаните водопади, тя облива контролирания горски пожар с ураган от бяла кипяща вода, оставяйки само овъглени дървета и обгорена земя.

Това продължава сякаш с часове. Всяко момиче се изправя да покаже на какво е способно и всяко открива все по-опустошена арена, но те са обучени да се справят с всичко. Варират по възраст и външност, но всички са ослепителни. Едно момиче, едва на дванайсет години, взривява всичко, до което се докосне, като някаква ходеща бомба. Заличителка, крещи семейството ѝ, описвайки силата ѝ. Докато унищожава без следа последните бели статуи, щитът от мълнии успява да удържи. Съска срещу огъня ѝ и шумът пищи в ушите ми.

Електричеството, Сребърните и виковете се сливат в ума ми, докато гледам как нимфи и зеленопръсти, суифти, силноръки, левитатори и сякаш още сто други видове Сребърни се перчат под щита. Неща, за които не съм и сънувала, че са възможни, се случват пред очите ми, докато момичета превръщат кожата си в камък или с крясъци разбиват стъклени стени. Сребърните са по-велики и по-силни, отколкото съм се опасявала, със сили, каквито

дори не знаех, че съществуват. Как може тези хора да са реални?

Стигнах чак дотук и внезапно съм отново на арената и гледам как Сребърните демонстрират всичко, което ние не сме.

Искам да се дивя благоговейно, когато контролиращо създанията момиче анимос призовава хиляда гълъба да се спуснат от небето. Когато птиците падат надолу с главите в щита от мълнии, избухвайки в малки облаци от кръв, пера и смъртоносно електричество, благоговението ми се превръща в отвращение. Щитът заискрява отново, изгаряйки каквото е останало от птиците, докато заблестява като нов. Едва не повръщам при звука от аплодисментите, когато хладнокръвното момиче анимос се отпуска отново на пода.

Друго момиче, надявам се последното, се издига на арена, вече превърнала се в прах.

– Еванджелин от Династията Самос – изкрещява патриархът на среброкосото семейство. Говори сам и гласът му отеква из Спираловидната градина.

От наблюдателницата си забелязвам как кралят и кралицата сядат с малко по-изправени гърбове. Еванджелин вече е приковала вниманието им. В пълен контраст с тях Кал гледа надолу към ръцете си.

Докато другите момичета носеха копринени рокли, а няколко имаха странна позлатена броня, тази Еванджелин се извисява в екип от черна кожа. Жакет, панталони, ботуши, всичките – обковани с капси от твърдо сребро. Не, не сребро. Желязо. Среброто не е толкова матово или твърдо. Членовете на нейната династия, станали на крака, я приветстват с възгласи. Тя принадлежи към Птолемей и патриарха, но други също ликуват, други фамилии. Искат тя да бъде кралица. *Тя е фаворитката.* Тя отдава чест с два пръста, долепени до челото, първо на семейството си, а после към кралската ложа. Те връщат жеста, безсрамно и явно демонстрират предпочитанията си към тази Еванджелин.

Може би това прилича на Двубоите повече, отколкото си давах сметка. Само че вместо да показват на Червените къде ни е мястото, тук кралят показва на своите поданици, колкото и да са могъщи, къде е *тяхното* място. *Йерархия в йерархията.*

Толкова съм се вглъбила в изпитанията, че почти не забелязвам кога отново идва редът ми да прислужвам. Преди някой да успее да ме побутне в правилната посока, се отправям към една ложа, едва чувайки как патриархът на Самос проговаря. Магнитрон, счува ми се, че казва, но нямам представа какво означава.

Движа се през тесните коридори, които някога са били

открити проходи, надолу към Сребърните, които искат да бъдат обслужени. Ложата е в дъното, но аз съм пъргава и стигам до тях почти за отрицателно време. Откривам един особено охранен клан, облечен в крещящо жълта коприна и ужасни пера: всички се наслаждават на грамадна торта. Ложата е осеяна с чинии и празни чаши и аз се залавям да ги разчистя с бързи и умели ръце. В ложата гърми видео екран, показващ Еванджелин, която, изглежда, стои неподвижна на пода.

– Какъв фарс е това – промърморва един от подобните на тлъсти жълти канарчета мъже, докато се тъпче лакомо. – Момичето Самос вече спечели.

Странно. Тя изглежда най-слаба и неубедителна от всички.

Трупам чиниите на купчина, но не откъсвам очи от екрана, гледам я как се движи с дебнеща походка по опустошения под. Не изглежда, че има с какво да работи, да покаже какво може да прави, но тя явно няма нищо против. Злобната ѝ ухилена гримаса е ужасна, сякаш е напълно убедена в собственото си великолепие. *На мен не ми изглежда великолепна.*

После железните капси по жакета ѝ се раздвижват. Понасят се плавно във въздуха, всяка – твърд кръгъл куршум от метал. Като изстрели от пистолет те се изстрелват с бясна скорост от Еванджелин, забивайки се в прахта и стените и дори в щита от мълнии.

Тя може да контролира метала.

Няколко ложи ѝ ръкопляскат, но тя далеч не е приключила. Остро скърцане и звънтене отеква нагоре към нас отнякъде дълбоко долу в основите на Спираловидната градина. Дори тлъстото семейство спира да яде, за да се огледа смутено наоколо. Объркани и заинтригувани са, но аз усещам вибрациите дълбоко под краката си. Знам, че трябва да се страхувам.

С разтърсващ земята шум метални тръби разцепват пода на арената, издигайки се далеч отдолу. Пробиват стените, обкръжавайки Еванджелин в разкривена корона от сребристосив метал. Тя има вид, сякаш се смее, но оглушителното хрущене на метала удавя гласа ѝ. От щита от мълнии се посипват искри и тя се предпазва със случайно попаднали ѝ парчета без никакво усилие. Накрая оставя метала да падне с ужасен трясък. Вдига очи към небето, към ложите горе. Устата ѝ е отворена широко, показвайки остри дребни зъби. *Изглежда като гладен хищник.*

Започва бавно лека промяна в баланса, докато цялата ложа се накланя. Чиниите се разбиват с трясък на пода, а стъклените чаши се търкулват напред, прекатурват се през парапета и се разбиват върху щита от мълнии. Еванджелин издърпва нашата ложа, огъва я напред, накланя ни. Сребърните около мен кряскат

и дращят, аплодисментите им се превръщат в паника. Не са единствените – всяка ложа на нашия ред се движи с нас. Далече отдолу Еванджелин насочва движението с ръка, съсредоточено сбърчила чело. Подобно на Сребърните борци на ринга тя иска да покаже на света на какво е способна.

Това е мисълта в главата ми, когато жълто кълбо от кожа и окичени с пера дрехи се блъсва в мен, запращайки ме през парапета с остатъка от сребърните прибори.

Виждам само пурпурно, докато падам, щитът от мълнии се издига да ме посрещне. Съска от електричество и опърля въздуха. Едва имам време да се осъзная, но знам, че осеяното с жилки пурпурно стъкло ще ме опече жива, убивайки ме с електрически удар в червената ми униформа. Бас ловя, че Сребърните ще се разстроят само защото ще трябва да изчакат някой да ме изчисти.

Главата ми се удря силно в щита и пред очите ми изскачат звезди. Не, не звезди. *Искри.* Щитът си върши работата, обгръщайки ме с мълнии от електричество. Униформата ми гори, опърлена и пушеща, и очаквам да видя как същото става с кожата ми. *Трупът ми ще мирише направо чудно.* По някакъв начин обаче не чувствам нищичко. *Сигурно съм обзета от толкова силна болка, че не мога да я почувствам.*

Но *мога* да я почувствам. Усещам топлината на искрите, пробягващи нагоре-надолу по тялото ми, подпалвайки всеки нерв. Чувството обаче не е неприятно. Всъщност се чувствам… *жива.* Сякаш цял живот съм живяла в слепота, а сега съм отворила очи. Нещо се движи под кожата ми, но не са искрите. Поглеждам дланите си, ръцете си, дивейки се на мълнията, която се плъзга по мен. Платът изгаря, овъглен до черно от горещината, но кожата ми не се променя. Щитът продължава да се опитва да ме убие, но не може.

Всичко се обърка.

Жива съм.

Щитът изпуска черен дим, започва да се разцепва и напуква. Искрите са по-ярки, по-буйни, но отслабват. Опитвам се да се надигна, да се изправя на крака, но щитът се разтриса под мен и отново падам, претъркулвайки се.

Някак успявам да се приземя в купчина прах, която не е покрита от назъбен метал. Определено натъртена и с усещане на слабост в мускулите, но все още цяла. Униформата ми няма такъв късмет: едва се държи, овъглена и изпокъсана.

С мъка се изправям на крака, чувствайки как още парчета от униформата ми падат като люспи. Над нас шепоти и ахвания отекват из Спираловидната градина. Усещам всички очи, приковани върху мен, обгореното Червено момиче. Живият

гръмоотвод.

Еванджелин се взира в мен с широко отворени очи. Изглежда гневна, объркана и изплашена.

От мен. По някакъв начин тя е изплашена от мен.

– Здрасти – казвам глупаво.

Еванджелин отговаря с вихрушка от метални отломки, всичките остри и смъртоносни, насочени към сърцето ми, докато раздират въздуха.

Без да мисля, рязко вдигам ръце, като се надявам да се спася от най-лошото. Вместо да уловя дузина назъбени остриета в дланите си, усещам нещо съвсем различно. Както с искрите преди, нервите ми пеят, оживени от някакъв вътрешен огън. Той се движи в мен зад очите ми, под кожата ми, докато чувствам нещо повече от себе си. После изригва от мен като чиста мощ и енергия.

Лъчът светлина, не, *мълния,* изригва от ръцете ми, пламтящ през метала. Парчетата свистят и димят, пръсвайки се в горещината. Падат на земята, без да причинят вреда, а мълнията избухва в далечната стена. Оставя димяща дупка, широка четири фута, и за малко не улучва Еванджелин.

Устата ѝ зяпва шокирано. Сигурна съм, че изглеждам по същия начин, докато се взирам в ръцете си, питайки се какво, да му се не види, ми се случи току-що. Високо горе сто от най-могъщите Сребърни си задават същия въпрос. Вдигам поглед и виждам, че всички надзъртат към мен.

Дори кралят се надвесва над ръба на ложата си с пламтяща корона, очертана като силует на фона на небето. Кал е точно до него и се взира надолу към мен с широко разтворени очи.

– Пазители.

Гласът на краля е остър като бръснач, изпълнен със заплаха. Внезапно червено-оранжевите униформи на Пазителите лумват като пламък от почти всяка ложа. Елитните стражи чакат нова дума, нова заповед.

Добра крадла съм, защото зная кога да бягам. Сега е един от тези моменти.

Преди кралят да успее да каже нещо, аз се стрелвам като мълния покрай зашеметената Еванджелин и се плъзвам напред с краката във все още отворения капак на пода.

– Заловете я! – ехти зад мен, докато се спускам в полумрака на помещението отдолу. В тавана се виждат дупки, пробити от летящите парчета метал на Еванджелин, и все още виждам Спираловидната градина. За мое удивление изглежда, сякаш конструкцията кърви, докато униформени Пазители се спускат от ложите си, до един по моите дири.

Няма време да мисля: всичко, което мога да направя, е да бягам.

Преддверието под арената се свързва с тъмен и пуст коридор. Подобни на кутии черни камери ме наблюдават, докато тичам с пълна скорост, завивам по друг коридор и по още един. Мога да ги почувствам, дебнещи като Пазителите, не толкова далече зад мен. *Бягай*, звучи отново и отново в главата ми. *Бягай, бягай, бягай.*

Трябва да намеря врата, прозорец, нещо, което да ми помогне да се ориентирам. Ако успея да изляза навън, може би на пазара, може и да имам шанс. *Може би.*

Първото стълбище, което откривам, води до дълъг огледален коридор. Но камерите са и там, кацнали в ъглите на таваните като огромни черни насекоми.

Залп от пушечна стрелба избухва над главата ми, принуждавайки ме да се смъкна на пода. Двама Пазители в униформи с цвета на огъня се втурват през едно огледало и се хвърлят към мен. *Същите са като онези от Сигурността,* казвам си. *Просто слисани офицери, които не те познават. Те не знаят какво можеш да правиш.*

Аз самата не знам какво мога да правя.

Те очакват да побягна, затова аз правя обратното – нападам и двамата. Пушките им са големи и мощни, но обемисти и тромави. Преди да успеят да ги вдигнат, за да стрелят, да ме прободат с щиковете или и двете, аз се свличам на колене върху гладкия мраморен под, плъзвайки се между двамата гиганти. Единият от тях крещи след мен, гласът му разбива друго огледало и то се пръсва в буря от стъкла. Докато успеят да сменят посоката, аз вече отново съм хукнала.

Когато най-сетне намирам прозорец, това е едновременно благословия и проклятие. Спирам с буксуване пред огромно диамантено стъкло с изглед към обширната гора. Ето я там, точно от другата страна, точно отвъд непробиваема стена.

Хубаво, ръце мои, сега може би е добър момент да си свършите работата. Не се случва нищо, разбира се. Нищо не се случва, когато имам нужда да се случи.

Ярка изгаряща горещина ме сварва неподготвена. Обръщам се и виждам приближаваща стена от червено и оранжево и знам – Пазителите са ме намерили. Но стената е гореща, потрепваща, почти солидна. *Огън.* И се задава право към мен.

Гласът ми е слаб, немощен, сломен, когато се засмивам на затрудненото си положение. О, страхотно.Обръщам се да побягна, но вместо това се сблъсквам с широка стена от черен плат. Яки ръце се обвиват около мен и ме задържат неподвижно, когато се

опитвам да се извия и да се отскубна. *Зашемети го, порази го с мълния,* крещя мислено. Но не се случва нищо. Чудото няма да ме спаси отново.

Горещината се усилва, заплашва да смаже дробовете ми и да изкара въздуха от тях. Днес оцелях след мълния; не искам да си насилвам късмета с огън.

Но димът е това, което ще ме убие. Гъст и черен и прекалено силен, задушава ме. Пред очите ми се завъртат кръгове, а клепачите ми натежават. Чувам стъпки, крясъци, рев на бушуващ огън, докато светът притъмнява.

– Съжалявам – изрича гласът на Кал. Помислям си, че сънувам.

Осма глава

На верандата съм и гледам как мама се сбогува с брат ми Брий. Плаче, докато го прегръща силно и приглажда прясно подстриганата му коса. Шейд и Трами чакат да я подхванат, ако ѝ се подкосят краката. Знам, че и на тях им се иска да заплачат, като гледат как най-големият им брат тръгва, но заради мама се въздържат. До мен татко не казва нищо, само се взира в легионера. Дори в бронята си от стоманени плочки и непроницаем плат войникът изглежда дребен редом с брат ми. Брий може жив да го изяде, но не го прави. Не прави абсолютно нищо, когато легионерът го сграбчва за ръката, издърпвайки го от нас. Следва го сянка, впуска се да го преследва с ужасни тъмни криле. Светът се завърта шеметно около мен, а после падам.

Приземявам се година по-късно с крака, нагазили в жвакащата кал под къщата ни. Сега мама се е вкопчила в Трами и умолява легионера. Налага се Шейд да я отдръпне. Някъде Гиза плаче за любимия си брат. Татко и аз запазваме мълчание, пестейки сълзите си. Сянката се връща: този път кръжи като вихър около мен, затъмнява небето и слънцето. Стискам здраво очи, надявайки се, че ще ме остави на мира.

Когато ги отварям отново, съм в обятията на Шейд, прегръщам го възможно най-здраво. Още не се е подстригал и дългата му до брадичката кафява коса гъделичка темето ми. Когато се притискам към гърдите му, трепвам. Усещам остър бодеж в ухото и се дръпвам назад, видяла капки червена кръв по ризата на брат ми. С Гиза си пробихме ушите отново с мъничкия подарък, който Шейд ни остави. Предполагам, че не съм го направила както трябва, както бъркам във всичко, което правя. Този път усещам сянката, преди да я видя. И имам чувството, че е разгневена.

Извлича ме през шествие от спомени, до един – живи, все още зарастващи рани. Някои от тях са дори сънища. Не, кошмари са.

Най-ужасните ми кошмари.

Около мен се материализира нов свят, оформя обвит в сенки пейзаж от дим и пепел. *Задушливите земи.* Никога не съм ходила там, но съм чувала достатъчно, за да си ги представя. Земята е равна, осеяна с кратери от хиляда падащи бомби. Войници в изпоцапани червени униформи се спотайват във всеки от тях като кръв, изпълваща рана. Нося се плавно през всички, докато оглеждам лицата и търся братята, които изгубих, отнети ми от дима и шрапнелите.

Пръв се появява Брий, борещ се с облечен в синьо езерняк в локва кал. Искам да му помогна, но продължавам да се нося, докато той се изгубва от погледа ми. После се появява Трами, наведен над ранен войник, опитвайки се да го предпази да не умре от кръвозагуба. Деликатните му черти, толкова подобни на тези на Гиза, са разкривени в агония. Никога няма да забравя крясъците от болка и безсилен гняв. Както и с Брий, не мога да му помогна.

Шейд чака в предните редици на строя, надминава дори най-храбрите воини. Стои на билото на един хребет, без да обръща внимание на бомбите или пушките, или армията на езерняците, която чака от другата страна. Дори има наглостта да ми се усмихне. Мога само да гледам, когато земята под краката му експлодира и го погубва в стълб от пушек и пепел.

– Спри! – успявам да изкрещя и посягам към дима, който някога беше брат ми.

Пепелта се оформя, образува отново сянката. Обгръща ме в тъмнина, докато отново ме залива вълна от спомени. Татко, завръща се у дома полумъртъв. Вземането на Килорн в армията. Ръката на Гиза. Те се сливат, вихър от твърде ярки цветове, който дразни очите ми. *Нещо не е както трябва.* Спомените се движат назад през годините, сякаш гледам живота си на пусната отзад напред лента. А после идват събития, които не е възможно да помня: как се уча да говоря, да ходя, малките ми братя, които ме прехвърлят помежду си, подавайки ме един на друг, докато мама ги хока. *Това е невъзможно.*

– Невъзможно – казва ми сянката. Гласът е толкова рязък, че се боя, че може да ми спука черепа. Падам на колене и се сблъсквам с нещо, което на допир е като бетон.

И после те изчезват. Братята ми, родителите ми, сестра ми, спомените ми, кошмарите ми, изчезват. Около мен се издигат бетон и стоманени решетки. *Клетка.*

С мъка се изправям на крака с една ръка, допряна до пулсиращата ми глава, докато нещата идват на фокус. Една фигура се взира към мен отвъд решетките. На главата ѝ блещука

корона.

– Бих се поклонила, но може да падна – казвам на кралица Елара и незабавно ми се приисква да можех да си взема думите назад. Тя е Сребърна, не мога да ѝ говоря по този начин. Тя може да ме изпрати на позорния стълб, да ми отнеме дажбите, да ме накаже, да накаже семейството ми. *Не*, осъзнавам в нарастващия си ужас, *тя е кралицата. Би могла просто да ме убие. Би могла да убие всички ни.*

Тя обаче не изглежда оскърбена. Вместо това се ухилва. Залива ме вълна от гадене, когато срещам погледа ѝ, и отново се превивам надве.

– На мен това ми прилича на поклон – измърква тя, наслаждавайки се на болката ми.

Преборвам се със спазъма за повръщане и протягам ръка да сграбча решетките. Юмрукът ми се свива около студена стомана.

– Какво ми причинявате?

– Вече не кой знае какво. Освен това… – Тя посяга през решетките да ме докосне по слепоочието. Болката се утроява под пръста ѝ и аз падам върху решетките, оставайки в съзнание само колкото да се хвана за тях. – Това е, за да ти попречи да извършиш някоя глупост.

Сълзи парят очите ми, но аз ги прогонвам.

– Като например да застана на собствените си два крака? – успявам да процедя. От болка почти не мога да мисля, какво остава пък да се държа любезно, но все пак успявам да удържа една поредица от ругатни. *За бога, Мер Бароу, дръж си езика.*

– Като например да поразиш нещо с електрически удар – изсъсква тя.

Болката намалява, давайки ми достатъчно сили да се добера до металната пейка. Когато облягам глава на хладната каменна стена, думите ѝ проникват в съзнанието ми. *Да поразиш с електричество.*

Споменът проблясва през ума ми, връща се на назъбени парчета. Еванджелин, щитът от мълнии, искрите и аз. *Не е възможно.*

– Ти не си Сребърна. Родителите ти са Червени, ти си Червена и кръвта ти е червена – промърморва кралицата, разхождайки се с дебнеща походка пред решетките на клетката ми. – Ти си истинско чудо, Мер Бароу, невъзможно създание. Нещо, което дори не мога да проумея, а съм ви виждала всичките.

– Това сте били вие? – почти изпищявам и вдигам ръце да обвия отново главата си. – Били сте в ума ми? В спомените ми? В *кошмарите* ми?

– Ако познаваш страха на някого, значи познаваш самия

него. – Тя примигва към мен, сякаш съм някакво глупаво създание. – И трябваше да разбера какво е това нещо, с което си имаме работа.

– Не съм някакво си *нещо*.

– Тепърва остава да се разбере какво си. Но бъди благодарна за едно, малко мълниеносно момиче – усмихва се подигравателно тя, допряла лице към решетките. Краката ми внезапно се вдървяват, изгубвайки всякаква чувствителност, сякаш съм седяла върху тях с цялата си тежест и са изтръпнали. *Сякаш съм парализирана.* В гърдите ми се надига паника, когато осъзнавам, че не мога дори да размърдам пръсти. Сигурно така се чувства татко, сломен и безполезен. Някак обаче успявам да се изправя, краката ми се задвижват сами, повеждат ме към решетките. От другата страна кралицата ме наблюдава. Миганията ѝ следват ритъма на стъпките ми.

Тя е внушител и си играе с мен. Вече съм достатъчно близо, тя улавя лицето ми в ръцете си. Изкрещявам, когато болката в главата ми се усилва многократно. Какво ли не бих дала сега за простичката участ на постъпването в армията.

– Ти направи това пред стотици Сребърни – хора, които ще задават въпроси, хора с власт – съска тя в ухото ми, противният ѝ сладникав дъх облива лицето ми. – Това е единствената причина, поради която си още жива.

Ръцете ми се свиват в юмруци и отново призовавам мълнията, но тя не идва. Кралицата знае какво правя и се разсмива весело. Звезди избухват зад очите ми, замъгляват зрението ми, но я чувам как си отива във вихър от шумоляща коприна. Зрението ми се връща точно навреме, за да видя как роклята ѝ изчезва зад един ъгъл, като ме оставя напълно сама в килията. Едва успявам да се добера обратно до пейката, надвивайки поредния пристъп на гадене.

Изтощението ме връхлита на вълни, започва в мускулите и попива в костите ми. Аз съм само едно човешко същество, а от човешките същества не се очаква да се справят с дни като днешния. Стреснато осъзнавам, че китката ми е гола. Червената лента е изчезнала, отнесена. Какво може да означава това? Сълзи парят очите ми, заплашват да се отронят, но няма да се разплача. Поне толкова гордост ми е останала.

Мога да се преборя със сълзите, но не и с въпросите. Нито със съмнението, зараждащо се в сърцето ми.

Какво става с мен?

Какво съм аз?

Когато отварям очи, виждам един офицер от Сигурността да се взира в мен от другата страна на решетките. Сребърните му

копчета блестят на приглушената светлина, но са нищо в сравнение с отблясъка, който отскача от плешивата му глава.

– Трябва да съобщите на семейството ми къде съм – избълвам, рязко изправяйки се до седнало положение. *Поне им казах, че ги обичам,* спомням си, възкресила мислено последните ни моменти.

– Не трябва да правя нищо, освен да те заведа горе – отвръща офицерът, но не много грубо. Той е истински стълб от спокойствие. – Преоблечи се.

Внезапно осъзнавам, че от тялото ми още висят дрипите на полуизгоряла униформа. Офицерът посочва към спретната купчинка дрехи близо до решетките. Обръща се с гръб и ми осигурява някакво подобие на усамотение.

Дрехите са прости, но хубави, по-меки от всичко, което съм носила преди. Бяла риза с дълъг ръкав и черни панталони, и двете – украсени с по една сребърна ивица от всяка страна. Има и обувки: черни лъснати ботуши, които ми стигат до коленете. За моя изненада по дрехите няма дори един червен бод. Но не зная защо. *Невежеството ми започва да се превръща в константа.*

– Добре – промърморвам, като с усилие издърпвам нагоре по крака си и последната част от ботуша. Когато той се плъзва намясто, офицерът се обръща. Не чувам подрънкването на ключове, но пък не виждам и ключалка. Не съм сигурна как смята да ме пусне да изляза от килията си без врата.

Но вместо да отвори някаква скрита порта, ръката му се присвива и металните решетки се огъват и се отварят. Разбира се. Тъмничарят сигурно е…

– Магнитрон, да – казва той, като размърдва пръстите на ръката си. – И в случай че се чудиш, момичето, което едва не изпържи, е моя братовчедка.

Почти се задавям със следващата глътка въздух, без да знам как да отговоря.

– Съжалявам. – Прозвучава като въпрос.

– Съжалявай, че не я уцели – отвръща той без помен от шеговитост. – Еванджелин е кучка.

– Фамилна черта? – Устата ми се движи по-бързо от ума ми и аз ахвам, осъзнала какво съм казала току-що.

Офицерът не ме удря заради неуместните думи, макар че има пълно право да го стори. Вместо това лицето му се присвива в едва доловима усмивка.

– Предполагам, че ще разбереш – казва с омекнали черни очи. – Аз съм Лукас Самос. Последвай ме.

Не е нужно да питам, за да знам, че нямам друг избор по въпроса.

Той ме изкарва от килията и ме повежда нагоре по вито стълбище към поне дванайсет офицери от Сигурността. Без нито дума те ме обкръжават в добре отработена формация и ме заставят да тръгна с тях. Лукас остава до мен и марширува в такт с другите. Те държат в ръка пушките си, сякаш готови за битка. Нещо ми подсказва, че мъжете не са тук, за да ме защитават, а за да предпазят всички останали.

Когато стигаме до по-красивите горни нива, стъклените стени са странно черни. *Затъмнени,* казвам си, докато си спомням какво каза Гиза за Двореца на Слънцето. Диамантеното стъкло може да потъмнява по заповед, за да крие онова, което те не искат да се вижда. Очевидно аз попадам в тази категория.

Стреснато осъзнавам, че прозорците се променят не благодарение на някакъв механизъм, а с помощта на червенокоса жена офицер. Тя маха с ръка към всяка стена, покрай която минаваме, и някаква сила вътре в нея препречва светлината, замъглява стъклото с тънка сянка.

– Тя е повелител на сенките, умее да манипулира светлината – прошепва Лукас, забелязал изненадата ми.

Тук също има камери. По кожата ми полазват тръпки, когато усещам как електрическият им поглед пробягва по костите ми. Обикновено главата би ме заболяла под напора на толкова много електричество, но болката така и не идва. Нещо в щита ме е променило. Или може би той е освободил нещо, разкрил е част от мен, заключена от толкова отдавна. *Какво съм аз?*, ехти отново в главата ми, по-заплашително отпреди.

Едва когато минаваме през чудовищна двойна врата, електрическото усещане отминава. *Очите не могат да ме видят тук.* Помещението вътре би могло да побере десет пъти къщата ми заедно с подпорните стълбове и всичко останало. А точно срещу мен с огнен поглед, втренчен изгарящо в моя, е кралят, седнал върху трон от диамантено стъкло, издялан във форма на адски пламъци. Зад него един прозорец, изпълнен с дневна светлина, бързо почернява. Може би за последен път зървам слънцето.

Лукас и другите офицери ме извеждат с отсечени крачки напред, но не остават дълго. Само с един бърз поглед назад Лукас извежда останалите.

Кралят седи пред мен с кралицата, застанала от лявата му страна, а принцовете – от дясната. Отказвам да погледна към Кал, но знам, че той сигурно ме зяпа удивено. Забила съм поглед в новите си ботуши, съсредоточила съм се върху пръстите на краката си, за да не се предам на страха, който превръща тялото ми в олово.

– Нареждам ти да коленичиш – прошепва кралицата с глас, мек като кадифе.

Би трябвало да коленича, но гордостта ми отказва да ми позволи. Дори тук, пред Сребърни, пред краля, коленете ми не се прегъват.

– Няма – казвам и намирам сила да вдигна поглед.

– Харесва ли ти килията, момиче? – казва Тиберий, царственият му глас изпълва стаята. Заплахата в думите му е ясна като бял ден, но аз все още стоя. Той накланя глава и се взира в мен, сякаш съм някакъв чудат експеримент.

– Какво искате от мен? – успявам да изрека с усилие.

Кралицата се навежда до него:

– Казах ти, тя е Червена до мозъка на костите… – Но кралят я отпъжда като муха с едно махване на ръката. Тя нацупва устни и се дръпва назад със здраво сключени ръце. *Така ù се пада.*

– Това, което искам по отношение на теб, е невъзможно – казва троснато Тиберий. Гневният му поглед приплямва, сякаш се опитва да ме изгори.

Спомням си думите на кралицата:

– Е, аз не съжалявам, че не можете да ме убиете.

Кралят се изкисква:

– Не казаха, че имаш бърз ум.

Облекчение нахлува в мен като хладен вятър през дървета. Смъртта не ме чака тук. Не още.

Кралят хвърля на масата тесте листове, всичките изписани. Най-горният лист съдържа обичайните сведения, включващи името ми, датата на раждане, родителите ми и кафявото петънце, което представлява кръвта ми. Там е и снимката ми, онази на личната ми карта. На нея се взирам надолу към себе си с отегчени очи, уморени от чакането за снимка. Как ми се иска да можех да скоча вътре в снимката, в момичето, чиито единствени проблеми бяха задължителната военна повинност и празният стомах.

– Мер Моли Бароу, родена на седемнайсети ноември 302 г. от Новата Ера, дъщеря на Даниел и Рут Бароу – рецитира Тиберий по памет и разголва живота ми. – Нямаш занятие и си определена за вземане в армията на следващия си рожден ден. Посещаваш училище нередовно, резултатите от академичните ти тестове са ниски и имаш списък от нарушения, заради които в повечето градове би се озовала в затвора. Кражба, контрабанда, съпротива при арест, ако трябва да споменем само няколко. Като цяло си бедна, груба, неморална, глупава, изпаднала, злобна, упорита и позор за селото си и за моето кралство.

Нужен ми е един миг да осъзная шока от грубите му думи, но

когато успявам, не възразявам. Той е напълно прав.

– И все пак – продължава той и се изправя на крака. От толкова близо забелязвам, че короната му е смъртоносно остра. Върховете ѝ могат да убиват. – Ти си и нещо друго. Нещо, което не мога да проумея. Ти си и Червена, и Сребърна, чудато създание със смъртоносни умения, които не можеш да разбереш. Така че какво да правя с теб?

Мен ли пита?

– Бихте могли да ме пуснете да си вървя. Няма да кажа и дума.

Острият смях на кралицата ме прерязва:

– А Висшите династии? Дали те също ще си мълчат? Дали ще забравят малкото мълниеносно момиче в червена униформа?

Не. Никой няма да забрави.

– Знаеш какъв е съветът ми, Тиберий – добавя кралицата с очи, приковани върху краля. – И той ще реши и двата ни проблема.

Съветът сигурно е лош, лош за мен, защото Кал свива юмрук. Движението привлича погледа ми и аз най-накрая го поглеждам истински. Той остава неподвижен и мълчалив, както съм сигурна, че е обучен, но зад очите му гори огън. За момент среща погледа ми, но аз извръщам очи, преди да мога да го призова и да го помоля да ме спаси.

– Да, Елара – казва кралят, кимайки на съпругата си. – Не можем да те убием, Мер Бароу. – *Все още не*, увисва неизречено във въздуха. – Затова ще те скрием наблизо, на видно място, където можем да те наблюдаваме, да те пазим и да се опитаме да те проумеем.

Начинът, по който блестят очите му, ме кара да се чувствам като ястие, което всеки момент ще бъде погълнато.

– Татко? – думата се откъсва от устата на Кал, но брат му – по-бледият, по-слаб и строен принц – го сграбчва за ръката и го възпира да продължи протеста си. Успява да го успокои и Кал отново се връща в редицата.

Тиберий продължава, без да обръща внимание на сина си:

– Ти вече не си Мер Бароу, Червена, родом от Подпорите.

– Тогава коя съм? – питам с глас, треперещ от страх, мислейки си за всички ужасни неща, които могат да ми направят.

– Баща ти е бил Етан Титанос, военачалник от Железния легион, убит, когато си била малка. Един войник, мъж от Червените, те взел при себе си и те отгледал в нищета, като никога не ти разкрил кои са истинските ти родители. Израсла си с вярата, че си нищожество, а сега, благодарение на случайността, отново заемаш полагащото ти се място. Ти си

Сребърна, дама от изгубена Висша династия, благородница с голяма власт и някой ден принцеса на Норта.

Колкото и да се опитвам, не успявам да сдържа едно изненадано прихване:

– Сребърна… принцеса?

Очите ми ме издават, политайки към Кал. *Една принцеса трябва да се омъжи за принц.*

– Ще се омъжиш за сина ми Мейвън и ще го сториш без нито една погрешна стъпка.

Кълна се, че чувам как челюстта ми се удря в пода. Ужасен, смущаващ звук се откъсва от устата ми, докато търся какво да кажа, но съм откровено останала без думи. Пред мен по-младият принц изглежда също толкова смутен и пелтечи точно толкова силно, колкото ми идва на мен. Този път е ред на Кал да го обуздае, макар че очите му са приковани върху мен.

Младият принц успява да си върне дар словото:

– Не разбирам – избухва той, отърсвайки се от Кал. Пристъпва с бързи крачки към баща си: – Тя е… защо… – Обикновено бих се обидила, но съм принудена да се съглася със съмненията на принца.

– Тихо – съска майка му. – Ще се подчиниш.

Той я оглежда кръвнишки от глава до пети – младият син, бунтуващ се срещу родителите си. Но изражението на майка му става сурово и принцът отстъпва, познавайки гнева и силата ѝ така добре, както ги познавам аз.

Гласът ми е слаб, едва доловим:

– Това изглежда малко… прекалено. – Просто няма друг начин да го опиша. – Не искате да ме превръщате в дама, още по-малко пък в принцеса.

Лицето на Тиберий се пропуква в мрачна усмивка. И неговите зъби, като на кралицата, са ослепително бели.

– О, искам и още как, скъпа моя. За първи път в елементарния си жалък живот имаш някаква цел. – Усещам язвителната реплика като плесница през лицето. – Ето ни в ранните етапи на един бунт със зле избран момент, с терористични групировки или борци за свобода, или както там, по дяволите, наричат себе си тези Червени идиоти, които взривяват разни неща в името на равенството.

– Алената гвардия. – *Фарли. Шейд.* В мига, щом името минава през ума ми, се моля кралица Елара да не наднича в главата ми. – Бомбардирали са…

– Столицата, да. – Кралят свива рамене, чешейки се по врата.

Годините ми в сенките са ме научили на много неща. Кой носи най-много пари, кой няма да те забележи и как изглеждат

лъжците. *Кралят е лъжец,* осъзнавам, гледайки как се насилва да свие отново рамене. Опитва се да се държи пренебрежително и просто не му се получава. Нещо го кара да се плаши от Фарли, от Аленатa гвардия. Нещо много по-сериозно от няколко експлозии.

– И ти – продължава той, като се надвесва напред. – Може да успееш да ни помогнеш, за да не станат много повече.

Бих се разсмяла на глас, ако не бях толкова уплашена:

– Като се омъжа за… съжалявам, как ти беше името?

Бузите му побеляват – това, предполагам, е начинът, по който се изчервяват Сребърните. В края на краищата кръвта им е сребриста.

– Името ми е Мейвън – казва с мек и тих глас. Подобно на Кал и баща му косата му е лъскаво черна, но приликите свършват дотам. Докато те са широкоплещести и мускулести, Мейвън е слаб, с очи като бистра вода. – И все още не разбирам.

– Това, което баща ни се опитва да каже, е, че тя представлява благоприятна възможност за нас – казва Кал, намесил се, за да обясни. За разлика от този на брат му гласът на Кал е силен и властен. Това е гласът на крал. – Ако Червените видят нея, Сребърна по кръв, но Червена по природа, изправена редом с нас, могат да бъдат усмирени. Това е като вълшебна приказка – момиче от неблагороден произход, което се превръща в принцеса. Тя е тяхната героиня. Могат да се уповават на нея вместо на терористи. – А после с по-мек тон, но по-важно от всичко друго: – Тя ще отвлече вниманието им.

Но това не е вълшебна приказка, нито дори сън. *Това е кошмар.* Откъсват ме и ме заключват далече за останалата част от живота ми, принудена да се превърна в някой друг. *Да бъда една от тях. Марионетка. Зрелище, за да поддържам хората щастливи, тихи и потъпкани.*

– А ако скалъпим добре тази история, Висшите династии също ще бъдат удовлетворени. Ти си изгубената дъщеря на герой от войната. Каква по-голяма чест можем да ти окажем?

Срещам погледа му и го умолявам мълчаливо. Той ми помогна веднъж, може би ще го направи отново. Но Кал накланя глава ту на една, ту на друга страна, клатейки я бавно. *Не може да ми помогне тук.*

– Това не е молба, лейди Титанос – казва Тиберий. Използва новото ми име, новата ми титла. – Ще направите това и ще го направите *както трябва.*

Кралица Елара обръща бледите си очи към мен:

– Ще живееш тук, какъвто е обичаят за кралските годеници. Всеки ден ще минава по определено разписание, изготвено по мое усмотрение, и ще бъдеш обучавана в абсолютно всичко възможно,

за да те направим... – тя търси думата, дъвчейки устната си – *подходяща*. – Не искам да зная какво означава това. – Ще бъдеш внимателно наблюдавана. От сега нататък ще живееш на ръба на острието. Една погрешна стъпка, една грешна дума и ще си изпатиш заради това.

Гърлото ми се стяга, сякаш усещам веригите, които кралят и кралицата обвиват около мен.

– Ами животът ми?

– Какъв живот? – злорадо пита Елара. – Момиче, та ти се намери в истинска мечта.

Кал стиска очи за миг, сякаш звукът от смеха на кралицата му причинява болка.

– Тя има предвид семейството си. Мер – момичето – има семейство.

Гиза, мама, татко, момчетата, Килорн – един откраднат живот.

– О, това ли – изсумтява презрително кралят, като се тръсва обратно в стола си. – Предполагам, че ще им отпуснем издръжка, за да ги накараме да си траят.

– Искам братята ми да бъдат върнати у дома от фронта. – Поне веднъж имам чувството, че съм казала нещо правилно. – И приятелят ми, Килорн Уорън. Не позволявайте на легионите да отведат и него.

Тиберий отговаря след по-малко от миг. Няколко Червени войници не значат нищо за него.

– Дадено.

Звучи по-малко като помилване и повече като смъртна присъда.

Девета глава

Лейди Марийна Титанос, дъщеря на лейди Нора Нол Титанос и лорд Етан Титанос, военачалник на Железния легион, наследница на Династията Титанос. Марийна Титанос. Титанос.

Новото ми име отеква в главата ми, докато Червените прислужници ме подготвят за предстоящото изстъпление. Трите момичета работят бързо и сръчно, без изобщо да говорят помежду си. Не ми задават и въпроси, макар че сигурно им се иска. *Не казвай нищо,* спомням си. Не им е позволено да разговарят с мен и със сигурност не им е позволено да говорят за мен с никого. Дори за странните неща, *Червените* неща, които съм сигурна, че виждат.

В продължение на множество мъчителни минути те се опитват да ме направят „подходяща“: къпят ме, фризират ме, боядисват ме, за да ме превърнат в глупавото създание, което се предполага да бъда. Гримът е най-ужасното нещо, особено гъстата бяла паста, нанесена по кожата ми. Изразходват три гърненца от нея, като покриват лицето, шията, ключиците и ръцете ми с блещукащата мокра пудра. В огледалото изглежда, сякаш топлината е изсмукана от мен, сякаш пудрата е покрила топлината в кожата ми. С ахване осъзнавам, че тя е предназначена да скрие естествената ми руменина, червенината, разцъфваща в кожата ми, червената кръв. Преструвам се на Сребърна и когато свършват с боядисването на лицето ми, всъщност изглеждам подобаващо за ролята. С новата бледност на кожата си и потъмнени очи и устни изглеждам студена, жестока като жив бръснач. Изглеждам Сребърна. Изглеждам прекрасна. И мразя това.

Колко ще продължи? Сгодена за принц. Дори като си го помисля само, звучи безумно. *Защото наистина е. Никой Сребърен, който е с ума си, не би се оженил за теб, камо ли принц на Норта. Нито за да потуши бунт, нито за да скрие*

самоличността си, нито заради каквото и да било.

Тогава защо да прави това?

Когато камериерките ме набутват в една рокля, се чувствам като труп, обличан за погребение. Знам, че това не е далече от истината. Червените момичета не се омъжват за Сребърни принцове. Никога няма да нося корона или да седя на трон. Нещо ще се случи, може би злополука. Една лъжа ще ме въздигне, а един ден друга лъжа ще ме погуби.

Роклята е в тъмен нюанс на лилавото, осеяна със сребристо, изработена от коприна и прозрачна дантела. *Всички династии имат свой цвят*, спомням си, сещайки се за облечените във всички цветове на дъгата фамилии. Цветовете на Титанос, *моето име,* трябва да са лилаво и сребърно.

Когато една от камериерките посяга към обиците ми, като се опитва да ми отнеме и последното късче от стария ми живот, прилив на страх нахлува с пулсиране в мен.

– Не ги докосвай!

Момичето отскача назад, примигва бързо, а другите замръзват при избухването ми.

– Съжалявам, аз… – *Една Сребърна не би се извинявала.* Прочиствам гърло, овладявайки се. – Остави обиците. – Гласът ми звучи силен, твърд – *царствен.* – Можете да променяте всичко друго, но оставете обиците.

Трите евтини парчета метал, всяко едно от които ми напомня за братята ми, няма да отидат никъде.

– Цветът ти отива.

Извръщам се светкавично и виждам, че камериерките са се привели в еднакви поклони. А над тях е застанал Кал. Внезапно изпитвам огромно щастие, че гримът покрива изчервяването, което ме залива.

Той прави бърз жест, ръката му се раздвижва, за да ги отпъди, и прислужниците изчезват бързо от стаята като мишки, бягащи от котка.

– Доста съм нова в тези кралски обноски, но не съм сигурна, че е редно да бъдеш тук. В стаята ми – казвам, заставяйки се да вложа в гласа си толкова презрение, колкото успявам. В края на краищата той е виновен, че се забърках в тази ужасна каша.

Кал прави няколко крачки към мен, а аз инстинктивно отстъпвам назад. Краката ми се заплитат в подгъва на роклята ми и ме принуждават да избирам между това да не помръдвам, и това да падна. Не знам кое е по-нежелателно.

– Дойдох да се извиня – нещо, което всъщност не мога да направя пред публика. – Той спира като закован, забелязал смущението ми. Едно мускулче се присвива на бузата му, докато

ме оглежда от глава до пети, като вероятно си спомня отчаяното момиче, което се опита да му пребърка джобовете едва снощи. Сега въобще не приличам на нея. – Съжалявам, че те въвлякох в това, Мер.

– *Марийна.* – Името дори има погрешен вкус. – Това е името ми, помниш ли?

– Тогава е добре, че Мер е подходящо галено име.

– Не мисля, че нещо в мен е *подходящо.*

Очите на Кал ме обхождат и кожата ми изгаря под погледа му.

– Как ти се струва Лукас? – казва накрая, като внимателно прави крачка назад.

Пазачът от Династията Самос, първият свестен Сребърен, когото срещнах тук.

– Не е лош, предполагам. – Навярно кралицата ще го отстрани, ако разкрия колко мил беше офицерът към мен.

– Лукас е добър човек. Семейството му го смята за слаб заради добротата му – добавя той, очите му леко потъмняват. Сякаш познава чувството. – Но ще ти служи добре и честно. Ще се погрижа за това.

Колко мило. Дал ми е грижовен тъмничар. Но прехапвам език. Няма да има никаква полза да се зъбя на проявената от него милост.

– Благодаря, Ваше Височество.

Искрата се връща в очите му, а ироничната усмивка – на устните му.

– Знаеш, че името ми е Кал.

– А ти знаеш моето име, нали? – казвам му язвително. – Знаеш от какъв произход съм.

Той едва-едва кимва, сякаш засрамен.

– Трябва да се грижиш за тях. – *Близките ми.* Лицата им изплуват пред очите ми, вече толкова далечни. – За всички тях, докогато можеш.

– Разбира се, че ще се грижа. – Той пристъпва към мен, скъсява разстоянието помежду ни. – Съжалявам – повтаря. Думите прозвучават отново в главата ми, отекващи от един спомен.

Огнената стена. Задушливият дим. Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам.

Кал беше онзи, който ме хвана по-рано, който ми попречи да избягам от това ужасно място.

– Съжаляваш, че ми отне единствения шанс за бягство ли?

– Имаш предвид, ако успееше да се промъкнеш покрай Пазителите, служителите на Сигурността, стените, гората,

обратно до селото си, за да изчакаш, докато самата кралица те проследи и открие? – отвръща той, приел обвиненията ми с лекота. – Да те спра, беше най-доброто за теб *и* семейството ти.

– Можех да се измъкна. Не ме познаваш.

– Знам, че кралицата би преобърнала света в търсене на малкото мълниеносно момиче.

– Не ме наричай така. – Прякорът ме жегва повече, отколкото фалшивото име, с което още свиквам. *Малко мълниеносно момиче.* – Така ме нарича майка ти.

Той се засмива горчиво:

– Тя не ми е майка. Майка е на Мейвън, не моя. – Само като виждам стегнатата му челюст, разбирам, че не трябва да настоявам.

– О – е всичко, което успявам да изрека с тих глас. Той заглъхва бързо, слабо ехо, отекващо в сводестия таван. Изпружвам врат и оглеждам новата си стая за пръв път, откакто влязох. По-изтънчена е от всичко, което съм виждала – мрамор и стъкло, коприна и пера. Светлината се е променила, приела е оранжевия цвят на здрача. Нощта идва. А с нея и остатъкът от живота ми.

– Тази сутрин се събудих като един човек – промърморвам по-скоро на себе си, отколкото на него, – а сега от мен се очаква да бъда някой съвсем друг.

– Можеш да се справиш. – Чувствам как пристъпва към мен, топлината му изпълва стаята по начин, от който усещам по кожата си бодеж като от топлийки. Но не вдигам поглед. Няма да го направя.

– Откъде знаеш?

– Защото трябва. – Той хапе устна, очите му се местят по мен. – Този свят е точно толкова опасен, колкото и красив. Хората, които не са полезни, хора, които допускат грешки, могат да бъдат отстранени. *Ти* можеш да бъдеш отстранена.

И ще бъда. Някой ден. Но това не е единствената заплаха, пред която съм изправена.

– Значи мигът, в който обърках нещата, може да ми е последният?

Той не казва нищо, но мога да видя отговора в очите му. *Да.*

Пръстите ми се заиграват със сребристия колан на кръста ми, дърпайки го здраво. Ако това беше сън, щях да се събудя, но не се събуждам. *Това се случва наистина.*

– Ами аз? Ами – протягам ръце, гледайки дланите си – това?

В отговор Кал се усмихва.

– Мисля, че ще го овладееш.

После вдига собствената си гола ръка. Някакво странно

приспособление на китката му, нещо като гривна с два метални края, щрака и изпуска искри. Вместо да изчезнат изведнъж, искрите засияват и избухват в червен пламък, излъчват силна горещина. *Той е възпламенител, контролира топлината и огъня,* спомням си. *Той е принц, и то опасен при това.* Но пламъкът изчезва така бързо, както и се е появил, оставяйки само насърчителната усмивка на Кал и бръмченето на камерите, скрити някъде, бдящи над всичко.

Маскираните Пазители в ръба на зрителното ми поле постоянно ми напомнят за новото ми положение. Аз съм почти принцеса, сгодена за втория най-желан ерген в страната. И съм една лъжа. Кал отдавна си е отишъл, остави ме с пазачите ми. Лукас не е толкова лош, но другите са строги и мълчаливи, никога не ме поглеждат в очите. Пазачите и дори Лукас са надзиратели, които да ме държат затворена в собствената ми кожа, червена зад сребърна завеса, която никога не може да бъде отдръпната. Ако падна, ако дори само се подхлъзна, ще умра. *А други ще умрат заради провала ми.*

Докато ме ескортират към празненството, преговарям историята, която кралицата се опита да набие в ума ми, красивата приказка, която смяташе да разкаже пред двора. Историята е проста, лесна за запомняне, но въпреки това ме кара да се присвивам от страх.

Родена съм на бойния фронт. Родителите ми са загинали в атака срещу лагера. Един Червен войник ме спасил от разрушенията и ме отнесъл в дома си при съпругата си, която винаги била искала дъщеря. Те ме отгледали в селото, наречено Подпорите, и до тази сутрин съм била в неведение за рожденото си право или за умението си. А сега съм върната на мястото, което ми се полага по право.

От тази мисъл ми призлява. Истинското ми място е у дома, при родителите ми и Гиза, и Килорн. *Не тук.*

Пазителите вървят пред мен през лабиринта от дълги коридори в по-горните нива на двореца. Подобно на Спираловидната градина, архитектурата се състои изцяло от извивки от камък, стъкло и метал, бавно слизащи надолу. Зад всеки ъгъл има диамантено стъкло, показващо спиращи дъха гледки към пазарището, речната долина и горите оттатък. От тази височина мога да видя хълмове, за чието съществуване не съм знаела, издигащи се в далечината, очертани като силуети на фона на залязващото слънце.

– Последните два етажа са кралски покои – казва Лукас и сочи нагоре по наклонения спираловиден коридор. Слънчева светлина проблясва като огнена буря и хвърля петънца от

светлина по нас. – Асансьорът ще ни отведе долу до балната зала. Точно тук. – Лукас посяга и спира до метална стена. Тя ни отразява матово, после се отмества с плъзгане, когато той махва с ръка.

Пазителите ни въвеждат в кабина без прозорци и с рязко, сурово осветление. Заставям се да дишам, макар че бих предпочела да се втурна навън от това подобие на огромен метален ковчег.

Подскачам на цяла миля, когато асансьорът внезапно се задвижва, карайки пулса ми да препусне бясно. Дъхът ми излиза на къси задъхани изблици, докато се оглеждам наоколо с широко разтворени от страх очи, защото очаквам да видя другите да реагират по същия начин. Очевидно обаче никой няма нищо против факта, че помещението, в което се намираме, *пада.* Само Лукас забелязва смущението ми и забавя малко спускането ни.

– Асансьорът се движи нагоре и надолу, за да не ни се налага да вървим пеш. Това място е много голямо, лейди Титанос – промърморва той с едва доловима усмивка.

Разкъсвана съм между почудата и страха, докато се спускаме, и изтървавам въздишка на облекчение, когато Лукас отваря вратите на асансьора. Излизаме с маршируващи крачки в огледалния коридор, из който тичах тази сутрин. Счупените огледала вече са поправени – изглежда, сякаш нищо не се е случило.

Когато кралица Елара се появява зад ъгъла, следвана от собствените си Пазители, Лукас прави нисък поклон. Сега тя е облечена в черно, червено и сребърно, цветовете на съпруга ѝ. С русата си коса и бледа кожа изглежда направо призрачно.

Сграбчва ме за ръката, притегляйки ме към себе си, докато вървим. Устните ѝ не се движат, но въпреки това чувам гласа ѝ, отекващ в главата ми. Този път не ми причинява болка или гадене, но въпреки това усещането е противно и нередно. Иска ми се да изпищя, да я изчопля с нокти от главата си. Но не мога да направя нищо, освен да я мразя.

Семейство Титанос били заличители, казва тя, гласът ѝ е навсякъде. *Можели да взривяват неща само с едно докосване, както направи онова момиче Леролан по време на Изпитанието на кралиците.* Когато се опитвам да си спомня момичето, Елара проектира неин образ директно в ума ми. Той проблясва, едва забележим, но все пак виждам как младо момиче в оранжево взривява скали и пясък като бомби. *Майка ти, Нора Нол, била създателка на бури като останалите от Династията Нол. Създателите на бури контролират времето до известна степен. Не е често срещано, но техният съюз довел до твоите уникални*

умения да контролираш електричеството. Не казвай нищо повече, ако някой пита.

Какво всъщност искате от мен? Дори в ума ми гласът ми трепери.

Смехът ѝ рикошира в черепа ми – единственият отговор, който ще получа.

Запомни каква се очаква да бъдеш, и го помни добре, продължава тя, без да обръща внимание на въпроса ми. *Преструваш се, че си отгледана като Червена, но си Сребърна по кръв. Сега си Червена по ум, Сребърна по сърце.*

Тръпка на страх пробягва през тялото ми.

От сега до края на дните си трябва да лъжеш. Животът ти зависи от това, малко мълниеносно момиче.

Десета глава

Елара ме оставя да стоя в коридора, отново и отново обмисляйки думите ѝ.

Някога мислех, че съществува само това разделение – Сребърни и Червени, богати и бедни, крале и роби. Но между тях има много повече неща, които не разбирам, а сега се намирам насред всичко това. Изпаднах, като се питах дали ще имам храна за вечеря; сега стоя в дворец на косъм да бъда изядена жива.

Червена по ум, Сребърна по сърце се загнездва в ума ми и направлява постъпките ми. Очите ми остават широко отворени, обхващат с поглед величествения дворец, за който и Мер, и Марийна никога дори не са си и мечтали, но устните ми са стиснати в твърда черта. Марийна е впечатлена, но сдържа емоциите си. Тя е студена и безчувствена.

Вратите в края на коридора се отварят и разкриват най-голямата стая, която съм виждала, по-голяма дори от тронната зала. Не мисля, че някога ще свикна даже само с размерите на това място. Пристъпвам през вратите и излизам на една площадка. Стълби водят долу към пода, където всяка династия седи в хладно очакване с очи, вперени напред. Отново се придържат към цветовете си. Неколцина шушукат помежду си, вероятно обсъждат мен и моето малко шоу. Крал Тиберий и Елара стоят върху издигната повърхност на няколко метра по-високо от пода с лице към тълпата свои поданици. *Никога не пропускат шанс да покажат властта си над другите.* Или са много суетни, или са твърде наясно. Да изглеждаш могъщ, означава да бъдеш могъщ.

Принцовете са в тон с родителите си, в различни одежди в червено и черно, и двамата окичени с военни медали. Кал стои от дясната страна на баща си с неподвижно и безстрастно изражение. Ако знае за коя ще се ожени, не изглежда доволен от това. Мейвън също е там, от лявата страна на майка си, лицето

му е като буреносен облак от емоции. По-младият брат не е толкова добър като Кал в прикриването на чувствата си.

Поне няма да ми се налага да си имам работа с добър лъжец.

– Ритуалът Изпитанието на кралиците винаги е радостно събитие, олицетворяващо бъдещето на нашето велико кралство и връзките, които ни държат силно сплотени пред лицето на враговете ни – обръща се кралят към тълпата. Те все още не ме виждат, застанала в края на стаята, гледайки надолу към всички тях. – Но както видяхте днес, Изпитанието на кралиците доведе не само бъдещата кралица.

Той се обръща към Елара, която стиска ръката му в своята с покорна усмивка. Промяната ѝ от дяволски злодей в изчервяваща се кралица е зашеметяваща.

– Всички помним най-светлата си надежда срещу мрака на войната, нашия военачалник, нашия *приятел*, пълководеца Етан Титанос – казва Елара.

Хората из стаята започват да шепнат в израз на обич или тъга. Дори патриархът на Династията Самос, жестокият баща на Еванджелин, свежда глава.

– Той доведе Железния легион до победа. Езерняците се бояха от него, нашите войници го обичаха. – Силно се съмнявам дори един Червен войник да е обичал Сребърния си командир. – Шпиони на езерняците убиха нашия обичан приятел Етан, промъквайки се през позициите, за да унищожат нашата единствена надежда за мир. Неговата съпруга, лейди Нора, добра и справедлива жена, загина заедно с него. В онзи съдбовен ден преди шестнайсет години Династията Титанос беше погубена. Бяха ни отнети приятели. Беше пролята Сребърна кръв.

В стаята се възцарява тишина, когато кралицата замълчава за миг, за да попие очите си, бършейки престорени, насилени сълзи. Няколко от момичетата, участнички в Изпитанието на кралиците, се размърдват смутено на местата си. Те не се интересуват от някакъв мъртъв военачалник, нито пък кралицата, не и наистина. Тук става дума за мен, за това някак да нахлузят короната на главата на едно Червено момиче, без някой да забележи. Това е фокуснически трик, а кралицата е умела във фокусите.

Очите ѝ ме намират, вдигайки пламтящ поглед към горния край на стълбите, и всички проследяват погледа ѝ. Някои изглеждат объркани, докато други ме разпознават от тази сутрин. А няколко души се втренчват в роклята ми. Те знаят кои са цветовете на Династията Титанос по-добре от мен, и разбират коя съм. Или поне коя се преструвам, че съм.

– Тази сутрин видяхме чудо. Видяхме как едно Червено момиче пада на арената като мълния, владеейки сила, каквато не

би трябвало да има. – Надига се още шушукане, а няколко Сребърни дори се изправят. Момичето Самос изглежда бясно, черните му очи са приковани върху мен.

– Кралят и аз разпитахме подробно момичето, опитахме се да разберем откъде се е взело. – „Разпит“ е странен начин да опише бърникането из мозъка *ми*. – Тя не е Червена, но въпреки това е истинско чудо. Приятели мои, моля посрещнете с „добре завърнала се“ при нас лейди Марийна Титанос, дъщеря на Етан Титанос. Изгубена, а сега вече намерена.

С рязко движение на ръката си тя ми прави знак да се приближа. Подчинявам се.

Слизам по стълбите под гръмки аплодисменти, по-съсредоточена върху усилието да не се спъна. Но краката ми са сигурни, лицето – неподвижно, докато се спускам към стотици лица, които се чудят, зяпат, подозират. Лукас и моите стражи не ме следват: остават на площадката. Отново съм сама пред тези хора и никога не съм се чувствала толкова гола въпреки пластовете коприна и пудра. Отново съм благодарна за всичкия този грим. Той е моят щит между тях и истината за произхода ми. Истина, която дори не разбирам.

Кралицата посочва с жест към едно открито място на първия ред на тълпата и аз си проправям път към него. Момичетата от Изпитанието на кралиците ме наблюдават, питайки се защо съм тук и защо изведнъж се оказвам толкова важна. Но са само любопитни, не разгневени. Гледат ме със съжаление, съчувстват доколкото могат на тъжната ми история. С изключение на Еванджелин Самос. Когато най-накрая стигам до мястото си, тя седи точно до него с очи, кръвнишки вперени в моите. Кожените ѝ дрехи и железни капси вече ги няма: сега носи облекло от преплетени метални халки. От начина, по който се стягат пръстите ѝ, се досещам, че единственото ѝ желание е да обвие ръце около гърлото ми.

– Спасена от участта на родителите си, лейди Марийна била прибрана от фронта и отведена в Червено село на по-малко от десет мили оттук – продължава кралят, подемайки разказа, за да може да опише невероятния обрат в историята ми. – Отгледана от Червени родители, тя работеше като Червена прислужница. И до тази сутрин вярваше, че е една от тях. – Ахването, придружаващо думите му, ме кара да заскърцам със зъби. – Марийна беше нешлифован диамант, работеща в собствения ми дворец, под носа ми – тя, дъщерята на покойния ми приятел. Но вече не. За да изкупя невежеството си и за да се отплатя на баща ѝ и на нейната династия за огромните им заслуги към кралството, бих искал да използвам този момент, за да оповестя съюзяването на

Династията Калоре и възкръсналата Династия Титанос.

Ново ахване, този път – от участничките в Изпитанието на кралиците. *Мислят си, че ще им отнема Кал. Мислят, че съм тяхна съперница.* Вдигам очи към краля, мълчаливо умолявайки го да продължи, преди някое от момичетата да ме убие.

Почти мога да почувствам как студеният метал на Еванджелин се врязва в мен. Тя преплита здраво пръсти, кокалчетата ѝ са побелели, докато се съпротивлява на порива да ме одере жива пред очите на всички. От другата ѝ страна зловещият ѝ баща слага длан върху ръката ѝ, за да я задържи.

Когато Мейвън пристъпва напред, напрежението в стаята спада. Той запелтечва за миг, запъвайки се с думите, на които са го научили, но успява да проговори:

– Лейди Марийна.

Полагам всички усилия да не треперя, изправям се на крака и го поглеждам в лицето.

– В присъствието на моя царствен баща и благородния двор моля за ръката ви като моя съпруга. Обричам се на теб, Марийна Титанос. Приемаш ли?

Сърцето ми блъска в гърдите, докато той говори. Макар че думите му звучат като въпрос, знам, че не мога да избирам какъв да е отговорът ми. Независимо колко много искам да извърна поглед, очите ми остават приковани върху Мейвън. Той ми отправя съвсем лека насърчителна усмивка. Тайно се чудя кое ли момиче щеше да бъде избрано за него.

Кого щях да избера аз? Ако нищо от това не се беше случило, ако господарят на Килорн изобщо не беше загинал, ако ръката на Гиза никога не беше чупена, ако нищо не се променеше. *Ако* е най-ужасната дума на света.

Задължителна военна повинност. Оцеляване. Зеленооки деца с моите бързи крака и фамилното име на Килорн. Това бъдеще беше почти невъзможно преди; сега е несъществуващо.

– Обричам се на теб, Мейвън Калоре – изричам, забивайки последните пирони в ковчега си. Гласът ми потреперва, но не спирам. – Приемам.

В изреченото се съдържа такава безвъзвратност, то затръшва врата пред остатъка от живота ми. Идва ми да рухна, но някак успявам да седна грациозно обратно на мястото си.

Мейвън се смъква обратно в стола си, благодарен, че не е в светлината на прожекторите. Майка му го потупва насърчително по ръката. Усмихва се меко само за него. Дори Сребърните обичат децата си. Но тя отново става студена, когато Кал се изправя; усмивката ѝ изчезва в миг.

Въздухът сякаш излиза от стаята, докато всяко момиче

издиша в очакване на решението му. Съмнявам се, че Кал е имал някакво право на глас в избирането на кралица, но играе добре ролята си точно като Мейвън, точно както се опитвам да правя аз. Усмихва се ведро, показвайки равни бели зъби, които карат няколко момичета да въздъхнат, но топлите му очи са ужасно сериозни.

– Аз съм наследник на баща си, роден с привилегии, власт и сила. Вие ми дължите верността си точно както аз ви дължа живота си. Мой дълг е да служа на вас и на кралството си възможно най-добре и повече от това. – Репетирал е речта си, но пламенността, която Кал притежава, не може да бъде имитирана. Той вярва в себе си, вярва, че ще бъде добър крал – или ще умре, докато се опитва да бъде такъв. – Имам нужда от кралица, която е готова да пожертва точно толкова, колкото съм готов аз, за да поддържа реда, справедливостта и равновесието.

Момичетата от Изпитанието на кралиците се навеждат напред, жадни да чуят следващите му думи. Но Еванджелин не помръдва, противна усмивка разкривява лицето ѝ. Членовете на Династията Самос изглеждат също толкова спокойни. Брат ѝ Птолемей дори потиска една прозявка. *Те знаят коя е била избрана.*

– Лейди Еванджелин.

Няма ахване от изненада, нито шок или вълнение от нейна страна. Дори другите момичета, макар и съкрушени, сядат обратно на местата си само с унило свиване на рамене. Всички са предвиждали това. Спомням си охраненото семейство в Спираловидната градина, оплакващи се, че Еванджелин Самос вече е победила. *Имаха право.*

С плавна студена грациозност Еванджелин се изправя на крака. Почти не поглежда Кал: вместо това се обръща през рамо да се ухили злорадо на съкрушените момичета. Иска да видят нейния миг на слава. Иска всички да узнаят на какво е способна. Усмивка преминава едва доловимо по лицето ѝ, когато очите ѝ попадат върху мен. Не ми убягва хищното проблясване на зъбите ѝ.

Когато тя се обръща отново, Кал повтаря като ехо предложението на брат си:

– В присъствието на моя царствен баща и благородния двор моля за ръката ви като моя съпруга. Обричам се на теб, Еванджелин Самос. Приемаш ли?

– Обричам се на теб, принц Тиберий – изрича тя с глас, който е странно висок и задъхан, контрастиращ със суровата ѝ външност. – Приемам.

С тържествуваща злобна усмивка Еванджелин сяда отново, а

Кал се оттегля на мястото си. Държи усмивката си, залепена на лицето като част от броня, но тя, изглежда, не забелязва.

После усещам как една длан намира ръката ми, в кожата ми се забиват нокти. Устоявам на порива да изскоча от стола си. Еванджелин не реагира, все още втренчена право напред към мястото, което един ден ще бъде нейно. Ако това бяха Подпорите, щях да ѝ избия няколко зъба. Пръстите ѝ се впиват в мен чак до плътта. Ако ми пусне кръв, червена кръв, малката ни игра ще приключи, преди дори да е успяла да започне. Но тя спира точно преди да разкъса кожата и оставя синини, които камериерките ще трябва да скрият.

– Изпречиш ли се на пътя ми, ще те убия бавно, малко мълниеносно момиче – прошепва тя, докато се усмихва. *Малко мълниеносно момиче.* Прозвището наистина започва да ме изнервя.

За да потвърди заплахата си, гладката метална гривна на китката ѝ се изменя, превръщайки се в кръг от остри тръни. Всяко връхче проблясва, жадуващо да пролее кръв. Преглъщам с усилие, опитвам се да не помръдвам. Но тя ме пуска бързо и връща ръката си в скута. Отново е самото олицетворение на скромно и благовъзпитано Сребърно момиче. Едва ли има друг човек, който така явно да си е просил един лакът в лицето както Еванджелин Самос.

Бърз поглед из стаята ми подсказва, че придворните са се навъсили. Някои момичета са се просълзили и хвърлят хищни вълчи погледи към Еванджелин и дори към мен. Вероятно са чакали този ден цял живот само за да се провалят. Иска ми се да им дам годежа си, да им отстъпя онова, което така отчаяно искат, но не. Трябва да изглеждам щастлива. Трябва да се преструвам.

– Независимо колко прекрасен и щастлив беше днешният ден – казва крал Тиберий, пренебрегвайки чувството, възцарило се в стаята, – трябва да ви припомня защо беше направен този избор. Мощта на Династията Самос, съчетана със сина ми и всичките му бъдещи деца, ще ни помогне да направляваме нацията си. Всички сте наясно с несигурното положение на нашето кралство, с война на север и лекомислени екстремисти, врагове на начина ни на живот, които се опитват да ни унищожат отвътре. Аленатa гвардия може и да ни се струва малка и незначителна, но тя олицетворява опасен обрат за нашите Червени братя. – Доста хора в тълпата изсумтяват с насмешка при определението *братя*, включително аз.

Малка и незначителна. Тогава защо им трябвам аз? Защо да ме използват, ако Аленатa гвардия не е нищо за тях? *Кралят е лъжец.* Но все още не съм сигурна какво се опитва да скрие. Може

би силата на Гвардията. Може би мен.

Вероятно и двете.

– Ако този опит за бунт се окаже траен – продължава той, – ще завърши с кръвопролития и разделена нация – нещо, което не мога да понеса. Трябва да запазим баланса. Еванджелин *и* Марийна ще помогнат да сторим това за доброто на всички ни.

При думите на краля през тълпата преминава шушукане. Някои кимат, други изглеждат ядосани на избора на Изпитанието на кралиците, но никой не облича в думи несъгласието си. Никой не проговаря. Никой не би ги послушал, ако го сторят.

Усмихнат, крал Тиберий свежда глава. Спечелил е и го знае.

– Сила и мощ – повтаря. Девизът отеква от него, докато всички изричат думите.

Те засядат на езика ми: усещам ги чужди и непознати в устата си. Кал се взира надолу към мен, гледайки ме как скандирам заедно с всички останали. В този момент се мразя.

– Сила и мощ.

Изтърпявам празненството: гледам, но не виждам, чувам, но не слушам. Дори храната, повече храна, отколкото съм виждала някога, ми се струва бевкусна. Би трябвало да се тъпча до пръсване, наслаждавайки се на вероятно най-хубавото ядене в живота си, но не мога. Не мога дори да проговоря, когато Мейвън ми шепне насърчително със спокоен и овладян глас.

– Справяш се чудесно – казва, но аз се опитвам да не му обръщам внимание. Подобно на брат си носи същата метална гривна на създателя на пламъци. Това е категорично напомняне точно кой и какъв е Мейвън – могъщ, опасен, възпламенител, Сребърен.

Седнала на маса от кристал, пия искряща златиста течност, докато ми се замайва главата, и се чувствам като предателка. *Какво ще вечерят родителите ми тази вечер? Знаят ли изобщо къде съм? Или мама седи на верандата и ме чака да си дойда у дома?*

Вместо това съм натикана в стая, пълна с хора, които биха ме убили, ако знаеха истината. И кралските особи, разбира се, също биха ме убили, ако можеха, и вероятно наистина *ще* ме убият един ден. Те ме преобърнаха изцяло, като замениха Мер с Марийна, една крадла – за корона, памука – за коприна, *Червена за Сребърна.* Тази сутрин бях прислужница, тази вечер съм принцеса. *Още колко неща ще се променят? Какво друго ще загубя?*

– Достатъчно – казва Мейвън: гласът му стига плавно до мен през глъчката на празненството. Издърпва от ръката ми красивата ми висока чаша и ми подава вода.

– Онова питие ми харесваше. – Но изгълтвам жадно водата и

чувствам как главата ми се прояснява.

Мейвън просто свива рамене:

– По-късно ще ми благодариш.

– Благодаря – тросвам се възможно най-презрително. Не съм забравила как ме гледаше тази сутрин, сякаш бях нещо, залепнало за подметката на обувката му, което трябва да бъде изстъргано и изхвърлено. Но сега погледът му е по-мек, по-спокоен, повече като този на Кал.

– Съжалявам за държанието си по-рано днес, Марийна.

Името ми е Мер.

– Сигурна съм, че съжаляваш – излиза вместо това от устата ми.

– Наистина – казва той, наведен към мен. Седим един до друг заедно с останалите кралски особи на високата маса. – Просто… обикновено по-младите принцове имат право да избират. Една от малкото облаги на това да не съм наследникът – добавя той с ужасно насилена усмивка.

– О! Не знаех – отвръщам, без всъщност да зная какво да кажа. Би трябвало да ми е жал за него, но не мога да се заставя да изпитам каквато и да било жал към един принц.

– Да, но в крайна сметка не се получи. Вината не е твоя.

Той поглежда назад към залата на пиршеството с бродещ поглед. Питам се кое лице търси.

– Тя тук ли е? – прошепвам извинително. – Момичето, което щеше да избереш?

Той се поколебава, после поклаща глава:

– Не, нямах никоя предвид. Но беше хубаво да разполагам с вариант за избор, нали знаеш?

Не, не знам. Аз не разполагам с лукса на избора. Нито сега, нито когато и да било.

– Не като брат ми. Той израсна със съзнанието, че никога няма да има право на глас в живота си. Предполагам, че сега мога да усетя как се чувства.

– Вие и брат ви имате всичко, принц Мейвън – прошепвам с толкова пламенен глас, сякаш изричам молитва. – Живеете в дворец, имате сила, имате *власт*. Не бихте разпознали лишенията и трудностите дори да ви ритнат в зъбите, а повярвайте ми, те често го правят. Затова ме извинете, ако не изпитвам жал към никого от двама ви.

Ето ме, говоря каквото ми е на ума, без да си дам време да спра. Когато се съвземам, изпивам остатъка от водата в опит да охладя гнева си, а Мейвън просто се взира в мен със студени очи. Но стената от лед се отдръпва, стопява се, докато погледът му омеква.

– Права си, Мер. Никой не би трябвало да ме съжалява. – Дочувам горчивината в гласа му. С потръпване го наблюдавам как хвърля поглед към Кал. По-големият му брат сияе като слънцето и се смее заедно с баща им. Когато се обръща, Мейвън се насилва да се усмихне отново, но в очите му има изненадваща тъга.

Колкото и да се мъча, не мога да пренебрегна внезапния пристъп на жалост, която изпитвам към забравения принц. Но това отминава, когато си спомням кой е той и коя съм аз.

Аз съм Червено момиче в море от Сребърни и не мога да си позволя да изпитвам съчувствие към никого, най-малко пък към сина на една змия.

Единадесета глава

В края на празненството тълпата вдига наздравици и поздравява кралската маса. Изреждат се до безкрайност – лордове и дами в дъга от цветове, които се опитват с подмазване да си спечелят благоволение. Скоро ще трябва да науча всички тях, да започна да свързвам цвета с династията и династията – с хората. Мейвън ми шепне имената им поред, макар че утре няма да си ги спомням. Отначало е дразнещо, но скоро откривам, че се навеждам към него, за да чуя имената.

Лорд Самос се изправя последен и когато го прави, всичко утихва. Този човек вдъхва респект дори сред титани. Макар че черните му одежди са прости, поръбени с обикновена коприна, и няма кой знае какви бижута или ордени, той притежава безспорното излъчване на власт. Не е нужно Мейвън да ми казва, че той е най-висшият от Висшите династии, човек, от когото би трябвало да се боя повече, отколкото от всички други.

– Воло Самос – промърморва Мейвън. – Глава на Династията Самос. Притежава и управлява железодобивните мини. Всяко оръдие във войната идва от неговата земя.

Значи не е просто благородник. Важността му се дължи на нещо повече от титли.

Тостът на Воло е кратък и ясен:

– За дъщеря ми – прогърмява той с нисък, овладян и силен глас. – Бъдещата кралица.

– За Еванджелин! – изкрещява Птолемей, като скача на крака до баща си. Очите му обикалят с пламтящ поглед стаята, предизвиквайки някого да му се противопостави. Няколко лордове и дами изглеждат подразнени, дори разгневени, но вдигат чаши заедно с останалите и поздравяват новата принцеса. Чашите им отразяват светлината, всяка една – мъничка звезда в ръката на бог.

Когато той свършва, кралица Елара и крал Тиберий се

изправят, и двамата се усмихват на многобройните си гости. Кал също става на крака, после Еванджелин, след това Мейвън и след един миг на нямо обърквање аз се присъединявам към тях. Множеството династии правят същото на масите си и стърженето на столове по мрамора звучи като дращене на нокти по камък. За щастие, кралят и кралицата просто се покланят и тръгват надолу по няколкото ниски стъпала, които ги отвеждат от нашата висока маса. *Свърши се.* Оцелях през първата си вечер.

Кал хваща Еванджелин за ръка и я повежда след тях, Мейвън и аз вървим най-отзад. Когато ме хваща за ръка, кожата му е шокиращо студена.

Сребърните напират от двете страни, наблюдават преминаването ни в тежко мълчание. Лицата им са любопитни, лукави, жестоки – а зад всяка престорена усмивка се крие напомняне: *те наблюдават.* Всяко око, което се плъзга по мен и търси пукнатини и несъвършенства, ме кара да се гърча от смущение, но не мога да се пречупя.

Не мога да се подхлъзна. Нито сега, нито когато и да било. Аз съм една от тях. Аз съм специална. *Аз съм злощастна случайност. Аз съм лъжа. А животът ми зависи от поддържането на илюзията.*

Мейвън затяга пръсти върху моите, подтиквайки ме да продължа.

– Почти свърши – прошепва, докато наближаваме далечния край на залата. – Почти сме готови.Чувството на задушаване отминава, когато оставяме празненството зад гърба си, но камерите ни следват с тежки електрически очи. Колкото повече мисля за това, толкова по-настойчив става погледът им, докато вече мога да усетя къде са камерите, преди да ги видя. Може би това е страничен ефект от „състоянието“ ми. Може би просто никога преди не съм била заобиколена от толкова много електричество и така се чувстват всички. *Или може би съм просто една откачалка.*

Обратно в коридора, група Пазители чакат, за да ни придружат догоре. Но пък какви заплахи може да има за тези хора? Кал, Мейвън и крал Тиберий умеят да контролират огъня. Елара може да контролира умовете. От какво може да се страхуват?

Ние ще се надигнем. Червени като зората. Гласът на Фарли, гласът на брат ми, кредото на Аленатa гвардия възкръсва в паметта ми. Вече са атакували столицата; това би могло дори да е следващата им мишена. *Аз* бих могла да бъда мишена. Фарли може да ме покаже в друг „пиратски“ репортаж, разобличавайки ме пред света в опит да подкопае властта на Сребърните.

Погледнете лъжите им, вижте тази *лъжа*, ще каже тя, бутайки лицето ми в обектива на камерите, показвайки червената ми кръв, така че да я види целият свят.

Идват ми наум все по-безумни и по-безумни мисли, всяка – по-плашеща и странна от предишната. *Това място ме подлудява само след един ден.*

– Добре мина – казва Елара и измъква рязко ръката си от тази на краля, когато стигаме до жилищните етажи. Изглежда, че той ни най-малко не възразява. – Отведете момичетата в покоите им.

Не отправя заповедта си конкретно към някого, но четирима Пазители се откъсват от групата. Очите им проблясват зад черните маски.

– Аз мога да го направя – казват Кал и Мейвън в един глас. Споглеждат се бързо, стреснати.

Елара повдига една съвършена вежда:

– Това би било неуместно.

– Аз ще придружа Марийна, Мейви може да заведе Еванджелин – предлага бързо Кал и Мейвън присвива устни, щом чува галеното име. *Мейви.* Вероятно името, с което го е наричал Кал като малък, а сега си е останало така – знак на един по-млад брат вечно в сянка, вечно на второ място.

Кралят свива рамене:

– Позволи им, Елара. Момичетата имат нужда да се наспят добре през нощта, а Пазителите биха докарали лоши сънища на всяка дама. – Той се киска, кимайки закачливо на стражите. Те не реагират, безмълвни като камък. Не знам дали изобщо им е позволено да говорят.

След миг на напрегнато мълчание кралицата се обръща на пета:

– Много добре. – Като всяка съпруга тя мрази мъжа си за това, че ѝ се противопоставя, а като всяка кралица мрази властта, която кралят има над нея. *Лошо съчетание.*

– По леглата – казва кралят с малко по-твърд и властен тон. Пазителите остават с него и го следват, когато тръгва в противоположна посока от съпругата си. Предполагам, че не спят в една и съща стая, но това не е особено шокиращо.

– Къде точно е моята стая? – пита Еванджелин, отправила свиреп поглед към Мейвън. Свенливата изчервяваща се бъдеща кралица е изчезнала, заместена от заядливата проницателна кучка, която разпознавам.

При вида ѝ той преглъща мъчително.

– Ъъ, насам, госпожице… мадам… милейди. – Протяга ѝ ръка, но тя се втурва точно покрай него. – Лека нощ, Кал, Марийна. – Мейвън въздъхва и ме поглежда нарочно.

Мога само да кимна на оттеглящия се принц. *Моят годеник.* От тази мисъл ми се повдига. Макар да изглежда вежлив, дори мил, той е *Сребърен.* И е син на Елара, което може да е още по-лошо. Усмивките и вежливите му думи не могат да скрият това от мен. Кал е също толкова лош, отгледан да управлява, да удължи съществуването на този разделен свят още повече.

Той гледа как Еванджелин изчезва, очите му се задържат върху нейния оттеглящ се силует по начин, който ме кара да изпитвам странно раздразнение.

– Избра истинско бижу – промърморвам, щом тя се отдалечава достатъчно, за да не ни чуе.

Усмивката на Кал се стопява с присвити устни и той тръгва към стаята ми, изкачвайки се по наклонената спирала. Малките ми крака се мъчат да не изостават от дългите му крачки, но той сякаш не забелязва, вглъбен в мисли.

Най-сетне се обръща с очи като горещи въглени:

– Не съм избирал нищо. Всички го знаят.

– Поне си знаел, че това предстои. Когато се събудих тази сутрин, аз дори си нямах гадже. – Кал трепва при думите ми, но не ме е грижа. Не мога да се занимавам с неговото самосъжаление. – И нали се сещаш, има го цялото това „ти ще станеш крал“. Това сигурно е голям стимул.

Той се подсмихва под нос, но не се смее. Очите му потъмняват и пристъпва напред, като ме оглежда от глава до пети. Вместо готов да ме съди, ми се струва тъжен. Дълбоко натъжен в златисточервените езера на очите си като малко изгубено момче, търсещо човек, който да го спаси.

– Имаш много общо с Мейвън – казва след един дълъг миг, който кара сърцето ми да препусне бясно.

– Имаш предвид, че съм сгодена за непознат? Наистина си приличаме в това.

– И двамата сте много умни. – Не успявам да се сдържа и изсумтявам презрително. Кал очевидно не знае, че не мога да се справя с тест по математика за четиринайсетгодишни ученици. – Познаваш хората, разбираш ги, виждаш през тях.

– Справих се страхотно с това снощи. Определено през цялото време знаех, че ти си престолонаследникът. – Все още не мога да повярвам, че беше едва снощи. *Колко много неща се променят за един ден.*

– Разбра, че мястото ми не е там.

Тъгата му е заразителна, залива с болка цялото ми тяло.

– Значи си разменихме местата.

Внезапно дворецът вече не ми се струва толкова прекрасен или толкова великолепен. Твърдият метал и камъкът са

прекалено строги, твърде ярки, твърде неестествени, затваряйки ме като в капан. А под всичко това монотонно звучи електрическото бръмчене на камерите. Дори не е звук, а чувство в кожата ми, в костите ми, в кръвта ми. Умът ми се насочва към електричеството като по инстинкт. *Спри,* казвам си. *Спри.* Косъмчетата по ръката ми се изправят, когато нещо започва да цвърти под кожата ми – пукаща енергия, която не мога да контролирам. Разбира се, че се връща сега, когато е последното нещо, което искам.

Но чувството отминава така бързо, както се е появило, и електричеството отново се превръща в приглушено жужене, оставя света да се върне към нормалното си състояние.

– Добре ли си?

Кал се взира настойчиво в мен, объркан.

– Съжалявам – успявам да измънкам, клатейки глава. – Просто си мисля.

Той кимва с почти извинително изражение:

– За семейството ти ли?

Думите ме зашеметяват като плесница. Дори не съм се сещала за тях в последните няколко часа и от това ми призлява. *Няколко часа с коприна и кралски особи вече са ме променили.*

– Изпратих заповед за освобождаване от военна повинност за братята ти и един офицер в къщата ти, за да съобщи на родителите ти къде си – продължава Кал, като си мисли, че това може да ме успокои. – Въпреки това не можем да им кажем всичко.

Мога само да си представя как е минало. *О, здравейте. Сега дъщеря ви е Сребърна и ще се омъжи за принц. Няма да я видите никога повече, но ще ви изпратим пари, за да ви помогнем. Честна размяна, не мислите ли?*

– Те знаят, че работиш за нас и трябва да живееш тук, но все още мислят, че си прислужница. Поне засега. Когато животът ти стане по-публичен, ще измислим как да се справим с тях.

– Може ли поне да им пиша? – Писмата на Шейд винаги бяха ярка светлинка в мрачните ни дни. Може би моите ще бъдат същото.

Но Кал поклаща глава:

– Съжалявам, това просто не е възможно.

– Защо?

Той ме въвежда в стаята ми, която бързо заискрява и оживява. Лампи, задействащи се от движение, помислям си. Както в коридора, сетивата ми се изострят и всичко, свързано с електричеството, се превръща в изгарящо чувство в ума ми. Незабавно разбирам, че в стаята ми има не по-малко от четири

камери, и тази мисъл ме кара да се свия от ужас.

– За твоя защита е. Ако някой прихване писмата, ако разбере за теб…

– Камерите тук вътре *за моя защита* ли са? – питам, сочейки към стените. Камерите се забиват в кожата ми, наблюдавайки всеки сантиметър от мен. Влудяващо е, а след ден като днешния не знам още колко мога да понеса. – Заключена съм в този кошмарен дворец, заобиколена от стени и стражи и хора, които са готови да ме разкъсат на парченца, а не мога да имам миг покой дори в собствената си стая.

Вместо да ми се озъби в отговор, Кал има вид на смутен. Очите му се оглеждат с пламнал поглед наоколо. Стените са голи, но той сигурно също може да ги усети. Как е възможно някой да не усеща вперените в нас очи?

– Мер, тук вътре няма никакви камери.

Махвам с ръка към него, за да го отпратя. Електрическото жужене още се разбива в кожата ми.

– Не ставай глупав, мога да ги почувствам.

Сега той наистина изглежда напълно объркан:

– Да ги почувстваш ли? Какво искаш да кажеш?

– Аз… – Но думите замират в гърлото ми, когато си давам сметка: той не усеща нищо. Дори не знае какво говоря. Как да му обясня това, ако не знае? Как мога да му кажа, че чувствам енергията във въздуха като пулс, като друга част от мен? Като друго сетиво? Дали изобщо би разбрал?

Дали някой би разбрал?

– Това… не е ли нормално?

Нещо потрепва в очите му, когато се поколебава и се опитва да намери думите, за да ми каже, че съм различна. Дори сред Сребърните аз съм нещо друго.

– Не и доколкото ми е известно – казва накрая.

Дори на мен гласът ми прозвучава слабо и немощно:

– Не мисля, че вече нещо в мен е нормално.

Той отваря уста да каже нещо, но размисля. Няма нищо, което може да изрече, за да ме накара да се почувствам по-добре. Няма абсолютно нищо, което може да направи за мен.

Във вълшебните приказки бедното момиче се усмихва, когато става принцеса. Точно сега не знам дали някога ще се усмихна отново.

Дванадесета глава

Програмата ти е, както следва: 07.30 – Закуска / 08.00 – Протокол/ 11.30 – Обяд/ 13.00 – Уроци / 18.00 – Вечеря. Лукас ще те придружава на всичките. Разписанието не подлежи на обсъждане и промяна. Нейно Кралско Височество Кралица Елара от Династията Мерандус.

Бележката е кратка и ясна, да не споменавам, че е груба. Завива ми се свят при мисълта за *пет часа* уроци, като си спомням колко ужасно се справях в училище. Със стон хвърлям бележката обратно на нощното шкафче. Тя се приземява в езерце от златиста утринна светлина просто за да ме подразни.

Както и вчера трите камериерки влизат, пърхайки, тихи като шепот. Петнайсет минути по-късно, след като изтърпявам опити да ми навлекат впити кожени чорапогащи, диплеща се рокля и други странни непрактични дрехи, се спираме на най-простото облекло, което успявам да открия в дрешника на чудесата. Еластични, но здрави черни панталони, лилав жакет със сребърни копчета и лъснати сиви ботуши. С изключение на лъскавата коса и силния грим почти приличам отново на себе си.

Лукас чака от другата страна на вратата и потропва с единия си крак по каменния под.

– Изоставаш от разписанието с една минута – казва в мига, щом излизам в коридора.

– Всеки ден ли ще ми бъдеш бавачка, или само докато се ориентирам?

Той тръгва редом с мен и внимателно ме упътва в правилната посока:

– Ти как мислиш?

– Да вдигнем тост за едно дълго и щастливо приятелство, офицер Самос.

– Подобно, милейди.

– Не ме наричай така.

– Както кажете, милейди.

В сравнение със снощното пиршество закуската направо бледнее. „По-малката“ трапезария е просторна, с висок таван и гледка към реката, но дългата маса е подредена само за трима. За мое нещастие другите се оказват Елара и Еванджелин. Вече са преполовили купичките си с плодове, когато аз влизам, влачейки крака. Елара почти не ме поглежда, но острият поглед на Еванджелин е достатъчен и за двете. С отблясъците на слънцето, отскачащи от металната ѝ одежда, прилича на ослепителна звезда.

– Трябва да ядеш бързо – казва кралицата, без да вдига поглед. – Лейди Блонос не търпи закъснения.

Срещу мен Еванджелин се засмива в шепа:

– Още вземаш уроци по Протокол?

– Искаш да кажеш, че ти не вземаш? – Сърцето ми подскача от радост при представата, че няма да ми се налага да търпя учебни часове с нея. – Отлично.

Еванджелин ме поглежда с насмешка, правейки се, че не е чула обидата.

– Само децата вземат уроци по Протокол.

За моя изненада кралицата застава на моя страна:

– Лейди Марийна е израсла при ужасни обстоятелства. Не знае нищо за порядките ни, за очакванията, които трябва да оправдае сега. Със сигурност си наясно с нуждите ѝ, Еванджелин?

Укорът е спокоен, тих и заплашителен. Усмивката на Еванджелин посърва и тя кима, без да смее да погледне кралицата в очите.

– Официалният обяд днес ще бъде на Стъклената тераса с дамите от Изпитанието на кралиците и майките им. Опитай се да не злорадстваш – добавя Елара, въпреки че никога не бих го направила. Еванджелин, от друга страна, се облива в наситено бяло.

– Още са тук? – чувам се да питам. – Дори след като… не бяха избрани?

Елара кимва:

– Нашите гости ще бъдат тук през идните седмици, за да окажат подобаваща почит на принца и годеницата му. Ще си тръгнат чак след Прощалния бал.

Сърцето в гърдите ми започва да пада рязко и да подскача някъде около пръстите на краката ми. Значи още вечери като снощи с напиращата тълпа и хиляда очи. И ще задават въпроси, въпроси, на които ще трябва да отговарям.

– Прекрасно.

– А след бала заминаваме с тях – продължава Елара,

завъртайки ножа. – За да се върнем в столицата.

Столицата. *Арчън.* Знам, че кралското семейство се връща в двореца Уайтфайър в края на всяко лято, а сега аз също отивам. Ще трябва да замина и този свят, който не мога да разбера, ще се превърне в единствената ми реалност. Никога няма да мога да се прибера у дома. *Ти знаеше това,* казвам си, *ти се съгласи на това.* Но от този факт изобщо не ме боли по-малко.

Когато се измъквам обратно в коридора, Лукас ме повежда надолу по прохода. Докато вървим, ми се ухилва:

– Имаш диня по лицето.

– Разбира се, че имам – тросвам се и избърсвам устата си с ръкав.

– Лейди Блонос е точно ей тук – казва той, като сочи към края на коридора.

– Каква е нейната история? Да не би да умее да лети или да кара от ушите ѝ да израстват цветя?

Лукас пуска една лека усмивка, за да ми угоди:

– Не точно. Тя е лечителка. Има два вида лечители: лечители на кожата и кръвни лечители. Всички от Династията Блонос са кръвни лечители, което означава, че могат да се лекуват сами. Мога да я хвърля от покрива на Двореца и тя ще оцелее дори без драскотина.

Бих искала да видя това, подложено на проверка, но не го казвам на глас.

– Никога преди не съм чувала за кръвен лечител.

– Сигурно не си, защото на тях не им е позволено да се бият на аренните. Просто няма смисъл да го правят.

Леле. Още една Сребърна от епична величина.

– Значи, ако ми се случи, ъм, някой епизод...

Лукас омеква, разбирайки какво се опитвам да кажа:

– Нищо няма да ѝ стане. Завесите, от друга страна...

– Затова са ми дали нея. Защото съм опасна.

Лукас обаче поклаща глава:

– Лейди Титанос, дадоха ви я, защото стойката ви е ужасна и се храните като куче. Бес Блонос ще ви научи как да бъдете дама, и ако я „светнете“ с мълния един-два пъти, никой няма да ви вини.

Как да бъда дама... това ще е ужасно.

Той потропва по вратата с кокалчетата на пръстите си, при което подскачам. Тя се разтваря, люшва се върху безшумни, гладко смазани панти, и разкрива обляна от слънце стая.

– Ще се върна да ви отведа на обяд – казва той. Не помръдвам с крака, вкопани в пода, но Лукас ме побутва в изпълващата ме с ужас стая.

Вратата се люшва и се затваря зад мен, този път оставяйки отвън коридора и всичко, което може да ме успокои. Стаята е хубава, но семпла, с цяла стена от прозорци и напълно празна. Тук вътре жуженето на камерите, лампите, на електричеството е вибриращо силно, почти изгаря въздуха около мен с енергията си. Сигурна съм, че кралицата наблюдава, готова да се изсмее на опитите ми да се държа подобаващо.

– Ехо? – казвам, очаквайки отговор, но такъв няма.

Прекосявам стаята и отивам до прозорците, които са към вътрешния двор. Вместо друга красива градина с изненада откривам, че този прозорец изобщо не гледа навън, а надолу в грамадна бяла стая.

Подът е на няколко етажа под мен, а външният край е обкръжен от писта. В центъра някакво странно приспособление се движи и обръща, върти се отново и отново с протегнати метални ръчки. Мъже и жени, всичките в униформи, се отдръпват от въртящата се машина. Тя набира скорост, завъртайки се по-бързо, докато остават само двама души. Те са бързи, навеждат се и се отдръпват грациозно и ловко. При всеки завой машината ускорява, докато накрая забавя и спира. *Те са я победили.*

Това трябва да е някаква тренировка за офицерите от Сигурността или Пазителите.

Но когато двамата новобранци преминават към стрелба по мишени, осъзнавам, че изобщо не са от Сигурността. Те изстрелват яркочервени огнени кълба във въздуха, които се издигат и падат. Всеки от тях е съвършен стрелец и дори оттук горе разпознавам усмихнатите им лица. *Кал и Мейвън.*

Значи това правят през деня. Не се учат да управляват, да бъдат крале или дори сносни лордове, а се обучават за война. Кал и Мейвън са смъртоносни създания, войници. Но тяхната битка не е само на фронтовите позиции. Тя е тук, в двореца, в излъчваните репортажи, в сърцето на всеки човек, когото управляват. Те ще управляват не само по силата на правото, което им дава короната, но чрез мощ. *Сила и мощ.* Именно това уважават всички Сребърни и това е всичко, което е нужно, за да държат нас, останалите, в робство.

След тях излиза Еванджелин. Когато мишените политат, тя мята ветрило от остри сребристи метални стрелички и поваля всяка една. Нищо чудно, че ми се присмя за уроците по Протокол. Докато аз седя тук вътре и се уча как да се храня възпитано, тя се обучава да убива.

– Наслаждавате ли се на представлението, лейди Марийна? – злорадо се обажда един глас зад мен. Обръщам се с леко изтръпнали нерви. Това, което виждам, не ме успокоява изобщо.

Лейди Блонос е ужасяваща гледка и са нужни всичките ми обноски, за да попреча на челюстта си да увисне. *Кръвна лечителка, която умее да се лекува сама.* Сега разбирам какво означава това.

Сигурно е над петдесетте, по-възрастна от майка ми, но кожата ѝ е гладка и шокиращо изпъната върху костите ѝ. Косата ѝ е съвършено бяла, пригладена назад, а веждите ѝ изглеждат фиксирани в постоянно състояние на шок, извити върху лишеното ѝ от бръчки чело. Всичко у нея е погрешно: от прекалено пълните ѝ устни до острия неестествен наклон на носа ѝ. Единствено наситено сивите ѝ очи изглеждат живи. Осъзнавам, че останалото е фалшиво. Някак е успяла да се излекува или промени, превръщайки се в това чудовищно създание в опит да изглежда по-млада, по-красива, по-добре.

– Съжалявам – успявам да кажа най-сетне. – Влязох, а вие не бяхте…

– Наблюдавах – казва рязко тя и вече ме мрази. – Стоиш като дърво в буря.

Улавя ме грубо за раменете и ги дърпа назад, заставяйки ме да се изправя.

– Казвам се Бес Блонос и ще се опитам да те направя дама. Един ден ще бъдеш принцеса и не можем да допуснем да се държиш като дивачка, нали?

Дивачка. За един кратък бляскав миг си помислям да се изплюя в лицето на глупавата лейди Блонос. *Но какво ще ми коства това? Какво бих постигнала? И само ще докажа, че тя е права.* И което е най-лошото, осъзнавам, че имам нужда от нея. Нейното обучение ще ми попречи да се подхлъзна и най-важното: ще ме опази жива.

– Не – отговаря едно глухо подобие на гласа ми. – Не можем да допуснем това.

Точно три часа и половина по-късно Блонос ме освобождава от хватката си и ме поверява отново на грижите на Лукас. Гърбът ме боли от уроците по стойка – как да седя, стоя, вървя и дори как да спя (*по гръб, с ръце отстрани до тялото, винаги неподвижна),* но това е нищо в сравнение с умствените упражнения, на които ме подложи. Набиваше в главата ми дворцовите правила, пълнейки ума ми с имена, протоколни изисквания и етикет. В последните няколко часа преминах ускорен курс по абсолютно всичко, което се очаква да знам. Бавно започвам да проумявам йерархията сред Висшите династии, но съм сигурна, че някак ще оплескам нещо. Плъзнахме се само по повърхността на Протокола, но сега мога да отида на глупавия официален обяд на кралицата с поне някаква представа как да се

държа.

Стъклената тераса е относително наблизо, само един етаж по-долу и през един коридор, затова не получавам много време да се овладея, преди да се изправя отново пред Елара и Еванджелин. Този път, когато пристъпвам през прага, ме посреща ободряващ свеж въздух. Навън съм за първи път, откакто се превърнах в Марийна, но сега, с вятъра в дробовете ми и слънцето по лицето ми, отново се чувствам повече като Мер. Ако затворя очи, мога да се преструвам, че нищо от това изобщо не се е случило. *Но то се случи.*

Стъклената тераса е толкова натруфена, колкото класната стая на Блонос беше гола, и оправдава името си. Стъклен балдахин, поддържан от прозрачни, изкусно изсечени колони, се простира над нас, пречупвайки слънчевата светлина в милион танцуващи цветове в тон с жените, разхождащи се наоколо. Прекрасно е по един изкуствен начин – като всичко друго в този Сребърен свят.

Преди да успея да си поема дъх, пред мен се появяват две момичета. Усмивките им са фалшиви и студени точно като очите им. Съдейки по цветовете на роклите им (тъмносиньо и червено на едната, наситено черно при другата), принадлежат към Династията Айрал и Династията Хейвън. *Коприни и повелители на сенките,* спомням си, сещайки се за уроците на Блонос по отношение на способностите.

– Лейди Марийна – изричат в един глас и се покланят сковано. Правя същото, накланяйки глава, както ми показа лейди Блонос.

– Аз съм Соня от Династията Айрал – казва първата, като отмята гордо глава. Движенията ѝ са гъвкави и напомнят за тези на котка. *Коприните хора са бързи и тихи, съвършено балансирани и гъвкави.*

– А аз съм Илейн от Династията Хейвън – добавя другата с едва шепнещ глас. Докато момичето Айрал е смугло, с кожа с наситен тен и черна коса, Илейн е бледа с лъскави червени къдрици. Танцуващата слънчева светлина очертава съвършен ореол около кожата ѝ, карайки я да изглежда безупречна. *Повелителка на сенките, която умее да манипулира светлината.* – Искахме да ви поздравим с добре дошла.

Но острите им усмивки и присвити очи изобщо не изглеждат дружелюбни.

– Благодаря ви. Много мило. – Прочиствам гърло, опитвайки се да звуча нормално, и това не убягва на момичетата, които се споглеждат. – И вие ли участвахте в Изпитанието на кралиците? – питам бързо, като се надявам да отвлека вниманието им от

ужасните си светски обноски.

Това, изглежда, само ги раздразва. Соня скръства ръце и показва остри нокти с цвета на желязо.

– Да. Очевидно нямахме такъв късмет като теб или Еванджелин.

– Съжалявам… – излиза от устата ми, преди да успея да възпра думата. *Марийна не би се извинила.* – Искам да кажа, знаете, че нямах намерение да…

– Намеренията ти тепърва ще се видят – измърква Соня, приличаща все повече на котка с всяка изминала секунда. Когато се обръща, щраквайки с пръсти така, че ноктите ѝ се плъзват с режещо движение един по друг, трепвам. – Бабо, ела да се запознаеш с лейди Марийна.

Баба. Почти изпускам въздишка на облекчение, защото очаквам някоя мила старица да се приближи с клатушкаща се походка и да ме спаси от тези заядливи момичета. Но жестоко греша.

Вместо на сбръчкана старица ме представят на страховита жена, създадена от стомана и сенки. Подобно на Соня, тя има кожа с цвят на кафе и черна коса, макар че нейната е прошарена с бели ивици. Въпреки възрастта ѝ кафявите ѝ очи искрят от живот.

– Лейди Марийна, това е баба ми, лейди Ара, главата на Династията Айрал – обяснява Соня с остра усмивка. По-възрастната жена ме оглежда настойчиво и погледът ѝ е по-ужасен от всяка камера – забива се право в мен. – Навярно я познавате като Пантерата?

– Пантерата ли? Аз не…

Но Соня продължава да говори, наслаждава се да ме гледа как се гърча от неудобство:

– Преди много години, когато ходът на войната се забави, разузнавачите станаха по-важни от войниците. Пантерата беше най-великата от всички тях.

Шпионин. Стоя пред шпионин.

Насилвам се да се усмихна, пък било то и само за да се опитам да скрия страха си. По дланите ми избива пот и се надявам да не се налага да се ръкувам с никого.

– За мен е удоволствие да се запознаем, милейди.

Ара просто кимва:

– Познавах баща ви, Марийна. И майка ви.

– Ужасно ми липсват – отвръщам, изричайки думите, за да я спечеля на своя страна.

Но Пантерата изглежда озадачена и накланя глава настрани. За секунда виждам как хиляди тайни, научени с огромно усилие в сенките на войната, се отразяват в очите ѝ.

– Нима ги помните? – пита тя, хващайки се за лъжата ми.

Гласът ми изневерява, но трябва да продължа да говоря, да продължа да лъжа.

– Не, но ми липсва да имам родители. – Мама и татко се мяркат светкавично в ума ми, но аз ги отблъсвам. Моето Червено минало е последното нещо, за което би трябвало да мисля. – Иска ми се да бяха тук, за да ми помогнат да разбера всичко това.

– Хмм – казва тя, оглеждайки ме отново. От подозрението ѝ ми се прииква да скоча от балкона. – Баща ви имаше сини очи, както и майка ви.

А моите очи са кафяви.

– Различна съм в много отношения, много от които дори още не разбирам – е всичко, което успявам да кажа, надявайки се, че това обяснение ще бъде достатъчно.

Поне веднъж ме спасява гласът на кралицата:

– Ще седнем ли, дами? – казва тя, гласът ѝ отеква над тълпата. Това е достатъчно, за да ме отдръпне от Ара, Соня и мълчаливата Илейн до едно място, където мога да въздъхна тихичко.

На половината път до уроците, започвам отново да се чувствам спокойна. Обърнах се към всички както трябва и говорех само колкото се налагаше, както бях инструктирана. Еванджелин говори достатъчно и за двете ни, угощавайки дамите с приказки за „безсмъртната си любов“ към Кал и за каква чест смятала това, че е избрана. Помислих си, че момичетата, участвали в Изпитанието на кралиците, ще се съюзят и ще я убият, но за мое раздразнение те не го направиха. Изглежда, единствено на бабата Айрал и Соня изобщо им пукаше, че съм там, макар да не продължиха с разпита си. *Но със сигурност ще го направят.*

Когато Мейвън се появява зад ъгъла, толкова съм горда, че съм оцеляла на обяд, та дори не се дразня от присъствието му. Всъщност се чувствам странно облекчена и оставям част от студенината си да се стопи. Той се ухилва, приближавайки се с няколко дълги крачки.

– Още ли си жива? – пита. В сравнение с двете Айрал прилича на дружелюбно кученце.

Не успявам да сдържа усмивката си.

– Би трябвало да изпратите лейди Айрал обратно при езерняците. Ще ги накара да се предадат за седмица.

Той се засмива глухо:

– Тази жена е като бойна брадва. Изглежда, не може да разбере, че вече не участва във войната. Попита ли те нещо?

– По-скоро ме подложи на разпит. Мисля, че е ядосана, задето съм победила внучката ѝ.

В очите му потрепва страх и аз го разбирам. *Ако Пантерата души по следите ми…*

– Не бива да те притеснява така – промърморва той. – Ще кажа на майка ми и тя ще се погрижи за това.

Колкото и да не искам помощта му, не виждам никакъв друг начин да се справя. Жена като Ара с лекота би могла да открие пролуките в историята ми и тогава с мен наистина ще е свършено.

– Благодаря, това би… това би ми помогнало много.

Виждам, че парадната униформа на Мейвън е изчезнала, заместена от обичайните му практични и функционални дрехи. Това ме поуспокоява – да видя поне един човек, който изглежда толкова неофициално. Но не мога да допусна нещо у него да ме успокоява. *Той е един от тях. Не мога да забравя това.*

– Приключи ли за днес? – пита той: лицето му се прояснява и разкрива любопитна нетърпелива усмивка. – Бих могъл да те разведа наоколо, ако искаш?

– Не. – Думата излиза твърде бързо от устата ми и усмивката му помръква. Намръщеното му изражение ме смущава толкова силно, колкото и усмивката му. – След това имам уроци – добавям, надявайки се да смекча удара. Не знам точно защо ме е грижа за чувствата му. – Майка ти обича разписанията.

Той кимва: изглежда малко по-добре.

– Наистина е така. Е, няма да те задържам.

Внимателно хваща ръката ми. Студът, който усетих преди по кожата му, е изчезнал, заменен с възхитителна топлина. Преди да успея да се отскубна, той ме оставя да стоя там сама.

Лукас ми дава един миг да се съвзема, преди да отбележи:

– Знаеш ли, ще стигнем там много по-бързо, ако все пак помръднеш.

– Млъквай, Лукас.

Тринадесета глава

Следващият ми инструктор ме чака в стая, задръстена от пода до тавана с толкова много книги, колкото не съм виждала никога, повече книги, отколкото някога съм мислила, че *съществуват.* Изглеждат стари и абсолютно безценни. Въпреки отвращението си към училището и каквито и да било учебници изпитвам привличане към тях. Но заглавията и страниците са изписани на език, който не разбирам, безреден сбор от символи, които никога не бих могла да се надявам да разшифровам.

Точно толкова интригуващи, колкото и книгите, са картите по стената – на кралството и други земи, стари и нови. Окачена в рамка на далечната стена, зад стъкло, виси огромна пъстра карта, сглобена от отделни листове хартия. Поне два пъти по-висока е от мен и изпъква в стаята. Избеляла и изпокъсана, тя представлява заплетен възел от червени линии и сини брегове, зелени гори и жълти градове. Това е старият свят, предишният свят със стари имена и стари граници, които вече не ни вършат работа.

– Странно е да гледаш света, какъвто е бил някога – казва инструкторът, появявайки се от купчините с книги. Жълтата му мантия, изпоцапана и избеляла от старост, му придава вид на лист хартия в човешки образ. – Можете ли да откриете къде се намираме?

Дори само огромните размери на картата ме карат да преглътна с усилие, но както всичко друго, сигурна съм, че това е проверка.

– Мога да опитам.

Норта е на североизток. Подпорите са на Капитъл Ривър, а реката се влива в морето. След минута на мъчително търсене най-после намирам реката и малкия залив близо до моето село.

– Ето там – казвам, посочвайки точно на север, където предполагам, че може би е Съмъртън.

Той кимва, доволен да узнае, че не съм пълна глупачка.

– Разпознавате ли нещо друго?

Но подобно на книгите картата е написана на непознатия език.

– Не мога да го прочета.

– Не ви питам дали можете да го прочетете – отвръща той, все още учтив. – Освен това думите могат да лъжат. Погледнете отвъд тях.

Със свиване на рамене се заставям да погледна отново. В училище никога не съм била добра ученичка и този човек ще разбере това съвсем скоро. За моя изненада обаче тази игра ми харесва. Да претърсвам картата, да търся отличителни черти, които може да разпозная.

– Това може би е Харбър Бей – промърморвам накрая, ограждайки с кръгче района около един закривен нос.

– Правилно – казва той; лицето му се присвива в усмивка. Когато го прави, бръчиците около очите му стават по-дълбоки, показвайки възрастта му. – Сега това е Делфи – добавя, сочейки към един голям град по на юг. – А Арчън е тук.

Слага показалец върху Капитъл Ривър на няколко мили северно от наглед най-големия град на картата в цялата страна от предишния свят. *Руините.* Чувала съм името, произнасяно шепнешком между по-големите деца, и от брат ми Шейд. *Пепелния град, Развалината,* така го наричаше той. Надолу по гръбнака ми пробягва тръпка при мисълта за такова място, все още покрито с дим и сенки от война от преди повече от хиляда години. *Такъв ли ще бъде някога този свят, ако нашата война не свърши?*

Инструкторът се отдръпва назад, за да ме остави да помисля. Има много странна идея за преподаване: това вероятно ще свърши с четиричасова игра, в която се взирам в стената.

Внезапно обаче долавям съвсем ясно жуженето в тази стая. Или по-точно липсата му. Днес цял ден усещах електрическия натиск на камерите до такава степен, че спрях да го забелязвам. Досега, когато изобщо не го чувствам. *Няма го.* Мога да усетя лампите, все още пулсиращи от електричество, но не и камери. Не и очи. Елара не може да ме вижда тук.

– Защо никой не ни наблюдава?

Той само примигва към мен:

– Значи има разлика – промърморва. Не знам какво значи това и то ме вбесява.

– *Защо?*

– Мер, тук съм да ти преподавам уроци по история, да те науча как да бъдеш Сребърна и как да бъдеш а-а... *полезна* – казва

той; изражението му става кисело.

Взирам се в него объркана. Студен страх потича като кръв във вените ми.

– Името ми е Марийна.

Но той само махва с ръка, пренебрегвайки неубедителното ми твърдение.

– Освен това ще се опитам да разбера точно как си се появила *ти* и как работят способностите ти.

– Способностите ми са се появили, защото… защото съм Сребърна. Способностите на родителите ми се смесили – баща ми бил заличител, а майка ми – създателка на бури. – Изричам, пелтечейки, обяснението, което ми втълпи Елара, докато се опитвам да го накарам да разбере. – Аз съм Сребърна, сър.

За мой ужас той поклаща глава:

– Не, не си, Мер Бароу, и не трябва никога да го забравяш.

Той знае. Свършено е с мен. Край. Би трябвало да се моля, да го умолявам да запази тайната ми, но думите засядат на гърлото ми. Краят идва, а аз дори не мога да отворя уста да го спра.

– Няма нужда от това – продължава той, забелязвайки страха ми. – Не възнамерявам да предупреждавам никого за наследството ти.

Облекчението, което изпитвам, е краткотрайно, превръщайки се в нов вид страх.

– Защо? Какво искате от мен?

– Аз съм преди всичко любопитен човек. А когато влезе в Изпитанието на кралиците като прислужница и излезе като отдавна изгубена Сребърна благородница, трябва да кажа, бях доста любопитен.

– Затова ли тук вътре няма камери? – Настръхвам и се отдръпвам заднешком от него. Юмруците ми се свиват и ми се иска мълнията да се появи, за да ме защити от този човек. – За да няма запис как ме проучвате?

– Тук вътре няма камери, защото притежавам способността да ги изключвам.

В мен заискрява надежда като светлина в пълен мрак.

– Каква е силата ви? – питам треперливо. *Може би той е като мен.*

– Мер, когато един Сребърен казва „сила“, има предвид *могъщество, мощ.* „Способност“, от друга страна, се отнася до всички глупави малки неща, които умеем да правим. – *Глупави малки неща.* Като например да прекършат човек надве или да го удавят на градския площад. – Искам да кажа, че някога сестра ми беше кралица, а това все още има някакво значение тук.

– Лейди Блонос не ме научи на това.

Той се подсмихва под нос:

– Това е, защото лейди Блонос ти преподава безсмислици. Аз никога няма да правя това.

– Следователно, ако кралицата е била твоя сестра, значи ти си…

– Джулиан Джакос, на вашите услуги. – Той се снишава в комично нисък поклон. – Глава на Династията Джакос, наследник на нищо повече от няколко стари книги. Сестра ми бе покойната кралица Кориан, а принц Тиберий Седми, Кал, както го наричаме всички, е мой племенник.

Сега, когато го казва, мога да видя приликата. Цветът на очите и косата на Кал са като на баща му, но непринуденото изражение, топлотата зад очите му – те сигурно идват от майка му.

– Значи не смяташ да ме превърнеш в някакъв научен експеримент за кралицата? – питам, все още нащрек.

Вместо да придобие обидено изражение, Джулиан се засмива на глас:

– Скъпа, кралицата едва ли желае нещо по-силно от това да изчезнеш. Да открие коя си, да ти помогне да го разбереш, е *последното* нещо, което иска.

– Но въпреки това ще го направиш?

Нещо проблясва в очите му, нещо като гняв:

– Пипалата на кралицата не се простират толкова далече, колкото ѝ се ще да си мислиш. Искам да узная какво си и съм сигурен, че ти също го искаш.

Колкото изплашена бях преди миг, толкова заинтригувана съм сега:

– Искам.

– Така си и мислех – казва той и ми се усмихва над купчина книги. – Съжалявам да кажа, че освен това трябва да направя каквото поискаха от мен: да те подготвя за деня, в който ще излезеш на сцената.

Лицето ми помръква, когато си спомням какво обясни Кал в тронната зала. *Ти си тяхната героиня. Сребърна, отгледана като Червена.*

– Искат да ме използват, за да спрат някакъв бунт. По някакъв начин.

– Да, скъпият ми зет и неговата кралица вярват, че можеш да го направиш, ако бъдеш използвана подходящо. – От всяка негова дума капе горчивина.

– Това е глупава и невъзможна идея. Няма да успея да направя нищо и тогава… – Гласът ми заглъхва. *Тогава ще ме убият.*

Джулиан следва потока на мисълта ми.

– Грешиш, Мер. Не разбираш властта, която имаш сега, колко много неща можеш да контролираш. – Той сключва ръце зад гърба си, странно напрегнат. – Според повечето хора членовете на Аленатa гвардия са твърде драстични, прекалено бързи. Ти обаче си контролираната промяна, такава, на която хората биха могли да се доверят. Ти си бавният огън, който ще потуши една революция с няколко речи и усмивки. Можеш да говориш на Червените, да им кажеш колко благородни, колко благосклонни, колко *прави* са кралят и неговите Сребърни. Можеш да уговориш хората си да нахлузят отново веригите си. Дори Сребърните, които оспорват властта на краля, онези, които имат съмнения, могат да бъдат убедени от теб. А светът ще си остане същият.

За моя изненада Джулиан изглежда обезсърчен от това. Без жужащите камери аз се забравям и лицето ми се разкривява в злобна усмивка:

– А ти не искаш това? Ти си Сребърен, би трябвало да *мразиш* Аленатa гвардия. И мен.

– Да мислиш, че всички Сребърни са зли, е точно толкова погрешно, колкото да смяташ, че всички Червени са низши – казва той с мрачен и сериозен тон. – Това, което моите хора причиняват на теб и твоите, е погрешно до най-дълбоките нива на човечността. Потискаме ви, впримчваме ви в безкраен цикъл на нищета и смърт просто защото мислим, че сте различни от нас. Това не е *правилно.* И всеки, изучавал история, може да ти каже, че това ще свърши зле.

– Но ние сме различни. – Един ден, прекаран в този свят, ме научи на това. – Не сме равни.

Джулиан се прегърбва, очите му се забиват в моите:

– Гледам към доказателството, че грешиш.

Гледаш към едно сбъркано същество, Джулиан.

– Ще ми позволиш ли да докажа, че грешиш, Мер?

– Каква полза ще има от това? Нищо няма да се промени.

Джулиан въздъхва, раздразнен. Прокарва ръка през оредяващата си кестенява коса.

– Стотици години Сребърните са стъпвали по земята като живи богове, а Червените са били просто насекоми в краката им *до твоята поява.* Ако това не е промяна, не знам какво е.

Той може да ми помогне да се справя. Още по-хубаво, може дори да ми помогне да оживея.

– Е, какво ще правим?

Дните ми придобиват ритъм, винаги едно и също разписание. Протокол сутрин, уроци следобед, докато между тях Елара показно ме води по обеди и вечери. Пантерата и Соня, изглежда,

още са нащрек с мен, но не са казали нищо от официалния обяд насам. Вероятно помощта на Мейвън свърши работа, колкото и да ми е омразно да го призная.

На следващото голямо събиране, този път в личната трапезария на кралицата, двете Айрал ме пренебрегват напълно. Въпреки уроците ми по Протокол официалният обяд все още е истинско изпитание, докато се опитвам да си спомня какво са ме учили. *Осанос: нимфи, синьо и зелено. Уел: градински пазители, зелено и златисто. Леролан: заличители, оранжево и червено. Рамбос и Тайрос, и Нормус, и Айрал, и много други.* Никога няма да разбера как човек може да се оправя с всичките.

Както обикновено, настанена съм до Еванджелин. Болезнено си давам сметка за множеството метални съдове и прибори на масата, до един – смъртоносни оръжия в жестоката ръка на Еванджелин. Всеки път, щом вдигне ножа си да нареже храната си, тялото ми се напряга в очакване на удара. Елара знае какво си мисля, но продължава да се храни с усмивка. Това може да е по-ужасно от мъченията на Еванджелин: да знам, че изпитва удоволствие да наблюдава безмълвната ни война.

– И какво ще кажете за Двореца на Слънцето, лейди Титанос? – пита момичето срещу мен – *Атара, ДинастияВайпър**, зелено и черно. Момичето анимос, което уби гълъбите.* – Предполагам, че не може да се сравнява със... със селото, в което сте живели преди. – Изрича думата *село* като ругатня и самодоволната ѝ усмивка не ми убягва.

Другите жени се разсмиват заедно с нея, няколко шепнат със скандализирани гласове.

Отнема ми минута да реагирам, докато се опитвам да попреча на кръвта си да кипне:

– Дворецът и Съмъртън са много различни от това, с което съм свикнала – насилвам се да изрека.

– Очевидно – казва друга жена, като се навежда напред, за да се включи в разговора. От Династията Уел, ако съдя по зелено-златната ѝ туника. – Веднъж обиколих Долината на Капитъл и трябва да кажа, че Червените села са просто окаяни. Дори нямат прилични пътища.

Едва можем да се изхранваме, какво остава пък да павираме улиците. Челюстта ми се стяга, докато си помислям, че зъбите ми може да се изпотрошат. Опитвам се да се усмихна, но в крайна сметка правя гримаса, докато другите жени изразяват съгласието си.

– А Червените, е, предполагам, че са постигнали най-доброто на фона на това, с което разполагат – продължава жената Уел, сбърчвайки нос при тази мисъл. – Такъв живот е подобаващ за

тях.

– Не е наша вината, че са родени слуги – казва една жена Рамбос в кафяви одежди небрежно, сякаш говори за времето или за храната. – Това е просто природа.

Вълни от гняв се разплискват по тялото ми, но един поглед от кралицата ми подсказва, че не мога да го покажа с нищо. Вместо това трябва да изпълня дълга си. Трябва да излъжа.

– Наистина – чувам се да казвам. Под масата ръцете ми се свиват в юмруци и си мисля, че сърцето ми може да се пръсне.

По цялата маса жените слушат внимателно. Много от тях се усмихват, други кимат, докато потвърждавам ужасните им убеждения за моите хора. От вида на лицата им ми идва да запищя.

– Разбира се – продължавам, неспособна да се спра. – Принудата да водят такъв живот без отдих, без облекчение и без спасение би превърнала всички в слуги.

Малобройните усмивки помръкват, присвивайки се в объркани изражения.

– Лейди Титанос ще има най-добрите учители и най-добрата помощ, за да се уверим, че ще се приспособи правилно – казва бързо Елара, прекъсвайки ме рязко. – Вече започна с лейди Блонос.

Жените мърморят одобрително, докато момичетата се споглеждат, забелвайки очи. Това време е достатъчно да се съвзема, да си възвърна нужния самоконтрол, за да преживея обяда.

– Какво възнамерява да прави Негово Кралско Височество по въпроса с бунтовниците? – пита една жена: грубият ѝ глас изпраща шокова вълна от мълчание над обяда и отвлича вниманието от мен.

Всички погледи на масата се насочват към говорещата – жена във военна униформа. Няколко други дами също носят униформи, но нейната блести с най-много медали и ленти. Грозният белег, спускащ се по луничавото ѝ лице, подсказва, че може действително да ги е заслужила. Тук, в един дворец, е лесно да забравиш, че се води война, но изражението на лицето ѝ, като на преследван от призраци човек, подсказва, че тя няма, *не може* да забрави.

Кралица Елара оставя лъжицата си със заучена грациозност и също толкова заучена усмивка.

– Полковник Макантос, едва ли бих ги нарекла бунтовници…

– И това е само една атака, за която поемат отговорността – изстрелва в отговор жената полковник, прекъсвайки рязко кралицата. – А какво ще кажете за експлозията в Харбър Бей или

летището в Делфи, като стана въпрос? Три въздушни джета унищожени, а още два – откраднати от една от собствените ни бази!

Очите ми се разширяват, не успявам да се сдържа и ахвам заедно с няколко дами. *Още атаки?* Но докато другите изглеждат уплашени, притиснали ръце към устата си, аз трябва да се преборя с порива да се усмихна. *Фарли е свършила доста работа.*

– Вие инженер ли сте, полковник? – Гласът на Елара е рязък, студен и категоричен. Тя не дава шанс на Макантос да поклати глава. – Тогава едва ли разбирате как изтичане на газ в Залива е станало причина за експлозията. И ми напомнете: да не би да командвате въздушни войски? О, не, много съжалявам, вашата специалност е свързана със сухопътните сили. Инцидентът на летището беше тренировъчно упражнение, надзиравано от самия лорд генерал Ларис. Той лично увери Негово Височество, че базата в Делфи е напълно сигурна и безопасна.

В честна схватка Макантос вероятно би могла да разкъса Елара с голи ръце. Вместо това обаче Елара разчлени полковника единствено с думи. А дори не е свършила. Казаното от Джулиан отеква в главата ми – *думите могат да лъжат.*

– Целта им е да наранят невинни граждани както Сребърни, така и Червени, да предизвикат страх и истерия. Те са дребни, ограничени и малодушни, криещи се от правосъдието на моя съпруг. Приписването на всяка злополука и недоразумение в кралството на такива злодеи само подтиква усилията им да тероризират нас, останалите. Не доставяйте това удовлетворение на тези чудовища.

Няколко жени на масата ръкопляскат и кимат, съгласявайки се със зашеметяващата лъжа на кралицата. Еванджелин се присъединява и действието бързо се разпростира, докато само полковникът и аз оставаме безмълвни. Наясно съм, че тя не вярва на нито една дума на кралицата, но няма как да наречеш кралицата лъжкиня. Не и тук, не и на нейната арена.

Колкото и да ми се иска да остана неподвижна, знам, че не мога. Аз съм Марийна, не Мер, и трябва да подкрепя моята кралица и ужасните ѝ думи. Ръцете ми се събират, ръкопляскайки на лъжата на Елара, докато смъмрената жена полковник навежда глава.

Макар и да съм постоянно заобиколена от слуги и Сребърни, ме наляга самота. Не виждам често Кал заради натовареното му разписание от безкрайни тренировки. Дори има възможност да напуска Двореца – заминава да отправи обръщение към войските в една база наблизо или придружава баща си по държавни дела. Предполагам, че бих могла да си говоря с Мейвън със сините му

очи и самодоволната полуусмивка, но все още съм нащрек с него. За щастие, никога не ни оставят наистина сами. Това е глупава дворцова традиция, за да предпазват благородните момчета и момичета от *изкушение*, както се изрази лейди Блонос, но се съмнявам, че някога ще важи за мен.

Честно казано, през половината време забравям, че се предполага един ден да се омъжа за него. Представата Мейвън да ми бъде съпруг, не ми се струва реална. Та ние не сме дори приятели, камо ли партньори. Колкото и да е мил, моите инстинкти ми подсказват да не обръщам гръб на сина на Елара; че той крие нещо. Нямам представа какво може да е то.

Уроците на Джулиан правят всичко това по-поносимо; образованието, от което някога изпитвах ужас, сега е ярко петно в моето море от тъмнина. Без камерите и очите на Елара можем да прекарваме времето си, откривайки коя съм в действителност. Но върви бавно, изпълвайки и двама ни с безсилен гняв.

– Мисля, че знам какъв е проблемът ти – казва Джулиан в края на първата ми седмица. Стоя на няколко метра от него с протегнати ръце и изглеждам като глупачка, както обикновено. В краката ми има странно електрическо приспособление, което от време на време плюе искри. Джулиан иска да обуздая електричеството, да го използвам, но отново не успях да пусна мълнията, която преди всичко ме забърка в тази каша.

– Може би трябва да съм в смъртна опасност – изпухтявам. – Да поискаме ли пушката на Лукас?

Обикновено Джулиан се смее на шегите ми, но точно сега е твърде зает да мисли.

– Ти си като дете – казва най-накрая. Сбърчвам нос при обидата, но въпреки това той продължава: – Такива са децата отначало, когато не могат да се контролират. Способностите им се проявяват в моменти на страх, докато се научат да обуздават тези емоции и да се възползват от тях. Има задействащ механизъм, спусък, и ти трябва да откриеш твоя.

Спомням си как се чувствах в Спираловидната градина, падайки, както си мислех, към гибелта си. Но това, което течеше през вените ми, когато се сблъсках с щита от мълнии, не беше страх, а покой. Беше *знание*, че краят ми е дошъл, и приемане, че не мога да направя нищо, за да го спра – беше освобождаване.

– Струва си поне да опитаме – настоява Джулиан.

Изпъшквам и се обръщам отново с лице към стената. Джулиан е наредил по цялото ѝ протежение каменни лавици за книги, всичките празни, разбира се, за да имам в какво да се целя. С ъгълчето на окото си го виждам как се дръпва назад, но ме наблюдава през цялото време.

Пусни. Отпусни се, шепне гласът в главата ми. Очите ми плавно се затварят, докато се съсредоточавам и оставям собствените ми мисли да изчезнат, за да може умът ми да се протегне, търсейки опипом електричеството, което копнее да докосне. Вълничката от енергия, жива под кожата ми, отново ме залива, докато запява във всеки мускул и нерв. Обикновено това е мястото, където спира – точно на ръба на чувството, но не и този път. Вместо да се опитвам да удържа, да тласна себе си в тази сила, аз я пускам. И изпадам в състояние, което не мога да обясня – в усещане, което е всичко и нищо, светло и тъмно, горещо и студено, жива и мъртва. Скоро мощта е единственото нещо в ума ми, тя замъглява всичките ми призраци и спомени. Дори Джулиан и книгите престават да съществуват. Умът ми е бистър, черна бездна, жужаща от електричество. Сега, когато се опитвам да изтласкам усещането, то не изчезва, а се движи вътре в мен от очите до върховете на пръстите ми. От лявата ми страна Джулиан ахва на глас.

Очите ми се отварят и виждам пурпурно-бели искри да изскачат от приспособлението към пръстите ми като електричество между жици.

Поне веднъж Джулиан няма думи. Нито пък аз.

Не искам да помръдна, изплашена, че всяка малка промяна може да накара мълнията да изчезне. Тя обаче не изчезва. Остава: подскача и се извива в ръката ми като коте, което си играе с кълбо прежда. Изглежда точно толкова безобидна, но си спомням какво едва не причиних на Еванджелин. *Тази сила може да погубва, ако ѝ позволя.*

– Опитай да я помръднеш – прошепва едва доловимо Джулиан, наблюдавайки ме с широко отворени развълнувани очи.

Нещо ми подсказва, че тази мълния ще се подчини на желанията ми. Тя е част от мен, късче от душата ми, оживяло в света.

Юмрукът ми се свива в стегната топка и искрите реагират на напрегнатите ми мускули, като стават по-големи, по-ярки и по-бързи. Разяждат ръкава на ризата ми, прогарят плата за секунди. Като дете, което хвърля топка, рязко стрелвам ръка към каменните лавици, отпускайки юмрук в последния момент. Мълнията полита през въздуха в кръг от ярки искри и се сблъсква с книжните рафтове.

Последвалото *бум* ме кара да изпищя и да отстъпя назад към купчина книги. Докато се търкулвам на земята с препускащо в гърдите ми сърце, солидната каменна лавица за книги рухва в облак от гъст прах. По отломките за миг проблясват искри, а после изчезват, като оставят след себе си единствено развалини.

– Съжалявам за лавицата – обаждам се изпод купчина паднали книги. Ръкавът ми още пуши разнищен, но това е нищо в сравнение с жуженето в ръката ми. Нервите ми пеят, тръпнещи от сила – това усещане беше *хубаво*.

Сянката на Джулиан се движи из замъгления въздух, дълбоко в гърдите му отеква смях, докато оглежда какво направих. Бялата му усмивка сияе през прахта.

– Ще ни трябва по-голяма класна стая.

Той се оказва прав. Всеки ден сме принудени да намираме по-нови и по-големи стаи, в които да се упражняваме, докато най-накрая седмица по-късно откриваме едно място в подземните нива. Тук стените са от метал и бетон, по-яки от декоративния камък и дървото на горните етажи. Прицелът ми е ужасен, най-меко казано, и Джулиан много внимава да не се изпречва на пътя на упражненията ми, но ми става все по-лесно и по-лесно да призовавам мълнията.

Джулиан си води бележки през цялото време, отбелязвайки всичко: от сърдечния ми ритъм до топлината на наскоро наелектризирана чаша. Всяка нова бележка предизвиква поредната озадачена, но щастлива усмивка на лицето му, макар да не ми казва защо. Съмнявам се, че бих разбрала дори и да ми каже.

– Смайващо – мърмори той, като разчита показанията на друго метално приспособление, което не мога да назова. Казва, че то измерва електрическата енергия, но не знам как.

Потривам длани една в друга, гледайки ги как „намаляват енергийното поле“, както го нарича Джулиан. Този път ръкавите ми остават непокътнати благодарение на новото ми облекло. Това е огнеупорна тъкан като дрехите, които носят Кал и Мейвън, макар да предполагам, че моята би трябвало да се нарича „шокоустойчива“.

– Кое е смайващо?

Той се поколебава, сякаш не иска да ми каже, сякаш *не бива* да ми казва, но най-накрая свива рамене:

– Преди да се заредиш с електричество и да изпържиш онази злощастна статуя – посочва с жест към димящата купчина отломки, която някога беше бюст на някакъв крал, – измерих силата на електричеството в тази стая. От лампите, от електрическата инсталация, такива неща. А сега просто измерих теб.

– И?

– Излъчването ти беше двойно по-силно от това, което записах преди – казва той гордо, но не виждам защо изобщо има значение. С бързо навеждане изключва кутията с искрите, както

съм започнала да я наричам. Мога да почувствам как електричеството в нея замира. – Опитай отново.

Изпухтявам и се съсредоточавам отново. След миг на концентрация искрите ми се връщат точно толкова силни, колкото преди. Този път обаче идват отнякъде вътре в мен.

Широката усмивка на Джулиан разцепва лицето му от ухо до ухо.

– Значи…

– Значи това потвърждава подозренията ми. – Понякога забравям, че Джулиан е книжовник и учен. Той обаче винаги бърза да ми напомни: – Ти произведе електрическа енергия.

Сега съм наистина объркана:

– Правилно. Това е *силата* ми, Джулиан.

– Не, аз смятах, че силата ти е да манипулираш енергия, а не да я създаваш – казва той, гласът му се снижава мрачно. – Никой не може да *създава*, Мер.

– Но това не може да е вярно. Нимфите…

– Манипулират вода, която вече съществува. Не могат да използват нещо, което не е там.

– Е, добре, а Кал? Мейвън? Не виждам много бушуващи пъклени огньове, с които да си играят.

Джулиан се усмихва и клати глава:

– Нали си виждала гривните им?

– Винаги ги носят.

– Гривните пускат искри, миниатюрни пламъци, които момчетата да контролират. Без нещо, което да подпали огъня, са безсилни. Всички елементали са еднакви, манипулират метал или вода, или растителност, които вече съществуват. Те са само толкова силни, колкото обкръжаващата ги среда. Не като теб, Мер.

Не като мен. Аз не приличам на никого.

– Следователно какво означава това?

– Не съм съвсем сигурен. Ти си нещо съвсем друго. Нито Червена, нито Сребърна. Нещо друго. Нещо *повече*.

– Нещо различно. – Очаквах тестовете на Джулиан да ме доближат до някакъв отговор, но вместо това те само повдигат още въпроси. – Какво съм аз, Джулиан? Какво не ми е наред?

Внезапно ми е много трудно да дишам и очите ми се замъгляват. Налага се да примигна, за да прогоня сълзите, опитвайки се да ги скрия от Джулиан. Твърде много ми се събра, помислям си. Уроци, протокол, това място, където не мога да имам доверие на никого, където дори не съм себе си. Задушаващо е. Идва ми да запищя, но знам, че не мога.

– Няма нищо нередно в това да бъдеш различна – чувам да

казва Джулиан, но думите са само ехо. Собствените ми мисли, спомени за вкъщи, за Гиза и Килорн удавят гласа му.

– Мер? – Той пристъпва към мен, лицето му е олицетворение на добротата – но ме държи на една ръка разстояние. Не заради мен – заради себе си. За да се предпази от мен. С ахване осъзнавам, че искрите са се върнали и сега пробягват нагоре по ръцете ми, заплашвайки да ме погълнат в бушуваща ярка буря. – Мер, фокусирай се върху мен. Мер, овладей я.

Говори меко, спокойно, но настойчиво. Дори изглежда изплашен от мен.

– *Овладей я*, Мер.

Но аз не мога да контролирам нищо. Нито бъдещето си, нито мислите си, нито дори тази сила, която е коренът на всичките ми беди.

Има обаче едно нещо, което още мога да контролирам поне засега. Краката си.

Като окаяна страхливка, каквато съм всъщност, побягвам.

Коридорите са пусти, докато тичам с всичка сила през тях, но невидимата тежест на хиляда камери ме притиска. Нямам много време, докато Лукас или по-лошо, Пазителите, ме намерят. Просто имам нужда да си поема дъх. Просто имам нужда да видя над себе си небето, а не стъкло.

Застанала съм на балкона вече от цели десет секунди, преди да осъзная, че вали, и дъждът ме измива и ме пречиства от кипящия ми гняв. Искрите са изчезнали, заместени от яростни грозни сълзи, които оставят пътечки по лицето ми. Някъде далеч отеква гръмотевица и въздухът е топъл. Но влажната горещина е изчезнала. Жегата е намаляла и лятото скоро ще свърши. Времето минава. Животът ми продължава, променя се, независимо колко много искам да си остане същият.

Когато една силна длан се сключва около ръката ми, едва не изпищявам. Двама Пазители стоят над мен, очите им зад маските са тъмни. И двамата са двойно по-едри от мен и безсърдечни, опитващи се да ме завлекат обратно в затвора ми.

– Милейди – изръмжава единият, но изобщо не звучи почтително.

– Пуснете ме. – Заповедта е немощна, почти шепот. Гълтам жадно въздух, сякаш се давя. – Просто ми дайте няколко минути, моля ви…

Но аз не съм тяхна господарка. Те не отговарят пред мен. Никой не отговаря.

– Чухте годеницата ми – казва друг глас. Думите му са решителни и твърди, гласът на кралска особа. *Мейвън.* – Пуснете я.

Когато принцът излиза на балкона, не успявам да се сдържа и изпитвам прилив на облекчение. При вида му Пазителите се изпъват, и двамата накланят глави в негова посока. Онзи, който ме държи, проговаря:

– Трябва да се погрижим лейди Титанос да спазва разписанието си – казва той, но разхлабва хватката си. – Заповеди, сър.

– Тогава имате нови заповеди – отвръща Мейвън с леден тон. – Аз ще придружа Марийна обратно до уроците ѝ.

– Много добре, сър – казват Пазителите в един глас, неспособни да противоречат на един принц.

Когато се отдалечават с тежки стъпки, с пламтящи наметала, от които капе дъжд, въздъхвам на глас. Не го осъзнавах преди, но ръцете ми се тресат и трябва да стисна юмруци, за да скрия треперенето. Но ако не друго, Мейвън е вежлив и се преструва, че не забелязва.

– Имаме работещи душове *вътре*, нали знаеш.

Бърша очите си с ръце, макар че сълзите ми отдавна са се изгубили в дъжда, оставяйки след себе си само смущаващо течащ нос и черен грим. За щастие, сребристата ми пудра си е на мястото. Направена е от по-издръжлив материал от мен.

– Първият дъжд за сезона – успявам да изрека, като се насилвам да звуча нормално. – Трябваше да го видя с очите си.

– Ясно – казва той и се премества да застане до мен. Обръщам глава, надявам се да скрия лицето си само за още малко време. – Разбирам, знаеш ли.

Нима, принце? Нима разбираш какво е да бъдеш откъснат от всичко, което обичаш, принуден да бъдеш нещо друго? Да лъжеш през всяка минута от всеки ден до края на живота си? Да знаеш, че в теб има нещо сбъркано?

Нямам сили да се справя с многозначителните му усмивки.

– Можеш да спреш да се преструваш, че знаеш нещо за мен или за чувствата ми.

От тона ми изражението му се вкисва, устата му се разкривява в гримаса:

– Мислиш, че не знам колко е трудно да бъдеш тук? С тези *хора*? – Той хвърля поглед през рамо, сякаш се тревожи, че някой може да чуе. Но никой не слуша освен дъждът и гръмотевиците. – Не мога да казвам каквото искам, да правя каквото поискам – с майка ми наоколо дори едва мога да *мисля* каквото искам. А брат ми…

– Какво за брат ти?

Думите засядат в устата му. Не иска да ги изрече, но въпреки това ги чувства.

– Той е силен, той е талантлив, той е могъщ – а аз съм негова сянка. Сянката на пламъка.

Бавно издишва и осъзнавам, че въздухът наоколо е странно горещ. – Съжалявам – добавя той и се отдръпва на една крачка разстояние, за да остави въздуха да изстине. Пред очите ми се превръща отново в Сребърния принц, по-привикнал към пиршествата и парадните униформи. – Не биваше да казвам това.

– Няма нищо – промърморвам. – Хубаво е да чуя, че не съм единствената, която се чувства не намясто.

– Това е нещо, което би трябвало да знаеш за нас, Сребърните. Ние винаги сме сами. Тук и тук – казва, като сочи между главата и сърцето си. – Това поддържа човек силен.

Над главите ни блясва мълния и осветява сините му очи, които сякаш засияват.

– Това е наистина глупаво – казвам му и той се подсмихва мрачно.

– По-добре да обуздаете това ваше сърце, лейди Титанос. Няма да ви отведе на никое желано място.

Думите ме карат да потреперя. Най-сетне си спомням дъжда и колко ли ужасно изглеждам.

– Добре е да се върна към уроците си – промърморвам и възнамерявам да го зарежа на балкона. Вместо това той ме хваща за ръката.

– Мисля, че мога да ти помогна с проблема ти.

Повдигам вежда:

– Какъв проблем?

– Не ми се струваш от онези момичета, които се разплакват при най-малкия повод. Мъчно ти е за вкъщи. – Вдига ръка, преди да успея да възразя. – Мога да поправя това.

Четиринадесета глава

Офицери от Сигурността патрулират из моя коридор на бавно разхождащи се двойки, но с Мейвън до мен не ме спират. Макар да е нощ, много след времето, когато би трябвало да съм в леглото, никой не казва и дума. Никой не смее да ядоса един принц. Накъде ме води сега, не знам, но обеща да ме заведе там. *У дома.*

Той е мълчалив, но решителен, мъчи се да се пребори с една малка усмивка. Не мога да се сдържа и му се усмихвам широко. *Може би не е толкова лош.* Но той ни спира дълго преди момента, в който според мен би трябвало да го направи – всъщност така и не напускаме жилищните етажи.

– Стигнахме – казва и потропва на вратата.

Тя се разтваря рязко след миг и се показва Кал. Външният му вид ме кара да отстъпя една крачка назад. Гърдите му са голи, докато останалата част от странната му броня виси от него. Метални плочки, втъкани в плат, част от тях – вдлъбнати. Не ми убягва пурпурната синина над сърцето му, нито леката набола брада по бузите му. Виждам го за първи път от повече от седмица и очевидно съм го хванала в лош момент. Отначало той не ме забелязва; съсредоточил се е да свали още части от доспехите си. Това ме кара да преглътна с усилие.

– Приготвил съм дъската, Мейви… – започва той, но спира, когато вдига поглед и ме вижда да стоя заедно с брат му. – Мер, с какво мога да, ъъ, какво мога да направя за теб? – Запъва се с думите, объркан като никога.

– Не съм съвсем сигурна – отвръщам, местейки поглед от него към Мейвън. Годеникът ми само се хили самодоволно и леко повдига вежда.

– Заради това, че се представя като добрия син, брат ми разполага със собствени свободи – казва той и излъчването и тонът му са изненадващо закачливи. Дори Кал се ухилва леко и

забелва очи. – Ти искаше да си отидеш у дома, Мер, и ти намерих някого, който е бил там преди.

След секунда объркване осъзнавам какво казва Мейвън и колко съм глупава, задето не съм го осъзнала преди. *Кал може да ме измъкне от двореца. Кал беше в таверната… Измъкнал се е оттук, следователно може да направи същото за мен.*

– Мейвън – изрича Кал през стиснати зъби, усмивката му е изчезнала. – Знаеш, че тя не може. Не е добра идея…

Мой ред е да проговоря, да взема каквото искам.

– Лъжец.

Той ме поглежда с горящите си очи, погледът му ме пронизва. Надявам се, че може да види решителността ми, отчаянието ми, *нуждата* ми.

– Отнехме ѝ всичко, братко – промърморва Мейвън, като се доближава. – Нима не можем да ѝ дадем това?

И тогава бавно, неохотно Кал кимва и ми махва да вляза в стаята му. Замаяна от вълнение, побързвам да вляза, като почти подскачам от крак на крак.

Отивам си у дома.

Мейвън се забавя на вратата, усмивката му леко посърва, когато се отделям от него.

– Ти няма да дойдеш. – Не е въпрос.

Той поклаща глава:

– Ще си имаш достатъчно поводи за тревога и без аз да се влача с теб.

Не е нужно да съм гений, за да видя истината в думите му. Но само защото няма да дойде, не означава, че ще забравя това, което вече е направил за мен. Без да мисля, се хвърлям на врата на Мейвън. За миг той не реагира, но бавно оставя едната си ръка да обвие раменете ми. Когато се отдръпвам, сребриста руменина обагря бузите му. Чувствам как собствената ми кръв тече гореща под кожата ми, блъскайки в ушите ми.

– Не се бави твърде дълго – казва той и откъсва очи от мен, за да погледне Кал.

Кал едва пуска една самодоволна усмивка:

– Държиш се, сякаш не съм правил това никога преди.

Братята се кискат заедно, смеят се на нещо свое, тайно, както съм виждала да правят братята ми хиляда пъти преди. Когато вратата се затваря зад Мейвън, оставяйки ме с Кал, няма как да не изпитвам по-малка враждебност към принцовете.

Стаята на Кал е два пъти по-голяма от моята, но толкова претъпкана, че изглежда по-малка. Доспехи, униформи и бойни костюми изпълват нишите по протежение на стените, всичките – окачени върху, както предполагам, модели на тялото на Кал.

Извисяват се над мен като безлики призраци, взиращи се с невидими очи. По-голямата част от броните са леки, от стоманени плочки и дебел плат, но няколко са тежки и плътни, предназначени за битка, а не за тренировки. Едната дори има шлем от блестящ метал с наличник от затъмнено стъкло. На ръкава проблясва отличителен знак, зашит в тъмносивата материя. Пламтящата черна корона и сребърни криле. Не ми се иска да мисля какво означава, за какво са униформите, какво е правил Кал, облечен в тях.

Подобно на Джулиан, Кал има навсякъде из стаята си купчини с книги, изливащи се на малки реки от мастило и хартия. Обаче не са стари като онези на Джулиан – повечето изглеждат наскоро подвързани, напечатани и препечатани върху обточени с пластмаса листове, за да предпазват думите. И всички са написани на Обичаен език – езика на Норта, на Езерните Земи и Пиемонт. Докато Кал изчезва в дрешника си, като пътьом смъква останалата част от доспехите си, крадешком хвърлям поглед на книгите му. Тези са странни и непознати, пълни с карти, диаграми и чертежи – наръчници за ужасното изкуство на войната. Всяка е по-ужасна от предишната, показвайки подробно движенията на войските от последните години и дори отпреди това. Велики победи, кървави поражения, оръжия и маневри: достатъчно е, за да ми се завие свят. Записките на Кал вътре в тях са по-ужасни – описват в общи линии тактиката, която предпочита, кои тактики си струват човешките жертви. На рисунките войниците са представени от миниатюрни квадратчета, но аз виждам братята си и Килорн и всички като тях.

Отвъд книгите, до прозореца, има малка маса и два стола. Върху масата лежи приготвена игрална дъска с вече подредени фигури. Не разпознавам играта, но знам, че е предназначена за Мейвън. Сигурно се срещат всяка нощ, за да играят и да се смеят, както подобава на братя.

– Няма да имаме много време за гостуване – обажда се Кал и ме кара да подскоча. Хвърлям поглед към дрешника, зървайки високия му мускулест гръб, докато нахлузва една риза. Има още синини, а също и белези, макар да съм сигурна, че може да получи помощта на цяла армия лечители, ако поиска. По някаква причина той е избрал да запази белезите.

– Стига да успея да видя семейството си – отговарям, отдръпвайки се, за да не продължа да го зяпам.

Кал се появява, този път изцяло облечен в обикновени дрехи. След миг осъзнавам, че това е същото облекло, което носеше в нощта, когато го срещнах. Не мога да повярвам, че още отначало не го видях такъв, какъвто беше в действителност: вълк в овча

кожа. А сега аз съм овцата, която се преструва на вълк.

Никой не идва да ни спре, когато напускаме жилищните етажи; предполагам, че да си престолонаследникът, си има предимства.

Кал завива зад един ъгъл, насочвайки ни в просторно бетонно помещение.

– Насам.

Прилича на нещо като склад, пълен с редица от странни форми, покрити с брезентови платнища. Някои са големи, други – малки, но всички са скрити.

– Това е задънена улица – протестирам. Няма изход освен мястото, откъдето влязохме.

– Да, Мер, доведох те до задънена улица – въздъхва той, като тръгва по протежение на една определена редица. Платнищата се надиплят на вълнички, когато минава, и виждам отдолу блестящ метал.

– Още брони? – Смушквам с пръст една от формите. – Тъкмо щях да кажа, че вероятно трябва да си намериш още. Стори ми се, че нямаш достатъчно горе. Всъщност може би трябва да си сложиш една. Братята ми са доста едри и обичат да ступват хората. – Макар че, ако се съди по колекцията от книги на Кал и мускулите му, той може да се защитава. *Да не споменаваме цялата тази работа с контролирането на огъня.*

Той просто поклаща глава:

– Мисля, че ще се справя без нея. Освен това с онези дрехи изглеждам като офицер от Сигурността. Не искаме семейството ти да остане с погрешни впечатления, нали?

– Какво впечатление бихме искали да им създадем? Не мисля, че ми е съвсем позволено да те представя подобаващо.

– Работя с теб, имаме разрешително да отсъстваме за цялата нощ. Проста работа – казва той и свива рамене. *Лъжата се удава с такава лекота на тези хора.*

– В такъв случай за какво ти е да идваш с мен? Каква е историята там?

С лукава усмивка Кал посочва към обвития в брезент силует до него:

– Аз съм ти превозът.

Отмята платнището, разкривайки блестящо съоръжение от метал и черна боя. Две колела на ос, огледален хром, фарове, дълга кожена седалка – това е транспортно средство, каквото никога не съм виждала.

– Това е мотоциклет – казва Кал, прокарвайки ръка по сребристите дръжки на кормилото като горд баща. Познава и обича всеки сантиметър от металния звяр. – Бърз, силен и може

да мине там, където транспортерите не могат.

– Изглежда… като смъртоносен капан – казвам накрая, неспособна да прикрия безпокойството си.

Със смях той измъква каска иззад седалката. Определено се надявам, че не очаква да я сложа, още по-малко пък да се возя на това нещо.

– Така каза татко, а също и полковник Макантос. Все още не искат да го произвеждат масово за войската, но ще ги спечеля на своя страна. Не съм катастрофирал нито веднъж, откакто усъвършенствах колелата.

– *Ти* си го конструирал? – възкликвам, слисана, но той свива рамене, сякаш това е нищо. – Уха.

– Само почакай да се повозиш на него – казва той, като ми подава каската. Като по поръчка далечната стена подскача, металните ѝ механизми простенват някъде и тя започва да се плъзга, разкривайки тъмната нощ оттатък.

Със смях отстъпвам крачка назад от смъртоносната машина:

– Няма да стане.

Но Кал се усмихва самодоволно и премята крак през мотоциклета, отпускайки се на седалката. Двигателят оживява с тътен под него, мърка и ръмжи от енергия. Усещам батерията дълбоко вътре как захранва машината. Моли да бъде пусната на свобода, да погълне дългия път между това място и дома ми. *У дома.*

– Напълно безопасно е, кълна се – изкрещява той, за да надвика рева на двигателя. Фарът свети ярко и осветява тъмната нощ отвъд. Златисточервените очи на Кал срещат моите и той протяга ръка. – Мер?

Въпреки ужасното присвиване в стомаха нахлупвам каската на главата си.

Никога не съм се качвала във въздушен кораб, но знам, че усещането сигурно е като летене. Като свобода. Мотоциклетът на Кал поглъща познатия път на елегантни, дъгообразни извивки. Добър шофьор е, признавам му го. Старият път е целият в бабуни и дупки, но той успява да избегне с лекота всяка от тях, въпреки че сърцето ми се качва в гърлото. Едва когато бавно спираме на половин миля от града, осъзнавам, че се държа за него толкова здраво, та трябва да ме отскубне със сила. Внезапно ми става студено без неговата топлина, но отблъсквам мисълта.

– Забавно, нали? – казва той, като изключва двигателя на мотоциклета. Краката и гърбът вече ме наболяват от странната малка седалка, но той скача с още по-гъвкава стъпка.

С известно затруднение аз също се смъквам от нея. Коленете ми леко се олюляват, повече от блъскащото в гърдите ми сърце,

което все още тупти в ушите ми, но май съм добре.

– Няма да е първият ми избор за начин на пътуване.

– Напомни ми да те кача във въздушен джет някой път. След това няма да искаш да чуеш за друго, освен за мотоциклет – отвръща той, докато бавно избутва мотоциклета от пътя в прикритието на гората. След като хвърля отгоре му няколко листати клона, се отдръпва назад да се възхити на творението си. Ако не знаех къде точно да гледам, изобщо нямаше да забележа, че мотоциклетът е там.

– Виждам, че често правиш това.

Кал се обръща отново към мен с една ръка в джоба си.

– Дворците могат да станат… задушни.

– А претъпканите барове, Червените барове, не са? – питам упорито по темата. Но той тръгва към селото, налагайки бързо темпо, сякаш може да надбяга въпроса.

– Не излизам, за да пия, Мер.

– Тогава какво – само хващаш джебчии и раздаваш работа ей така, на куцо, кьораво и сакато?

Когато той спира намясто и се извърта рязко, аз се блъсвам в гърдите му и усещам за миг солидната тежест на тялото му. После осъзнавам, че се смее дълбоко и гърлено.

– Наистина ли току-що каза „на куцо, кьораво и сакато“? – пита между кискания.

Лицето ми се облива в червенина под грима и аз леко го блъсвам. *Много неуместно,* смъмрям се наум.

– Просто отговори на въпроса.

Усмивката му остава, макар че смехът му заглъхва.

– Не правя това за себе си – казва той. – Трябва да разбереш, Мер. Аз не… един ден ще бъда крал. Не разполагам с лукса да бъда себичен.

– Бих си помислила, че кралят сигурно е единственият човек, който разполага с този лукс.

Той поклаща глава, очите му са посърнали, докато пробягват по мен:

– Иска ми се това да беше вярно.

Кал ту свива, ту разтваря юмрук и почти виждам пламъците по кожата му, горещи и надигащи се с гнева му. Но гневът отминава, оставяйки само тлеещо въгленче от съжаление в очите му. Когато най-после тръгва отново, темпото му е по-щадящо.

– Един крал би трябвало да познава народа си. Затова се измъквам тайно – промърморва той. – Правя го и в столицата, и на бойния фронт. Искам да виждам как всъщност стоят нещата в кралството, вместо да бъда осведомяван от съветници и дипломати. Така би направил един добър крал.

Държи се, сякаш би трябвало да се срамува, задето иска да бъде добър водач. Може би според баща му и всички онези други глупаци така и би трябвало да бъде. *Сила и мощ* са думите, които Кал е бил възпитаван да знае. Не доброта. Не милосърдие. Не съпричастност или храброст, или равенство, или каквото и да е друго, към което би трябвало да се стреми един владетел.

– И какво виждаш, Кал? – питам, сочейки към селото, което се показва между дърветата. Сърцето ми подскача в гърдите, като знам, че съм толкова близо.

– Виждам свят на ръба на острието. Без равновесие, той ще рухне – въздиша той, осъзнал, че това не е отговорът, който искам да чуя. – Не знаеш колко несигурно е положението, колко близо е този свят до нова разруха. Баща ми прави всичко, каквото може, за да опази всички ни, и аз ще правя същото.

– Моят свят вече е в развалини – казвам, подритвайки черния път под нас. Навсякъде наоколо дърветата сякаш се разтварят и разкриват калното място, което наричам свой дом. В сравнение с двореца сигурно изглежда като бордей, като истински ад. *Защо той не може да види това?* – Баща ти пази и защитава *вашите* хора, не моите.

– Променянето на света си има своите цени, Мер – казва той. – Мнозина ще умрат, преди всичко Червени. А накрая няма да има победа, не и за вас. Ти не познаваш по-мащабната картина.

– Е, кажи ми тогава. – Наежвам се, негодувайки срещу думите му. – Покажи ми по-мащабната картина.

– Езерните земи са като нас – монархия, благородници, Сребърен елит, който да управлява останалите. А принцовете на Пиемонт, собствените ни съюзници, никога не биха подкрепили нация, в която Червените са равни. Прерията и Тираксис са същите. Дори ако Норта се промени, останалата част от континента няма да допусне това да остане трайно. Ще бъдем нападнати, разделени, разкъсани. Още война, още смърт.

Спомням си картата на Джулиан, колко обширен е по-големият свят отвъд нашата страна. Целият – контролиран от Сребърни без място за нас.

– Ами ако грешиш? Ами ако Норта е началото? Промяната, от която се нуждаят другите? Не знаеш къде води свободата.

Кал няма отговор за това и потъваме в горчиво мълчание.

– Ето я, това е – промърморвам, спирайки под познатите очертания на къщата си.

Краката ми стъпват безшумно по верандата – безкрайно различно от тежките тромави стъпки на Кал, от които дървените греди скърцат. Познатата му топлина се излъчва от него на вълни

и за частица от секундата си го представям как подпалва къщата и тя избухва в пламъци. Той усеща безпокойството ми и слага топла длан върху рамото ми, но това изобщо не ме успокоява.

– Мога да чакам долу, ако искаш – прошепва, заварвайки ме неподготвена. – Не трябва да рискуваме да ме познаят.

– Няма. Братята ми са служили във войската, но не биха те разпознали дори да си им под носа. – *Шейд би успял,* помислям си, *но Шейд е достатъчно умен да си държи устата затворена.* – Освен това ти каза, че искаш да разбереш за какво не си струва да се биеш.

С тези думи дръпвам вратата и я отварям, влизам в дома, който вече не е мой. Чувството е, сякаш пристъпвам назад във времето.

Из къщата се носи хор от хъркане не само от баща ми, а и от едрия тромав силует край столовете. Брий се е стоварил в прекалено натъпканото с пълнеж кресло – купчина от мускули и тънки одеяла. Тъмната му коса все още е ниско обръсната по войнишки, а по ръцете и лицето му има белези, свидетелства за времето, през което се е сражавал. Сигурно е изгубил бас с Трами, който се мята и върти в леглото ми. Шейд не се вижда никъде, но той никога не е обичал да спи. Вероятно е излязъл и броди из селото, навестявайки стари приятелки.

– Рано пиле, рано пее. – Засмивам се, като дръпвам одеялото от Брий с едно плавно движение.

Той рухва на пода, при което вероятно нанася повече поражения на него, отколкото на себе си, търкулва се и спира в краката ми. За половин секунда изглежда, че може отново да заспи.

После примигва към мен, замаян и объркан. Накратко, в обичайното си състояние.

– Мер?

– Затваряй си човката, Брий, някои хора се опитват да спят! – изпъшква Трами в тъмното.

– ВСИЧКИ ДО ЕДИН ТИШИНА! – изревава татко от спалнята си, при което ние подскачаме.

Изобщо не си давах сметка колко ми е липсвало това. Брий примигва, за да прогони съня от очите си, прегръща ме и ме притиска към себе си, смеейки се с дълбок плътен смях, който идва от гърдите му. Глухо тупване наблизо оповестява появата на Трами, когато той скача от горния край на тавана и се приземява до нас на гъвкавите си крака.

– Това е Мер! – изкрещява, като ме повдига от пода и ме сграбчва в прегръдките си. По-слаб е от Брий, но не е тънката върлина, която си спомням. Под ръцете ми има твърди възлести

мускули; последните няколко години не бяха лесни за него.

– Хубаво е да те видя, Трами – прошепвам, притисната в него – чувствам се така, сякаш ще се пръсна.

Вратата на спалнята се отваря с трясък и се показва мама в опърпан халат за баня. Отваря уста да нахока момчетата, но видът ми кара думите ѝ да замрат. Вместо това се усмихва и плясва с ръце:

– О, най-после дойде на гости!

Татко идва след нея: хрипти и избутва количката си в главната стая. Гиза се събужда последна, но само подава глава над горния праг на тавана и поглежда надолу.

Трами най-сетне ме пуска, оставя ме обратно долу до Кал, който чудесно успява да изглежда неловко и не намясто.

– Чух, че си се предала и си се хванала на работа – подмята закачливо Трами и ме смушква в ребрата.

Брий се киска и разрошва косата ми:

– В армията и без друго нямаше да я искат, щеше да обере легиона си до шушка.

Побутвам го с усмивка:

– И вас май не ви искат в армията. Уволнени, а?

Татко отговаря вместо тях, приближавайки се напред с количката:

– Някаква лотария, така пишеше в писмото. Спечелихме почетно уволнение за момчетата Бароу. И пълна пенсия. – Ясно ми е, че не вярва нито дума от това, но той не продължава разискването по темата. Мама, от друга страна, веднага „захапва“.

– Блестящо, нали? Правителството най-сетне да направи нещо за нас – казва тя и целува Брий по бузата. – А сега и ти с работа. – От нея се излъчва гордост, каквато никога не към виждала – обикновено я пази цялата за Гиза. *Гордее се с една лъжа.* – Крайно време е това семейство да извади малко късмет.

Горе над нас Гиза сумти презрително. Не я виня. Моят късмет счупи ръката ѝ и разби бъдещето ѝ.

– Да, големи късметлии сме – изпухтява тя, като най-сетне тръгва да се присъедини към нас.

Напредва бавно, придвижва се надолу по стълбата с една ръка. Когато стига до пода, виждам, че шината ѝ е обвита в цветен плат. Със спазъм на тъга осъзнавам, че това е парче от красивата ѝ бродерия, която никога няма да бъде завършена.

Протягам ръце да я прегърна, но тя се отдръпва, приковала очи върху Кал. Изглежда, че единствено тя го забелязва.

– Кой е това?

Изчервявайки се, осъзнавам, че едва не съм го забравила

напълно.

– О, това е Кал. Той също е слуга в Двореца заедно с мен.

– Здрасти – успява да измънка той с глупаво леко помахване.

Мама се изкикотва като ученичка и маха в отговор: погледът ѝ се задържа за миг върху мускулестите му ръце. Татко и братята ми обаче не са толкова очаровани.

– Не си тукашен – изръмжава татко, взирайки се в Кал, сякаш той е някакво насекомо. – Мога да го подуша по теб.

– Това е просто Дворецът, татко... – възразявам, но Кал ме прекъсва рязко.

– От Харбър Бей съм – казва, като внимава да изпуска „*р*“-тата в обичайния за Харбър акцент. – Започнах да служа в Оушън Хил, тамошната кралска резиденция, а сега пътувам с цялата свита, когато се местят. – Хвърля ми кос поглед с многозначително изражение в очите. – Много служители правят така.

Мама си поема накъсано дъх и посяга да хване ръката ми:

– Ти ще го направиш ли? Длъжна ли си да отидеш с онези *хора*, когато си тръгнат?

Искам да им кажа, че не съм избирала това, че не си тръгвам по своя воля. Но трябва да излъжа за тяхно добро.

– Тази беше единствената работа, с която разполагаха. Освен това парите са добри.

– Мисля, че имам доста добра представа какво става – изръмжава Брий лице в лице с Кал. Трябва да се признае за негова чест, че Кал дори не мигва.

– Нищо не става – казва той хладно, срещнал суровия поглед на Брий със също толкова пламтящи очи. – Мер избра да работи за двореца. Подписа договор за едногодишна служба и толкова.

Брий се отдръпва, сумтейки.

– Повече ми харесваше онова момче Уорън – промърморва той.

– Престани да се държиш като дете, Брий – сопвам се. При резкия ми тон мама трепва, сякаш само след три седмици е забравила как звучи гласът ми. Странно, очите ѝ плуват в сълзи. *Тя започва да те забравя. Затова иска да останеш. За да не забрави.*

– Мамо, не плачи – казвам и пристъпвам напред да я прегърна. Усещам я толкова слаба в обятията си, по-слаба, отколкото си спомням. Или може би просто никога не съм забелязвала колко крехка е станала.

– Не е само заради теб, скъпа, става дума за... – Премества поглед от мен към татко. В очите ѝ има болка, болка, която не разбирам. Другите не могат да понесат да я погледнат. Дори

татко е забил поглед в безполезните си крака. Мрачна тежест се спуска върху къщата.

И тогава осъзнавам какво става, от какво се опитват да ме предпазят.

Гласът ми потреперва, когато проговарям и задавам въпрос, чийто отговор не искам да узнавам:

– Къде е Шейд?

Мама рухва и се присвива, едва успява да се добере до един стол до кухненската маса, преди да избухне в ридания. На Брий и Трами им е непоносимо да гледат: и двамата се извръщат. Гиза не помръдва, взира се в пода, сякаш иска да потъне в него. Никой не продумва, оставяйки единствено звукът от сълзите на майка ми и затрудненото дишане на татко да запълнят дупката, която някога брат ми заемаше. *Брат ми, братът, с когото бях най-близка.*

Отстъпвам назад, като в мъката си едва не пропускам едно стъпало, но Кал ме задържа, за да ме закрепи. Иска ми се да не го беше правил, искам да падна, да почувствам нещо твърдо и реално, та болката в главата ми да не е толкова силна. Ръката ми се вдига неволно към ухото и докосва трите камъчета, които са ми толкова скъпи. Третото, камъчето от Шейд, студенее при допира до кожата ми.

– Не искахме да ти съобщаваме в писмо – прошепва Гиза, като чопли шината си. – Загинал е, преди да дойде уволнението.

Поривът да поразя нещо с електричество, да излея гнева и тъгата си в една-единствена мълния от хапеща мощ никога не ми се е струвал толкова силен. *Овладей го,* казвам си. Не мога да повярвам, че се тревожех да не би Кал да подпали къщата; *мълнията може да разрушава с такава лекота, както и пламъкът.*

Гиза се бори със сълзите, заставяйки се да изрече думите:

– Опитал се да избяга. Бил екзекутиран.

Краката ми омекват и се огъват толкова бързо, че дори Кал не успява да ме улови. Не мога да чувам, не мога да виждам, мога само да чувствам. Тъга, шок, болка, усещането как целият свят се върти около мен. Крушките жужат от електричество, крещят ми толкова високо, та ми се струва, че главата ми ще се разцепи. Хладилникът припуква в ъгъла, старата му течаща батерия пулсира като умиращо сърце. Те ме дразнят, подиграват ми се, опитват се да ме накарат да се пропукам. Но аз няма. *Няма.*

– Мер – едва чуто прошепва Кал в ухото ми, топлите му ръце ме обгръщат, но със същия успех може да ми говори от другата страна на океана. – Мер!

Задъхвам се мъчително и тежко, опитвам се да си поема дъх. Усещам бузите си мокри, макар че не помня да съм плакала. *Екзекутиран.* Кръвта кипва под кожата ми. *Това е лъжа. Не е*

побягнал. Той беше в Гвардията. И те са разбрали. Убили са го заради това. Погубили са го.

Никога не съм познавала такъв гняв. Не и когато момчетата заминаха, нито когато Килорн дойде при мен. Нито дори когато счупиха ръката на Гиза.

Оглушителен вой се разнася из къщата, когато хладилникът, крушките и инсталацията в стените превключват на висока мощност. Електричеството забръмчава, кара ме да се чувствам жива, гневна и опасна. Сега създавам енергията, като тласкам собствената си енергия из къщата точно както ме научи Джулиан.

Кал изкрещява, докато ме разтърсва, опитва се някак да ме накара да го чуя. Но не може. Силата е в мен и не искам да я пусна. Чувството е по-хубаво от болката.

Дъжд от стъкло се посипва по нас, когато крушките експлодират, пукайки като царевични зърна върху тиган. *Пук! Пук! Пук!* Звукът почти удавя писъка на мама.

Някой ме издърпва на крака с груба сила. Ръцете му улавят лицето ми, удържат ме неподвижна, докато ми говори. Не за да ме утешава, не за да ми съчувства, а за да ме стресне и да ме изтръгне от това състояние. *Бих познала този глас навсякъде.*

– Мер, овладей се!

Вдигам поглед и виждам ясни зелени очи и лице, пълно с тревога.

– Килорн.

– Знаех си, че в крайна сметка ще се дотътриш обратно – промърморва той. – Внимавай.

Допирът на ръцете му върху кожата ми е груб, но успокояващ. Връща ме към действителността в един свят, където брат ми е мъртъв. Последната оцеляла електрическа крушка се полюшва над нас, едва осветявайки стаята и зашеметеното ми семейство.

Но това не е единственото нещо, което осветява тъмнината.

Около ръцете ми танцуват пурпурно-бели искри, отслабващи с всеки изминал миг, но ясни като бял ден. Моите мълнии. *Няма да успея да се измъкна с лъжа от това.*

Килорн ме дръпва към един стол, от объркването лицето му е като буреносен облак. Другите само гледат и със спазъм на тъга осъзнавам, че са изплашени. Килорн обаче изобщо не е изплашен, а разгневен.

– Какво ти направиха? – промърморва той, ръцете му са на сантиметри от моите. Искрите изчезват напълно, оставят само кожа и трепереща пръсти.

– Не са направили нищо. – *Иска ми се вината за това да беше тяхна. Иска ми се да можех да припиша вината за това на някой*

друг. Поглеждам над главата на Килорн и срещам погледа на Кал. Нещо се отприщва в него и той кимва, предавайки без думи: *Не се налага да лъжа за това.*

– Това е същността ми.

Изражението на Килорн става още по-намръщено.

– Нима си една от *тях*? – Никога не съм чувала толкова много гняв, толкова много *отвращение*, вкарани в едно-единствено изречение. От него ми се приисква да умра. – *Такава ли си?*

Мама се съвзема първа и без искрица страх хваща ръката ми:

– Мер е моя дъщеря, Килорн – казва тя, като го фиксира с плашещ поглед, на какъвто не съм знаела, че е способна. – Всички знаем това.

Семейството ми промърморва в знак на съгласие, застава на моя страна, но Килорн не е убеден. Взира се в мен, все едно съм непозната, сякаш не сме се познавали цял живот.

– Дай ми нож и ще уредя веднага този въпрос – казвам, гледайки го гневно в отговор. – Ще ти покажа какъв цвят има кръвта ми.

Това го поуспокоява и той се дръпва назад:

– Аз просто… не разбирам.

Значи ставаме двама.

– Мисля, че съм на същото мнение като Килорн по този въпрос. Знаем коя си, Мер, но… – Брий се запъва, търси подходящите думи. Никога не го е бивало с думите. – *Как?*

Нямам почти никаква представа какво да кажа, но полагам всички усилия да обясня. Отново болезнено си давам сметка за присъствието на Кал, застанал над мен, винаги слушащ, затова пропускам Гвардията и откритията на Джулиан, за да изложа събитията от последните три седмици възможно най-просто и ясно. Как се преструвам, че съм Сребърна, фактът, че съм сгодена за принц, това как се уча да се контролирам – звучи абсурдно, но те слушат внимателно.

– Не знаем как или защо, а единствено че това е налице – завършвам, като протягам другата си длан. Не пропускам да забележа, че Трами трепва и се отдръпва. – Може никога да не разберем какво означава това.

Ръката на мама стиска по-силно моята в демонстрация на подкрепа. Малката утеха ми се отразява чудодейно. Все още съм ядосана, все още съкрушително тъжна, но нуждата да унищожа нещо избледнява. Възвръщам си някакво подобие на контрол – достатъчно, за да се овладея.

– Мисля, че това е истинско чудо – промърморва тя, насилвайки се да се усмихне заради мен. – Винаги сме искали

нещо по-добро за вас, а сега го получаваме. Брий и Трами са в безопасност, на Гиза няма да ѝ се налага да се тревожи, можем да живеем щастливо, а ти – просълзените ѝ очи срещат моите, – ти, скъпа моя, ще бъдеш специална. Какво повече може да иска една майка?

Ще ми се думите ѝ да бяха верни, но въпреки това кимвам, усмихвам се заради майка си и семейството си. Ставам по-добра в лъжите, а те, изглежда, ми вярват. Но не и Килорн. Той все още кипи, опитвайки се да удържи нов изблик.

– Какъв е той, принцът? – любопитства мама. – Мейвън?

Опасен терен. Чувствам как Кал слуша, чака да чуе какво имам да кажа за по-малкия му брат. *Какво мога да кажа? Че той е мил, че започвам да го харесвам? Че все още не знам дали мога да му имам доверие? Или по-лошо, че никога повече не мога да се доверя на когото и да било?*

– Не е какъвто очаквах.

Гиза забелязва смущението ми и се обръща към Кал:

– Е, кой е това, телохранителят ти ли? – казва тя, сменяйки темата с невероятна лекота.

– Да – отговаря Кал вместо мен. Знае, че не искам да лъжа семейството си, не повече, отколкото се налага. – И съжалявам, но скоро трябва да тръгваме.

Думите му са като нож, който се завърта в рана, но се налага да им се подчиня:

– Да.

Мама стои с мен и държи ръката ми толкова здраво, та се страхувам, че може да се счупи.

– Ние няма да кажем нищо, разбира се.

– Нито дума – съгласява се татко. Братята и сестра ми също кимват, заклевайки се да пазят мълчание.

Но лицето на Килорн посърва в мрачна намръщена гримаса. По някаква причина той ужасно се е разгневил, а аз не мога да проумея защо дори от това да зависи животът ми. *Но аз също съм ядосана.* Смъртта на Шейд още ми тежи като ужасен камък.

– Килорн?

– Да, няма да говоря – процежда той. Преди да успея да го спра, става от стола си и изфучава навън като вихър, който завърта шеметно въздуха. Вратата се затръшва зад него и разтърсва стените. Свикнала съм с емоциите на Килорн, с редките му моменти на отчаяние, но тази проява на ярост от негова страна е нещо ново. Не знам как да се справя с нея.

Докосването на сестра ми ме връща в реалността, напомняйки ми, че се сбогуваме.

– Това е дар – прошепва тя в ухото ми. – Не го пропилявай.

– Ще се върнеш, нали? – казва Брий и Гиза се отдръпва. За първи път, откакто тръгна на война, виждам страх в очите му. – Сега си принцеса, имаш право да създаваш правилата.

Ще ми се.

С Кал се споглеждаме, разбираме се без думи. От здраво стиснатата му уста и мрачното изражение в очите му се досещам какъв би трябвало да бъде отговорът ми.

– Ще се опитам – прошепвам с пресекващ глас. Още една лъжа не може да навреди.

Когато стигаме покрайнините на Подпорите, прощалните думи на Гиза още витаят в ума ми. В очите ѝ нямаше обвинение, макар че ѝ отнех всичко. Последните ѝ думи отекват по вятъра, удавяйки всичко друго. *Не го пропилявай.*

– Съжалявам за брат ти – изтърсва Кал. – Не знаех, че той…

– …е вече мъртъв? – *Екзекутиран за дезертьорство. Още една лъжа.* Гневът се надига отново и дори не искам да го овладея. Но какво мога да направя по въпроса? Какво мога да направя, за да отмъстя за брат си или дори да се опитам да спася другите?

Не го пропилявай.

– Трябва да спра на още едно място. – Преди Кал да успее да възрази, докарвам най-хубавата си усмивка. – Изобщо няма да отнеме дълго, обещавам.

За моя изненада той кимва бавно в тъмното.

– Работа в Двореца, това е много престижно. – Уил се киска, докато сядам във фургона му. Старата синя свещ още гори, хвърляйки местещи се светлинки около нас. Както и подозирах, Фарли отдавна си е отишла.

Когато се уверявам, че вратата и прозорците са затворени, снижавам глас:

– Не работя там, Уил. Те…

За моя изненада Уил махва с ръка и ме прекъсва:

– О, знам всичко това. Чай?

– Ъъ, не. – Думите ми излизат треперливи от шока. – Ти как…

– Кралските маймуни избраха кралица миналата седмица, разбира се, че трябваше да го излъчат в Сребърните градове – обажда се глас иззад една завеса. Фигурата пристъпва навън, разкривайки не Фарли, а нещо, което прилича на върлина в човешки образ. Главата му опира в тавана и го кара да се снишава тромаво. Аленатa му коса е дълга, в тон с червения шарф, преметнат напряко по тялото му от рамото до хълбока. Закопчан е със същата брошка със слънце, каквато носеше Фарли в излъченото си по телевизията изявление. Не ми убягва и портупеят около кръста му, пълен с лъскави патрони и чифт пистолети. Той също е от Аленатa гвардия.

– Показаха ви по всички Сребърни екрани, *лейди Титанос*. – Изрича титлата ми като ругатня. – Вас и онова момиче Самос. Кажете ми толкова ли е противна, колкото изглежда?

– Това е Тристан, един от заместниците на Фарли – вмята Уил. Поглежда го укорително. – Дръж се вежливо, Тристан.

– Защо? – обаждам се подигравателно. – Еванджелин Самос е кръвожадна проклетница.

С усмивка Тристан хвърля към Уил самодоволен поглед.

– Не всички са маймуни – добавям тихо, спомняйки си милите думи на Мейвън по-рано днес.

– За кого говориш – за принца, за когото си сгодена, или за онзи, който чака в гората? – пита спокойно Уил, все едно задава въпрос за цената на брашното.

В рязък контраст с него Тристан избухва и изскача от мястото си. Стигам преди него до вратата с две протегнати длани. За щастие се въздържам. Последното нещо, което ми трябва, е да поразя с електричество член на Алената гвардия.

– Довела си тук Сребърен? – изсъсква, наведен към мен. – *Принца*? Знаеш ли какво бихме могли да постигнем, ако го пленим? За какво можем да се пазарим?

Макар че се извисява над мен, аз не отстъпвам:

– Остави го на мира.

– Няколко седмици в лоното на лукса и кръвта ти вече е сребърна колкото тяхната – процежда той с вид, сякаш му се иска да ме убие. – И мен ли ще поразиш с електричество?

Това ме жегва и той го знае. Отпускам ръце, изплашена, че може да ме предадат.

– Не защитавам него, защитавам *теб*, смотан глупак такъв. Кал е роден и възпитан като войник и може да изгори до основи цялото това село, ако наистина поиска. – Не че би го направил. *Надявам се.*

Ръката на Тристан посяга към пистолета.

– Ще ми се да го видя как опитва.

Но Уил слага набръчкана длан върху ръката му. Докосването е достатъчно да накара бунтовника да се успокои.

– Достатъчно – прошепва той. – За какво дойде тук, Мер? Килорн е в безопасност, а също и братята и сестра ти.

Поемам си тежко дъх, все още гледам настойчиво Тристан. Той току-що заплаши да отвлече Кал и да го задържи за откуп. И по някаква причина мисълта за такова нещо дълбоко не ми харесва.

– Моят… – Изрекла съм само една дума, а вече ми е трудно. – Шейд е бил част от Гвардията. – Вече не е въпрос, а истина. Уил свежда поглед извинително, а Тристан дори навежда глава. –

Убили са го заради това. Убиха брат ми, а сега Сребърните искат да се държа, сякаш съм съгласна с това.

– Мъртва си, ако откажеш – отвръща Уил, казвайки ми това, което вече знам.

– Нямам такова намерение. Ще кажа каквото поискат. Но... – Гласът ми пресеква леко, докато се готвя да поема по този нов път. – Аз съм в двореца, центъра на техния свят. Бърза съм, тиха съм и мога да помогна на каузата.

Тристан накъсано си поема въздух през зъби, изправяйки се отново в цял ръст. Въпреки гнева му по-рано сега в очите му блести нещо като гордост.

– Искаш да се включиш.

– Да.

Уил стиска челюст, погледът му ме пронизва.

– Надявам се, че знаеш с какво се обвързваш. Тази война не е просто моя или на Фарли, или на Аленатa гвардия – тя е твоя. До самия край. И не за да отмъстиш за брат си, а за да отмъстиш за всички ни. Да се бориш за онези преди нас и да спасиш тези, които тепърва ще дойдат.

Възлестата му ръка посяга към моята и за пръв път забелязвам около китката му татуировка: червена лента. Като онези, които ни карат да носим. Само че сега той носи своята завинаги. Тя е част от него като кръвта във вените ни.

– С нас ли си, Мер Бароу? – казва той, ръката му се сключва върху моята. *Още война, още смърт,* каза Кал. *Но има вероятност да греши. Има вероятност да променим това.*

Пръстите ми се затягат, докато продължавам да държа ръката на Уил. Мога да почувствам тежестта в постъпката си, важността зад нея.

– С вас съм.

– Ще изгреем – прошепва той в един глас с Тристан. Спомням си думите и ги казвам заедно с тях. – Червени като зората.

На потрепващата светлина от свещта сенките ни изглеждат като чудовища по стените.

Когато се присъединявам отново към Кал в покрайнините на града, се чувствам някак по-лека, изпълнена със смелост от решението си и перспективата за онова, което предстои. Кал върви редом с мен, като от време на време хвърля поглед през рамо, но не казва нищо. Докато аз щях да настоявам и подпитвам и насила да изтръгна отговор от някого, Кал е точно обратното. Може би това е военна тактика, която е усвоил в някоя от книгите си: *остави врага да дойде при теб.*

Защото сега съм именно това. Негов враг.

Той ме озадачава също като брат си. И двамата са мили,

макар да знаят, че съм Червена, макар че изобщо не е редно дори да ме виждат. Но Кал ме заведе у дома, а Мейвън беше добър към мен, искаше да помогне. *Те са странни момчета.*

Когато влизаме отново в гората, поведението на Кал се променя, става по-сурово и сериозно.

– Ще трябва да говоря с кралицата за промяната на разписанието ти.

– Защо?

– Ти едва не експлодира там вътре – казва той внимателно. – Ще трябва да ходиш на обучение с нас, за да се погрижим нещо такова да не се случи отново.

Джулиан ме обучава. Но дори гласчето в главата ми знае, че Джулиан не може да замести онова, през което преминават Кал, Мейвън и Еванджелин. Ако науча и половината от онова, което знаят те, кой знае от каква помощ мога да бъда на Гвардията? На паметта на Шейд?

– Е, ако това ме измъкне от уроците по Протокол, няма да откажа.

Внезапно Кал отскача от мотоциклета си. Ръцете му парят, а също толкова силна, ярка и буйна светлина гори в очите му.

– Някой ни наблюдава.

Не си правя труда да го разпитвам. Войнишкият усет на Кал е остър, но какво би могло да го заплашва тук? От какво може да се страхува в гората на едно сънливо бедно село? *Село, гъмжащо от бунтовници,* напомням си.

Но вместо Фарли или въоръжени революционери от листата излиза Килорн. Забравих колко е потаен, с каква лекота може да се движи през мрака.

Ръцете на Кал угасват в облаче дим.

– О, ти ли си.

Килорн откъсва очи от мен и поглежда гневно Кал. Накланя глава в снизходителен поклон:

– Извинете ме, Ваше Височество.

Вместо да се опита да отрече, Кал застава малко по-изправен: изглежда като краля, какъвто е роден да бъде. Не отвръща, а отново се заема да освободи мотоциклета си от листата. Но аз усещам върху себе си очите му, които наблюдават всяка секунда, изминаваща между Килорн и мен.

– Значи наистина ще направиш това? – пита Килорн с поглед на ранено животно. – Наистина ще си тръгнеш? За да бъдеш една от тях?

Думите са по-болезнени от плесница. *Това не е избор,* иска ми се да му кажа.

– Видя какво стана там вътре, какво мога да правя. Те могат

да ми помогнат. – Дори аз съм изненадана с каква лекота идва лъжата. Един ден може и да успея да излъжа дори себе си, да заблудя ума си да мисли, че съм щастлива. – Аз съм там, където се предполага да бъда.

Той поклаща глава, едната му ръка ме хваща над лакътя, сякаш може да ме издърпа обратно в миналото, където тревогите ни бяха прости.

– Мястото ти е тук.

– Мер. – Кал чака търпеливо, облегнат на седалката на мотоциклета, но гласът му е твърд, предупредителен.

– Трябва да тръгвам. – Опитвам се да се провра покрай Килорн, да го зарежа, но той не ме пуска. Винаги е бил по-силен от мен. А колкото и да искам да му позволя да ме задържи, това просто е невъзможно.

– Мер, моля те…

А после ни залива пулсираща вълна от горещина като силен лъч слънчева светлина.

– Пусни я – изръмжава Кал, застанал над мен. Горещината се излъчва на вълни от него, почти диплейки въздуха. Виждам как спокойствието, което се опитва да запази, изтънява и заплашва да се разпадне.

Килорн се изсмива подигравателно в лицето му, изгарящ от желание за битка. Но той е като мен: ние сме крадци, ние сме *плъхове.* Знаем кога да се бием и кога да бягаме. Той неохотно се дръпва назад, пръстите му се провлачват по ръката ми. Това може да е последният път, в който се виждаме.

Въздухът изстива, но Кал не отстъпва. Аз съм годеница на брат му – трябва да ме закриля.

– Ти си се спазарила и за мен да ме спасиш от военната повинност – казва Килорн меко, най-сетне разбирайки цената, която платих. – Имаш лошия навик да се опитваш да ме спасяваш.

Едва успявам да кимна и трябва да нахлузя каската на главата си, за да скрия сълзите, които набъбват в очите ми. Вцепенено тръгвам след Кал към мотоциклета и се плъзвам на седалката зад него.

Килорн се дръпва назад и трепва, когато мотоциклетът набира скорост. После ми се усмихва самодоволно, чертите му се разкривяват в изражение, от което ми идва да го ударя с юмрук.

– Ще кажа на Фарли, че ѝ пращаш поздрави.

Мотоциклетът изръмжава като звяр, откъсва ме от Килорн, Подпорите и стария ми живот. Страхът се влива в мен като отрова, докато се вцепенявам. Но не заради себе си. Вече не. Изплашена съм за Килорн заради глупостта, която ще направи.

Ще открие Фарли. *И ще се присъедини към нея.*

Петнадесета глава

На следващата сутрин, когато отварям очи, виждам обвита в сенки фигура, застанала до леглото ми. *Това е. Тръгнах си, наруших правилата и ще ме убият заради това.*

Но не и без съпротива.

Преди фигурата да получи шанс, изхвръквам от леглото, готова да се отбранявам. Мускулите ми се напрягат, докато възхитителното жужене оживява в мен. Но вместо наемен убиец виждам червена униформа. И разпознавам жената, облечена в нея.

Уолш изглежда същата, както преди, макар че това със сигурност не важи за мен. Тя стои до метална количка, пълна с чай и хляб и какво ли не друго, което може да поискам за закуска. Както подобава на покорна прислужница, държи устата си здраво затворена, но очите ѝ горят. Втренчила се е в ръката ми, към вече твърде познатите искри, пълзящи около пръстите ми. Отърсвам ги, изтупвайки тънките нишки светлина, докато изчезват обратно в кожата ми.

– Толкова съжалявам – възкликвам, като отскачам от нея. Тя все така не продумва. – Уолш...

Но тя се заема да подрежда храната. После, за моя голяма изненада, изрича само с устни към мен пет думи. Това са думи, които започвам да помня като молитва. Или като проклятие. *Надигни се. Червена като зората.*

Преди да успея да реагирам, преди шокът ми да успее да се прояви, Уолш пъха в ръката ми чаша чай.

– Чакай... – Посягам към нея, но тя избягва ръката ми, навежда се в нисък поклон.

– Милейди – казва и приключва рязко разговора ни.

Пускам я, гледайки как излиза заднешком от стаята, докато не остава нищо освен ехото от неизречените ѝ думи.

Уолш също е в Гвардията.

Чашата с чай е студена в ръката ми. Странно студена.

Когато поглеждам надолу, откривам, че е пълна не с чай, а с вода. А на дъното на чашата по листче хартия се разтича мастило. Докато чета съобщението, мастилото се върти като вихър, водата го изсмуква, заличава всякаква следа, докато не остава нищо освен мъглива сива течност и парче усукана бяла хартия. Никакво доказателство за първия ми бунт.

Съобщението не е трудно за помнене. Състои се само от една дума:

Полунощ.

Това знание, че имам връзка с групата толкова наблизо, би трябвало да ме успокоява, но по някаква причина откривам, че треперя. *Може би не само камерите ме наблюдават тук.*

А това не е единствената бележка, която ме очаква. Новото ми разписание е на нощното шкафче, написано с влудяващо съвършения почерк на кралицата.

Разписанието ти се промени. 06.30 – Закуска / 07.00 – Обучение/ 10.00 – Протокол/ 11.30 – Обяд/ 13.00 – Протокол/ 14.00 – Уроци/ 18.00 – Вечеря. Лукас ще те придружава на всичките. Разписанието не подлежи на обсъждане. НКВ Кралица Елара.

– Значи, най-после те пратиха на обучение? – ухилва ми се Лукас: в погледа му проблясва необичайна искрица на гордост, докато ме води на първото ми занятие. – Или си се представила много добре, или много зле.

– По малко от двете.

По-скоро зле, помислям си, спомняйки си епизода ми снощи у дома. Знам, че новото разписание е дело на Кал, но не очаквах да действа толкова бързо. Честно казано, вълнувам се за обучението. Ако прилича по нещо на онова, през което видях да преминават Кал и Мейвън – специално упражняването на способностите, ще съм безнадеждно изостанала, но поне ще имам някого, с когото да говоря. А ако наистина имам късмет, Еванджелин ще е смъртно болна и прикована на легло до края на жалкия си живот.

Лукас клати глава и се хили:

– Бъди подготвена. Инструкторите са прочути със способността си да пречупват и най-силните войници. Няма да им се понрави дързостта ти.

– На мен пък не ми се нрави да ме пречупват – отвръщам рязко. – Какво представляваше твоето обучение?

– Е, аз постъпих направо в армията, когато бях на девет, така че моят опит беше малко различен – казва той: при спомена очите му потъмняват.

– *Девет?*- Мисълта ми се струва невъзможна. Способности

или не, това не може да е вярно.

Но Лукас свива рамене, сякаш не е нищо особено:

– Фронтът е най-доброто място за обучение. Дори принцовете бяха обучавани на фронта за известно време.

– Но сега си тук – казвам. Очите ми се задържат за миг върху униформата на Лукас, върху черното и сребристото на Сигурността. – Вече не си войник.

За пръв път сухата усмивка на Лукас изчезва напълно.

– Това оставя отпечатък – признава по-скоро на себе си, отколкото на мен. – Мъжете не са създадени за дълго воюване.

– А Червените? – чувам се да питам. *Брий, Трами, Шейд, татко, бащата на Килорн. И хиляди други. Милиони други.* – Те по-дълго ли могат да понесат войната, отколкото Сребърните?

Стигаме до вратата на залата за тренировки, преди Лукас най-сетне да отговори с малко смутено изражение:

– Така е устроен светът. Червените служат, Червените работят, Червените се бият. Това са нещата, в които ги бива. Това са създадени да правят. – Принудена съм да прехапя език, за да се въздържа да не му изкрещя: „Не всички са специални!“.

В мен кипи гняв, но не казвам и дума напреки на Лукас. Ако загубя самообладание и избухна дори пред него, това няма да бъде посрещнато благосклонно.

– Оттук мога да се справя – казвам сковано.

Той забелязва смущението ми и се намръщва леко. Когато проговаря, тонът му е нисък и бърз, сякаш не иска да го подслушат:

– Не разполагам с лукса да задавам въпроси – промърморва. Черните му очи се забиват в моите с многозначително изражение: – Нито пък ти.

Сърцето ми се свива от ужас при думите му и завоалираното им значение. *Лукас знае, че в мен има нещо повече от онова, което са му казали.*

– Лукас…

– Не ми влиза в работата да задавам въпроси. – Той сбърчва чело в опит да ме накара да разбера, в опит да ме предразположи. – Лейди Титанос. – Титлата звучи по-убедително от всякога, превръщайки се както в оръжие на кралицата, така и в мой щит.

Лукас няма да задава въпроси. Въпреки проницателните си очи, Сребърната си кръв, своето семейство Самос той няма да дръпне нишката, която може да разнищи съществуването ми.

– Спазвайте разписанието си, милейди. – Дръпва се назад толкова официален, колкото не съм го виждала никога. С леко движение на главата посочва към вратата, където чака Червен

служител. – Ще ви взема след обучението.

– Благодаря, Лукас – е всичко, което успявам да изрека. Той ми даде много повече, отколкото може да си представи.

Служителят ми връчва еластичен черен екип с пурпурни и сребристи райета. Насочва ме към миниатюрно помещение, където се преобличам бързо, като се измъквам от обичайните си дрехи и се пъхам в гащеризона. Напомня ми за старите ми дрехи – онези, които носех у дома в Подпорите. Износен от времето и движението, но достатъчно спретнат и втален, за да не ме забавя.

Когато влизам в тренировъчната зала, болезнено си давам сметка за всички втренчени в мен погледи, да не споменавам пък и десетките камери. Усещам пода податлив и пружиниращ под краката си, омекотяващ всяка стъпка. Огромна капандура се извисява над нас, показвайки синьо лятно небе, пълно с облаци, които ме подмамват. Вити стълбища свързват няколкото нива, изсечени в стените, всяко – на различни височини с различна екипировка. Има и много прозорци, за един от които знам, че се отваря към класната стая на лейди Блонос. Нямам представа накъде водят другите или кой може да наблюдава от тях.

Би трябвало да съм нервна при мисълта да вляза в стая, пълна с тийнейджъри воини, всичките до един по-добре обучени от мен. Вместо това си мисля за непоносимата ледена висулка от кости и метал, известна като Еванджелин Самос. Едва успявам да прекося половината от пода на залата, когато тя отваря уста и започва да ръси отрова:

– Изучи ли вече Протокола? Овладя ли най-сетне изкуството да седиш с кръстосани крака? – подхвърля с подигравателна усмивка тя, като скача от уред за вдигане на тежести. Сребристата ѝ коса е прибрана в сложна плитка, която много ми се ще да отрежа, но смъртоносно острите метални ножове на кръста ѝ ме възпират. Подобно на мен, подобно на всички други тя е облечена в гащеризон, украсен с цветовете на династията ѝ. В черно и сребристо изглежда смъртоносна.

Соня и Илейн стоят от двете ѝ страни с еднакви самодоволни усмивки. Сега, когато не ме заплашват, те сякаш се подмазват на самата бъдеща кралица.

Полагам всички усилия да ги пренебрегна и откривам, че се оглеждам за Мейвън. Той седи в един ъгъл, отделен от другите. *Поне можем да бъдем насаме.* Следва ме шепот, докато повече от дузина тийнейджъри благородници ме гледат как вървя към него. Няколко свеждат глави в опит да бъдат вежливи, но повечето изглеждат предпазливи. Момичетата са особено нервни: в края на краищата аз наистина отмъкнах един от техните принцове.

– Доста се забави. – Мейвън се изкисква, щом сядам до него. Не изглежда като част от тълпата, нито пък иска да бъде. – Ако не бях по-наясно, щях да кажа, че се опитваш да страниш от нас.

– Само от една определена личност – отвръщам, хвърляйки поглед назад към Еванджелин. Тя се е превърнала в център на вниманието близо до стената с мишените, където се перчи заради приятелчетата си – прави смайваща демонстрация. Металните ѝ ножове свистят из въздуха и се забиват точно в центъра на мишените си.

Мейвън ме гледа как я наблюдавам, очите му са замислени:

– Когато се върнем в столицата, няма да се налага да я виждаш толкова често – промърморва. – Тя и Кал ще са заети да обикалят страната, за да изпълняват задълженията си. А ние ще си имаме наши задължения.

Перспективата да се махна далеч от Еванджелин, е вълнуваща, но освен това ми напомня за неотклонно тиктакащия часовник, който ми оставя все по-малко време. Скоро ще съм принудена да оставя Двореца, речната долина и семейството си далеч зад гърба си.

– Знаеш ли кога се връщаш… – заеквам, поправяйки се. – Искам да кажа кога се връщаме в столицата?

– След Прощалния бал. Казаха ли ти за това?

– Да, майка ти го спомена, а лейди Блонос се опитва да ме научи да танцувам… – Млъквам, без да довърша, обзета от смущение. Вчера тя се опита да ме накара да усвоя няколко стъпки, но в крайна сметка само падах. Ключова дума: *опита се.* С кражбите мога да се справям отлично, но танцуването очевидно не е силата ми.

– Не се тревожи, на нас няма да ни се наложи да танцуваме много.

Мисълта за танцуване ме ужасява, но преглъщам страха:

– А на кого ще се наложи?

– На Кал – казва той без колебание. – Големият брат е принуден да понася твърде много глупави разговори и да танцува с куп дразнещи момичета. Помня миналата година… – Спира, за да се засмее на спомена. – Соня Айрал вървеше след него през цялото време, натрапваше се в танците, опитваше се да го отвлече, за да се *позабавляват.* Наложи се да се намеся и да се принудя да изтанцувам с нея две песни, за да може Кал малко да си отдъхне.

Мисълта за двамата братя, сплотени срещу легион от отчаяни момичета, ме разсмива, когато си представям докъде ли трябва да са стигнали, за да се спасяват взаимно. Но докато усмивката ми става по-широка, тази на Мейвън помръква.

– Поне този път Самос ще се е увесила на ръката му. Момичетата не биха посмели да я ядосат.

Изсумтявам, спомняйки си как рязко и силно хвана ръката ми.

– Горкият Кал.

– А как беше гостуването ти вчера? – пита той – има предвид отскачането ми до вкъщи. *Значи Кал не му е разказал подробности.*

– Тежко. – Само така мога да го опиша. Сега семейството ми знае каква съм, а Килорн сам се обрече на Гвардията. И разбира се, Шейд е мъртъв. – Един от братята ми е бил екзекутиран точно преди освобождаването от военна повинност.

Той пристъпва от крак на крак до мен и очаквам да се чувства неудобно. В края на краищата това беше дело на собствените му хора. Вместо това слага ръка върху моята:

– Толкова съжалявам, Мер. Сигурен съм, че не го е заслужавал.

– Не, не го заслужаваше – прошепвам, спомняйки си защо загина брат ми. Сега аз съм поела по същия път.

Мейвън се взира напрегнато в мен, сякаш се опитва да прочете тайната в очите ми. Поне веднъж се радвам за уроците на Блонос или в противен случай щях да предположа, че Мейвън може да чете мисли също като кралицата. Но не, той е възпламенител и само възпламенител. Малцина Сребърни наследяват способности от майките си и никой досега не е имал повече от една способност. Така че моята тайна, новата ми преданост към Алената гвардия, е само моя.

Когато протяга ръка, за да ми помогне да стана, аз я поемам. Навсякъде около нас другите загряват: повечето правят упражнения за разтягане или джогинг из стаята, но няколко души са по-впечатляващи. Илейн ту се губи от полезрението ми, ту се появява отново, като манипулира светлината около себе си, докато изчезва напълно. Едно момче вятърен тъкач, Оливър от Династията Ларис, създава миниатюрен вихър между дланите си и раздвижва мънички прашинки. Соня лениво си разменя удари с Андрос Егри, нисък, но мускулест осемнайсетгодишен младеж. Като коприна Соня е брутално умела и бърза и би трябвало да е в състояние да го надвие, но Андрос отговаря подобаващо на всеки неин удар в свиреп танц. Сребърните от Династията Егри са очи, което означава, че могат да виждат непосредственото бъдеще, и Андрос използва способностите си в пълна степен. Изглежда че никой не взима надмощие: това е игра по-скоро на баланс, отколкото на сила.

Само си представете на какво са способни в действителност.

Толкова силни, толкова *могъщи.* И това са само децата. И в един миг надеждата ми се изпарява, преобразявайки се в страх.

– Позиции – казва един глас, тих като шепот.

Новият ми инструктор влиза безшумно с Кал до себе си и с един левитатор от Династията Провос зад двамата. Като добър войник Кал върви в крак с инструктора, който изглежда дребен и невзрачен до едрото тяло на принца. По бледата му кожа има бръчки, а косата му е бяла като дрехите – свидетелство за истинската му възраст и за династията му. Династията *Арвън, безмълвната* династия, спомням си, сещайки се за уроците си. Значима династия, притежаваща много власт и сила и всички неща, в които Сребърните вярват. Спомням си го дори отпреди да се превърна в Марийна Титанос, от времето, когато бях малко момиче. Той надзираваше излъчваните по телевизията екзекуции, разпореждайки се с Червените и дори със Сребърните, осъдени на смърт. А сега знам защо са избрали него за тази задача.

Момичето от Династията Хейвън се появява с примигване, внезапно отново видимо, докато бушуващият вятър замира в ръцете на Оливър. Ножовете на Еванджелин падат от въздуха и дори аз чувствам как пелена от спокойно небитие се спуска върху мен и замъглява електрическото ми усещане.

Той е Рейн Арвън, инструкторът, екзекуторът, *безмълвието.* Той може да принизи един Сребърен до това, което тези хора мразят най-много: до Червен. Може да изключи способностите им. Може да ги направи нормални.

Докато аз зяпам глупаво, Мейвън ме дръпва да застана зад него с Кал начело на редицата ни. Еванджелин е първа в редицата до нас и поне този път няма вид да се интересува от мен. Очите ѝ остават приковани върху Кал, докато той се настанява: изглежда съвсем като у дома си на това място, където има власт.

Арвън не си губи времето да ме представя. Всъщност сякаш изобщо не забелязва, че съм се включила в занятието му.

– Обиколки – нарежда той с груб и нисък глас.

Хубаво. Нещо, в което всъщност ме бива.

Потегляме в редици, обикаляйки в кръг помещението със спокойно темпо в блажено мълчание. Пришпорвам се да съм по-бърза, наслаждавам се на физическите упражнения, които ми липсваха толкова много, докато профучавам право покрай Еванджелин. После до мен остава само Кал, който задава темпото за останалите. Хвърля ми крива усмивка, докато ме наблюдава как тичам. Това е нещо, което умея; нещо, което дори ми доставя наслада.

Усещам по странен начин краката си по покрития с настилка под, отскачащи с всяка стъпка, но кръвта, която блъска в ушите

ми, потта, темпото са все познати неща. Ако затворя очи, мога да се престоря, че съм обратно в селото с Килорн или братята ми, или просто сама. Просто свободна.

Тоест до момента, в който една част от стената се люшва и замахва, уцелвайки ме в стомаха.

Събаря ме на пода и аз се просвам, но това, което всъщност ме боли, е наранената ми гордост. Групата бегачи се отдръпва и Еванджелин се ухилва самодоволно през рамо, гледайки ме как изоставам. Само Мейвън забавя крачка и ме чака да ги настигна.

– Добре дошла на тренировките. – Подсмихва се, докато ме гледа как се измъквам от препятствието.

Из цялата стая други части от стената се разместват и образуват бариери за бегачите. Всички други се справят гладко и безпроблемно; свикнали са с това. Кал и Еванджелин са начело на групата, прескачат или се провират под всяко препятствие, когато се появи пред тях. С крайчето на окото си забелязвам как левитаторът от Династията Провос насочва участъците от стената и ги кара да се движат. Дори май ми се хили самодоволно.

Преборвам се с порива да се озъбя на левитатора и отново започвам да подтичвам. Мейвън бяга до мен, като никога не се отдалечава на повече от крачка разстояние, и това е странно вбесяващо. Темпото ми се забързва, докато вече спринтирам и прескачам препятствия, показвайки най-добрите си възможности. Но Мейвън не е като служителите на Сигурността у дома – трудно е да го оставиш в прахта.

Докато приключим обиколките, Кал вече е единственият, който не е показал и най-малък признак на умора. Дори Еванджелин изглежда изтощена, макар че полага всички усилия да го скрие. Дъхът ми излиза на тежки задъхани изблици, но се гордея със себе си. Въпреки трудния старт успях да наваксам.

Инструктор Арвън ни оглежда за момент, очите му се задържат върху мен, преди да се обърне към левитатора.

– Мишените, ако обичаш, Тео – казва той отново със съвсем тих шепот. Като при дръпване на завеса, за да се покаже слънцето, чувствам как способностите ми нахлуват отново.

Помощникът левитатор махва с ръка и отмества плавно един участък от пода, разкривайки странното оръдие, което видях от прозореца на класната стая на Блонос. Осъзнавам, че това изобщо не е оръдие, а цилиндър. Задвижва го единствено силата на левитатора, а не някаква по-висша, непозната технология. *Способностите са всичко, което притежават.*

– Лейди Титанос – промърморва Арвън и аз потръпвам. – Разбрах, че имате интересна способност.

Той има предвид светкавиците, пурпурно-белите

разрушителни мълнии, но умът ми неволно се насочва към онова, което Джулиан каза вчера. *Аз не просто контролирам, мога да създавам. Аз съм специална.*

Всички погледи се насочват към мен, но аз стисвам челюст, опитвам се със силата на волята си да се заставя да бъда силна.

– Интересна, но не и нечувана, инструкторе – казвам. – Много съм любопитна да науча за нея, сър.

– Можете да започнете сега – казва инструкторът и левитаторът зад него се напряга.

По даден знак една от топките, които служат за мишени, полита във въздуха по-бързо, отколкото смятах, че е възможно.

Овладей се, казвам си, повтаряйки думите на Джулиан. *Фокусирай се.*

Този път чувствам притеглянето, докато изсмуквам електричеството от въздуха – и от някъде другаде в самата мен. То се проявява в ръцете ми, оживява в блестящи малки искри. Но топката се удря в пода, преди да успея да я хвърля, искрите ѝ попиват като кръв и изчезват. Еванджелин се киска подигравателно зад мен, но когато се обръщам да я погледна свирепо, очите ми вместо това откриват Мейвън. Той кимва съвсем леко, подтиква ме да пробвам отново. А до него Кал скръства ръце с лице, потъмняло от емоция, която не мога да определя.

Нова мишена се изстрелва нагоре, преобръща се във въздуха. Сега искрите се появяват по-скоро, живи и ярки, когато мишената достига зенита си. Както преди в класната стая на Джулиан, свивам юмрук, чувствам как силата бушува в мен и хвърлям.

Мълнията описва дъга, показвайки красива разрушителна светлина, и уцелва падащата мишена отстрани. Тя се разбива под напора на силата ми, дими и пуска искри, когато се удря с трясък в пода.

Не успявам да се сдържа и се ухилвам, доволна от себе си. Зад мен Мейвън и Кал ръкопляскат, както и няколко от другите хлапета. Еванджелин и приятелите ѝ определено се въздържат – изглеждат почти обидени от победата ми.

Но инструктор Арвън не казва нищо, нито си прави труда да ме поздрави. Просто поглежда над мен към останалите от групата:

– Следващият.

Инструкторът докарва класа до изтощение, принуждава ни да изпълняваме безкрайни серии от упражнения, предназначени да усъвършенстват способностите ни. Разбира се, аз изоставам във всички, но освен това чувствам, че ставам по-добра. Когато упражнението свършва, от мен вече капе пот и всичко ме боли.

Урокът с Джулиан е истинска благословия, защото ми позволява да седна и да възстановя силите си. Но дори занятието тази сутрин не може да ме изцеди напълно – *наближава полунощ.* Колкото по-бързо минава времето, толкова повече се доближавам до полунощ. Доближавам се до предприемането на следващата стъпка, до поемането на контрол над съдбата си.

Джулиан не забелязва смущението ми вероятно защото се е заровил до лактите в купчина прясно подвързани книги. Всяка е дебела около три сантиметра и с прегледно залепен етикет с годината, но нищо повече. Не знам какви може да са.

– Какво е това? – питам, като вдигам една. Съдържанието ѝ представлява бъркотия от списъци: имена, дати, местоположения – и причини за смърт. Повечето гласят просто „загуба на кръв“, но има също и болести, задушаване, удавяне и някои по-конкретни и ужасяващи подробности. Кръвта ми изстива във вените, когато осъзнавам какво точно чета: – Списък на загинали.

Джулиан кимва:

– Всеки един загинал, сражавайки се във Войната с езерняците.

Шейд, помислям си, чувствайки как обядът започва да се бунтува в стомаха ми. Нещо ми подсказва, че името му няма да е вписано в някой от тези списъци. Дезертьорите не заслужават честта да им бъде отделен един изписан с мастило ред. Разгневена, оставям ума си да стигне до настолната лампа, която осветява четивото ми. Електричеството в нея ме зове така познато, както собствения ми пулс. Единствено със силата на ума си го включвам и изключвам, примигващо в ритъма на нестройното биене на сърцето си.

Джулиан забелязва проблясващата светлина, присвил устни:

– Нещо не е наред ли, Мер? – пита сухо.

Нищо не е наред.

– Не ми харесва промяната в разписанието – казвам вместо това и оставям лампата на мира. Не е лъжа, но не е и истината. – Няма да можем да тренираме.

Той само свива рамене: дрехите му с цвят на пергамент се разместват при движението.Изглеждат някак по-мръсни, сякаш той се превръща в страниците от книгите си.

– Доколкото чувам, имаш нужда от повече напътствия, отколкото мога да ти дам аз.

Със стържещ звук стисвам зъби, сдъвквам думите, преди да успея да ги процедя:

– Да не би Кал да ти е казал какво стана?

– Да – отвръща Джулиан с равен тон. – И е прав. Не го

обвинявай за това.

– Мога да го обвинявам за каквото искам – изсумтявам, спомнила си книгите за война и наръчниците за смърт из цялата му стая. – Същият е като всички други.

Джулиан отваря уста да каже нещо, но размисля в последния момент и се обръща отново към книгите.

– Мер, не бих нарекъл това, което правим, точно „тренировка“. Освен това изглеждаше много добра на занятието си днес.

– Видял си го? Как?

– Помолих да гледам.

– Ка...

– Няма значение – казва той, гледайки право през мен. Внезапно гласът му става мелодичен, жужащ от дълбоки успокояващи вибрации. Издишвам шумно, осъзнавам, че е прав.

– Няма значение – повтарям. Макар че не говори, ехото от гласа на Джулиан все още витае във въздуха като успокояващ бриз. – И така, върху какво ще работим днес?

Джулиан се подсмихва, развеселен от себе си:

– Мер.

Гласът му отново е нормален, обикновен и познат. Разбива звуците на ехото, изпраща ги далеч от мен като вдигащ се облак.

– Какво... какво, по дяволите, беше това?

– Предполагам, че лейди Блонос не е говорила много за Династията Джакос по време на уроците?- казва той, като все така се подсмихва самодоволно. – Изненадан съм, че никога не си питала.

Честно казано, никога не съм се чудила каква е способността на Джулиан. Все си мислех, че сигурно ще е нещо слабо, защото той не ми се струва толкова надут и важен като другите – но изглежда, че това изобщо не е вярно. Той е много по-силен и по-опасен, отколкото съм си давала сметка.

– Можеш да контролираш хората. Ти си като *нея*. – Мисълта, че Джулиан, човек, който е на моя страна, добър човек, може изобщо да е като кралицата, ме кара да се разтреперя.

Той приема обвинението спокойно и насочва вниманието си обратно към книгата си:

– Не, не съм. Не притежавам дори малка част от нейната сила. Или от жестокостта ѝ. – Изпуска тежка въздишка, обяснявайки: – Наричат ни певци. Или поне биха ни наричали, ако бяхме повече на брой. Аз съм последният от династията си и последният от, ами от вида си. Не мога да проникваме в умовете, не мога да контролирам мислите, не мога да говоря в главата ти. Но мога да пея – стига някой да ме чуе, стига да мога да го

погледна в очите – мога да накарам човек да направи каквото пожелая.

Из тялото ми потича ужас. *Дори Джулиан.*

Бавно се облягам назад, обзета от желание да оставя някакво разстояние между него и себе си. Той забелязва, разбира се, но не изглежда ядосан.

– Права си да не ми се доверяваш – промърморва. – Никой ми няма доверие. Не случайно единствените ми приятели са писаните думи. Но не го правя, освен ако не съм абсолютно принуден, и никога не съм го правил злонамерено. – После изсумтява и се изсмива мрачно: – Ако наистина исках, можех да си проправя път до трона с приказки.

– Но не си.

– Не. Нито пък сестра ми, независимо какво казва някой друг. *Майката на Кал.*

– Изглежда, че никой не казва нищо за нея. Не и на мен във всеки случай.

– Хората не обичат да говорят за мъртви кралици – отговаря рязко той и се извръща от мен с едно плавно движение. – Но говореха, когато беше жива. Кориан Джакос, кралицата певица. – Никога не съм виждала Джулиан такъв, нито веднъж. Обикновено е сдържан, спокоен, може би малко обсебен, но никога ядосан. Никога толкова наранен. – Не беше избрана чрез Изпитанието на кралиците, знаеш ли. Не като Елара или Еванджелин, или дори като теб. Не, Тиб се ожени за сестра ми, защото я обичаше – и тя го обичаше.

Тиб. Да наречеш Тиберий Калоре Шести, Крал на Норта, Пламък на Севера, с име, съдържащо по-малко от осем срички, ми се струва нелепо. Но някога и той е бил млад. Бил е като Кал – момче, родено да стане крал.

– Мразеха я, защото произхождахме от низша династия, защото не притежавахме сила или власт, или каквото и да е друго глупаво нещо, което тези хора почитат. – Джулиан млъква, без да довърши, все още извърнал поглед. Раменете му тежко се повдигат и спадат с всеки дъх. – А когато сестра ми стана кралица, тя заплаши да промени всичко това. Тя беше мила, състрадателна, майка, която можеше да възпита Кал да стане кралят, от който тази страна имаше нужда, за да сплоти всички ни. Крал, който нямаше да се страхува от промяната. Но това така и не се случи.

– Знам какво е да загубиш брат или сестра – промърморвам, спомняйки си Шейд. Не ми се струва реално, сякаш може би всички просто лъжат и сега той е у дома, щастлив и защитен. Но знам, че не е вярно. И някъде обезглавеното тяло на брат ми лежи

като доказателство за това. – Разбрах едва снощи. Брат ми е загинал на фронта.

Джулиан най-сетне се обръща отново с безизразни очи:

– Съжалявам, Мер. Нямах представа.

– Сигурно. Армията не съобщава за екзекуциите в малките си книжки.

– Екзекутиран?

– Дезертьорство. – Думата има вкус на кръв, на лъжа. – Макар че той никога не би дезертирал.

След дълъг миг мълчание Джулиан слага ръка на рамото ми:

– Изглежда, че имаме помежду си повече общи неща, отколкото си мислиш, Мер.

– Какво искаш да кажеш?

– Те убиха и сестра ми. Тя беше пречка и беше отстранена. И… – снижава глас – ще го направят отново на всеки, на когото се наложи. Дори Кал, дори Мейвън и особено на теб.

Особено мен. Малкото мълниеносно момиче.

– Мислех, че искаш да промениш нещата, Джулиан.

– Действително искам. Но е нужно време, планиране и твърде много късмет, за да си сигурен. – Измерва ме с поглед от глава до пети, сякаш по някакъв начин знае, че вече съм направила първата стъпка по мрачна пътека. – Не искам да се втурваш презглава в това.

Твърде късно.

Шестнадесета глава

След цял ден взиране в часовника в очакване на полунощ започвам да се отчайвам. Разбира се, Фарли не може да се свърже с нас тук. Дори тя не е толкова талантлива. Но тази нощ, докато часовникът тиктака, за пръв път от Изпитанието на кралиците не чувствам нищо. Никакви камери, никакво електричество, *нищо.* Захранването е напълно изгаснало. Преживявала съм временни спирания на електричеството твърде много пъти, за да ги преброя, но това е различно. Това не е случайност. Това е заради мен.

Придвижвайки се бързо, нахлузвам ботушите си, сега разтъпкани от седмици носене, и се отправям към вратата. Едва съм излязла в коридора, когато чувам в ухото си Уолш, която говори тихо и бързо, докато ме дърпа през принудителната тъмнина.

– Нямаме много време – промърморва тя, като ме избутва припряно в шахтата на едно сервизно стълбище. Тъмно е като в рог, но тя знае къде отиваме, а аз ѝ имам доверие да ме отведе дотам. – Ще възстановят захранването след петнайсет минути, ако имаме късмет.

– А ако нямаме? – прошепвам в тъмнината.

Тя ме превежда припряно надолу по стълбите и отваря с рамо една врата:

– Тогава се надявам да не си твърде привързана към главата си.

До мен най-напред достига миризмата на земя, пръст и вода, изваждайки на бял свят всичките ми спомени за живота в гората. Но макар да изглежда като гора с чворести стари дървета и стотици растения, обагрени в синьо и черно от луната, отгоре се издига стъклен покрив. *Оранжерията.* Лъкатушещи сенки се простират по земята, една от друга по-ужасни. Във всеки тъмен ъгъл виждам офицери от Сигурността и Пазители, дебнещи да ни

заловят и убият, както убиха брат ми. Но вместо техните ужасни черни или украсени с пламъци униформи няма нищо освен цветя, които цъфтят под стъкления таван от звезди.

– Извини ме, ако не направя реверанс – обажда се един глас, като изниква от редичка магнолии на бели ивици. Сините ѝ очи отразяват луната, сияят в тъмното със студен огън. *Фарли притежава истински талант за театрални изпълнения.*

Както и в репортажа, през лицето ѝ е преметнат червен шал, който крие чертите ѝ. Но не успява да скрие един обезобразяващ белег, който се спуска надолу по шията ѝ и изчезва под яката на ризата ѝ. Изглежда нов, едва започнал да заздравява. Доста работа е имала, откакто я видях за последно. Но пък същото се отнася и за мен.

– Фарли – казвам и накланям глава за поздрав.

Тя не кимва в отговор, но пък и не съм очаквала това от нея. Напълно делова.

– А другият? – промърморва тя. *Друг ли?*

– Холанд ще го доведе. Всеки момент. – Уолш звучи задъхана, дори развълнувана при мисълта за този, когото чакаме, който и да е той. Дори очите на Фарли блестят.

– Какво има? Кой друг се е включил? – Те не ми отговарят: вместо това се споглеждат. През ума ми пробягват няколко имена на слуги и кухненски прислужници, които биха подкрепили каузата.

Но човекът, който се присъединява към нас, не е слуга. Дори не е Червен.

– *Мейвън.*

Не знам дали да изпищя или да побягна, когато виждам годеника си да се появява от сенките. Той е принц, той е Сребърен, той е врагът и въпреки това ето го, застанал с един от водачите на Алената гвардия. Спътникът му Холанд, застаряващ Червен слуга с години служба зад гърба си, сякаш ще се пръсне от гордост.

– Казах ти, че не си сама, Мер – казва Мейвън, но не се усмихва. Едната му ръка се присвива конвулсивно отстрани до тялото му – той е кълбо от нерви. Фарли го плаши.

И виждам защо. Тя пристъпва към нас с пистолет в ръка, но е също толкова на нокти, колкото и той. Въпреки това гласът ѝ не потрепва:

– Искам да го чуя от устните ти, малки принце. Кажи ми какво си му казал – казва тя, кимвайки към Холанд.

При думите „малки принце“ Мейвън се усмихва подигравателно, устните му се присвиват с неприязън, но не ѝ се сопва.

– Искам да се включа в Гвардията – казва той с напълно убедителен тон.

Тя действа бързо, с едно и също движение вдига ударника на пистолета и се прицелва. Сърцето ми сякаш спира, когато притиска дулото към челото му, но Мейвън не трепва.

– Защо? – изсъсква тя.

– Защото този свят е несправедлив. Това, което направи баща ми, онова, което брат ми ще направи, е погрешно. – Дори с опрян в главата пистолет той успява да говори спокойно, но по врата му се стича мънистена капчица пот. Фарли не се отдръпва, докато чака по-добър отговор, и аз откривам, че правя същото.

Очите му се преместват, насочвайки се към моите, и той преглъща с усилие:

– Когато бях на дванайсет, баща ми ме изпрати на бойния фронт, за да ме закали, да ме направи като брат ми. Кал е съвършен, нали разбирате, тогава защо аз да не мога да бъда същият?

Не успявам да удържа трепването си при тези думи, разпознавайки болката в тях. *Живеех в сянката на Гиза, а той е живял в тази на Кал. Знам какво представлява такъв живот.*

Фарли изсумтява, почти му се присмива.

– Не ми трябват ревниви малки момчета.

– Ще ми се ревността да ме беше довела тук – промърморва Мейвън. – Прекарах три години в казармата, като следвах Кал и офицерите и генералите, гледайки как войниците се бият и умират заради война, в която никой не вярваше. Там, където Кал виждаше чест и вярност, аз виждах глупост. Виждах безсмислена загуба. Кръв от двете страни на разделителната линия, а твоите хора дадоха толкова много повече.

Спомням си книгите в стаята на Кал, тактиките и маневрите, изложени като игра. При спомена се присвивам от ужас, но следващите думи на Мейвън смразяват кръвта ми.

– Имаше едно момче само на седемнайсет, Червен от замръзналия север. Не ме познаваше по лице, за разлика от всички други, но се отнасяше с мен много добре. Държеше се с мен като с личност. Мисля, че той беше първият ми истински приятел. – Може би е трик на лунната светлина, но нещо подобно на сълзи проблясва в очите му. – Казваше се Томас и го видях как умира. Можех да го спася, но пазачите ми ме удържаха. Животът му не струвал нищо, така казаха. – После сълзите изчезват, заместени от стиснати юмруци и желязна воля. – Кал нарича това „баланса“, Сребърните над Червените. Той е добър човек и ще бъде справедлив владетел, но не смята, че промяната си струва цената – казва той. – Опитвам се да ти кажа, че не съм същият

като тях, останалите. Мисля, че си струва да пожертвам живота си за твоя, и бих го дал с радост, ако това означава промяна.

Той е принц и най-лошото от всичко, син на кралицата. Преди не исках да му се доверя точно поради тази причина – заради тайните, които е запазил скрити. *Или може би именно това е крил през цялото време… Собственото си сърце.*

Макар че полага големи старания да изглежда мрачен, да държи гърба си изправен и да попречи на устните си да затреперят, мога да видя момчето под маската. Част от мен иска да го прегърне, да го утеши, но Фарли би ме спряла, преди да успея. Когато сваля пистолета си бавно изпускам дъх, който не съм осъзнала, че съм затаила.

– Момчето говори истината – казва прислужникът Холанд. Премества се и застава до Мейвън, странно готов да закриля своя принц. – Чувствал се е така вече от месеци, откакто се е върнал от фронта.

– А ти му разказа за нас след няколко изпълнени със сълзи нощи? – изсумтява насмешливо Фарли, насочвайки страховития си поглед към Холанд. Но той остава твърд.

– Познавам принца още от момче. Всеки, близък до него, може да види, че сърцето му се е променило. – Холанд хвърля кос поглед към Мейвън, сякаш си спомня момчето, което е бил. – Помислете си какъв съюзник би могъл да бъде. Колко би могъл да промени нещата.

Мейвън е различен. Знам това от собствен опит, но нещо ми подсказва, че думите ми няма да повлияят на Фарли. Само Мейвън може да направи това сега.

– Закълни се в цветовете си – изръмжава му тя.

Древна клетва според нейно благородие лейди Блонос. Все едно да се закълнеш едновременно в живота си, семейството си и бъдещите си деца. А Мейвън не се поколебава да го стори.

– Заклевам се в цветовете си – казва той, като свежда глава. – Обричам се на Алената гвардия. – Звучи като предложението му за брак, но това е далеч по-важно и по-смъртоносно.

– Добре дошъл в Алената гвардия – казва тя най-накрая, отдръпвайки шала си.

Придвижвам се тихо по мозаечния под, докато усещам ръката му в моята. Тя изгаря от вече позната горещина.

– Благодаря ти, Мейвън – прошепвам. – Нямаш представа какво означава това за нас. *За мен.*

Всеки друг би се усмихнал при перспективата да вербува един Сребърен, и при това – *кралска особа*, но Фарли почти не реагира.

– Какво си готов да направиш за нас?

– Мога да ви давам информация, разузнавателни сведения, каквото ви потрябва, за да продължите напред с операцията си. Участвам заедно с баща си в заседания относно данъците…

– Не се интересуваме от данъците – тросва се Фарли. Хвърля ми гневен поглед, сякаш аз съм виновна, че не ѝ харесва това, което той предлага. – Трябват ни имена, местонахождения, мишени. Какво да поразяваме и кога да причиняваме най-големи щети. Можеш ли да ми осигуриш това?

Мейвън пристъпва смутено от крак на крак:

– Бих предпочел не толкова враждебно държание – промърморва. – Насилническите ви методи не ви печелят приятели.

Фарли се изсмива подигравателно и оставя звука да отекне из оранжерията:

– Вашите хора са хиляда пъти по-свирепи и жестоки от моите. Прекарахме последните няколко столетия под ботуша на Сребърните и няма да се измъкнем, като се държим мило.

– Предполагам – промърморва Мейвън. Досещам се, че мисли за Томас, за всеки, когото е гледал как умира. Рамото му докосва леко моето, когато се дръпва назад, криейки се в мен за закрила. Фарли не пропуска да забележи това и едва не се изхилва на глас.

– Малкият принц и малкото мълниеносно момиче. – Тя се засмива. – Двамата си подхождате. Единият – страхливец, а ти – обръща се към мен, стоманеносините ѝ очи горят – последния път, когато се срещнахме, отчаяно се надяваше на чудо.

– Открих го – казвам ѝ. За да потвърдя думите си, ръцете ми заискряват, хвърляйки танцуваща пурпурна светлина над нас.

Тъмнината сякаш се раздвижва и членове на Алената гвардия се показват в заплашителен ред, излязъл от дървета и храсти. Лицата им са маскирани с шалове и карирани кърпи, но те не крият всичко. Най-високият трябва да е Тристан с дългите си крайници. От начина, по който стоят, напрегнати и готови за действие, се досещам, че се страхуват. Лицето на Фарли обаче не се променя. Тя знае, че хората, чиято задача е да я защитават, няма да направят кой знае какво срещу мен или Мейвън, но изобщо не изглежда стресната. За моя огромна изненада най-накрая се усмихва. Усмивката ѝ е страховита, пълна със зъби и необуздан глад.

– Можем да бомбардираме и изгорим до основи всеки сантиметър от тази страна – промърморва тя, като мести поглед между нас с нещо като гордост, – но това никога няма да причини щетите, които вие двамата можете да причините. Сребърен принц, който се обръща срещу короната си, Червено момиче със способности. Какво ще кажат хората, когато ви видят застанали

редом с нас?

– Мислех, че искате… – започва Мейвън, но Фарли отхвърля думите с махване на ръка.

– Пускането на бомби е само начин да привлечем внимание. Получим ли го, веднъж щом вече всеки Сребърен в тази пропаднала страна гледа, имаме нужда от нещо, което да им покажем. – Изражението ѝ става пресметливо, докато ни измерва с поглед, преценявайки какъв шанс имаме срещу това, което има предвид. – Мисля, че ще свършите доста добра работа.

Гласът ми потрепервa от ужас при това, което може да каже:

– Като какви?

– Лицето на нашата славна революция – казва тя гордо и отмята глава назад. Златистата ѝ коса улавя лунната светлина. За миг сякаш носи искряща корона. – Капката вода, която ще разкъса бента.

Мейвън кима пламенно.

– И така, откъде започваме?

– Е, мисля, че е време да се поучим от дяволиите на Мер.

– Какво трябва да значи това? – Не разбирам, но Мейвън с лекота проследява нишката на мисълта на Фарли.

– Баща ми прикрива други нападения на Гвардията – промърморва той, обяснявайки плана ѝ.

Умът ми се стрелва обратно към полковник Макантос и избухването ѝ по време на обяда.

– Летището, Делфи, Харбър Бей.

Мейвън кимва:

– Той ги нарече злополуки, тренировъчни упражнения, *лъжи.* Но когато ти пръсна искри по време на Изпитанието на кралиците, дори майка ми не можа да те омаловажи с говорене. Имаме нужда от нещо такова, нещо, което никой не може да скрие. Да покажем на света, че Алената гвардия е много опасна и много реална.

– Но това няма ли да има последствия? – Мисълта ми светкавично се стрелва обратно към метежа, към невинните хора, изтезавани и убити от безмозъчна орда. – Сребърните ще се нахвърлят върху нас, нещата ще станат по-лоши.

Фарли извръща очи, неспособна да издържи на погледа ми:

– И още хора ще се присъединят към нас. Още хора ще осъзнаят, че животът, който водим, е не какъвто трябва, и че можем да го променим. Твърде дълго си кротувахме; време е да направим жертви и да продължим напред.

– Брат ми ли беше вашата жертва? – сопвам се и усещам как гневът се разпалва в мен. – Смъртта му струваше ли си за вас?

За нейна чест трябва да се признае, че тя не се опитва да

излъже:

– Шейд знаеше с какво се обвързва.

– А всички други? Ами децата и старците и всички други, които не са заявили участието си във вашата „славна революция“? Какво ще стане, щом Пазителите започнат да ги събират, за да ги накажат, когато не успеят да намерят вас?

Гласът на Мейвън е топъл и мек в ухото ми:

– Помисли за уроците си по история, Мер. На какво те е учил Джулиан?

Научи ме за смъртта. За онова, което е било преди. За войните. Но отвъд това във времето, когато нещата още можели да се променят, имало революции. Хората въставали, империите рухвали и нещата се променяли. Свободата била нещо непредсказуемо, идвала на приливи и отливи заедно с времето.

– Революцията се нуждае от искра – повтарям онова, което Джулиан често казва по време на уроците ни.

Фарли се усмихва:

– Ти би трябвало да знаеш това по-добре от всеки.

Но аз все още не съм убедена: болката от загубата на Шейд, от знанието, че родителите ми са загубили дете, само ще се усили, ако направим това. Още колко като Шейд ще загинат?

Странното е, че Мейвън, а не Фарли се опитва да ме убеди.

– Кал вярва, че промяната не си струва цената – казва той. Гласът му изневерява, потрепвайки от нервност и убедителност. – А един ден той ще управлява – искаш ли да позволиш той да е бъдещето?

Поне веднъж ми е лесно да отговоря:

– Не.

Фарли кимва, доволна:

– Уолш и Холанд. – Рязко обръща глава към тях: – Казват ми, че тук ще има малко празненство.

– Балът – обажда се Мейвън.

– Невъзможна мишена – казвам рязко. – Всички ще имат телохранители, кралицата ще разбере, ако нещо се обърка…

– Няма – намесва се Мейвън, като почти изсумтява презрително при тази мисъл. – Майка ми не е всесилна, както би искала да вярваш. Дори нейните способности имат предели.

Предели? Кралицата? Дори само от мисълта умът ми започва да препуска бясно:

– Как можеш да кажеш това? Знаеш на какво е способна…

– Знам, че в разгара на бал с толкова много гласове и мисли, които се вихрят около нея, тя няма да става за нищо. А стига да не се изпречваме на пътя ѝ, да не ѝ даваме повод да рови, няма да разбере нищичко. Същото важи и за очите на Айгри. Те няма

да очакват неприятности и затова няма да ги видят. – Той се обръща отново към Фарли, гръбнакът му е изопнат като стрела. – Сребърните може и да сме силни, но не сме непобедими. Това е постижимо.

Фарли кимва спокойно, усмихвайки се така, че се виждат зъбите ѝ.

– Ще влезем отново във връзка, щом нещата бъдат задвижени.

– Може ли да помоля за нещо в замяна? – избълвам, като посягам да я хвана за ръката. – Приятелят ми, онзи, заради когото се обърнах към теб преди, иска да се присъедини към Гвардията. Но не може да му позволите. Просто се постарайте да не се замесва в нищо.

Тя внимателно отделя пръстите ми от ръката си, а съжаление замъглява очите ѝ.

– Надявам се, че нямаш предвид мен.

За мой ужас един от забулените ѝ в сенки пазачи пристъпва напред. Парчето червен плат, увито около лицето му, не скрива изправените му широки рамене, нито опърпаната риза, която съм виждала хиляда пъти. Но твърдото като стомана изражение в очите му, решителността на човек, два пъти по-възрастен от него, е нещо, което изобщо не разпознавам. Килорн изглежда отдалечен от мен вече с цели години. Член на Аленатa гвардия до мозъка на костите си, готов да се бие и да загине за каузата. *Той е Червен като зората.*

– Не – прошепвам, отдръпвайки се от Фарли. Сега виждам единствено Килорн, който тича с пълна скорост към смъртта. – Знаеш какво стана с Шейд. Не можеш да направиш това.

Той отдръпва парчето плат и протяга ръце да ме прегърне, но аз отстъпвам. Усещам докосването му като предателство.

– Мер, не е нужно непрекъснато да се опитваш да ме защитиш.

– Ще го правя, щом ти не желаеш. – Как може да очаква да бъде каквото и да е друго, освен жив щит? *Как може да прави това?* Някъде далече до мен достига жужене, което става все по-силно с всяка секунда, но почти не забелязвам. По-съсредоточена съм да попреча на сълзите да се отронят пред Фарли, Гвардията и Мейвън.

– Килорн, моля те.

При думите ми той става мрачен, сякаш те са обида, а не молба на младо момиче.

– Ти направи избора си, а сега аз правя своя.

– Направих избора заради *теб*, за да те опазя – сопвам се. Удивително е колко лесно подемаме отново стария си ритъм, заяждайки се, както винаги. Но сега залогът е много по-голям. Не

мога просто да го блъсна в калта и да си тръгна. – Спазарих се за теб.

– Правиш това, което смяташ, че ще ме предпази, Мер – промърморва той, гласът му е ниско ръмжене. – Така че позволи и на мен да направя каквото мога, за да те спася.

Стискам очи, оставяйки сърдечната ми болка да вземе връх. Закрилям Килорн всеки ден, откакто майка му си тръгна, откакто той едва не умря от глад на прага ми. А сега той отказва да ми позволи независимо колко опасно е станало бъдещето.

Бавно отварям отново очи.

– Прави, каквото искаш, Килорн. – Гласът ми е студен и механичен като жиците и електрическите вериги, които се опитват да се включат отново. – Скоро токът ще дойде. Добре е да се размърдаме.

Другите се задействат бързо, изчезват в оранжерията, а Уолш ме хваща за ръката. Килорн се отдръпва заднешком, следвайки другите в сенките, но очите му остават приковани върху мен.

– Мер – провиква се след мен. – Поне се сбогувай.

Но аз вече вървя с Мейвън до мен, с Уолш пред двама ни. Няма да погледна назад, не и сега, когато той предаде всичко, което някога съм правила за него.

Времето се движи бавно, когато чакаш нещо хубаво, така че, естествено, дните летят, докато балът, който очаквам с ужас, наближава. Минава цяла седмица без никакъв контакт, оставяйки Мейвън и мен в неведение, докато часовете отминават с уверена стъпка. Още обучение, още Протокол, още безсмислени обеди, които почти ме оставят просълзена. Всеки път трябва да лъжа, да възхвалявам Сребърните и да засипвам с жестоки обиди своите хора. Единствено Гвардията ме поддържа силна.

Лейди Блонос ми се кара, че съм разсеяна по време на уроците по Протокол. Сърце не ми дава да ѝ кажа, че разсеяна или не, никога няма да мога да усвоя танцовите стъпки, на които се опитва да ме научи за Прощалния бал. Независимо колко ме бива да се промъквам, в ритмичното движение съм ужасна. Междувременно обучението, от което някога се ужасявах, е отдушник за целия ми гняв и стрес, защото ми позволява да изхвърля с тичане или пръскане на искри всичко, което се опитвам да задържа в себе си.

Но точно когато най-после започвам да усвоявам нещата, атмосферата на обучението се променя драстично. Еванджелин и нейните лакеи не се заяждат с мен, а вместо това се съсредоточават внимателно върху упражненията си за загряване. Дори Мейвън изпълнява упражненията си за разтягане по-прилежно, сякаш се подготвя за нещо.

– Какво става? – питам го, като кимвам към останалите от класа. Очите ми се задържат за миг върху Кал, който в момента прави съвършени лицеви опори.

– Ще видиш след минута – отвръща Мейвън със странно безучастен тон.

Когато Арвън влиза с Провос, дори неговата походка е странно пружинираща. Не излайва заповед да тичаме, а вместо това се приближава към класа.

– Тирана – промърморва инструктор Арвън.

Момиче в екип на сини райета, нимфата от Династията Осанос, веднага застава нащрек. Отправя се към центъра на терена в очакване на нещо. Изглежда еднакво развълнувана и ужасена.

Арвън се обръща и ни обхожда с търсещ поглед. За секунда очите му се задържат върху мен, но за щастие, се преместват върху Мейвън.

– Принц Мейвън, ако обичате. – Посочва към мястото, където чака Тирана.

Мейвън кимва и отива да застане до нея. И двамата се напрягат с конвулсивно присвиващи се пръсти, докато очакват онова, което се задава.

Внезапно тренировъчният терен се раздвижва около тях, като изтласква нагоре прозрачни стени, които образуват нещо. Провос отново вдига ръце, използвайки способностите си, за да преобрази тренировъчната зала. Когато конструкцията се оформя, сърцето ми заблъсква като чук, щом осъзнавам точно какво е.

Арена.

Кал заема мястото на Мейвън до мен с бързи и безшумни движения.

– Няма да се наранят помежду си – обяснява той. – Арвън ни спира, преди някой да успее да нанесе истинска вреда, а наблизо има лечители.

– Успокояващо – изричам задавено.

В центъра на бързо оформящата се арена Мейвън и Тирана се готвят за двубоя си. Гривната на Мейвън искри, в дланите му пламти огън, пълзящ нагоре по ръцете му, докато от въздуха се процеждат капчици влага и се завъртат във вихър около Тирана в стряскаща демонстрация. И двамата изглеждат готови за битка.

Нещо в безпокойството ми кара Кал да застане нащрек:

– Мейвън ли е единствената причина да се тревожиш?

Ни най-малко.

– Нещата с Протокола не са много лесни точно сега. – Не лъжа, но в списъка с проблемите ми усвояването на танците е съвсем на дъното. – Изглежда, че в танците съм още по-зле,

отколкото в запаметяването на дворцовия етикет.

За моя изненада Кал се разсмива високо:

– Сигурно си ужасна.

– Е, трудно е да се учиш без партньор – сопвам се и го поглеждам наежено.

– Наистина.

Последните две парчета се сключват, завършват тренировъчната арена и ограждат Мейвън и противницата му. Сега те са отделени от нас, останалите, с дебело стъкло, впримчени заедно в миниатюрна версия на бойна арена. *Последния път, когато гледах Сребърни да се бият, един от тях едва не загина.*

– Кой има надмощие? – пита Арвън, обръщайки се към класа. Всички ръце освен моята се изстрелват във въздуха. – Илейн?

Момичето Хейвън издава брадичка напред и проговаря гордо:

– Тирана има надмощие. Тя е по-възрастна и по-опитна. – Илейн казва това, сякаш е най-очевидното нещо на света. Бузите на Мейвън се обливат в белота, макар че се опитва да я прикрие. – А водата побеждава огъня.

– Много добре. – Арвън премества поглед обратно към Мейвън, предизвиквайки го да възрази. Но Мейвън си държи езика зад зъбите и оставя усилващия се огън да говори вместо него. – Впечатлете ме.

Те се сблъскват като буреносни облаци, които плюят огън и дъжд в двубой на стихиите. Тирана използва водата си като щит и този щит е непроницаем за огнените атаки на Мейвън. Всеки път, щом се приближи към нея, замахвайки с пламтящи юмруци, при отдръпването му от тях излиза само пара. Битката изглежда равностойна, но по някакъв начин Мейвън сякаш има надмощие. Той е в нападение и притиска Тирана към една стена.

Навсякъде около нас класът надава възгласи, насърчаващи воините. Някога се отвращавах от подобни демонстрации, но сега ми е трудно да си трая. Всеки път, когато Мейвън атакува все по-близо до приковаването на Тирана към тепиха, едва се удържам да не заликувам с другите.

– Това е капан, Мейви – прошепва Кал по-скоро на себе си, отколкото на някого.

– Какво има? Какво се кани да направи тя?

Кал поклаща глава:

– Само гледай. Хванала го е натясно.

Тирана обаче има вид на всякаква друга, но не и на победителка. Притисната е към стената, дуелира се упорито зад водния си щит, докато блокира удар след удар.

Не ми убягва мълниеносният миг, когато Тирана буквално

насочва прилива към Мейвън. Сграбчва го за ръката и дърпа, завъртайки се кръгом, така че в миг си разменят местата. Сега зад щита ѝ е Мейвън, заклещен между водата и стената. Но той не може да контролира водата и тя го притиска, възпира го дори докато се опитва да я унищожи с пламъци. Водата само кипва, като прави мехурчета по пламтящата му кожа.

Тирана отстъпва назад и с усмивка на лицето го гледа как се бори:

– Предаваш ли се?

От устните на Мейвън се откъсва поток от мехурчета:

– *Предавам се.*

Водата капе от него и се изпарява обратно във въздуха под звука на аплодисменти. Провос махва отново с ръка и една от стените на арената се плъзва назад. Тирана се покланя леко, докато Мейвън излиза, тътрейки се, от кръга, нацупен и целият подгизнал.

– Предизвиквам Илейн Хейвън – казва рязко Соня Айрал – опитва се да изрече думите, преди инструкторът ни да успее да я включи в двойка с някой друг. Арвън кимва, позволява предизвикателството, а после насочва поглед към Илейн. За моя изненада тя се обръща и се отправя бавно с дебнеща походка към арената; дългата ѝ червена коса се полюшва при движението.

– Приемам предизвикателството ти – отвръща Илейн, като заема място в центъра на арената. – Надявам се да си усвоила някои нови трикове.

Соня я следва с играещи очи. Дори се засмива:

– Мислиш, че бих ти казала, ако съм?

По някакъв начин успяват да се кикотят и усмихват чак докато Илейн Хейвън изчезва напълно и сграбчва Соня за гърлото. Соня се дави, задъхва се и се мъчи да си поеме въздух, а после се извива в ръцете на невидимото момиче и се изплъзва. Двубоят им бързо се превръща в смъртоносна жестока игра на котка и невидима мишка.

Мейвън не си прави труда да гледа, ядосан на себе си заради представянето си.

– Да? – обръща се той към Кал и брат му се впуска стремглаво в приглушена лекция. Оставам с чувството, че това е нещо обичайно.

– Не притискай в ъгъла някого, по-добър от теб, това го прави по-опасен – казва той, като обвива ръка около рамото на брат си. – Не можеш да я победиш със способности, затова я побеждавай с ума си.

– Ще имам това предвид – промърморва Мейвън, като негодува срещу съвета, но все пак го приема.

– Въпреки това ставаш по-добър – промърморва Кал и потупва Мейвън по рамото. Добронамерен е, но прозвучава снизходително. Изненадана съм, че Мейвън не му се озъбва – но той е свикнал с това, както аз бях свикнала с Гиза.

– Благодаря, Кал. Мисля, че той разбира – казвам от името на Мейвън.

По-големият му брат не е глупав и приема намека намръщено. Само с един поглед назад към мен той ни оставя и застава при Еванджелин. Иска ми се да не го беше направил само за да не съм принудена да я гледам как се хили самодоволно и злорадства. Да не говорим, че усещам странното присвиване в стомаха всеки път, когато я погледне.

Щом Кал се отдалечава достатъчно, за да не ни чуе, побутвам Мейвън с рамо:

– Той е прав, знаеш ли. Трябва да надхитряваш такива хора. – Пред нас Соня посяга да улови нещо, което привидно е само въздух, и го блъсва в стената. Разлитат се пръски от сребриста течност и Илейн с пърхане става отново видима със стичаща се от носа ѝ струйка кръв.

– Винаги е прав, когато става дума за арената – промърморва той, странно разстроен. – Само почакай и ще видиш.

От отсрещната страна на арената Еванджелин се усмихва на ужасната гледка. Не знам как може да гледа приятелите си да кървят на пода. *Сребърните са различни,* напомням си. *Техните белези не са трайни. Те не помнят болката.* При положение че зад кулисите ги чакат *лечители*, които церят повърхностни и леки рани, за тях насилието е приело нов смисъл. Счупен гръбнак, разрязан стомах – няма значение. Някой винаги ще дойде да те излекува. Те не знаят какво значи опасност или страх, или болка. Единствено гордостта им може да бъде истински наранена.

Ти си Сребърна. Ти си Марийна Титанос. Ти изпитваш наслада от това.

Очите на Кал се стрелкат между момичетата, изучавайки ги като книга или картина, вместо като движеща се маса от кръв и кости. Под черната кройка на тренировъчния си екип напряга мускули в очакване на реда си.

А когато той идва, разбирам какво има предвид Мейвън.

Инструктор Арвън изправя Кал срещу двама други – тъкача на ветрове Оливър и Сирин Макантос, момиче, което превръща кожата си в камък. Това е само подобие на равностойна битка. Макар и числено превъзхождан, Кал си играе с другите двама. Изважда ги от строя един по един, впримчвайки Оливър в огнен вихър, докато си разменя удари със Сирин. Тя прилича на жива статуя, направена по-скоро от солидна скала, отколкото от плът,

но Кал е по-силен. Ударите му разцепват твърдата ѝ като камък кожа, оставят тънки като паяжина цепнатини из тялото ѝ с всеки юмручен удар. За него това е просто тренировка; почти изглежда отегчен. Слага край на мача, когато арената избухва в бушуващ ад, от който дори Мейвън се отдръпва. Докато димът и огънят се разнесат, и Оливър, и Сирин вече са се предали. Кожата им е напукана на късчета от обгорена плът, но никой от тях не надава вик.

Кал ги зарязва, без да си прави труда да гледа, когато един лечител на повърхностни рани се появява, за да се погрижи за двамата. Той ме спаси, отведе ме у дома, наруши правилата заради мен. И е безмилостен войник, наследникът на един окървавен престол.

Кръвта на Кал може и да е сребърна, но сърцето му е черно като изгоряла кожа.

Когато очите му бавно се насочват към моите, се заставям да извърна поглед. Вместо да позволя на топлината му, на странната му доброта да ме обърка, запазвам пъкъла в паметта си. *Кал е по-опасен от всички тях, взети заедно. Не мога да забравя това.*

– Еванджелин, Андрос – казва рязко Арвън и кимва към двамата. Андрос издишва шумно, почти раздразнен при перспективата да се бие – и да загуби – с Еванджелин, но покорно се затътря на арената. За моя изненада Еванджелин не помръдва.

– Не – казва тя дръзко, забивайки стъпала в пода.

Когато Арвън се завърта рязко към нея, гласът му се повишава над обичайния му шепот и реже като бръснач:

– Моля, какво казахте, лейди Самос?

Тя насочва черните си очи към мен, а погледът ѝ е по-остър от всеки нож.

– Предизвиквам Марийна Титанос.

Седемнадесета глава

Категорично не – гръмко заявява Мейвън. – Тя тренира само от две седмици, ще я прекършиш.

В отговор Еванджелин просто свива рамене и позволява на ленива самодоволна усмивка да се издигне към чертите на лицето ѝ. Пръстите ѝ танцуват по бедрото ѝ и почти мога да ги почувствам като хищни нокти по кожата си.

– Е, и какво, ако го направи? – намесва се Соня и ми се струва, че за миг зървам в погледа ѝ нещо от баба ѝ. – Лечителите са тук.Нищо няма да стане. Освен това, ако ще тренира с нас, не е зле да го прави, както трябва, нали?

Нищо няма да стане, помислям си подигравателно. *Нищо няма да стане, освен че кръвта ми ще бъде изложена на показ пред всички.* Сърцето ми блъска глухо в главата, ритъмът му се забързва с всяка изминала секунда. Над главите ни светлините блестят ярко, осветявайки ринга; трудно ще е да се скрие кръвта ми и те ще ме видят такава, каквато съм в действителност. Червената, лъжкинята, крадлата.

– Бих искала да наблюдавам още известно време, преди да изляза на ринга, ако не възразявате – отвръщам, положила всички усилия да звуча като Сребърна. Вместо това гласът ми потрепера. Еванджелин долавя треперенето.

– Твърде си изплашена, за да се биеш? – предизвиква ме тя и прави лениво движение с ръка. Един от ножовете ѝ, малко оръжие, подобно на зъб от сребро, се завърта бавно около китката ѝ в открита заплаха. – Бедното малко мълниеносно момиче.

Да, иска ми се да изкрещя. *Да, изплашена съм.* Но Сребърните не признават такива неща. Сребърните си имат гордост, имат сила – и нищо друго.

– Когато се бия, възнамерявам да победя – казвам вместо това, запращайки собствените ѝ думи обратно в лицето ѝ. – Не съм глупачка, Еванджелин, и все още не мога да победя.

– Тренирането извън ринга може да те доведе само дотук, Марийна – измърква Соня, хванала се с радост за оправданието ми. – Не сте ли съгласен, инструкторе? Как може тя някога да очаква да спечели, ако не опитва?

Арвън знае, че в мен има нещо различно, причина за умението ми и силата ми. Но не може да проумее какво е и в погледа му проблясва любопитство. Той също иска да ме види на ринга. А единствените ми съюзници, Кал и Мейвън, си разменят разтревожени погледи, питайки се как да се придвижват по такъв несигурен терен. *Не са ли го очаквали? Не са ли мислили, че ще се стигне дотук?*

Или може би именно това ме е чакало през цялото време. Смърт при злополука на тренировка, още една лъжа, която кралицата да разказва, подобаваща смърт за момичето, чието място не е тук. Това е капан, в който влязох по своя воля.

Играта ще свърши. И всички, които обичам, ще са загубили.

– Лейди Титанос е дъщеря на мъртъв герой от войната и вие не можете да направите нищо, освен да я дразните – изръмжава Кал, хвърляйки кръвнишки погледи към момичетата. Те като че ли не забелязват, и почти се присмиват на неубедителната му защита. Може и да е роден боец, но е безпомощен, когато става въпрос за думи.

Соня се настървява още повече, лукавата ѝ природа взема връх. Докато Кал е воин на ринга, тя е войник на речта и извърта думите ми с плашеща лекота.

– Дъщерята на един военачалник би трябвало да се справя добре на ринга. Във всеки случай Еванджелин би трябвало да се страхува.

– Тя не е отгледана от военачалник, не ставай глупава… – подмята подигравателно Мейвън. Много по-добър е в подобни неща, но не мога да го оставя да ми печели битките. Не и с тези момичета.

– Няма да се бия – повтарям. – Предизвикай друг.

Щом Еванджелин се усмихва с бели и остри зъби, старите ми инстинкти прозвънват в ума ми като камбана. Едва имам време да се сниша, когато ножът ѝ прогаря въздуха, прерязвайки мястото, където беше вратът ми преди секунди.

– Предизвиквам теб – озъбва се тя и друг нож полита към лицето ми. Още се надигат от колана ѝ, готови да ме нарежат на лентички.

– Еванджелин, спри… – изкрещява Мейвън, а Кал ме издърпва на крака с пълни с тревога очи. Кръвта ми пее, изпълнена с адреналин, пулсът ми е толкова силен, че прошепнатите му думи едва не ми убягват.

– Ти си по-бърза. Не я оставяй да си отдъхне. *Не се страхувай.* – Друг нож проблясва покрай мен и този път се забива в земята в краката ми. – И не допускай да види кръвта ти…

Над рамото му Еванджелин се придвижва с дебнещи стъпки като хищна котка, с проблясваща буря от ножове в юмрука си. В този миг разбирам, че нищо и никой няма да я спре. Нито дори принцовете. И не мога да ѝ дам шанса да победи. *Не мога да загубя.*

От мен се откъсва мълния и се стрелва из въздуха по моя заповед. Удря я в гърдите, тя залита назад и се сблъсква с външната стена на арената. Но вместо да изглежда ядосана, Еванджелин ме гледа развеселено.

– Ще бъде бързо, малко мълниеносно момиче – изръмжава тя и избърсва тънка струйка сребърна кръв.

Навсякъде около нас другите ученици се дръпват назад, хвърляйки погледи между двете ни. Това може да е последният път, в който ме виждат жива. *Не*, помислям си отново, *не мога да загубя.* Фокусът ми се усилва, задълбочава усещането ми за мощ, докато то става толкова силно, че почти не забелязвам как стените се разместват около нас. С щракване Провос оформя отново арената, заключвайки ни заедно – Червено момиче и усмихващо се Сребърно чудовище.

Тя ми се ухилва от отсрещната страна и от пода се отделят тънки като бръснач парчета метал, оформени по нейна воля. Те се къдрят, потрепват и стържат в кошмар наяве. Обичайните ѝ ножове са изчезнали, захвърлени заради нова тактика. Металните създания, творения на ума ѝ, притичват по пода и спират в краката ѝ. Всяко има по осем оформени като бръснач крака, остри и жестоки. Те потръпват, докато чакат да бъдат пуснати на свобода, за да ме разсекат. *Паяци.* Ужасно пълзящо усещане боде кожата ми, сякаш вече са ме нападнали.

Искри оживяват в ръцете ми, танцуват между пръстите ми. Светлините потрепват, докато енергията в стаята попива в мен като вода, просмукваща се в гъба. Мощта препуска през мен, тласкана от собствените ми сили – и от нуждата ми. *Няма да умра тук.*

От другата страна на стената Мейвън се усмихва, но лицето му е бледо, изплашено. До него Кал не помръдва. Един войник не мигва, докато битката не бъде спечелена.

– Кой има надмощие? – пита инструктор Арвън. – Марийна или Еванджелин?

Никой не вдига ръка. Нито дори приятелите на Еванджелин. Вместо това местят втренчени погледи между нас, гледайки как способностите ни се усилват.

Усмивката на Еванджелин се стопява до злобно хилене. Свикнала е да бъде фаворизирана, да е онази, от която всички се страхуват. И сега е по-разгневена от всякога.

Отново светлините потрепват и ту гаснат, ту светват, докато тялото ми жужи като претоварена жица. В проблясващата тъмнина нейните паяци дращят по пода, металните им крака звънтят в ужасна хармония.

А после усещам единствено страх и сила и прилива на енергия във вените си.

Тъмнина и светлина експлодират напред-назад, потапят и двете ни в странна битка от потрепващи цветове. Мълнията ми избухва през мрака, мята пурпурни и бели ивици, докато се разбива из паяци на всяка крачка. Съветът на Кал отеква в главата ми и аз продължавам да се движа: никога не се задържам на едно и също място на пода достатъчно дълго, че Еванджелин да ме нарани. Тя лъкатуши през своите паяци, изплъзва се от искрите ми възможно най-умело. Назъбен метал замахва към ръцете ми, но коженият екип успява да удържи. Тя е бърза, но аз съм по-бърза въпреки паяците, които посягат с нокти около краката ми. За секунда вбесяващата ѝ сребриста плитка минава през върховете на пръстите ми, преди тя да се изплъзне отново. Но аз не ѝ позволявам да си отдъхне. *Печеля.*

През свистенето на метал и ликуващите участници в тренировката чувам как Мейвън реве към мен да я довърша. Светлините проблясват, правейки я трудно забележима, но за един кратък миг разбирам какво е да бъдеш една от тях. Да усещаш безусловно силата и мощта, да знаеш, че можеш да правиш нещо, което милиони не могат. Еванджелин се чувства така всеки ден, а сега е мой ред. *Ще те науча какво е да познаеш страха.*

В долната част на гърба ми се стоварва юмрук и изпраща стрелкаща болка из останалата част от тялото ми. Коленете ми се подгъват от агонията, която ме запраща на земята. Еванджелин спира за миг над мен, усмивката ѝ е обрамчена от завеса от разрошена сребриста коса.

– Както казах – изръмжава тя. – Бързо.

Краката ми се задвижват от само себе си, замахвайки в маневра, с която съм си служила в задните улички на Подпорите сто пъти. Дори върху Килорн един-два пъти. Стъпалото ми уцелва крака ѝ, помитайки, и тя рухва на пода до мен. Хвърлям се върху нея мигновено въпреки експлодиращата болка в гърба. Ръцете ми пращят от гореща енергия дори докато се сблъскват с лицето ѝ. Изгаряща болка пронизва кокалчетата на пръстите ми, но аз продължавам, защото копнея да видя сладка сребърна кръв.

– Ще ти се иска да е бързо – изревавам, връхлитайки върху нея.

Някак през натъртените си устни Еванджелин успява да се изсмее. Звукът се стопява, заместен от металическо скърцане. И навсякъде около нас повалените наелектризирани паяци трепват и оживяват. Металните им тела приемат нова форма, съединяват се при сглобките в гибелен димящ звяр.

Той се плъзга с изненадваща бързина и ме събаря от нея. Сега аз съм тази, която е притисната, гледайки нагоре към надигащите се и гърчещи се късчета метал. Искрите замират в ръцете ми, прогонени от страха и изтощението. *Дори лечителите няма да могат да ме спасят след това.*

Остър като бръснач крак се провлачва по лицето ми и пуска червена гореща кръв. Чувам се как пищя не от болка, а заради поражението. *Това е краят.*

А после буен огнен език събаря металното чудовище от мен, обгаря го и го превръща просто в овъглена черна купчина пепел. Силни ръце ме издърпват на крака, а после посягат към косата ми, премятат я през лицето ми, за да скрие червения отпечатък, който би могъл да ме издаде. Обръщам се и се притискам в Мейвън, позволявам му да ме отведе от тренировъчната зала. Всеки сантиметър от мен се тресе, но той ме поддържа стабилна и ми помага да се движа. Към мен се задава лечител, но Кал го отпраща, като скрива лицето ми от погледа му.

Преди вратата да се затръшне зад нас, чувам как Еванджелин крещи, а обичайно спокойният глас на Кал веднага изкрещява в отговор и я заглушава като рев на буря.

Гласът ми пресеква, когато най-после проговарям отново:

– Камерите, камерите виждат.

– Камерите се обслужват от Пазители, заклели се във вярност на майка ми: повярвай ми, не за тях трябва да се притесняваме – казва Мейвън накъсано. Стиска здраво ръката ми, сякаш се страхува, че може да ме отскубнат от него. Едва доловимо докосва лицето ми с ръка и бърше кръвта с ръкава си. *Ако някой види…*

– Заведи ме при Джулиан.

– Джулиан е глупак – промърморва той.

В далечния край на коридора се появяват фигури, двама шляещи се благородници, и той ме избутва в един сервизен коридор, за да ги избегнем.

– Джулиан знае коя съм – прошепвам в отговор и го сграбчвам. Когато хватката му се затяга, аз също затягам моята. – Джулиан ще знае какво да прави.

Мейвън поглежда надолу към мен, раздвоен, но накрая

кимва. Докато стигнем жилището на Джулиан, кървенето вече е спряло, но лицето ми все още изглежда ужасно.

Джулиан отваря вратата при първото почукване в обичайния си неспретнат вид. За моя изненада се намръщва на Мейвън.

– Принц Мейвън – казва той, навеждайки се в скован, почти оскърбителен поклон. Мейвън не реагира, само ме бута покрай него в дневната оттатък.

Джулиан има две малки стаи, които заради тъмнината и застоялия въздух сякаш стават още по-малки. Завесите са спуснати, закривайки следобедното слънце, а подът е хлъзгав от купчини листове. В ъгъла къкри чайник върху електрическо парче метал, предназначено да служи вместо печка. Нищо чудно, че никога не съм го виждала извън уроците; изглежда, че тук има подръка всичко, което му трябва.

– Какво става? – пита той, като ни махва към два прашни стола. Очевидно не му идват много гости. Сядам, но Мейвън отказва и остава прав.

Отмятам завесата от коса и разкривам блестящото червено знаме на самоличността си.

– Еванджелин се увлече.

Джулиан пристъпва смутено, чувствайки се неудобно на собствените си два крака. Но причината да се гърчи от смущение не съм аз, а Мейвън. Двамата се гледат на кръв, ядосани един на друг заради нещо, което не разбирам. Най-сетне той насочва поглед обратно към мен:

– Не умея да лекувам рани по кожата, Мер. Най-доброто, което мога да направя, е да те почистя.

– Казах ти – обажда се Мейвън. – Той не може да направи нищо.

Устните на Джулиан се присвиват в озъбена гримаса.

– Намерете Сара Сконос – казва рязко той: челюстта му се стяга, докато чака Мейвън да се размърда. Никога не съм виждала Мейвън толкова ядосан, дори и на Кал. Но пък това, което се излива от Мейвън или Джулиан, не е гняв, а омраза. Те абсолютно се ненавиждат.

– Направете го, *принце мой.* – От устата на Джулиан титлата прозвучава като ругатня.

Мейвън най-сетне отстъпва и се измъква през вратата.

– За какво е всичко това? – прошепвам, като соча между Джулиан и вратата.

– Не сега – казва той и ми подхвърля бяла кърпа да се почистя. Тя се обагря в тъмночервено, докато кръвта ми съсипва плата.

– Коя е Сара Сконос?

Джулиан отново се поколебава:

– Лечителка на леки рани. Тя ще се погрижи за теб. – Той въздъхва. – И е моя приятелка. Дискретна приятелка.

Не знаех, че Джулиан има приятели отвъд мен и книгите си, но не го разпитвам.

Когато Мейвън се вмъква обратно в стаята няколко минути по-късно, вече съм успяла да почистя лицето си както трябва, макар че на допир още е лепкаво и подуто. Ще имам няколко синини, които да крия утре, а дори не искам да знам на какво прилича гърбът ми в момента. Внимателно докосвам нарастващата подутина на мястото, където Еванджелин ме удари с юмрук.

– Сара не е… – Мейвън прави пауза, обмисляйки думите си. – Не е човек, когото бих избрал за тази задача.

Преди да успея да попитам за причината, вратата се отваря и се показва жената, която предполагам, че е Сара. Тя влиза безмълвно, почти без да вдига очи. За разлика от другите, кръвните лечители Блонос, нейната възраст е демонстрирана гордо върху лицето ѝ във всяка бръчка и слабите ѝ хлътнали бузи. Изглежда приблизително на възрастта на Джулиан, но раменете ѝ са увиснали по начин, който ми подсказва, че животът ѝ се е сторил далеч по-дълъг.

– Приятно ми е да се запознаем, лейди Сконос. – Гласът ми е спокоен, сякаш питам какво е времето. Изглежда, че може би все пак запомням нещо от уроците по Протокол.

Но Сара не отговаря. Вместо това се свлича на колене пред стола ми и взема лицето ми в грубите си ръце. Докосването ѝ е хладно като вода върху слънчево изгаряне, а пръстите ѝ опипват дълбоката рана на бузата ми изненадващо нежно. Работи старателно, изцелявайки другите натъртвания по лицето ми. Преди да успея да спомена гърба си, тя плъзва ръка надолу към нараняването и нещо като успокояващ лед се просмуква през болката. Всичко свършва за няколко мига и се чувствам така, както когато най-напред дойдох тук. По-добре всъщност. Старите ми болежки и натъртвания са напълно изчезнали.

– Благодаря – казвам, но отново не получавам отговор.

– Благодаря ти, Сара – прошепва Джулиан и очите ѝ се стрелват към неговите в проблясване на сив цвят. Тя свежда леко глава в едва забележимо кимване. Той посяга напред, дланта му докосва ръката ѝ, докато ѝ помага да се изправи на крака. Двамата се движат като партньори в танц, заслушани в музика, която никой друг не чува.

Гласът на Мейвън рязко нарушава мълчанието им:

– Това е всичко, Сконос.

Мълчаливото спокойствие на Сара се стопява в едва прикрит гняв, когато се извърта и се измъква от хватката на Джулиан и се отправя към вратата тромаво като ранено животно. Вратата се затваря зад нея с трясък, разтърсвайки поставените в рамки карти в стъклените им затвори. Дори ръцете на Джулиан се тресат и треперят дълго след като си е отишла, сякаш още може да я почувства.

Той се опитва да го скрие, но не се получава: Джулиан е бил влюбен в нея някога, а може би дори все още е. Гледа към вратата като обсебен в очакване тя да се върне.

– Джулиан?

– Колкото по-дълго ви няма, толкова повече ще се разприказват хората – промърморва той и ни прави знак да си тръгваме.

– Съгласен съм. – Мейвън се отправя към вратата, готов да я отвори и да ме избута обратно навън.

– Сигурен ли си, че никой не е видял? – Ръката ми посяга към бузата, сега гладка и чиста.

Мейвън се поколебава, замислен:

– Никой, който би казал нещо.

– Тук тайните не остават дълго такива – промърморва Джулиан. Гласът му трепери от гняв, какъвто рядко съм долавяла у него. – Знаете това, Ваше Височество.

– *Ти* би трябвало да знаеш разликата между тайните – отвръща грубо Мейвън – и лъжите.

Ръката му се затваря около китката ми и ме издърпва обратно навън в коридора, преди да успея да си направя труда да попитам какво става. Не стигаме далече, когато една позната фигура ни спира.

– Неприятности, скъпи?

Кралица Елара, видение в коприна, се обръща към Мейвън. Странно, сама е, без Пазители, които да я охраняват. Очите ѝ се задържат за миг върху ръката му, все още в моята. Поне веднъж не усещам да се опитва да влезе насила в мислите ми. *Точно в момента е влязла в главата на Мейвън, не в моята.*

– Нищо, с което да не мога да се справя – казва Мейвън, затягайки хватката си върху мен, сякаш съм нещо като котва.

Тя повдига вежда, без да вярва и на една дума от това, което той казва, но не го разпитва. Съмнявам се, че всъщност разпитва някого – *тя знае всички отговори.*

– По-добре побързайте, лейди Марийна, или ще закъснеете за обяд – измърква тя, най-сетне насочвайки призрачните си очи към мен. А после е мой ред да се хвана здраво за Мейвън. – И внимавайте малко повече по време на тренировките. Червената

кръв просто е много трудна за почистване.

– Вие сигурно знаете – отвръщам рязко, като си спомням Шейд. – Защото независимо колко старания полагате да я скриете, аз я виждам по целите ви ръце.

Очите ѝ се разтварят широко от изненада при изблика ми. Не мисля, че някой някога ѝ е говорил така, и това ме кара да се почувствам като завоевателка. Но чувството не продължава дълго.

Внезапно тялото ми се присвива конвулсивно назад и се блъсва силно в стената на коридора с отекващ силен удар. Тя ме кара да танцувам като марионетка на жестоко изпънати конци. Всички кости в тялото ми тракат, а вратът ми пука, блъскайки главата ми назад, докато виждам ледено сини звезди.

Не, не звезди. Очи. Нейните очи.

– Майко! – изкрещява Мейвън, но гласът му звучи далечно. – Майко, спри!

Една ръка се сключва около гърлото ми и ме задържа на място, докато контролът ми над собственото ми тяло отслабва. Дъхът ѝ, който лъхва лицето ми, е сладък, непоносимо сладък.

– Няма да ми говориш отново така – казва Елара твърде разгневена, за да си прави труда да шепне в главата ми. Хватката ѝ се затяга и не бих могла да се съглася с нея дори и да исках.

Защо просто не ме убие, питам се, докато се мъча да си поема дъх. *Щом съм такова бреме, такъв проблем, защо просто не ме убие?*

– Достатъчно – изревава Мейвън, горещината на гнева му пулсира из коридора. Дори през мъгливия мрак, който възпира зрението ми, го виждам как я издърпва от мен изненадващо силно и дръзко.

Властта на умението ѝ над мен се прекъсва, оставя ме да се отпусна тежко върху стената. Елара почти се препъва, замаяна от шока. Сега гневният ѝ поглед се насочва към Мейвън, към родния ѝ син, опълчващ се срещу нея.

– Върни се към разписанието си, Мер. – Той кипи от гняв, без да отмества очи от майка си. Не се съмнявам, че тя крещи в главата му, укорявайки го, задето ме е защитил.

– Върви!

Навсякъде около нас припуква горещина, излъчваща се от кожата ѝ, и за момент си спомням за сдържания нрав на Кал. Изглежда, че Мейвън също крие огън, още по-силен, и не искам да съм наоколо, когато избухне.

Докато се отдалечавам тромаво и се опитвам да оставя колкото може повече разстояние между себе си и кралицата, не успявам да се сдържа и поглеждам обратно към тях. Те се гледат втренчено – две пионки, заемащи позиция в игра, която не

разбирам.

Обратно в стаята ми, камериерките чакат безмълвно с нова украсена с позлата рокля, преметната през ръцете им. Докато едната ме напъхва в ослепителната дреха от коприна и пурпурни скъпоценни камъни, другите оправят прическата и грима ми. Както обикновено, не продумват, макар че изглеждам трескава и неспокойна след такава сутрин.

Компанията по време на обяда е смесена. Обикновено жените се хранят заедно, за да обсъдят предстоящите сватби и всички глупави неща, за които си говорят богатите дами, но днес е различно. Отново сме на терасата с изглед към реката, червените униформи на слугите се носят плавно из тълпата, но има далеч повече военни униформи, откогато и да било преди. Изглежда, сякаш обядваме с цял легион.

Кал и Мейвън също са там, и двамата блестящи с медалите си, и се усмихват по време на любезния разговор, докато самият крал се ръкува с войниците. Всички войници са млади, в сиви униформи със сребърни отличителни знаци. Нищо подобно на опърпаните червени работни униформи, които брат ми и всички други Червени получават, когато ги вземат във войската. Тези Сребърни отиват на война, да, но не в истинските боеве. Те са синове и дъщери на важни хора и за тях войната е просто още едно място, което да посетят. Още една стъпка в обучението им. За нас, някога за мен, това беше улица без изход. Беше съдба.

Но все още трябва да изпълнявам дълга си, да се усмихвам и да се ръкувам с тях и да им благодаря за храбрата им служба. Всяка дума има горчив вкус, докато се налага да се отдръпна от тълпата в една ниша, наполовина скрита от растения. Шумът на тълпата все още се надига с пладнешкото слънце, но отново мога да дишам. Поне за секунда.

– Наред ли е всичко?

Кал стои над мен: изглежда разтревожен, но странно отпуснат. Харесва му да бъде близо до войниците; предполагам, че това е естествената му среда.

Макар че ми се иска да изчезна, гръбнакът ми се изправя.

– Не си падам по конкурсите за красота.

Той се намръщва:

– Мер, те отиват на фронта. Бих си помислил, че тъкмо ти би искала да ги изпратиш подобаващо.

Смехът избухва от мен като оръдейна стрелба:

– Коя част от живота ми те кара да мислиш, че ще ме е грижа за тези разглезени богати момчета, които тръгват на война, като че ли е някаква ваканция?

– Само защото са избрали да отидат, това не ги прави по-

малко смели.

– Е, надявам се да им хареса и казармата, и припасите, и отпуските, и всички неща, които моите братя никога не получаваха. – Съмнявам се, че на тези доброволци някога ще им липсва дори едно копче.

Макар да има вид, че иска да ми се разкрещи, Кал преглъща порива. Сега, когато знам на какво е способен нравът му, съм изненадана, че изобщо може да се въздържа.

– Това е първият изцяло Сребърен легион, който отива в окопите – казва той с равен тон. – Потеглят да се бият с Червените, облечени като Червени, служещи заедно с Червени. Езерняците няма да разберат кои са, когато стигнат до Задушливите земи. А когато бомбите паднат, когато неприятелят се опита да разкъса линията, ще се изправи срещу нещо, което не е очаквал. Легионът на Сенките ще погуби всички тях.

Внезапно ми става едновременно горещо и студено:

– Оригинално.

Но Кал не злорадства. Вместо това изглежда тъжен.

– Ти ми даде идеята.

– Какво?

– Когато се озова на Изпитанието на кралиците, никой не знаеше какво да прави. Сигурен съм, че езерняците ще се почувстват по същия начин.

Въпреки че се опитвам да проговоря, не излиза нито звук. Никога не съм вдъхновявала каквото и да е, да не говорим за бойни маневри. Кал се взира в мен, сякаш иска да каже още нещо, но не проговаря. Никой от нас не знае какво да каже.

Едно момче от нашата група на обучението, тъкачът на ветрове Оливър, плесва Кал по рамото с длан, докато в другата стиска питие. Той също е в униформа. *Заминава да се бие.*

– Защо се криеш, Кал? – Той се киска, сочейки към тълпата около нас. – В сравнение с езерняците тази шайка ще е лесна!

Кал среща погледа ми, сребърна руменина обагря бузите му.

– Винаги бих предпочел да се бия с езерняците – отвръща той: очите му не се откъсват от моите нито за миг.

– Значи отиваш с тях?

Оливър отговаря вместо Кал, усмихвайки се прекалено широко за момче, което заминава на война.

– Да отива ли? – казва той. – Кал ни предвожда! Негов собствен легион, чак до фронта.

Бавно Кал се размърдва и се измъква от хватката на Оливър. Пияният тъкач на ветрове сякаш не забелязва и продължава да ломоти:

– Той ще бъде най-младият военачалник в историята и

първият принц, който ще се сражава на бойните позиции.

И първият, който ще загине, прошепва един мрачен глас в главата ми. Противно на по-разумните си инстинкти протягам ръка да докосна Кал. Той не се отдръпва от мен, а ми позволява да го хвана за ръката. Сега не прилича на принц или на пълководец, нито дори на Сребърен, а на онова момче в бара, онова, което искаше да ме спаси.

Гласът ми е тих, но настойчив:

– Кога?

– Когато заминете за столицата, след бала. Вие ще отидете на юг – промърморва той, – а аз ще отида на север.

Студена шокова вълна на страх се разплисква из тялото ми, както когато Килорн най-напред ми каза, че отива да се бие. Но Килорн е риболовец, крадец, момче, което знае как да оцелява, как да се изплъзва през пролуките; не като Кал. Той е войник. Ще умре, ако се налага. Ще пролее кръвта си за своята война. И нямам понятие защо това ме плаши. Не мога да кажа защо ме е грижа.

– Ако Кал отиде на фронта, тази война най-сетне ще свърши. С Кал можем да победим – казва Оливър, хилейки се като глупак. Отново хващам Кал за рамото, но този път го отвежда обратно към празненството и ме изоставя.

Някой пъха студено питие в ръката ми и аз го пресушавам на една глътка.

– Ей, спокойно – промърморва Мейвън. – Още ли мислиш за тази сутрин? Никой не е видял лицето ти, питах Пазителите.

Но това е последното нещо, за което мисля, докато гледам как Кал се ръкува с баща си. Той залепва на лицето си блестяща усмивка, надявайки маска, през която само аз мога да видя.

Мейвън проследява погледа ми и мислите ми.

– Той искаше да направи това. Такъв беше изборът му.

– Това не означава, че трябва да ни харесва.

– Моят син военачалникът! – прогърмява крал Тиберий, гордият му глас прорязва глъчката на празненството. За секунда, когато притегля Кал до себе си, прегръщайки сина си с една ръка, забравям, че е крал. Почти разбирам нуждата на Кал да му угоди.

Какво бих дала, за да видя майка ми да ме гледа така по времето, когато не бях нищо повече от крадла? Какво бих дала сега?

Този свят е Сребърен, но е също и сив. Няма черно и бяло.

Когато някой почуква на вратата ми тази нощ дълго след вечеря, очаквам Уолш и нова чаша, съдържаща тайно послание, но вместо това там стои Кал. Без униформата или доспехите си, прилича на момчето, каквото е. *Едва на деветнайсет на косъм от*

гибелта или величието, или и двете.

Присвивам се смутено в пижамата си и много ми се иска да имах халат.

– Кал? Какво ти трябва?

Той свива рамене и леко се ухилва.

– Еванджелин едва не те уби на ринга днес.

– Е, и?

– Така че не искам да те убие на дансинга.

– Пропуснала ли съм нещо? Ще се бием ли на бала?

Той се засмива и се обляга на рамката на вратата. Но краката му така и не стъпват в стаята ми, сякаш не може. Или не бива. *Ще бъдеш съпруга на брат му. А той заминава на война.*

– Ако умееш да танцуваш както трябва, няма да ти се наложи.

Спомням си как споменах, че не мога да танцувам дори от това да зависи животът ми, какво остава пък под ужасните напътствия на Блонос, но как може Кал да ми помогне с това? И защо би искал?

– Изненадващо добър учител съм – добавя той и се усмихва криво. Когато ми протяга ръка, тялото ми потръпва.

Знам, че не бива. Знам, че би трябвало да затворя вратата и изобщо да не се поддавам на това.

Но той заминава да се бие, може би да загине.

Трепереща, слагам ръка в неговата и го оставям да ме издърпа от стаята ми.

Осемнадесета глава

По пода пада лунна светлина, достатъчно ярка, за да виждаме на нея. На сребристата светлина червената руменина на кожата ми едва се забелязва – изглеждам по същия начин като някоя Сребърна. По дървения под се разнася стържене на столове, докато Кал преподрежда дневната, разчиствайки място да се упражняваме. Помещението е уединено, но жуженето на камерите никога не е далече. Телохранителите на Елара наблюдават, но никой не идва да ни спре. Или по-скоро да спре Кал.

Той измъква от жакета си странно приспособление, малка кутия, и я поставя в средата на пода. Взира се в нея очаквателно, чакайки нещо.

– Това нещо може ли да ме научи да танцувам?

Той поклаща глава, все още усмихнат:

– Не, но ще помогне.

Внезапно от кутията избухва пулсиращ ритъм и осъзнавам, че това е високоговорител като онези на арената у дома. Само че този служи за музика, а не за битки. Живот, а не смърт.

Мелодията е лека и бърза като туптенето на сърце. Срещу мен Кал се усмихва по-широко, а кракът му потропва в такт. Не мога да устоя, пръстите на собствените ми крака се присвиват в тон с музиката. Толкова е енергична и весела, съвсем не като студената металическа музика от класната стая на Блонос или скръбните песни на родното ми място. Краката ми се плъзгат, докато се опитвам да си спомня стъпките, на които ме научи лейди Блонос.

– Не се тревожи за това, просто не спирай да се движиш. – Кал се засмива. Барабанен ритъм се издига над музиката и той се върти, тананикайки с него. За първи път изглежда така, сякаш на раменете му не лежи тежестта на цял трон.

Аз също го чувствам, когато страховете и тревогите ми изчезват, било то и само за няколко минути. Това е различен вид свобода като това да летим, яхнали мотоциклета на Кал.

Кал е много по-добър в танца от мен, но все пак изглежда като глупак; мога само да си представя колко ли идиотски вид имам аз. И въпреки всичко се натъжавам, когато песента свършва. Докато нотите затихват във въздуха, имам чувството, че падам обратно към реалността. Из тялото ми пропълзява студено разбиране; *не би трябвало да съм тук.*

– Това вероятно не е най-добрата идея, Кал.

Той накланя глава на една страна, приятно смутен:

– Защо не?

Наистина ще ме накара да го кажа.

– Не е редно да оставам насаме дори с Мейвън – изричам със запъване думите, чувствайки как се обливам в руменина. – Не знам дали е съвсем редно да танцувам с теб в тъмна стая.

Вместо да възрази, Кал само се засмива и свива рамене. Нова песен, по-бавна, с натрапчива мелодия изпълва стаята.

– Така, както аз виждам нещата, правя услуга на брат си. – После се ухилва лукаво: – Освен ако не искаш да го настъпваш цяла нощ?

– Умея *отлично* да си местя краката, много благодаря – казвам, скръствайки ръце.

Бавно, нежно той взема ръката ми.

– Може би на ринга – казва. – На дансинга – не чак толкова. – Свеждам поглед, за да гледам краката му, движещи се в такт с музиката. Той ме тегли със себе си, заставя ме да го следвам и въпреки всичките си старания, аз се препъвам и се блъскам в него.

Усмихва се, доволен да ми докаже, че греша. Той е войник по сърце, а войниците обичат да побеждават.

– Това е същият такт като на повечето песни, които ще чуеш на бала. Танцът е прост, лесен за научаване.

– Ще намеря някакъв начин да обуркам нещата – промърморвам, позволявайки му да ме побутва по пода. Краката ни следват груб ритъм и аз се опитвам да не мисля за близостта му или за мазолите по ръцете му. За моя изненада на допир те са като моите, загрубели от дългогодишна работа.

– Може би – промърморва той. Вече изобщо не се смее.

Свикнала съм Кал да е по-висок от мен, но тази вечер изглежда по-дребен. Може би се дължи на тъмнината или може би – на танца. Струва ми се такъв, какъвто беше, когато го срещнах за пръв път: не принц, а обикновен човек.

Очите му се задържат за миг върху лицето ми и проследяват с поглед мястото, където беше раната ми.

– Мейвън хубаво те е „закърпил“. – В гласа му има странна горчивина.

– Беше Джулиан. Джулиан и Сара Сконос. – Макар че Кал не реагира така бурно като Мейвън, все пак челюстта му се стяга. – Вие двамата защо не я харесвате?

– Мейвън си има причини, основателни причини – измънква той. – Но не е моя работа да разказвам историята. И не че не харесвам Сара. Просто не… просто не обичам да мисля за нея.

– Защо? Какво ти е направила?

– Не на мен – въздъхва той. – Израсла е с Джулиан и с майка ми. – Снишава глас при споменаването на майка си. – Беше най-добрата ѝ приятелка. А когато тя почина, Сара не знаеше как да скърби. Джулиан беше съсипан, но Сара… – Той млъква, без да довърши, чуди се как да продължи. Стъпките ни се забавят и накрая спираме застинали, докато музиката отеква около нас.

– Не помня майка си – казва рязко, опитвайки се да обясни чувствата си. – Бил съм на по-малко от година, когато е починала. Знам само това, което ми разказваха баща ми и Джулиан. А никой от тях изобщо не обича да говори за нея.

– Сигурна съм, че Сара би могла да ти разкаже за нея, щом са били най-добри приятелки.

– Сара Сконос не може да говори, Мер.

– Изобщо ли?

Кал продължава бавно с равния спокоен тон, с който си служи баща му:

– Каза неща, които не биваше, ужасни лъжи, и беше наказана за това.

В тялото ми се просмуква ужас. *Не може да говори.*

– Какво каза?

В един миг Кал изстива под върховете на пръстите ми. Дръпва се назад, измъквайки се от обятията ми, докато музиката най-сетне замира. С бързи движения прибира в джоба си високоговорителя и само биенето на сърцата ни запълва тишината.

– Не искам да говоря повече за нея. – Диша тежко. Очите му изглеждат странно блеснали, стрелкащи се между мен и изпълнените с лунна светлина прозорци.

Нещо се присвива в сърцето ми, болката в гласа му ме наранява.

– Добре.

С бързи целеустремени стъпки той се отправя към вратата, сякаш полага големи усилия да не затича. Но когато се обръща отново, заставайки с лице към мен в отсрещния край на стаята, изглежда същият, както обикновено – спокоен, овладян, отчужден.

– Упражнявай стъпките си – казва. Прозвучава до голяма

степен като лейди Блонос. – Утре по същото време. – А после си отива и ме оставя сама в стая, пълна с отгласи.

– Какво правя, по дяволите? – промърморвам само на себе си.

На половината път към леглото съм, когато осъзнавам, че в стаята ми има нещо много нередно: камерите са изключени. Нито една не бръмчи към мен, виждаща с електрически очи, записваща всичко, което правя. Но за разлика от прекъсването на електричеството преди, всичко друго около мен все още жужи. Електричеството още пулсира през стените към всяка стая освен моята.

Фарли.

Но вместо революционерката от тъмнината излиза Мейвън. Отмята завесите, пускайки в стаята достатъчно лунна светлина, за да виждаме.

– Късна нощна разходка? – казва с горчива усмивка.

Устата ми увисва отворена, докато се мъча да намеря думи:

– Знаеш, че не би трябвало да влизаш тук. – Насилвам се да се усмихна с надеждата да се успокоя. – Лейди Блонос ще бъде скандализирана. Ще накаже и двама ни.

– Стражите на майка ми ми дължат една-две услуги – казва той, като посочва към мястото, където са скрити камерите. – Блонос няма да има доказателства за обвинение.

По някакъв начин това не ме успокоява. Чувствам как по кожата ми пробягват тръпки. Не от страх обаче, а от очакване. Тръпките се задълбочават, наелектризирайки нервите ми като мълниите ми, докато Мейвън пристъпва с премерени крачки към мен.

Наблюдава изчервяването ми с чувство, което прилича на задоволство.

– Понякога забравям – промърморва, оставяйки едната си ръка да докосне бузата ми. Тя се задържа там, сякаш той може да почувства руменината, която пулсира във вените ми.

– Иска ми се да не се налагаше да те гримират всеки ден.

Кожата ми потръпва под пръстите му, но се опитвам да не обръщам внимание:

– Значи ставаме двама.

Устните му се извиват в опит да оформят усмивка, но тя просто не идва.

– Какво има?

– Фарли отново се свърза с нас. – Дръпва се назад и пъха ръце в джобовете си, за да скрие треперещите си пръсти. – Теб те нямаше.

Скапаният ми късмет.

– Какво каза тя?

Мейвън свива рамене. Отива до прозореца, взирайки се навън към нощното небе.

– През повечето време задаваше въпроси.

Мишени. Сигурно го е притискала отново, разпитвала го е за информация, която Мейвън не е искал да даде. От унило увисналите му рамене и от треперенето в гласа му се досещам, че е казал повече, отколкото е искал. *Много повече.*

– Кой? – Умът ми литва към многото Сребърни, които съм срещала тук; онези, които се държаха мило с мен по свой собствен начин. Дали някой от тях ще бъде принесен в жертва на нейната революция? Кой ще бъде набелязан?

– Мейвън, кого предаде?

Той се извърта рязко, в очите му проблясва ярост, каквато никога не съм виждала. За секунда се страхувам, че може да избухне в пламъци.

– Не исках да го правя, но тя е права. Не можем да си кротуваме, трябва да действаме. И ако това означава, че ще ѝ дам хора, ще го направя. Няма да ми хареса, но ще го направя. И съм го правил.

Подобно на Кал, той си поема треперлив дъх в опит да се успокои.

– Участвам в заседания на съвета с баща си за данъците, сигурността и отбраната. Знам чия липса ще бъде усетена от моите… от Сребърните. Дадох ѝ четири имена.

– *Кои?*

– Рейналд Айрал. Птолемей Самос. Елин Макантос. Беликос Леролан.

От гърдите ми се изтръгва въздишка, преди да усетя как кимвам. Смъртта на тези хора няма да бъде скрита. Братът на Еванджелин, полковникът – *тяхната липса наистина ще се почувства.*

– Полковник Макантос знаеше, че майка ти лъже. Знае за другите атаки…

– Тя командва половин легион и оглавява военния съвет. Без нея на фронта ще цари пълен безпорядък в продължение на месеци.

– На фронта? – *Кал. Неговият легион.*

Мейвън кимва.

– Баща ми няма да изпрати наследника си на война след това. Атака, толкова близо до дома ни – съмнявам се, че дори ще го пусне да излезе от столицата.

Значи нейната смърт ще спаси Кал. И ще помогне на Гвардията.

Шейд загина заради това. Сега неговата кауза е моя.

– С един куршум два заека – прошепвам и усещам как горещите сълзи започват да се ронят. Независимо колко трудно може да е всичко, готова съм да заменя живота ѝ за този на Кал. Готова съм да го направя хиляда пъти.

– Приятелят ти също е част от това.

Коленете ми треперят, но успявам да се задържа на краката си. Изпитвам ту гняв, ту страх, докато Мейвън обяснява плана с натежало закоравяло сърце.

– А ако се провалим? – питам, когато свършва, най-сетне изричайки на глас думите, които той отбягва.

Едва-едва поклаща глава:

– Това няма да стане.

– Но какво, ако все пак се провалим? – Не съм принц, животът ми не е бил вълшебен. Научила съм се да очаквам най-лошото от всичко и от всеки. – Какво ще стане, ако се провалим, Мейвън?

Дъхът му хрипти в гърдите, докато вдишва и се мъчи да остане спокоен:

– Тогава ще бъдем предатели и двамата. Изправени на съд за държавна измяна, осъдени и убити.

По време на следващия си урок с Джулиан не мога да се концентрирам. Не мога да се съсредоточа върху нищо, освен предстоящото. Толкова много неща могат да се объркат и толкова много е заложено на карта. Животът ми, този на Килорн, животът на Мейвън – всички си слагаме главите на дръвника заради това.

– Наистина не ми влиза в работата, но – започва Джулиан, и гласът му ме сепва – струваш ми се, ами, много привързана към принц Мейвън.

Едва не се засмивам от облекчение, но не мога да не се почувствам жегната в същото време. Мейвън е последният човек, за когото би трябвало да съм нащрек в тази змийска яма. Дори само от намека настръхвам.

– Аз съм сгодена за него – отвръщам, като полагам всички усилия да не се озъбя.

Но вместо да зареже темата, Джулиан се навежда напред. Ведрото му държание обикновено ме успокоява, само че днес е единствено вбесяващо.

– Просто се опитвам да ти помогна. Мейвън е истински син на майка си.

Този път наистина се тросвам:

– Не знаеш нищичко за него. – *Мейвън е мой приятел. Мейвън рискува повече от мен.* – Да съдиш за него по родителите му, е все едно да съдиш мен за кръвта ми. Само защото мразиш краля и кралицата, не означава, че можеш да мразиш и него.

Джулиан се взира в мен, погледът му е решителен и пълен с

огън. Когато проговаря, гласът му прозвучава повече като ръмжене:

– Мразя краля, защото той не можа да спаси сестра ми, защото я замени с онази пепелянка. Мразя кралицата, защото тя съсипа Сара Сконос, защото взе момичето, което обичах, и го пречупи. Защото изтръгна езика на Сара. – А после по-ниско, като вопъл: – Тя имаше такъв прекрасен глас.

Залива ме вълна от гадене. Внезапно проумявам мъчителното мълчание на Сара, хлътналите ѝ бузи. Нищо чудно, че Джулиан накара нея да ме излекува; тя не би могла да каже на никого истината.

– Но – думите ми са немощни и дрезгави, сякаш на мен ми отнемат гласа – тя е лечителка.

– Лечителите на повърхностни рани не могат да се лекуват сами. А никой не би оспорил наложеното от кралицата наказание. Затова Сара трябва да живее така, опозорена, завинаги. – В гласа му отекват спомени, всеки един по-ужасен от предишния. – Сребърните не обръщат внимание на болката, но сме горди. Гордост, достойнство, чест – това са неща, които никоя способност не може да замени.

Колкото и ужасно да се чувствам заради Сара, не мога да не се боя за себе си. *Изтръгнали са ѝ езика заради нещо, което е казала. Какво може да причинят на мен?*

– Забравяш се, малко мълниеносно момиче.

Прозвището е като плесница през лицето ми: стряска ме и ме връща в реалността.

– Този свят не е твой. Това, че си се научила да правиш реверанси, не е променило този факт. Ти не разбираш играта, която играем.

– Защото това не е игра, Джулиан. – Бутам към него книгата със записките му и тикам списъка с имената на мъртвите в скута му. – Това е въпрос на живот и смърт. Не играя за трон или корона, или принц. Изобщо не играя. Аз съм различна.

– Такава си – промърморва той, като прокарва пръст по страниците. – И именно затова си застрашена от всички. Дори от Мейвън. Дори от мен. *Всеки може да предаде всеки.*

Умът му се отнася нанякъде и очите му се замъгляват. На тази светлина изглежда стар и посивял, един озлобен човек, преследван от призрака на мъртвата си сестра, влюбен в една сломена жена, принуден да обучава момиче, което не може да направи нищо, освен да лъже. Над рамото му зървам картата на онова, което е било някога, на предишния свят. *Целият този свят е преследван от призраци.*

А после идва най-ужасната мисъл, която ме е спохождала

някога. *Шейд вече е моят призрак. Кой друг ще се присъедини към него?*

– Не се залъгвай, момичето ми – прошепва най-сетне той. – Играеш играта като нечия пионка.

Сърце не ми дава да споря. *Мисли, каквото искаш, Джулиан. Няма да позволя на никого да ме заблуждава.*

Птолемей Самос. Полковник Макантос. Лицата им танцуват в ума ми, докато двамата с Кал се въртим по пода на всекидневната. Тази вечер луната се смалява, изчезва, но надеждата ми никога не е била по-силна. Балът е утре, а след това, ами не съм сигурна по какъв път може да поемат нещата. Но ще бъде различен път, нов път, който да ни отведе към по-добро бъдеще. Ще има невинни жертви, наранявания и смърт, които не можем да избегнем, както се изрази Мейвън. Но ние знаем рисковете. Ако всичко мине по план, Алената гвардия ще е издигнала знамето си пред очите на всички. След атаката Фарли ще излъчи нов видео материал, излагайки подробно исканията ни. *Равенство, права, свобода.* В сравнение с всеобщ бунт звучи като добра сделка.

Тялото ми се накланя, люшва се към пода в бавна дъга, което ме кара да изпискам. Силните ръце на Кал се сключват около мен, издърпват ме с лекота обратно нагоре само за секунда.

– Съжалявам – казва, наполовина смутен. – Мислех, че си готова.

Не съм готова. Уплашена съм. Насилвам се да се засмея, да скрия онова, което не мога да му покажа.

– Не, аз съм виновна. Умът ми пак се отнесе нанякъде.

Той не се отказва лесно и накланя леко глава, поглеждайки ме в очите:

– Още ли се тревожиш за бала?

– Повече, отколкото можеш да си представиш.

– Стъпка по стъпка, това е най-добрият начин, по който можеш да действаш. – После се засмива тихо и отново се връщаме към упражняването на по-прости стъпки. – Знам, че е трудно за вярване, но и аз невинаги съм бил най-добрият танцьор.

– Колко шокиращо – отговарям и се усмихвам също като него. – Мислех си, че принцовете се раждат с умението да танцуват и да водят безсъдържателни разговори.

Той се подсмихва отново и ускорява темпото ни:

– Не и аз. Ако постигнех своето, бях все в гаража или в казармите, строях и се обучавах. Не като Мейвън. Той е два пъти повече принц, отколкото аз някога ще бъда.

Помислям си за Мейвън, за любезните му думи, съвършени обноски, безупречни познания за двора – всички неща, които се

преструва, че е, криейки истинската си същност. *Два пъти повече принц наистина.*

– Но той винаги ще бъде само принц – промърморвам и почти скърбя при тази мисъл. – А ти ще бъдеш крал.

Гласът му се снишава в тон с моя и нещо тъмно засенчва погледа му. У него има тъга, която се усилва с всеки изминал ден. *Може би не харесва войната толкова много, колкото си мисля.*

– Понякога ми се иска да не се налагаше да бъде така.

Говори меко, но гласът му изпълва главата ми. Макар че балът се задава застрашително на утрешния хоризонт, откривам, че мисля повече за него и ръцете му и слабия мирис на дим от дърва, който сякаш следва Кал където и да отиде. Това ме кара да се сещам за топлина, за есен, за вкъщи.

Приписвам бързото биене на сърцето си на мелодията, музиката, която прелива от толкова много живот. По някакъв начин тази нощ ми напомня за уроците на Джулиан, разказите му за историята на света преди нашия. Това бил свят на империи, на поквара, на война – и повече свобода, отколкото съм познавала някога. Но хората от онова време вече са си отишли с разрушени мечти, съществуващи само в пушек и пепел.

Такава е природата ни, би казал Джулиан. *Ние унищожаваме. Това е постоянна черта на вида ни. Независимо от цвета на кръвта, човек винаги ще загива.*

Не разбрах онзи урок преди няколко дни, но сега, с ръцете на Кал в моите, докато ме насочва със съвсем леко докосване, започвам да виждам какво е имал предвид.

Мога да почувствам как падам.

– Наистина ли ще тръгнеш с легиона? – Дори думите ме карат да се страхувам.

Той едва кимва.

– Мястото на един военачалник е при войниците му.

– Мястото на един принц е при неговата принцеса. При Еванджелин – добавям забързано. *Браво на теб, Мер,* крещи умът ми.

Въздухът около нас се сгъстява от горещина, въпреки че Кал изобщо не помръдва.

– Мисля, че тя ще се справи. Не може да се каже, че е особено привързана към мен. На мен тя също няма да ми липсва.

Неспособна да срещна погледа му, се съсредоточавам върху онова, което е точно пред мен. За нещастие, по случайност това се оказват гърдите му и прекалено тънката риза. Над мен той си поема накъсано дъх.

После пръстите му се озовават под брадичката ми и накланят

главата ми, за да го погледна в очите. Златен пламък потрепва в очите му.

– Ще ми липсваш, Мер.

Колкото и да искам да остана неподвижна, да спра времето и да оставя този миг да продължи завинаги, знам, че не е възможно. Независимо какво чувствам или мисля, Кал не е принцът, на когото съм обещана. Още по-важно: той е на погрешната страна. Той е мой враг. Кал е забранена територия.

Така че с колебливи неохотни стъпки се отдръпвам, измъквам се от хватката му и от кръга топлина, с която съм свикнала.

– Не мога – е всичко, което успявам да изрека, макар да знам, че очите ми ме издават. Дори сега усещам сълзи на гняв и съжаление, сълзи, които се зарекох да не проливам.

Но може би мисълта, че тръгва на война, е направила Кал дързък и безразсъден, какъвто не е бил никога преди. Хваща ме за ръка и ме придърпва към себе си. Предава единствения си брат. Аз предавам каузата си, Мейвън и самата себе си, но не искам да спра.

Всеки може да предаде всеки.

Устните му са върху моите, твърди, топли и настойчиви. Докосването е наелектризиращо, но не както съм свикнала. Тази искра не е разрушителна, а живителна.

Колкото и да искам да се отдръпна, просто не мога да го направя. Кал е като скален зъбер и аз се хвърлям от ръба, без да си правя труда да помисля какво би могло да причини това и на двама ни. Един ден той ще осъзнае, че съм негов враг, и всичко това ще бъде далечен спомен. Но все още не.

Деветнадесета глава

Отнема часове да ме гримират и излъскат, за да ме превърнат в момичето, което се предполага да бъда, но ми се струва, че са само няколко минути. Когато камериерките ме изправят пред огледалото, безмълвно искайки одобрението ми, мога само да кимна на момичето, което се взира обратно към мен от стъклото. Тя изглежда прекрасна и ужасена от онова, което предстои, окована в блещукащи копринени вериги. Трябва да я скрия – нея, изплашеното момиче; трябва да се усмихвам и да танцувам и да изглеждам като една от тях. С огромно усилие отблъсквам страха си. *Страхът ще ме убие.*

Мейвън ме чака в края на коридора: сянка в парадна униформа. Черният като въглен цвят кара очите му да се открояват, трептящо сини на фона на бледо бялата кожа. Изобщо не изглежда изплашен, но пък той е принц. Той е Сребърен. Няма да трепне.

Протяга ръка към мен и аз с радост я поемам. Очаквам да ме накара да се почувствам защитена или силна, или и двете, но докосването му ми напомня за Кал и нашето предателство. Споменът за снощи се фокусира по-остро, докато всеки дъх изпъква в ума ми. Поне веднъж Мейвън не забелязва смущението ми. Мисли за по-важни неща.

– Изглеждаш прекрасна – казва тихо, кимвайки надолу към роклята ми.

Не съм съгласна с него. Това е глупава натруфена дреха, сложно произведение от пурпурни скъпоценни камъни, които искрят всеки път, щом се обърна, правят ме да приличам на блещукащо насекомо. И въпреки това от мен тази вечер се очаква да бъда дама, бъдеща принцеса, така че кимам и се усмихвам мило. Не мога да не си спомня, че устните ми, които сега се усмихват за Мейвън, целуваха брат му снощи.

– Просто искам това да свърши.

– Няма да свърши тази вечер, Мер. Това няма да свърши дълго време. Знаеш го, нали? – Говори като много по-възрастен човек, много по-мъдър, не като седемнайсетгодишно момче. Когато се поколебавам, наистина несигурна как да се чувствам, челюстта му се стяга: – Мер? – изрича настойчиво и долавям потрепващите нотки в гласа му.

– Страхуваш ли се, Мейвън? – Думите ми са едва доловими, шепот. – Аз да.

Очите му стават твърди, превръщат се в синя стомана:

– Страхувам се да не се проваля. Страхувам се да не допусна този шанс да ни подмине. И се страхувам какво ще стане, ако нищо в този свят никога не се промени. – Той се сгорещява под докосването ми, тласкан от вътрешна решимост. – Това ме плаши повече от умирането.

Трудно е да не бъда увлечена от думите му и кимвам заедно с него. Как мога да се откажа? *Няма да трепна.*

– Надигни се – промърморва той с толкова нисък глас, че едва го чувам. *Червена като зората.*

Хватката му върху ръката ми се затяга, когато стигаме до коридора пред асансьорите. Отряд Пазители охранява краля и кралицата: и двамата ни чакат. Кал и Еванджелин не се виждат никъде и се надявам да стоят надалече. Колкото по-дълго не ми се налага да ги гледам заедно, толкова по-щастлива ще бъда.

Кралица Елара носи искряща чудовищна дреха в червено, черно, бяло и синьо, демонстрира цветовете на своята династия и тази на съпруга си. Насилва се да се усмихне, гледайки право през мен към сина си.

– Ето ни – казва Мейвън и пуска ръката ми, за да застане редом с майка си. Усещам кожата си странно студена без него.

– Е, колко време трябва да бъда тук? – Той насила придава хленчеща нотка на гласа си, играе добре ролята си. Колкото повече успее да я разсейва, толкова по-добри са шансовете ни. Едно погрешно движение и всичко ще отиде на вятъра. *И сякаш това не е достатъчно, ще стане причина и ние да загинем.*

– Мейвън, не можеш просто да идваш и да си тръгваш, когато ти харесва. Имаш задължения и ще останеш, колкото си необходим. – Тя се суети около него, оправя яката му, медалите му, ръкавите и за момент това ме заварва неподготвена. Тази жена, която нахлу в мислите ми, която ме откъсна от живота ми, която мразя, все пак има нещо хубаво в себе си. Тя обича сина си. И въпреки всичките ѝ недостатъци, Мейвън я обича.

Крал Тиберий, от друга страна, изобщо няма вид да се интересува от Мейвън. Едва хвърля поглед в неговата посока:

– Момчето просто е отегчено. В деня му няма достатъчно

вълнение, не като на фронта – казва той, прокарвайки ръка по подрязаната си брада. – Трябва ти кауза, Мейви.

За един кратък миг маската на раздразнение на Мейвън пада. *Имам кауза,* крещят очите му, но той си замълчава.

– Кал има своя легион, знае какво прави, какво иска. Трябва да решиш какво ще правиш с живота си, нали?

– Да, татко – казва Мейвън. Макар да се опитва да го скрие, по лицето му преминава сянка.

Познавам това изражение много добре. Самата аз го „надявах“ на лицето си, когато родителите ми намекваха да бъда повече като Гиза, макар че това бе невъзможно. Лягах си с омраза към себе си, изпълнена с желание да можех да се променя, копнееща да можех да бъда кротка и талантлива и хубава като нея. Нищо не боли повече от това чувство. Но кралят не забелязва болката на Мейвън точно както родителите ми никога не забелязваха моята.

– Мисля, че да ми помага да се впиша тук, е достатъчна кауза за Мейвън – казвам с надеждата да отклоня неодобрителния поглед на краля. Когато Тиберий се обръща към мен, Мейвън въздъхва и ме стрелва с благодарна усмивка.

– И как само се справи – отвръща кралят, оглеждайки ме от глава до пети. Знам, че си спомня бедното Червено момиче, което отказваше да му се поклони. – Доколкото чувам, вече си почти истинска дама.

Но принудената му усмивка не достига до очите му и няма как да сбъркам подозрението в тях. Той искаше да ме убие в тронната зала, да предпази короната си и равновесието на страната си, и не мисля, че този порив някога ще отслабне. Аз съм заплаха, но съм също и вложение. Ще ме използва, когато поиска, и ще ме убие, когато трябва.

– Получих добра помощ, кралю мой. – Покланям се, преструвайки се, че съм поласкана, макар да не ме е грижа какво мисли. Мнението му не струва дори колкото ръждата по инвалидната количка на баща ми.

– Скоро ли ще сме готови? – изрича гласът на Кал и смущава мислите ми.

Тялото ми реагира, като се завъртам кръгом, за да го видя как влиза в залата. Стомахът ми се бунтува, но не от вълнение или нерви, или поради което и да е от нещата, за които говорят глупавите момичета. Гади ми се от самата мен, от онова, което допуснах да се случи – от онова, което исках да се случи. Макар че той се опитва да задържи погледа ми, аз извръщам очи към Еванджелин, увиснала на ръката му. Тя отново носи метал и успява да се усмихне самодоволно, без да помръдва устни.

– Ваши Величества – промърморва, снишавайки се във влудяващо съвършен реверанс.

Тиберий ѝ се усмихва – на нея, годеницата на сина му, после с плясък стоварва длан върху рамото на Кал.

– Само теб чакаме, синко – изкикотва се той.

Когато стоят един до друг, семейната прилика е неоспорима – същата коса, същите златисточервени очи, дори същата стойка. Мейвън наблюдава с меки и замислени сини очи, докато майка му продължава да го държи за ръката. С Еванджелин от едната страна и баща си от другата Кал не може да направи много повече, освен да срещне погледа ми. Кимва леко с глава и знам, че това е единственият поздрав, който заслужавам.

Въпреки украсите балната зала изглежда същата, както преди повече от месец, когато кралицата най-напред ме въвлече в този странен свят и името и самоличността ми бяха официално отнети. Тук ми нанесоха удар и сега е мой ред да отвърна на удара.

Тази вечер ще се лее кръв.

Но не мога да мисля за това сега. Трябва да стоя с другите, да говоря със стоте членове на двора, които чакат на опашка да си разменят няколко думи с кралските особи и една натрапена Червена лъжкиня. Очите ми пробягват надолу по редицата, търсейки набелязаните – мишените, предадени от Мейвън на Гвардията, искрите, които ще разпалят огън. *Рейналд, полковника, Беликос и Птолемей.* Среброкосия тъмноок брат на Еванджелин.

Той е един от първите, които ни поздравяват, застанал точно зад свирепия си баща, забързан към дъщеря си. Когато Птолемей се приближава към мен, се преборвам с порива да повърна. Никога не съм правила нещо толкова трудно, колкото това – да погледна в очите един ходещ мъртвец.

– Моите поздравления – казва той, с глас, твърд като скала. Ръката, която протяга, е също толкова твърда. Не носи военна униформа, а костюм от черен метал, който се съединява в гладки блестящи плочки. Той е воин, но не и войник. Като баща си преди него, Птолемей предвожда градската стража на Арчън, защитавайки столицата със своя собствена армия от офицери. *Глава на змия,* така го нарече Мейвън по-рано. *Посечеш ли го, останалите ще умрат.* Зорките му като на ястреб очи са приковани върху сестра му дори докато държи ръката ми. Пуска ме припряно, подминавайки бързо Мейвън и Кал, преди да прегърне Еванджелин в рядка демонстрация на привързаност. Изненадана съм, че глупавите им брони не се заклещват една за друга.

Ако всичко мине по план, той няма да прегърне сестра си никога повече. Еванджелин ще е изгубила брат точно като мен. Макар да познавам тази болка от личен опит, не мога да се заставя да изпитвам жал към нея. Особено не и както се е вкопчила в Кал. Изглеждат като пълни противоположности – той в простата си униформа, докато тя блести като звезда в рокля от остри шипове. Искам да я убия, искам да бъда нея. Но не мога да направя нищо по въпроса. Еванджелин и Кал не са проблемът ми тази вечер.

Когато Птолемей изчезва и преминават още хора със студени усмивки и студени думи, става по-лесно да забравя себе си. Следващите, които ни поздравяват, са Династията Айрал, водени от гъвкавите лениви движения на Ара, Пантерата. За моя изненада тя ми се покланя ниско с усмивка. Но в това има нещо странно, нещо, което ми подсказва, че знае повече, отколкото дава да се разбере. Отминава без нито дума, спестявайки ми нов разпит.

Соня е след баба си, върви подръка с друга мишена: Рейналд Айрал, нейния братовчед. Мейвън ми каза, че той е финансов съветник, гений, който осигурява средства за поддържането на армията чрез данъчни и търговски схеми. Ако той умре, умират и парите и следователно ще замре и войната. С радост ще заменя един събирач на данъци за това. Когато взема ръката ми, не мога да не забележа, че очите му са застинали, а ръцете му са меки. Тези ръце няма да докоснат моите никога повече.

Не е толкова лесно да пренебрегна полковник Макантос, когато се приближава. Белегът на лицето ѝ се откроява рязко, особено тази вечер, когато всички изглеждат толкова излъскани. Може и да не се интересува от Гвардията, но не вярва и на кралицата. Не беше готова да преглътне лъжите, с които захранваха нас, останалите.

Хватката ѝ е силна, когато се ръкува с мен; поне веднъж някой не се страхува, че ще се счупя като стъкло.

– Желая ви голямо щастие, лейди Марийна. Виждам, че той ви подхожда. – Посочва рязко с глава към Мейвън. – Не като натруфената Самос – добавя със закачлив шепот. – От нея ще излезе тъжна кралица, а от вас – щастлива принцеса, помнете ми думите.

– Запомнено – прошепвам. Успявам да се усмихна, макар че животът на полковника скоро ще приключи. Независимо колко любезности изрича, минутите ѝ са преброени.

Когато продължава към Мейвън, ръкува се с него и го кани да направи преглед на войските заедно с нея след около седмица, разбирам, че той е също толкова разстроен. След като тя си

отива, ръката му се спуска към моята и я стиска окуражително. Знам, че съжалява, задето е посочил името ѝ, но подобно на Рейналд, подобно на Птолемей смъртта ѝ ще послужи за определена цел. В крайна сметка животът ѝ ще си струва всичко.

Следващата набелязана жертва идва отнякъде много по-надолу в редицата, от по-низша династия. Беликос Леролан има весела усмивка, кестенява коса и дрехи в багрите на залеза в тон с цветовете на неговата династия. За разлика от другите, които поздравих тази вечер, той ми се струва топъл и дружелюбен. Усмивката зад очите му е толкова истинска, колкото и ръкостискането му.

– За мен е удоволствие, лейди Марийна. – Той накланя глава, безупречно любезен. – С нетърпение очаквам да ви служа в продължение на много години.

Усмихвам се заради него, преструвайки се, че ще има много бъдещи години, но докато секундите се влачат, преструвката става все по-трудна за поддържане. Когато се появява съпругата му, повела две момчета близнаци, ми идва да изпищя. Едва четиригодишни и скимтящи като кученца, те се катерят по краката на баща си. Той се усмихва меко – тайна усмивка, запазена само за тях.

Дипломат, така го нарече Мейвън, посланик при нашите съюзници в Пиемонт, далече на юг. Без него връзките ни с онази страна и тяхната армия ще бъдат прерязани, принуждавайки Норта да се изправи сама срещу нашата червена зора. Той е още една жертва, която трябва да направим, още едно име, което да погубим. И е баща. *Той е баща, а ние ще го убием.*

– Благодаря, Беликос – казва Мейвън, като протяга ръка да се ръкува с него, стараейки се да отпрати семейство Леролан, преди да се намеся.

Опитвам се да кажа нещо, но мога да мисля единствено за бащата, когото се готвя да откраднa от толкова малки деца. В дъното на ума си си спомням как Килорн плачеше, след като баща му умря. *Той също беше малък.*

– Бихте ли ни извинили за минута? – Гласът на Мейвън звучи далечен, когато проговаря. – Марийна все още привиква към дворцовите вълнения.

Преди да успея да хвърля поглед назад към обречения баща, Мейвън припряно ме отвежда. Няколко души ни зяпат и мога да почувствам как очите на Кал ни проследяват навън. Едва не се препъвам, но Мейвън ме крепи изправена, докато ме избутва на един балкон. Обикновено свежият въздух би ме разведрил, но се съмнявам, че нещо може да помогне сега.

– Деца. – Думите се изтръгват от мен. – Той е *баща.*

Мейвън ме пуска и аз се облягам тежко на парапета на балкона, но той не се отдръпва. На лунната светлина очите му приличат на лед, блестящи и гневно взрени в мен. Слага ръце от двете страни на раменете ми, хваща ме в капан и ме принуждава да слушам.

– Рейналд също е баща. Полковникът има собствени деца. Сега Птолемей е сгоден за момичето Хейвън. Всички те имат близки, всички имат някого, който ще скърби за тях. – Изрича с мъка думите: и той е също толкова раздвоен, колкото и аз. – Не можем да подбираме как да подпомогнем каузата, Мер. Длъжни сме да направим каквото можем, независимо от цената.

– Не мога да им причиня това.

– Мислиш, че аз искам да го направя? – прошепва той, лицето му е на сантиметри от моето. – Познавам всички тях и ме боли да ги предам, но трябва да се направи. Помисли си какво ще откупи техният живот, какво ще се постигне със смъртта им. Колко от твоите хора биха могли да бъдат спасени? Мислех, че разбираш!

Той се спира и стиска очи за момент. Когато се съвзема, вдига ръка към лицето ми, проследявайки очертанията на бузата ми с трепереща пръсти.

– Съжалявам, аз просто... – Гласът му пресеква. – Ти може и да не виждаш докъде ще доведе ставащото тази вечер, но аз мога. И знам, че то ще промени нещата.

– Вярвам ти – прошепвам и посягам да хвана ръката му в моята. – Просто ми се иска да не се налагаше да бъде така.

В балната зала опашката от хора намалява. Ръкостисканията и любезностите са приключили. Нощта е започнала истински.

– Но се налага, Мер. Кълна ти се, че именно това трябва да направим.

Колкото и да ме боли, колкото и силно да се присвива и да кърви сърцето ми, кимвам:

– Добре.

– Всичко наред?

За секунда гласът на Кал прозвучава странно и високо, но той прочиства гърло, докато се подава на балкона. Очите му се задържат за миг върху лицето ми:

– Готова ли си за това, Мер?

Мейвън отговаря вместо мен:

– Готова е.

Заедно се отдалечаваме от парапета, от нощта и от последната частица спокойствие, която може да имаме някога. Докато минаваме през сводестия вход, усещам съвсем леко докосване по ръката: *Кал.* Когато поглеждам назад, виждам, че още се взира с протегнати пръсти. Очите му са по-тъмни от

всякога, кипящи от емоция, която не мога да определя. Но преди той да успее да проговори, Еванджелин се появява до него. Когато я хващам за ръката, съм принудена да откъсна очи.

Мейвън ни повежда към разчистеното място в центъра на балната зала.

– Това е трудната част – казва, опитвайки се да ме успокои.

Думите му ми действат донякъде и тръпките, които пробягват из тялото ми, намаляват.

Ние танцуваме първи – двамата принцове и техните годеници, пред всички. Поредната демонстрация на сила и мощ, излагане на показ на двете победили момичета пред всички семейства, които изгубиха. Точно сега това е последното нещо, което искам да правя, но е за каузата. Когато електронната музика, която мразя, засвирва с дрънчащ звук, осъзнавам, че поне разпознавам танца.

Мейвън изглежда шокиран, когато раздвижвам крака:

– Упражнявала си се?

С брат ти.

– Малко.

– Просто си пълна с изненади. – Той се засмива.

До нас Кал върти Еванджелин намясто. Изглеждат, както подобава на крал и кралица: царствени, студени и прекрасни. Щом очите на Кал срещат моите точно в момента, когато ръцете му се сключват около пръстите ѝ, изпитвам хиляда неща едновременно, нито едно от тях приятно. Но вместо да потъна в самосъжаление, се премествам по-близо до Мейвън. Той хвърля поглед надолу към мен с широко разтворени сини очи, докато музиката зазвучава по-силно. На няколко метра от нас Кал прави стъпките, водейки Еванджелин в същия танц, на който ме научи. Тя е много по-добра в него, изпълнена с грация и жестока красота. Отново имам чувството, че ще падна.

Въртим се по дансинга в такт с музиката, обкръжени от студени странични наблюдатели. Сега вече разпознавам лицата. Познавам династиите, цветовете, уменията, историите. От кого да се боя, кого да съжалявам. Те ни гледат с гладни очи и зная защо. Те мислят, че ние сме бъдещето – Кал и Мейвън, и Еванджелин, и дори аз. Мислят, че гледат крал и кралица, принц и принцеса. Но това е бъдеще, което не възнамерявам да позволя да се случи.

В моя съвършен свят Мейвън няма да е принуден да крие чувствата си, а аз няма да съм принудена да крия истинската си самоличност. Кал няма да има корона за носене, трон за опазване. Тези хора няма да имат повече стени, зад които да се крият.

Зората идва за всички вас.

Танцуваме на още две песни и други двойки се присъединяват към нас на дансинга. Вихърът от цветове ми пречи изобщо да зърна Кал и Еванджелин, докато ме обзема чувството, че двамата с Мейвън се въртим сами. За момент лицето на Кал се появява плавно пред мен, заместваики това на брат му, и си помислям, че съм в стаята, пълна с лунна светлина.

Но Мейвън не е Кал независимо колко много баща му би искал да бъде. Той не е войник, няма да бъде крал, но е по-храбър. И е готов да направи онова, което е правилно.

– Благодаря ти, Мейвън – прошепвам, гласът ми едва се чува над ужасната музика.

Не му се налага да пита за какво говоря.

– Никога не трябва да ми благодариш. – Гласът му е странно дълбок, почти пресекващ, докато очите му потъмняват. – За нищо.

По-близо съм до него от всякога, носът ми е на сантиметри от врата му. Чувствам как сърцето му бие под ръцете ми, удряйки като чук в такт с моето. *Мейвън е истински син на майка си,* каза веднъж Джулиан. Не би могъл да греши повече.

Мейвън успява да ни изведе до ръба на дансинга, сега претъпкан с въртящи се във вихъра на танца лордове и дами. Никой няма да забележи, че сме се отдръпнали.

– Нещо освежително? – промърморва един слуга, като протяга поднос с газираната златиста напитка. Точно се каня да го отпратя с махване на ръка, когато разпознавам тъмнозелените му очи.

Налага се да прехапя език, за да се въздържа да не изкрещя името му на глас. *Килорн.*

Странно, червената униформа му отива и поне веднъж е успял да почисти мръсотията от лицето си. Изглежда, че рибарят, когото познавах, е напълно изчезнал.

– Това нещо ми докарва сърбеж – промърморва под нос. *Може би не напълно.*

– Е, няма да си облечен в него още много дълго – казва Мейвън. – Всичко намясто ли е?

Килорн кимва, очите му се стрелкат из тълпата.

– Горе са готови.

Над нас Пазителите се струпват на една площадка, която обикаля цялата сграда, и се подреждат покрай стените. Но над тях в изваяните прозоречни ниши и балкончета близо до тавана сенките изобщо не са Пазители.

– Само трябва да дадеш сигнала. – Подава подноса и невинната чаша със златиста течност.

Мейвън се изпъва до мен и опира рамо в моето, за да ме подкрепи.

– Мер?

Сега е мой ред.

– Готова съм – промърморвам и си спомням плана, който Мевън ми прошепна преди няколко нощи. Треперейки, оставям познатото жужене на електричеството да потече през тялото ми, докато вече мога да почувствам как през главата ми преминава светлината на всяка лампа и камера. Вдигам чашата и отпивам голяма глътка.

Килорн побързва да вземе чашата обратно.

– Една минута. – Гласът му звучи толкова неумолим.

Изчезва с бързо дръпване на подноса, провирайки се през тълпата, докато вече не мога да го видя. *Бягай,* моля се и се надявам, че е достатъчно бърз. Мейвън също си отива, оставя ме да изпълнявам собствената му задача до майка му.

Отправям се към центъра на тълпата, макар че усещането за електричество заплашва да ме залее. Но още не мога да се освободя от него. Не и докато не започнат. *Трийсет секунди.*

Крал Тиберий се извисява застрашително пред мен и се залива от смях заедно с любимия си син. Изглежда, сякаш е на третата си чаша вино, и бузите му са се облели в сребриста руменина, докато Кал любезно отпива вода. Някъде от лявата ми страна чувам режещия смях на Еванджелин, вероятно тя е заедно с брат си. Из цялата стая четирима души поемат последния си дъх.

Оставям сърцето си да отброи онези последни секунди, отмервайки миговете с всеки удар. Кал ме забелязва през тълпата, отправя ми онази широка усмивка, която обичам, и понечва да тръгне към мен. Но той никога няма да стигне до мен, не и преди делото да бъде извършено. Светът забавя ход, докато вече усещам единствено стряскащата сила зад стените. Като на тренировките, като с Джулиан уча се да я контролирам.

Отекват четири изстрела заедно с четири ярки проблясъка от оръжията високо отгоре.

После се разнасят писъците.

Двадесета глава

Изпищявам заедно с тях, а светлините блясват, после потрепват, после угасват.

Една минута тъмнина. Това трябва да им дам. Писъците, крясъците, паническото тичане на крака почти нарушават концентрацията ми, но се заставям да се съсредоточа. Светлините блясват ужасно, после угасват, правейки придвижването почти непосилно.

Дават възможност на приятелите ми да се измъкнат.

– В нишите! – изревава един глас и надвиква хаоса. – Бягат! – Още гласове се присъединяват към призива, макар че никои от тях не са ми познати. Но в тази лудост всички звучат различно. – Намерете ги! Спрете ги! Убийте ги!

Пазителите на площадката са насочили пушките си, докато още се появяват като неясно петно – просто сенки, които се впускат в преследване. *Уолш е с тях,* напомням си. Ако Уолш и други слуги са успели да вмъкнат тайно Фарли и Килорн преди, могат да ги измъкнат отново. Могат да се скрият. Могат да избягат. С тях всичко ще бъде наред.

Моята тъмнина ще ги спаси.

От тълпата изригва ярък огън, кълбейки се из въздуха като пламтяща змия. Реве над главите ни и осветява сумрачната бална зала. Потрепващи сенки багрят стените и извърнатите нагоре лица, преобразуват балната зала в кошмар от червена светлина и барут. Соня пищи наблизо, наведена над тялото на Рейналд. Пъргавата старица Ара я отскубва със сила от трупа, издърпва я далече от хаоса. Очите на Рейналд се взират изцъклено нагоре към тавана, отразявайки червената светлина.

Продължавам да удържам фронта, всеки мускул в мен е твърд и напрегнат.

Някъде близо до огъня разпознавам стражите на краля, които го извеждат припряно от стаята. Той се опитва да се бори с тях,

вика и крещи, че иска да остане, но като никога те не се подчиняват на заповедите му. Елара е плътно отзад, пришпорвана от Мейвън, докато бягат от опасността. Следват ги още мнозина, нетърпеливи да се освободят от това място.

Офицери от Сигурността бягат срещу прилива, заливат стаята с викове и тропащи ботуши. Лордове и дами напират покрай мен в опит да се измъкнат, но аз мога само да стоя намясто, устоявайки възможно най-добре. Никой не се опитва да ме издърпа; никой изобщо не ме забелязва. *Те се страхуват.* Въпреки цялата си сила, цялата си мощ те все пак познават значението на страха. И са нужни само няколко куршума, за да предизвикат ужас в тях.

Плачеща жена се блъсва в мен и ме събаря. Приземявам се лице в лице с нечий труп и виждам белега на полковник Макантос. Струйка сребриста кръв се стича по лицето ѝ от челото към пода. Дупката от куршума е странна, заобиколена от сива, твърда като камък плът. *Била е каменокожа.* Била е жива достатъчно дълго, за да се опита да го спре, да се защити. Но куршумът не е можел да бъде спрян. Въпреки това тя загина.

Оттласвам се от убитата жена, но ръцете ми се плъзват през смесица от сребърна кръв и вино. От устните ми се откъсва писък в ужасяващо съчетание от безсилен гняв и скръб. Кръвта полепва по ръцете ми, сякаш знае какво съм направила. Тя е лепкава и студена и е навсякъде, опитва се да ме удави.

– Мер!

Силни ръце ме дърпат по пода, изтръгвайки ме от жената, която оставих да умре.

– Мер, моля те… – изрича умолително гласът, но не знам за какво ме моли.

С рев на безсилен гняв изгубвам битката. Лампите светват отново и разкриват военна зона от коприна и смърт. Когато се опитвам да се изправя тромаво на крака, да се уверя, че работата наистина е свършена, една ръка ме бута обратно надолу.

Изричам думите, които трябва да кажа, продължавам да играя собствената си роля във всичко това:

– Съжалявам… светлините… не мога… – Над главите ни светлините потрепват отново.

Кал едва ме чува и се свлича на колене до мен.

– Къде си улучена? – изревава, преглеждайки ме така, както знам, че е обучен. Пръстите му опипват ръцете и краката ми, търсят рана, източника на толкова много кръв.

Гласът ми звучи странно. Тих. Сломен.

– Добре съм. – Той отново не ме чува. – Кал, добре съм.

Облекчение залива лицето му и за секунда си помислям, че

може би ще ме целуне отново. Но той се опомня по-бързо от мен:

– Сигурна ли си?

Предпазливо повдигам покрит със сребристи петна ръкав:

– Как може това да е мое?

Кръвта ми не е такава на цвят. Знаеш това.

Той кимва:

– Разбира се – прошепва. – Аз просто… видях те на земята и си помислих… – Думите му заглъхват, заместени от ужасна тъга в очите му. Но тя избледнява бързо, преобразява се в решителност. – Лукас! Измъкни я оттук!

Личният ми телохранител се втурва през суматохата, пистолетът му е в готовност. Макар да изглежда същият с ботушите и униформата си, това не е онзи Лукас, когото познавам. Черните му очи, *очите на Самос,* са тъмни като нощта.

– Ще я заведа при другите – изръмжава той и ме вдига.

Макар да знам по-добре от всеки, че опасността е отминала, не успявам да се сдържа и протягам ръка към Кал:

– Ами ти?

Той свива рамене, за да се измъкне от хватката ми със стряскаща лекота:

– Няма да бягам.

А после се обръща, изправяйки рамене, към група Пазители. Прекрачва труповете, наклонил глава към тавана. Един Пазител му подхвърля пистолет и той го улавя сръчно, слага пръст на спусъка. Другата му ръка пламва и оживява, пращи от тъмен и смъртоносен пламък. Със силует, очертан срещу Пазителите и телата на пода, изглежда като съвсем друг човек.

– Да вървим на лов – изръмжава той и се втурва нагоре по стълбите. Пазителите и офицерите от Сигурността го следват като облак от червено-черен дим, оставящ диря зад неговия пламък. Напускат една опръскана с кръв бална зала, изпълнена с мъгла от прах и писъци.

В центъра на всичко това лежи Беликос Леролан, пронизан не от куршум, а от сребърно копие. *Прострелян от харпун като онези, използвани за риболов.* От дръжката се спуска опърпан ален шарф, развяващ се едва-едва във вихъра. Върху него има щампован символ – разкъсаното слънце.

После балната зала изчезва, погълната от тъмните стени на сервизен коридор. Земята започва да тътне под краката ни и Лукас ме отхвърля към стената, за да ме защити. Отеква звук, подобен на гръм, и таванът се разтриса, а от него по нас се посипват парчета камък. Вратата зад гърбовете ни експлодира навътре, унищожена от пламък. Отвъд нея балната зала е почерняла от дим. *Експлозия.*

– Кал… – Опитвам се да се извия и да се отскубна от Лукас, да изтичам обратно в посоката, от която дойдохме, но той ме отхвърля назад. – Лукас, трябва да му помогнем!

– Довери ми се, една бомба няма да смути принца – изръмжава той и ме бута напред.

– Бомба ли? – *Това не беше част от плана.* – Това бомба ли беше?

Лукас се отдръпва от мен, почти тресящ се от гняв:

– Видя кървавочервения шал. Това е Алената гвардия, а *това* – посочва назад към балната зала, все още тъмна и горяща – е същността им.

– Няма логика – промърморвам полугласно, опитвайки се да си спомня всяка частичка от плана. Мейвън никога не ми е казвал за бомба. *Никога.* А Килорн не би ми позволил да направя това, не и ако знаеше, че ще бъда в опасност. *Те не биха ми причинили това.*

Лукас прибира пистолета си в кобура, гласът му е груб и ръмжащ:

– На убийците не им трябва логика.

Дъхът ми засяда в гърлото. Колко души останаха там? Колко деца, колко ненужна смърт?

Лукас приема, че мълчанието ми се дължи на шок, но греши. Чувството, което изпитвам сега, е гняв.

Всеки може да предаде всеки.

Лукас ме повежда под земята през поне три врати, всяка дебела по трийсет сантиметра и направена от стомана. Нямат ключалки, но той ги отваря с леко движение на ръката. Ситуацията ми напомня за първия път, когато го срещнах – тогава отмести решетките на килията ми с едно махване на ръка.

Чувам другите, преди да ги видя: гласовете им отекват от металните стени, докато разговарят помежду си. Кралят ругае, през тялото ми пробягват тръпки. Присъствието му сякаш изпълва бункера, докато той крачи нагоре-надолу с наметалото си, развяващо се зад него.

– Искам да бъдат намерени. Искам ги пред мен с опрени в гърбовете им мечове и искам да пропеят като малодушните птички, каквито са! – Говори на една от Пазителите, но маскираната жена дори не трепва. – Искам да разбера какво става!

Елара седи в един стол, едната ѝ ръка е върху сърцето, другата се е вкопчила здраво в Мейвън.

Той се сепва, когато ме вижда:

– Добре ли си? – прошепва и ме притегля в бърза прегръдка.

– Само разтърсена – успявам да кажа, опитвайки се да предам

колкото мога по-ясно послание. Но с Елара толкова наблизо едва ли мога да си позволя да мисля, а какво остава пък да говоря. – След изстрелите имаше експлозия. Бомба.

Мейвън сбърчва чело, объркан, но бързо маскира объркването с гняв:

– Кучи синове.

– Диваци – изсъсква крал Тиберий през стиснати зъби. – А синът ми?

Погледът ми бавно се насочва към Мейвън, преди да осъзная, че кралят изобщо няма предвид него. Мейвън приема това спокойно. Свикнал е да се правят, че не го забелязват.

– Кал тръгна след стрелците. Взе със себе си отряд Пазители. – Споменът за него, мрачен и гневен като пламък, ме плаши. – А после балната зала експлодира. Не знам колко души бяха още… още там.

– Имаше ли нещо друго, скъпи? – Изречено от Елара, нежното обръщение е като електрошок. Тя изглежда по-бледа от всякога, дъхът ѝ излиза на плитки задъхани изблици. *Страхува се.* – Нещо, което да си спомняш?

– Имаше знаме, прикрепено към копие. Това беше дело на Аленатa гвардия.

– Така ли? – казва тя, повдигайки вежда. Устоявам на порива да се отдръпна, да побягна от нея и нейните шепоти. Всеки миг очаквам да почувствам как се плъзва в ума ми, за да измъкне истината.

Вместо това обаче Елара откъсва очи и се нахвърля на краля:

– Виждаш ли какво направи? – Устната ѝ се присвива над зъбите. На светлината те приличат на проблясващи змийски зъби.

– Аз ли? *Ти* нарече членовете на Гвардията нищожни и слаби, ти излъга народа ни – озъбва ѝ се в отговор Тиберий. – Твоите действия ни отслабиха срещу опасността, не моите.

– А ако се беше погрижил за всичко, когато имаше шанс, когато те наистина бяха нищожни и слаби, това никога нямаше да се случи!

Те се дърлят като прегладнели кучета, всяко от които се опитва да отхапе по-голяма хапка.

– Елара, тогава те не бяха терористи. Не можех да изпращам на вятъра войниците и офицерите си да преследват шепа Червени, които пишат памфлети. Те не причиняваха вреда.

Елара бавно посочва към тавана:

– Това на никаква вреда ли не ти прилича? – Той няма какво да ѝ отговори и тя се усмихва самодоволно, наслаждавайки се, че е спечелила спора. – Един ден вие, мъжете, ще се научите да внимавате, и целият свят ще затрепери. Те са истинска болест, на

която ти позволи да властва над нас. И е време да унищожим тази зараза в зародиш.

Тя става от стола си и се овладява:

– Те са Червени дяволи и сигурно имат съюзници зад стените на собствения ни дворец. – Полагам всички усилия да не помръдвам, забила очи в пода. – Мисля, че ще си разменя някоя и друга дума с прислугата. Офицер Самос, ако обичате?

Той скача и застава мирно, отваряйки ѝ сводестата врата. Тя изфучава навън, следвана от двама Пазители, като ураган от ярост. Лукас я придружава, отваря тежките врати една след друга, всяка се затръшва с трясък все по-далече и по-далече. Не искам да знам какво ще причини кралицата на слугите, но знам, че ще боли, и знам какво ще открие тя – нищо. Уолш и Холанд избягаха с Фарли според плана ни. Знаеха, че след бала ще бъде твърде опасно за тях – и бяха прави.

Плътният метал се затваря за няколко мига само за да се разтвори широко отново. Направлява го друг магнитрон: *Еванджелин.* Изглежда ужасно в бална рокля, изпокъсани бижута и стиснати зъби. Най-ужасно от всичко изглеждат очите ѝ, подивели и мокри и със стичащ се от тях черен грим. *Птолемей. Тя плаче за мъртвия си брат.* Макар да си казвам, че не ме е грижа, се налага да устоя на порива да протегна ръка и да я утеша. Но той отминава веднага щом спътникът ѝ влиза в бункера след нея.

По кожата му има дим и сажди, цапащи чистата му някога униформа. Обикновено щях да се обезпокоя от рязкото, изпълнено с омраза изражение в очите на Кал, но нещо друго всява страх в костите ми. Кръв на петна покрива черната му униформа и капе по ръцете му. Не е сребриста. *А червена. Кръвта е червена.*

– Мер – казва ми той, но цялата му топлота е изчезнала. – Ела с мен. Веднага.

Думите му са насочени към мен, но всички го следват, провирайки се из коридорите, докато той ни води към килиите. Сърцето ми блъска като чук в гърдите, заплашва да експлодира и да изхвръкне от тялото ми. *Не и Килорн. Който и да е, само не и той.* Мейвън не сваля ръка от рамото ми, притиска ме до себе си. Отначало си мисля, че ме утешава, но после той ме дръпва назад: опитва се да ми попречи да хукна напред.

– Трябваше да го убиеш намясто – казва Еванджелин на Кал. Пръстите ѝ чоплят червената кръв по ризата му. – Не бих оставила Червения дявол жив.

Него. Зъбите ми захапват устните, за да задържат устата ми затворена, за да не кажа нещо глупаво. Ръката на Мейвън се

затяга като хищен нокът върху рамото ми и усещам как пулсът му се забързва. Това може да е краят на играта ни. Елара ще се върне и ще разрие мозъците им, тършувайки из отломките, за да открие колко дълбоко стига техният заговор.

Стъпалата към килиите са същите, но ми се струват по-дълги, простиращи се надолу в най-дълбоките части на Двореца. Тъмницата се издига да ни посрещне и поне шестима Пазители стоят на пост. Ледена тръпка пробягва през костите ми, но не се разтрепервам. Почти не мога да помръдна.

В килията стоят четири фигури, всяка – окървавена и насинена. Въпреки мъждивата светлина разпознавам всички. Окото на Уолш е затворено от оток, но тя изглежда добре. За разлика от Тристан, облягащ се на стената, за да не отпуска тежестта на тялото си върху окървавения си крак. Раната е обвита с набързо направена превръзка – както изглежда, парче плат, откъснато от ризата на Килорн. Килорн изглежда невредим за мое огромно облекчение. С една ръка крепи Фарли, оставяйки я да се облегне на него. Ключицата ѝ е разместена, едната ѝ ръка виси под странен ъгъл. Това обаче не ѝ пречи да ни се усмихне подигравателно. Дори се изплюва през решетките – смесица от кръв и слюнка, която се приземява в краката на Еванджелин.

– Изтръгнете ѝ езика заради това – изръмжава Еванджелин и се втурва към решетките. Спира като закована, едната ѝ ръка се стоварва върху метала. Макар че може да го изтръгне само с мисъл, унищожавайки килията и хората вътре, тя се възпира.

Фарли устоява на погледа ѝ и дори не мигва при този изблик. Ако това е краят ѝ, със сигурност ще си отиде с високо вдигната глава.

– Малко жестоко за една принцеса.

Преди Еванджелин да успее да изгуби самообладание, Кал я дръпва назад от решетките. Бавно вдига ръка и посочва:

– Ти.

С ужасно присвиване в стомаха осъзнавам, че сочи към Килорн. Едно мускулче потрепва на бузата на Килорн, но той не вдига очи от пода.

Кал го помни. От нощта, в която ме заведе у дома.

– Мер, обясни това.

Отварям уста и се надявам, че от нея ще изпадне някаква фантастична лъжа, но не излиза нищо.

Погледът на Кал потъмнява:

– Той е твой приятел. *Обясни това.*

Евнджелин ахва и насочва гнева си към мен:

– Ти си го довела тук! – изпищява тя пронизително, скачайки върху мен. – Ти си направила това?!

– Не съм направила нищо – пелтеча, но чувствам как всички очи в стаята са приковани върху мен. – Искам да кажа, че наистина му намерих работа тук. Той работеше в складовете за дървен материал и това е тежка работа, убийствена работа… – Лъжите се сипят от мен, всяка – по-бърза от предишната. – Той е… беше мой приятел там, в селото. Просто исках да се уверя, че е добре. Намерих му работа като прислужник точно както… – Очите ми се насочват към Кал. И двамата си спомняме нощта, когато се срещнахме за пръв път, и деня, който последва. – Мислех си, че му помагам.

Мейвън пристъпва към килията, гледайки приятелите ни така, сякаш ги вижда за пръв път. Посочва червените им униформи:

– Изглежда, че са само слуги.

– Щях да кажа същото, само че ги открихме да се опитват да се измъкнат през една канализационна тръба – отвръща рязко Кал. – Отне ни доста време да ги изкараме.

– Това ли са всичките? – пита крал Тиберий, като надзърта през решетките на килията.

Кал поклаща глава:

– Пред тях имаше още, но стигнаха до реката. Не знам колко.

– Е, нека да открием – казва Еванджелин с повдигнати вежди. – Повикайте кралицата. А междувременно… – Тя се обръща с лице към краля. Под брадата си той се ухилва леко и кимва.

Не е нужно да питам, за да знам за какво си мислят. *Изтезания.*

Четиримата пленници запазват самообладание, дори не трепват. Челюстта на Мейвън се движи ожесточено, докато се опитва да измисли изход от това, но знае, че такъв няма. Всъщност това може би е повече, отколкото можем да се надяваме. Ако успеят да излъжат. *Но как можем да поискаме от тях да го направят? Как можем да слушаме писъците им, докато ние не губим кураж?*

Изглежда, Килорн има отговор за мен. Дори на това ужасно място зелените му очи успяват да блеснат. *Ще излъжа заради теб.*

– Кал, оставям честта на теб – казва кралят, като отпуска длан върху рамото на сина си. Мога само да се взирам, умолявайки с широко разтворени очи Кал да не направи каквото иска баща му.

Той хвърля поглед към мен веднъж, сякаш по някакъв начин това може да мине за извинение. После се обръща към една жена Пазител, по-ниска от другите. Очите ѝ искрят в сиво-бяло зад маската ѝ.

– Пазител Глиакон, необходим ми е лед.

Представа нямам какво значи това, но Еванджелин се изкикотва:

– Добър избор.

– Не е нужно да виждаш това – промърморва Мейвън и се опитва да ме издърпа. Но не мога да оставя Килорн. Не и сега. Гневно отръсквам Мейвън от себе си, все още приковала очи върху приятеля си.

– Нека остане – казва злорадо Еванджелин, наслаждавайки се на страданието ми. – Това ще я научи какво е да се отнася с Червените като с приятели. – Обръща се отново към килията и разтваря решетките с махване на ръка. Посочва с единия си блед пръст: – Започнете с нея. Тя трябва да бъде пречупена.

Пазителката кимва, улавя Фарли за китката и я издърпва от килията. Решетките се плъзват отново на мястото си зад нея, като затварят останалите в капан. Уолш и Килорн се втурват към решетките, и двамата – олицетворение на страха.

Пазителката принуждава Фарли да застане на колене и очаква следващата заповед.

– Сър?

Кал отива и застава над нея, дишайки тежко. Поколебава се, преди да проговори, но гласът му е силен:

– Още колко души сте там?

Челюстите на Фарли се сключват, тя стиска зъби. По-скоро ще умре, отколкото да проговори.

– Започнете с ръката.

Пазителката извива грубо ранената ръка на Фарли. Тя изскимтява от болка, но все така не казва нищо. Нужно ми е цялото ми самообладание, за да не ударя Пазителката.

– А наричате нас диваци – процежда Килорн, притиснал чело към решетките.

Бавно Пазителката отлепва подгизналия от кръв ръкав на Фарли и допира бледи жестоки ръце до кожата ѝ. При докосването Фарли изпищява, но нямам представа защо.

– Къде са другите? – пита настойчиво Кал и коленичи да я погледне в очите. За миг тя притихва, поемайки си накъсано дъх. Той се надвесва, търпеливо я чака да се пречупи.

Вместо това Фарли се навежда рязко напред и с все сила го блъсва с глава.

– Ние сме навсякъде. – Засмива се, но изпищява отново, когато Пазителката подновява изтезанието.

Кал се съвзема бързо, притиснал ръка до сега счупения си нос. Някой друг сигурно би отвърнал на удара, но той не го прави.

Червени точици като убождания от карфица се появяват върху ръката на Фарли около дланта на Пазителката. Нарастват с всяка изминала секунда – остри и лъскави червени връхчета, стърчащи право от вече синкавата кожа. *Пазител Глиакон. Династия Глиакон.* Умът ми литва обратно към часовете по Протокол, към уроците за династиите. Замразители.

Стреснато осъзнавам, и се налага да извърна поглед.

– Това е кръв – прошепвам, неспособна да погледна назад. – Тя замразява кръвта ѝ. – Мейвън само кимва със сериозни и пълни със скръб очи.

Зад нас Пазителката продължава да действа по-нагоре по ръката на Фарли. Червени ледени висулки, остри като бръсначи, пронизват плътта ѝ, прерязват всеки нерв, причиняват болка, която не мога да си представя. Дъхът на Фарли излиза със свистене през стиснатите ѝ зъби. Тя все така не казва нищо. Сърцето ми препуска с отминаването на секундите, питам се кога ли ще се върне кралицата и се чудя дали играта ни наистина ще приключи.

Най-накрая Кал скача на крака:

– Достатъчно.

Друг Пазител, лечител на повърхностни рани от Династията Сконос, се свлича на колене до Фарли. Тя едва не припада, взирайки се безизразно в ръката си, сега назъбена от ножове от замръзнала кръв. Новият Пазител я изцерява бързо, като движи ръце в умели, отработени жестове.

Фарли се подсмихва мрачно, когато топлината се връща в ръката ѝ.

– И всичко – само за да го направите отново, нали?

Кал скръства ръце зад гърба си. Споглежда се с баща си, който кимва.

– Да – въздъхва Кал, като поглежда отново към замразителката. Но тя не получава шанс да продължи.

– КЪДЕ Е ТЯ? – изкрещява ужасен глас, отеквайки надолу по стълбите към нас.

При звука Еванджелин се извърта рязко и се втурва към най-долния им край.

– Тук съм! – изкрещява в отговор.

Когато Птолемей Самос слиза да прегърне сестра си, трябва да впия нокти в дланта си, за да възпра реакцията си. Той стои там, жив и дишащ, и ужасно ядосан. На пода Фарли изругава под нос.

Той се задържа само за миг и заобикаля Еванджелин с ужасяваща ярост в очите. Бронираният му екип е унищожен на рамото, раздробен на прах от куршум. Но кожата отдолу е

невредима. Изцелена. Той тръгва с бавни дебнещи стъпки към килията, ръцете му се огъват. Металните решетки потрепват в улеите си, скърцайки силно по бетона.

– Птолемей, още не… – изръмжава Кал, като посяга да го сграбчи, но Птолемей изблъсква принца. Въпреки едрия си ръст и силата си Кал се препъва назад.

Еванджелин се обръща към брат си, като го дърпа за ръката:

– Не, имаме нужда да проговорят! – С едно свиване на рамото си той разкъсва хватката ѝ – дори тя не може да го спре.

Решетките пукат, скърцат пронизително от силата му, когато килията се отваря пред него. Дори Пазителите не могат да го спрат, когато закрачва напред, придвижвайки се бързо с отработени движения. Килорн и Уолш се отместват тромаво, отскачат назад към каменните стени, но Птолемей е хищник, а хищниците нападат слабите. Със счупения си крак, почти неспособен да помръдне, Тристан няма шанс.

– Повече няма да заплашваш сестра ми – изревава Птолемей и насочва металните решетки на килията. Едната пронизва Тристан право в гърдите. Той ахва задъхано, дави се в собствената си кръв, *умира.* А Птолемей почти се усмихва.

Щом се нахвърля върху Килорн, решен да убива, аз нападам.

В кожата ми пламват и оживяват искри. Когато ръката ми се сключва около мускулестия врат на Птолемей, освобождавам искрите. Те го връхлитат като шокова вълна, мълниите танцуват из вените му и той е завладян от страх под докосването ми. Металът на униформата му вибрира и пуши, почти го изпича жив. А после той пада на циментовия под с тяло, все още разтърсвано от искри.

– Птолемей! – Еванджелин изтичва забързано до него, посягайки към лицето му. Електрически заряд отскача към пръстите ѝ и я принуждава да отстъпи намръщено назад. Нахвърля ми се, пламнала от гняв: – Как смееш!

– Той ще се оправи. – Не го ударих с достатъчно сила, че да причиня истинска вреда. – Както каза, имаме нужда да проговорят. Не могат да го направят, ако са мъртви.

Другите се взират в мен със странна смесица от емоции, очите им са широко отворени и изплашени. Кал, момчето, което целунах, войникът, чудовището, изобщо не може да издържи на погледа ми. Разпознавам изражението на лицето му: срам. Но не знам дали е понеже нарани Фарли, или защото не успя да я накара да проговори. Поне Мейвън има благоприличието да изглежда тъжен, спрял поглед върху все още кървящото тяло на Тристан.

– Майка ми може да се погрижи за пленниците по-късно –

казва той, обръщайки се към краля. – Но хората горе ще трябва да видят краля и да се уверят, че е в безопасност. Толкова много хора загинаха. Редно е да ги утешиш, татко. И ти също, Кал.

Опитва се да печели време. Хитроумният Мейвън се опитва да ни откупи шанс.

Макар че това предизвиква тръпки по кожата ми, посягам да докосна рамото на Кал. Той ме целуна веднъж. Може би все още е готов да ме слуша, когато говоря.

– Той е прав, Кал. Това може да почака.

Все още на пода, Еванджелин оголва зъби:

– Дворът ще иска отговори, а не прегръдки! Това трябва да се направи сега! Ваше Величество, изтръгнете истината от тях…

Но дори Тиберий вижда, че думите на Мейвън са разумни.

– Те ще издържат – повтаря като ехо. – А утре истината ще се разбере.

Стисвам по-силно ръката на Кал и усещам напрегнатите мускули. При докосването ми той се отпуска с вид, сякаш от плещите му се е смъкнала огромна тежест.

Пазителите застават мирно и издърпват Фарли обратно в разбитата килия. Тя задържа поглед върху мен, питайки се какво, по дяволите, съм намислила. *Ще ми се да знаех.*

Еванджелин почти извлича Птолемей навън, решетките се съединяват зад нея.

– Ти си слаб, принце мой – изсъсква в ухото на Кал.

Устоявам на порива да погледна назад към Килорн, докато думите му отекват в главата ми. *Спри да се опитваш да ме предпазиш.*

Няма.

Кръв капе от ръкава ми, оставя диря от сребристи петънца след мен, докато вървим с резки крачки към тронната зала. Пазители и хора от Сигурността охраняват огромната врата с пушки, вдигнати и насочени към коридора. Когато минаваме, не помръдват, замръзнали намясто. Имат заповеди да убиват, ако се наложи. Отвъд вратата пищната зала ехти от гняв и скръб. Искам да изпитам поне искрица от победоносно чувство, но споменът за Килорн зад решетките попарва всяко усещане за щастие, което бих могла да имам. Дори изцъклените очи на полковника ме преследват.

Премествам се до Кал. Той почти не забелязва, забил изгарящ поглед в пода.

– Колко мъртви?

– Десетима досега – прошепва той. – Трима в престрелката, осем в експлозията. Още петнайсет ранени. – Звучи, сякаш изброява покупки от бакалницата, а не хора. – Но всички ще се

оправят.

Насочва рязко палец към лечителите, които тичат сред ранените. Преброявам сред тях две деца. А зад ранените са телата на мъртвите, положени пред трона на краля. Синовете близнаци на Беликос Леролан лежат до него, плачещата им майка бди над телата.

Принудена съм да затисна устата си с длан, за да не възкликна. *Никога не съм искала това.*

Топлите ръце на Мейвън улавят моите, издърпват ме покрай ужасната сцена до мястото ни край трона. Кал стои наблизо и напразно се опитва да избърше червената кръв от ръцете си.

– Времето за сълзи приключи – прогърмява Тиберий, стиснал юмруци до тялото си. В пълно съзвучие хлипането и подсмърчането из залата утихват. – Сега ще отдадем почит на мъртвите, ще изцерим ранените и *ще отмъстим за нашите загинали.* Аз съм кралят. Аз не забравям. Аз не прощавам. В миналото съм бил снизходителен, позволявал съм на нашите Червени братя да имат хубав живот, изпълнен с благоденствие, с достойнство. Но те ни заплюват, те отхвърлят милостта ни и си навлякоха най-лошата участ.

С озъбена гримаса той захвърля сребърното копие и червеното парче плат. Копието издрънчава по пода със звук като от погребална камбана. Разкъсаното слънце блести ярко към всички ни.

– Тези глупаци, тези терористи, тези *убийци* ще бъдат изправени на съд. И ще умрат. Кълна се в короната си, в трона си, в синовете си, те ще умрат.

Тътнещ шепот преминава през тълпата, когато всички Сребърни се раздвижват. Изправят се като един, ранени или не. Металическият мирис на кръв е почти непоносим.

– Сила! – крещят придворните. – Мощ! *Смърт!*

Мейвън хвърля поглед към мен с широко отворени и изплашени очи. Знам какво си мисли, защото аз също го мисля.

Какво направихме?

Двадесет и първа глава

Връщам се в стаята си, рязко смъквам съсипаната рокля, оставям копринатa да падне на пода. Думите на краля звучат отново в главата ми, осеяни с проблясъци от тази ужасна нощ. Очите на Килорн изпъкват през всичко това: зелен огън, който ме изгаря. *Трябва да го предпазя, но как?* Само ако можех да се сменя отново с него, моята свобода за неговата. Ако само нещата още бяха толкова прости. Никога не съм усещала толкова остро в ума си уроците на Джулиан: *миналото е толкова по-велико, отколкото това бъдеще.*

Джулиан. *Джулиан.*

Жилищните помещения гъмжат от Пазители и служители на Сигурността, всеки от тях нащрек. Но аз отдавна съм усъвършенствала изкуството да се прокрадвам незабелязано, а вратата на Джулиан не е далече. Въпреки късния час той е буден, задълбочен над книгите. Всичко изглежда същото, сякаш не се е случило нищо. Може би той не знае. Но после забелязвам бутилката с кафяв алкохол на масата, заемаща място, обикновено запазено за чай. *Разбира се, че знае.*

– В светлината на неотдавнашните събития бих помислил, че уроците ни са отменени за момента – казва той над страниците на книгата си. Въпреки това я затваря с рязък звук, насочвайки цялото си внимание към мен. – Да не споменавам, че е доста късно.

– Имам нужда от теб, Джулиан.

– Това има ли нещо общо с Прострелването на Слънцето? Да, вече измислиха хитроумно име. – Посочва към тъмния видео екран в ъгъла. – Излъчва се по новините вече от часове. На сутринта кралят ще отправи обръщение към страната.

Спомням си пухкавата руса репортерка, която отразяваше репортажа за бомбите в столицата преди повече от месец. Тогава ранените бяха малко, а въпреки това на пазарния площад имаше

метежи. Какво ще направят сега? Колко невинни Червени ще платят?

– Или става дума за четиримата терористи, заключени в момента в килиите на тази постройка? – продължава настойчиво Джулиан, преценявайки реакцията ми. – Извини ме, искам да кажа, трима. Птолемей Самос определено оправдава репутацията си.

– Те не са терористи – отвръщам спокойно, като се опитвам се да се владея.

– Да ти покажа ли определението на *тероризъм*, Мер? – Тонът му е язвителен. – Тяхната кауза може и да е справедлива, но методите им… Освен това няма значение какво казваш ти. – Отново посочва към видео екрана. – Те имат собствена версия на истината и тя е единствената, която хората ще чуят.

Челюстта ми се затваря болезнено, кост върху кост.

– Ще помогнеш ли, или не?

– Аз съм учител и в известен смисъл парий, ако случайно не си забелязала. Какво мога да направя?

– Джулиан, моля те. – Усещам как последният ми шанс се изплъзва. – Ти си внушител, можеш да кажеш на стражите, да ги накараш да направят всичко, каквото поискаш. Можеш да ги освободиш.

Но той остава безмълвен и отпива спокойно от питието си. Никаква гримаса, както правят обикновено мъжете. Острият вкус на алкохола му е познат.

– Утре ще бъдат разпитани. И независимо колко са силни, независимо колко дълго ще издържат, истината ще бъде открита. – Бавно вземам ръката на Джулиан със загрубелите от хартията пръсти. – Този план беше мой. Аз съм една от тях. – Не е нужно да узнава за Мейвън. Това само ще го ядоса още повече.

Полулъжата си свършва работата добре. Виждам го в очите на Джулиан.

– *Ти?* Това е твое дело? – заеква той. – Стрелбата, бомбите?

– Бомбата беше… неочаквана. – *Бомбата беше нещо ужасно.*

Той присвива очи и виждам как зъбчатите колелца се въртят в ума му. После се пречупва изцяло.

– Казах ти, казах ти да не се втурваш презглава в това! – Стоварва юмрук върху масата: изглежда по-ядосан, отколкото съм го виждала някога. – А сега – прошепва и се взира в мен с толкова тъга, че ме заболява сърцето, – сега трябва да те гледам как се давиш?

– Ако избягат…

Той обръща остатъка от питието си на една глътка. С рязко движение на китката разбива чашата на пода и аз подскачам:

– А какво ще стане с мен? Дори и да отстраня камерите, спомените на стражите, всичко, което би могло да въвлече в това някого от двама ни, кралицата ще узнае. – Клатейки глава, въздъхва. – Ще ми извади очите заради постъпката ми.

И Джулиан няма да чете никога повече. Как мога да искам това?

– Тогава нека аз да умра. – Думите засядат на гърлото ми. – Заслужавам го толкова, колкото и те.

Не може да ме остави да умра. Няма. Аз съм малкото мълниеносно момиче и ще накарам света да се промени.

Когато проговаря отново, звучи глухо.

– Казаха, че смъртта на сестра ми е самоубийство. – Бавно прокарва пръсти по китката си, отдавайки се на отдавнашен спомен. – Това беше лъжа и аз го знаех. Тя беше тъжна жена, но никога не би направила такова нещо. Не и докато имаше Кал и Тиб. Беше убита, а аз не казах нищо. Страхувах се и я оставих да умре опозорена. И от онзи ден насам се трудя да поправя това, като чакам в сенките на този чудовищен свят и дебна времето си, за да отмъстя за нея. – Вдига очи към мен. Те искрят от сълзи. – Предполагам, че това ще бъде добро начало.

На Джулиан не му отнема дълго време да измисли план. Всичко, от което имаме нужда, е магнитрон и няколко „слепи“ камери, а за късмет, аз мога да осигуря и двете.

Лукас чука на вратата на спалнята ми по-малко от две минути, след като го повиквам.

– Какво мога да направя за теб, Мер? – пита той, по-нервен от обикновено. Знам, че времето, в което е надзиравал провеждания от кралицата разпит на слугите, сигурно не е било лесно. Поне ще е твърде разсеян, за да забележи, че треперя.

– Гладна съм. – Репетираните думи излизат от устата ми по-лесно, отколкото би трябвало. – Нали знаеш, вечерята така и не се състоя, затова се чудех…

– Да ти приличам на готвач? Трябваше да се обадиш в кухните, това им е работата.

– Ами не мисля, че сега моментът е подходящ слугите да снуват наоколо. Хората още са доста изнервени и не искам някой да пострада, защото аз не съм си получила вечерята. Просто ще трябва да ме придружиш, това е всичко. А кой знае, може и ти да си измъкнеш нещо.

Въздишайки като раздразнен тийнейджър, Лукас ми протяга ръка. Докато я поемам, хвърлям поглед към камерите в коридора и ги карам да угаснат. *Готово.*

Би трябвало да изпитвам угризения, задето използвам Лукас, защото зная от личен опит какво е да си играят с ума ти, но това

е за живота на Килорн. Лукас все още бъбри, когато завиваме зад ъгъла и се натъкваме право на Джулиан.

– Лорд Джакос... – започва Лукас и понечва да сведе глава, но Джулиан го хваща за брадичката с по-бързо движение, отколкото някога съм мислила, че е способен. Преди Лукас да успее да реагира, Джулиан се втренчва гневно в очите му и борбата замира, преди да е започнала.

Сладките му думи, гладки като масло и мощни като желязо, веднага получават отговор.

– Заведи ни в килиите. Използвай сервизните коридори. Дръж ни далече от патрулите. Не запомняй това.

Лукас, обикновено все усмихнат и готов да се шегува, изпада в странно, почти подобно на хипноза състояние. Очите му се изцъклят и той не забелязва, когато Джулиан посяга надолу да вземе пистолета му. Но въпреки това тръгва с отривиста стъпка, води ни през лабиринта на Двореца. На всеки завой чакам да усетя електрическите очи и изключвам всички по пътя ни. Джулиан прави същото със стражите, внушава им да не ни запомнят, докато минаваме. Заедно съставляваме непобедим отбор и не след дълго заставаме най-горе на стълбите към тъмницата. Тук долу ще има Пазители, твърде многобройни, за да се справи Джулиан с тях сам.

– Не казвай нито дума – изсъсква Джулиан на Лукас, който кимва в знак, че е разбрал.

Сега е мой ред да водя. Очаквам да съм изплашена, но мъждивата светлина и късният час ми създават чувство за нещо познато. Това е стихията ми – да се промъквам, да лъжа и да крада.

– Кой е това? Кажете името си и по каква работа! – изкрещява ни една от Пазителите. Разпознавам гласа ѝ – Глиакон, замразителката, която изтезаваше Фарли. *Може би мога да убедя Джулиан да ѝ внуши да се хвърли от някой зъбер.*

Изправям се в цял ръст, макар че най-важни са гласът и тонът ми.

– Казвам се лейди Марийна Титанос, годеница на принц Мейвън – отвръщам рязко, слизайки по стъпалата възможно най-грациозно. Гласът ми е студен и рязък, огледален образ на тези на Елара и Еванджелин. *Аз също имам сила и мощ.* – И не споделям делата си с Пазители.

При вида ми четиримата Пазители се споглеждат и се разпитват взаимно. Единият, едър мъж със свински очички, дори ме оглежда нагло от глава до пети. Зад решетките Килорн и Уолш застават нащрек. Фарли не помръдва от ъгъла си, обвила коленете си с ръце. За миг си помислям, че може би спи, докато

тя се раздвижва и сините ѝ очи отразяват светлината.

– Трябва да знам, милейди – казва Глиакон с извинителен тон. Кимва към Джулиан и Лукас, които слизат долу след мен. – Същото се отнася и за вас.

– Бих искала лична аудиенция с тези – придавам на гласа си възможно най-силна нотка на отвращение; не е трудно, при положение че Пазителят със свинските очички стои толкова наблизо – създания. Имаме въпроси, на които трябва да бъде отговорено, и злини, за които трябва да отмъстим. Нали, Джулиан?

Джулиан се усмихва злобно, преструва се добре.

– Ще е лесно да ги накараме да пропеят.

– Невъзможно, милейди – изсумтява Свинските очички. Акцентът му е твърд и груб, от Харбър Бей. – Заповедите ни са да останем точно тук цяла нощ. Няма да помръднем по ничия заповед.

Веднъж едно момче в Подпорите ме нарече проклета флиртаджийка, защото го придумах да се откаже от чифт хубави ботуши.

– Наясно сте с положението ми, нали? Скоро ще бъда принцеса, а благоволението на една принцеса е *много* ценно нещо. Освен това Червените плъхове трябва да получат урок. Болезнен урок.

Свинските очички примигва мудно към мен, обмисляйки чутото. Джулиан стои над рамото ми, готов със сладките си думи, ако ми потрябват. Минават два удара на сърцето, преди Свинските очички да кимне, като махва към другите:

– Можем да ви дадем пет минути.

Лицето ме заболява, когато се усмихвам толкова широко, но не ме е грижа.

– Много ви благодаря. Задължена съм ви на всички.

Те се отдалечават с тежки стъпки в колона по един, като тътрят крака. Щом стигат до горната площадка, си позволявам да изпитам надежда. *Пет минути ще са предостатъчни.*

Килорн едва не скача към решетките, горящ от нетърпение да се освободи от килията си, а Уолш издърпва Фарли на крака. Но аз изобщо не помръдвам. Нямам намерение да ги освобождавам, не още.

– Мер – прошепва Килорн, озадачен от колебанието ми, но аз го карам да замълчи с един поглед.

– Бомбата. – Дим и огън замъгляват мислите ми, връщайки ме към мига, в който балната зала експлодира. – Обяснете бомбата.

Очаквам да започнат да сипят извинения, да ме умоляват за

прошка, но вместо това тримата си разменят неразбиращи погледи. Фарли се обляга на решетките с горящи очи.

– Не знам нищо за това – изсъсква тя едва чуто. – Никога не съм упълномощавала извършването на подобно нещо. Трябваше да е организирано, със специални мишени. Ние не убиваме напосоки, без цел.

– Столицата, другите бомбардировки?

– Знаеш, че онези сгради бяха празни. Там не загина никой, не и по наша вина – казва тя с равен тон. – Кълна ти се, Мер, това не беше наше дело.

– Наистина ли мислиш, че бихме се опитали да взривим най-голямата си надежда? – добавя Килорн. Не е нужно да питам, за да знам, че има предвид мен.

Най-после кимвам през рамо на Джулиан.

– Отвори килията. Тихо – промърморва Джулиан с ръце върху лицето на Лукас.

Магнитронът се подчинява и решетките се извиват в голяма буква „О“, достатъчно широка, за да пристъпят през нея. Уолш излиза първа с ококорени от удивление очи. Следващият е Килорн, който помага на Фарли да се провре през решетките. Ръката ѝ още виси безпомощно – лечителката е пропуснала едно място.

Посочвам към стената и те тръгват беззвучно като мишки по камък. Очите на Уолш се спират за миг върху тялото на Тристан, все още безжизнено в килията, но тя остава на мястото си до Фарли. Джулиан избутва Лукас до тях, преди да заеме мястото си до подножието на стълбите срещу освободените пленници.

Аз отивам от другата страна, притискайки се до Килорн. Макар да е прекарал нощта в килиите с мъртво тяло за компания, още мирише на вкъщи.

– Знаех си, че ще дойдеш – прошепва в ухото ми. – Знаех го.

Но няма време за любезности или празнуване. Не и докато те не си тръгнат благополучно.

От другата страна на отворената пролука на сълбището Джулиан ми кимва. Готов е.

– Пазител Глиакон, може ли да поговорим? – изкрещявам нагоре по стълбите, залагайки стръвта за следващата ни клопка. Тътренето на краката ѝ ми подсказва, че тя се е хванала.

– Какво има, милейди?

Когато стига долу, очите ѝ литват право към отворената килия и тя ахва зад маската си. Но Джулиан е твърде бърз дори за една Пазителка.

– Отишли сте да се разходите. Когато сте се върнали, сте открили това. Не ни помните. Повикайте един от другите –

прошепва той с глас като ужасна песен.

– Пазител Тайрос, необходим сте – казва тя с равен тон.

– Сега ще заспите.

Тя се свлича почти преди последната дума да се отрони от устните му, но Джулиан я хваща през кръста и внимателно я полага на пода зад себе си. Килорн издишва изненадано, впечатлен от Джулиан, който си позволява лека доволна усмивка.

Тайрос е следващият, който слиза по стълбите объркан, но горящ от желание да услужи. Джулиан повтаря действието, изрича с напевен шепот заповедите си за няколко секунди. Не очаквах Пазителите да са глупави, но има логика. Още от деца ги обучават в изкуството на бойните умения; логиката и интелигентността не са най-важните им приоритети.

Но последните двама, Свинските очички и *лечителят*, не са пълни глупаци. Когато Тайрос се провиква, нарежда на Пазителя и лечител на повърхностни рани да слезе, те започват да шушукат помежду си.

– Свършвате ли вече, лейди Титанос? – обажда се Свинските очички с предпазлив глас.

Мислейки бързо, им извиквам в отговор:

– Да, свършихме. Другарите ви се върнаха на постовете си, искам да се уверя, че и вие ще го направите.

– О, така ли? Вярно ли е, Тайрос?

С ослепителна бързина Джулиан коленичи над припадналия Тайрос. Отваря насила очите му, като държи клепачите.

– Кажете, че сте се върнали на поста си. Кажете, че дамата е приключила.

– Върнах се на поста си – изрича монотонно Тайрос. Надявам се, че дългото стълбище и каменните стени ще изопачат гласа му. – Дамата приключи.

Свинските очички изсумтява под нос:

– Много добре.

Ботушите им тропат по стъпалата, двамата слизат заедно. *Двама. Джулиан не може да се справи сам с двама.* Усещам как Килорн се напряга зад гърба ми, свивайки юмрук, докато се подготвя за всичко, което може да последва. С една ръка го бутам обратно до стената, докато другата побелява от искри.

Стъпките спират точно след отвора. Не мога да ги видя, Джулиан също не може, но Свинските очички диша като куче. Лечителят също е там и чака точно извън обсега ни. В пълна тишина не е трудно да чуя щракването на пистолет.

Очите на Джулиан се разтварят широко, но той остава непоклатим, едната му ръка се сключва около откраднатото оръжие. Не искам дори да дишам, знаейки, че всички сме на ръба.

Стените сякаш се свиват, затварят ни натясно в каменен ковчег без изход.

Чувствам се много спокойна, когато се измъквам пред стълбите с искрящата си ръка зад гърба. Очаквам да почувствам куршумите всеки миг, но болката така и не идва. Няма да ме застрелят, не и докато не им дам основателна причина.

– Има ли някакъв проблем, Пазители? – питам подигравателно, извила вежда, както съм виждала да прави Еванджелин сто пъти. Бавно пристъпвам нагоре, излагайки двамата на показ. Те стоят един до друг с нетърпеливо свити пръсти върху двата спусъка. – Бих предпочела да не насочвате оръжията си към мен.

Свинските очички ме поглежда с неподправен гняв, но това изобщо не ме смущава. *Ти си дама. Дръж се като такава. Действай, за да опазиш живота си.*

– Къде е приятелят ти?

– О, сега ще дойде. Една от пленничките има доста заядлив език. Имаше нужда от малко *допълнително* внимание. – Лъжата излиза от устата ми толкова лесно. Умението наистина идва с опита.

Ухилен, Свинските очички сваля леко оръжието:

– Кучката с белега ли? Наложи се лично да я цапна. – Той се киска. Засмивам се заедно с него и си представям какво могат да причинят мълниите на тлъстите му бледи очи.

Когато се приближавам, лечителят на повърхностни рани слага едната си ръка върху металния парапет и ми препречва пътя. Правя същото. Усещам го студен в ръката си и солиден. *Полека, не бързай,* казвам си, влагайки в искрите си точно толкова енергия, колкото трябва. Недостатъчно, за да причинят изгаряне, недостатъчно, за да оставят белези, но достатъчно, за да се погрижат за двамата. Същото е като да вденеш игла и поне веднъж се оказвам опитна в шиенето.

Над мен лечителят не се смее заедно с приятеля си. Очите му са ярко сребърни и с маската и огненото наметало прилича на демон от кошмар.

– Какво има зад гърба ти? – изсъсква през маската.

Свивам рамене, позволявайки си още една стъпка.

– Нищо, Пазител Сконос.

Следващите думи са накъсани:

– Лъжеш.

Реагираме в един и същи миг, бурно впускайки се в действие. Куршумът ме уцелва в корема, но мълнията ми се издига по металния парапет, минава през кожата на лечителя и се забива в мозъка му. Свинските очички изкрещява, стреляйки със

собствения си пистолет. Куршумът се забива в стената, пропуснал ме на сантиметри. Но аз го уцелвам с кълбото от искри, което запращам зад гърба си. Те се плъзват покрай мен, и двамата в безсъзнание с мускули, потрепващи конвулсивно от шока.

А после падам.

За кратко се запитвам дали каменният под ще разбие черепа ми. Предполагам, че това е по-лесно, отколкото да умра от загуба на кръв. Вместо това ме улавят дълги ръце.

– Мер, ще се оправиш – прошепва Килорн. Ръката му покрива корема ми, опитва се да спре кървенето. Очите му са зелени като трева. Открояват се в един притъмняващ свят. – Дребна работа е.

– Облечете онези – рязко нарежда Джулиан на другите. Фарли и Уолш се втурват покрай мен да навлекат огненочервените пелерини и маски. – Ти също!

Грубо издърпва Килорн от мен, и в бързината почти го запраща през стаята.

– Джулиан... – изричам задавено и се мъча да го уловя. *Трябва да му благодаря.*

Но той е отвъд обсега ми, коленичил над лечителя. Рязко разтваря клепачите на Пазителя и пее, нарежда му да се събуди. Следващото, за което си давам сметка, е, че лечителят гледа надолу към мен с ръце върху раната ми. Отнема само секунда, преди светът да се върне в нормалното си състояние. В ъгъла Килорн изпуска въздишка на облекчение и нахлузва една пелерина през главата си.

– Също и нея. – Посочвам към Фарли. Джулиан кимва и насочва лечителя към нея. С едно ясно пук рамото ѝ се намества отново.

– Много съм ви задължена – казва тя и нахлузва маската върху лицето си.

Уолш стои изправена над всички ни с маската, забравена в ръката ѝ. Взира се в повалените Пазители с увиснала челюст.

– Мъртви ли са? – пита, шепнейки като уплашено дете.

Джулиан вдига поглед от Свинските очички, след като е свършил да му „пее“.

– Едва ли. Всичките ще се свестят след няколко часа, а ако имате късмет, дотогава никой няма да разбере, че ви няма.

– Няколко часа могат да ми свършат работа. – Фарли плясва Уолш по рамото и я връща рязко в реалността. – Опомни се, момиче, доста тичане ни чака тази вечер.

Не ни отнема много време да ги измъкнем през последните няколко коридора. Въпреки това страхът ми нараства с всеки изминал миг, докато се озоваваме насред гаража на Кал. Замаяният Лукас пробива голяма дупка в металната врата, сякаш

разкъсва хартия, за да разкрие нощта оттатък.

Уолш ме прегръща, заварва ме неподготвена:

– Не знам как – промърморва, – но се надявам един ден да станеш кралица. Представяш ли си какво би могла да постигнеш тогава? Алената кралица.

Налага се да се усмихна на невъзможната мисъл:

– Върви, преди глупостите ти да са ми повлияли.

Фарли не си пада по прегръдките, но все пак ме потупва по рамото:

– Пак ще се срещнем, и то скоро.

– Не по този начин, надявам се.

Лицето ѝ разцъфва в рядка зъбата усмивка. Осъзнавам, че въпреки белега е много красива.

– Не по този начин – повтаря като ехо тя, а после се измъква навън в нощта с Уолш.

– Знам, че не мога да те помоля да дойдеш с мен – промърморва Килорн, готов да ги последва. Взира се в ръцете си, оглежда белезите, които познавам по-добре от собствения си ум. *Погледни ме, идиот такъв.*

Въздишам и се заставям да го побутна към свободата.

– Нужна съм за каузата тук. Ти също имаш нужда от мен тук.

– Това, от което имам нужда, и това, което искам, са две много различни неща.

Ще ми се да се засмея, но не мога да намеря сили.

– Това не е краят, Мер – прошепва Килорн и ме прегръща. Засмива се тихо, звукът вибрира в гърдите му. – Алена кралица. Добре звучи.

– Върви, глупак такъв. – Никога не съм се усмихвала толкова ведро, чувствайки се едновременно толкова тъжна.

Той ми отправя един последен поглед и кимва на Джулиан, а после излиза навън в тъмнината. Металът се съединява отново зад него и скрива приятелите ми от поглед. Не искам да зная къде отиват.

Налага се Джулиан да ме издърпа, но не ме упреква за дългото ми сбогуване. Мисля, че умът му е по-зает с Лукас, който в замаяното си състояние е започнал да се лигави.

Двадесет и втора глава

Тази нощ сънувам как брат ми Шейд идва да ме навести в тъмнината. Мирише на барут. Но когато примигвам, той изчезва и съзнанието ми крещи онова, което вече знам. *Шейд е мъртъв.*

Щом настъпва утрото, поредица от звуци на тътрещи се крака и трясъци ме разбуждат рязко и ме карат да седна в леглото. Очаквам да видя Пазители, Кал или отмъстителния Птолемей, готов да ме разкъса заради онова, което направих, но са само камериерките, които се втурват в дрешника ми. Изглеждат по-стреснати от обикновено и трескаво смъкват дрехите ми.

– Какво става?

В дрешника момичетата замръзват. Покланят се с ръце, пълни с коприна и лен. Когато се приближавам, осъзнавам, че са застанали над комплект кожени куфари.

– Заминаваме ли някъде?

– Заповеди, милейди – казва едната със сведени очи. – Знаем само каквото ни казват.

– Разбира се. Е, тогава просто ще се обличам. – Посягам към най-близкия тоалет, възнамерявайки поне веднъж да направя нещо сама, но камериерките ме изпреварват.

Пет минути по-късно вече са ме гримирали и подготвили, облечена в причудливи кожени панталони и риза с волани. Много повече бих предпочела тренировъчния си екип пред всичко друго, но очевидно не е „уместно“ да го нося извън тренировките.

– Лукас? – обръщам се към пустия коридор, като почти очаквам той да изникне от някоя ниша.

Но Лукас го няма никъде и аз се отправям към урока по Протокол, но очаквам да ми пресече пътя. Когато не го прави, из тялото ми се разнася тръпка на страх. Снощи Джулиан го накара да забрави, но може би нещо се е изплъзнало през пролуките. Може би го разпитват, наказват го заради нощта, която не може да си спомни, и онова, което го принудихме да направи.

Но не съм сама за дълго. Мейвън препречва пътя ми с устни, извити в развеселена усмивка.

– Рано си станала. – После се навежда към мен и заговаря с нисък шепот: – Особено след като си стояла толкова до късно нощес.

– Не знам какво имаш предвид. – Опитвам се да докарам невинен тон.

– Затворниците ги няма. И тримата, изпарили са се като дим.

Слагам ръка на сърцето си и си придавам шокиран вид заради камерите:

– Кълна се в цветовете си! Няколко Червени избягали от нас? Изглежда невъзможно.

– Така изглежда наистина. – Макар че усмивката му не изчезва, очите му потъмняват леко. – Разбира се, това поставя под въпрос всичко. Прекъсванията на електричеството, повредената охранителна система, да не говорим за цял отряд Пазители с осеяна с бели петна памет. – Взира се многозначително в мен.

Отвръщам на острия му поглед, оставям го да види безпокойството ми.

– Майка ти... ги е разпитвала.

– Да.

– А смята ли да разговаря с... – подбирам думите си много внимателно – някой друг относно бягството? Офицери, стражи?

Мейвън поклаща глава напред-назад.

– Който и да е направил това, го е направил добре. Помагах ѝ с разпита и я насочих към всички заподозрени. – *Насочил я е. Насочил я е далече от мен.* Изпускам тиха въздишка от облекчение и стискам ръката му, благодарейки му за закрилата. – Освен това може никога да не открием кой го е извършил. От снощи хората бягат. Мислят, че Дворецът вече не е безопасен.

– След снощи вероятно са прави. – Плъзвам ръката си в неговата и го придърпвам по-близо. – Какво научи майка ти за бомбата?

Гласът му се снишава до шепот:

– Не е имало бомба. – *Какво?* – Било е експлозия, но освен това е било злополука. Един куршум пробил газова инсталация в пода и когато огънят на Кал я уцелил... – Той млъква, без да довърши, оставя ръцете си да говорят. – Беше идея на майка ми да използва това в наша, ъъ, полза.

Ние не убиваме безцелно.

– Тя превръща членовете на Гвардията в чудовища.

Той кимва мрачно:

– Никой няма да иска да ги подкрепи. Дори и Червените.

Кръвта ми сякаш кипва. *Още лъжи.* Тя ни побеждава, без да

даде нито един изстрел или да извади меч. Думите са всичко, от което има нужда. А сега ме изпращат по-навътре в нейния свят, в Арчън.

Няма да видиш повече семейството си. Гиза ще порасне, докато вече няма да я познаеш. Брий и Трами ще се оженят, ще имат деца и ще ме забравят. Татко ще умре бавно, задушаван от раните си, а когато той си отиде, мама също ще се изплъзне.

Мейвън ме оставя да помисля, погледът му е вглъбен, докато наблюдава как емоциите се надигат по лицето ми. Той винаги ме оставя да премисля. Понякога мълчанието му е по-добро от чиито и да било думи.

– Колко време ни остава тук?

– Тръгваме днес следобед. По-голямата част от двора ще замине преди това, но ние трябва да вземем лодката. Да спазим някаква традиция в цялата тази лудост.

Когато бях малко момиче, седях на верандата си и гледах как красивите лодки минават, отправили се надолу по течението към столицата. Шейд ми се присмиваше, задето исках да зърна краля. Тогава не осъзнавах, че това беше просто част от постановката, поредната демонстрация също като битките на арената, за да покаже точно колко ниско се намираме в големия план на света. Сега отново ще бъда част от нея, този път – застанала от другата страна.

– Поне ще имаш възможност да видиш дома си отново, макар и за малко – добавя той и се старае да бъде мил. *Да, Мейвън, точно това искам. Да стоя и да гледам как домът ми и старият ми живот минават покрай мен.*

Но това е цената, която трябва да платя. Освобождаването на Килорн и другите означава да изгубя последните си дни в долината, и това е замяна, която с радост правя.

Прекъсва ни силен трясък от един близък коридор – онзи, който води към стаята на Кал. Мейвън реагира пръв, премествайки се към края на коридора, преди аз да успея, сякаш се опитва да ме предпази от нещо.

– Лоши сънища, братко? – провиква се, разтревожен от онова, което вижда.

В отговор Кал излиза в коридора със стиснати юмруци, сякаш се опитва да възпре собствените си ръце. Изцапаната с петна от кръв униформа е изчезнала, заместена от нещо, което прилича на бронята на Птолемей, макар тази на Кал да има червеникав оттенък.

Идва ми да го зашлевя, да го задера с нокти и да се разкрещя заради онова, което причини на Фарли, Тристан, Килорн и Уолш. Искрите танцуват вътре в мен, умолявайки да бъдат пуснати на

свобода. Но в края на краищата какво очаквах? Знам какъв е и в какво вярва – Червените не си струва да се спасяват. Затова заговарям възможно най-вежливо.

– Ще заминеш ли с легиона си? – Знам, че няма, като съдя по буйния гняв в очите му. Някога се опасявах, че ще замине, а сега ми се иска да го направи. *Не мога да повярвам, че ме е било грижа за спасяването му. Не мога да повярвам, че изобщо някога съм си мислила това.*

Кал тежко си поема дъх:

– Легионът на Сенките няма да отиде никъде. Татко няма да го позволи. Не и сега. Прекалено опасно е, а аз съм твърде „ценен“.

– Знаеш, че е прав. – Мейвън слага ръка върху рамото на брат си, опитва се да го успокои. Спомням си как гледах Кал да прави същото с Мейвън, но сега короната е върху друга глава.

– Ти си наследникът. Той не може да си позволи да изгуби и теб.

– Аз съм войник – процежда Кал, като свива рамо, за да се отдръпне от докосването на брат си. – Не мога просто да седя безучастно и да оставя другите да се бият вместо мен. Няма да го направя.

Звучи като дете, което хленчи за играчка – сигурно изпитва наслада да убива. Призлява ми. Не казвам нищо, оставяйки дипломатичния Мейвън да говори вместо мен. Той винаги знае какво да каже.

– Намери друга кауза. Конструирай нов мотоциклет, обучавай хората си, подготви се за времето, след като опасността отмине. Кал, можеш да правиш хиляда други неща и никое от тях не приключва с това да загинеш при засада! – казва той, като поглежда гневно брат си. После се ухилва в стремежа си да разведри атмосферата. – Никога не се променяш, Кал. Просто не можеш да седиш на едно място.

След миг на сурово мълчание Кал се усмихва слабо:

– Никога. – Очите му се стрелват бързо към мен, но няма да позволя бронзовият му поглед да ме заплени, не и отново.

Обръщам глава, преструвайки се, че разглеждам една картина на стената.

– Хубава броня – подхвърлям подигравателно. – Ще отива на колекцията ти.

Той изглежда жегнат, дори смутен, но бързо се съвзема. Сега усмивката му е изчезнала, заместена от присвити очи и стисната челюст. Почуква с пръсти по бронята си; прозвучава като стържене на нокти по камък.

– Това беше подарък от Птолемей. Изглежда, споделям обща

кауза с брата на годеницата си. – *Годеницата си.* Сякаш това трябва да ме накара да ревнувам или нещо от този род.

Мейвън оглежда предпазливо бронята:

– Какво имаш предвид?

– Птолемей командва офицерите в столицата. Заедно с мен и моя легион може да успеем да направим нещо полезно дори в пределите на града.

В сърцето ми отново се прокрадва студен страх, отблъсквайки всяка надежда и щастие, които снощният успех ми донесе.

– И какво точно е то? – чувам се да прошепвам.

– Аз съм добър ловец. Той е добър убиец. – Кал отстъпва крачка назад и се отдалечава от нас.

Мога да почувствам как се изплъзва не само надолу по коридора, а по тъмен и криволичещ път. Това ме кара да се страхувам за момчето, което ме научи да танцувам. *Не, не за него.* От *него.* А то е по-лошо от всичките ми други ужаси и кошмари.

– Ние двамата заедно ще изтръгнем от корен Алената гвардия. Ще сложим край на този бунт веднъж завинаги.

За днес няма разписание, тъй като всички са прекалено заети да си тръгват, за да преподават или да обучават. *Да бягат,* може би е по-подходяща дума, защото от наблюдателницата ми във входната зала определено изглежда точно така. Някога си мислех, че Сребърните са недосегаеми божества, които никога не биват заплашвани, никога не се страхуват. Сега знам, че е вярно обратното. Прекарали са толкова дълго време на върха, защитени и изолирани, та са забравили, че могат да паднат. Силата им се е превърнала в тяхна слабост.

Някога се страхувах от тези стени, плашех се от такава красота. Но сега виждам пукнатините. Както в деня на пускането на бомбите, когато осъзнах, че Сребърните не са непобедими. Тогава беше експлозия – сега няколко куршума са разбили диамантеното стъкло, разкривайки страх и параноя отдолу. Сребърни, които бягат от Червени – лъвове, бягащи от мишки. Кралят и кралицата спорят помежду си, придворните имат собствени съюзи, а Кал, съвършеният принц, добрият войник, е жесток, ужасен враг. *Всеки може да предаде всеки.*

Кал и Мейвън се сбогуват с всички, изпълнявайки дълга си въпреки организирания хаос. Въздушните кораби чакат недалече, бръмченето на двигателите им се чува дори вътре. Искам да видя големите машини отблизо, но да се раздвижа, би означавало да се осмеля да се изправя пред тълпата, а не мога да понеса погледите на опечалените. Снощи загинаха общо дванайсет души, но отказвам да науча имената им. Не мога да допусна да тежат на съвестта ми, не и когато се нуждая от разсъдъка си повече от

всякога.

Когато вече не мога да гледам, краката ми ме повеждат, накъдето поискат, скитайки из вече познати коридори. Стаите се затварят, докато минавам, напуснати за сезона, докато дворът се върне. Знам, че аз няма. Слугите покриват с бели чаршафи мебелите, картините и статуите, докато цялото място добива вид на обитавано от призраци.

Не след дълго се озовавам застанала на прага на старата класна стая на Джулиан и гледката ме шокира. Купчините с книги, писалището, дори картите са изчезнали. Стаята изглежда по-голяма, но я усещам по-малка. Някога тя съдържаше цели светове, но сега в нея има само прах и смачкана хартия. Очите ми се задържат върху стената, където стоеше огромната карта. Някога не можех да я разбера; сега я помня като стар приятел.

Норта, Езерните земи, Пиемонт, Прериятa, Тираксис, Монтфорт, Сирон и всички спорни земи между тях. Други страни, други народи, всички разкъсани по линиите на кръвта също като нас. *Ако ние се променим, ще се променят ли и те? Или ще се опитат да унищожат и нас?*

– Надявам се, че ще запомниш уроците си. – Гласът на Джулиан ме изтръгва от мислите ми и ме връща в празната стая. Той стои зад мен, проследява погледа ми към стената, където беше картата. – Съжалявам, че не можах да те науча на повече.

– В Арчън ще имаме много време за уроци.

Усмивката му е сладко-горчива и почти болезнена за гледане. Сепнато осъзнавам, че за пръв път мога да усетя как камерите ни наблюдават.

– Джулиан?

– Архивистите в Делфи ми предложиха работа по реставрирането на стари текстове. – Лъжата е очевидна. – Изглежда, че са тършували из Разлива и са се натъкнали на няколко бункера за складиране. Очевидно цели планини хартия.

– Това много ще ти хареса. – Гласът ми засяда в гърлото. *Ти знаеше, че той ще трябва да си тръгне. Ти го въвлече насила в това снощи, когато изложи живота му на опасност заради този на Килорн.* – Ще идваш ли от време на време, когато можеш?

– Да, разбира се. – Поредната лъжа. Елара ще разбере ролята му съвсем скоро и тогава той ще е принуден да бяга. Най-разумно е да набере преднина. – Донесох ти нещо.

Бих предпочела Джулиан, отколкото какъвто и да е подарък, но въпреки това се опитвам да изглеждам благодарна.

– Добър съвет ли?

Той поклаща глава, усмихвайки се:

– Ще видиш, когато стигнеш в столицата. – После протяга

подканващо ръце: – Трябва да вървя, така че изпрати ме подобаващо.

Да го прегърна, е все едно да прегърна баща си или братята, които няма да видя никога повече. Не искам да го пускам, но опасността е твърде голяма, за да остане, и ние и двамата го знаем.

– Благодаря ти, Мер – прошепва той в ухото ми. – Толкова много ми напомняш за нея. – Не е нужно да питам, за да знам, че говори за Кориан, за сестрата, която е изгубил толкова отдавна. – Ще ми липсваш, малко мълниеносно момиче.

Точно сега прякорът не звучи толкова зле.

Нямам сили да се прехласвам по лодката, тласкана през водата от електрически двигатели. Черни, сребристи и червени знамена се веят от всеки пилон, за да покажат, че това е кралската лодка. Като момиче се чудех защо кралят си присвоява нашия цвят. Това просто беше толкова далеч под достойнството му. Сега осъзнавам, че знаменията са червени като неговия пламък, като унищожението и хората, които контролира.

– Пазителите от снощи са получили нови назначения – промърморва Мейвън, докато вървим по една палуба.

Изпратени на нови назначения е само изискан начин да се каже *наказани.* Спомням си Свинските очички и начина, по който ме гледаше, и изобщо не съжалявам.

– Къде отидоха?

– На фронта, разбира се. Ще бъдат прикрепени към някаква събрана от кол и въже група, за да командват ранени, неспособни или злонравни войници. Това обикновено са първите, които биват изпращани в окопна война. – От сенките зад очите му се досещам, че Мейвън знае това от опит.

– Първите, които загиват.

Той кимва мрачно.

– А Лукас? Не съм го виждала от вчера…

– Той е добре. Пътува с Династията Самос, събира се отново с близките си. Стрелбата накара всички да си плюят на петите, дори Висшите династии.

Залива ме облекчение, както и тъга. Лукас вече ми липсва, но е хубаво да знам, че е в безопасност и е далече от наблюдението на Елара.

Мейвън хапе устна с потиснато изражение.

– Но не задълго. Идват отговори.

– Какво искаш да кажеш?

– Намериха кръв долу в килиите. Червена кръв.

Огнестрелната ми рана я няма вече, но споменът за болката не е избледнял:

– Следователно?

– Следователно онзи от приятелите ти, който е имал лошия късмет да бъде ранен, няма да остане неизвестен още много дълго, ако кръвната база си свърши работата.

– Кръвна база ли?

– Базата данни за кръвта. От всеки Червен, роден в радиус от сто мили цивилизована земя, се взима кръвна проба при раждането. Започнало като проект, за да се разбере точно каква е разликата между нас, но приключило просто като поредния начин да бъдат белязани и обуздани твоите хора. В по-големите градове Червените не използват лични карти, а кръвни идентификационни знаци. Вземат им проби на всеки вход и изход, на влизане и излизане. Маркират ги като животни.

За миг се сещам за старите документи, които кралят запрати по мен онзи път в тронната зала. Там бяха името ми, снимката ми и петно от кръв.

Моята кръв. Те имат кръвта ми.

– И те… могат да разберат коя кръв на кого е просто ей така?

– Отнема известно време, около седмица, но да, така се предполага, че действа. – Очите му се спират върху треперещите ми ръце и той ги покрива със своите, оставяйки топлината да се просмуче във внезапно изстиналата ми кожа. – Мер?

– Той ме простреля – прошепвам. – Пазителят ме простреля. Кръвта, която са намерили, е моя.

И тогава ръцете му изстиват също като моите.

Въпреки всичките си хитри идеи Мейвън няма какво да каже на това. Само се взира, дъхът му излиза на мънички изплашени облачета. Познавам изражението на лицето му; гледам така всеки път, когато съм принудена да се сбогувам с някого.

– Толкова по-зле, че не останахме по-дълго – промърморвам, загледана към реката. – Щеше да ми хареса да умра близо до вкъщи.

Нов полъх на вятъра духва косата като завеса върху лицето ми, но Мейвън я отмята и ме притегля към себе си със стряскащо ожесточение.

О.

Целувката му изобщо не е като тази на брат му. Тази на Мейвън е по-отчаяна, изненадва самия него толкова, колкото и мен. Той знае, че потъвам бързо като камък, който пропада в реката. *И иска да се удави заедно с мен.*

– Аз ще поправя това – промърморва, притискайки се към устните ми. Никога не съм виждала очите му толкова блеснали и остри. – Няма да им позволя да те наранят. Имаш думата ми.

Част от мен иска да му вярва.

– Мейвън, не може да поправиш всичко.

– Права си, аз не мога – отвръща той, с остра нотка в гласа. – Но мога да убедя някого с повече власт от мен.

– Кого?

Когато температурата около нас се повишава, Мейвън се дръпва назад с напрегната и стисната челюст. От начина, по който проблясват очите му, почти очаквам да нападне онзи, който ни е прекъснал. Не се обръщам най-вече защото не чувствам крайниците си. Вцепенила съм се, макар че устните ми още потръпват от спомена. Не знам какво означава това. Нямам и най-малко понятие какво чувствам.

– Кралицата моли за присъствието ви на палубата за наблюдение. – Гласът на Кал стърже като камък. Звучи почти ядосан, но бронзовите му очи изглеждат тъжни, дори съкрушени. – Минаваме покрай Подпорите, Мер.

Да, бреговата линия вече ми е позната. Познавам онова окастрено дърво, онази ивица крайречен насип, а ехото от триони и падащи дървета няма как да бъде сбъркано. *Това е родното ми място.* С огромна болка се заставям да се отдръпна от парапета, за да погледна в лицето Кал, който сякаш води безмълвен разговор с брат си.

– Благодаря ти, Кал – промърморвам, все още опитвайки се да приема целувката на Мейвън, и разбира се, собствената си неизбежна съдба.

Кал се отдалечава, обикновено изправеният му гръб е приведен. Всяка стъпка изпраща пробождане на вина в тялото ми, кара ме да си спомня танца ни и целувката ни. *Нараних всички, особено себе си.*

Мейвън се взира след бягащия си брат.

– Той не обича да губи. И – снижава глас, сега толкова близо до мен, че мога да видя миниатюрните сребърни петънца в очите му – нито пък аз. Няма да те загубя, Мер. *Няма.*

– Никога няма да ме загубиш.

Още една лъжа и ние и двамата го знаем.

Палубата за наблюдение заема предната част на кораба, оградена от стъкло, простиращо се от край до край. На брега на реката се оформят кафяви силуети, а от дърветата се появява старият хълм с арената. Прекалено далече сме от брега, за да видя някого както трябва, но в миг разпознавам къщата си. Старото знаме още пърха на верандата все още с три избродирани червени звезди. Едната е пресечена с черна ивица в памет на Шейд. *Шейд беше екзекутиран. След такова нещо трябва да се откъсне една звезда.* Но те не са го направили. Запазили са го в знак на собствен малък бунт.

Искам да посоча на Мейвън дома си, да му разкажа за селото. Видях неговия живот и сега искам да му покажа своя. Но на палубата за наблюдение цари тишина, всички се взираме към селото, докато идваме все по-близо и по-близо. *Селяните не ги е грижа за вас,* идва ми да изкрещя. *Само глупаците ще спират, за да гледат. Само глупаците ще прахосат някой миг за вас.*

Докато лодката продължава нататък, започвам да си мисля, че може би цялото село се състои от глупаци. Сякаш всичките две хиляди са се стълпили на брега. Някои са нагазили до глезените в реката. От това разстояние хората изглеждат еднакви. Избеляваща коса и износени дрехи, с кожа на петна, уморени, гладни – всички неща, които аз бях някога.

И гневни. Дори от лодката мога да почувствам гнева им. Не ликуват, нито викат имената ни. Никой не маха. Никой дори не се усмихва.

– Какво е това? – прошепвам, очаквайки никой да не отговори.

Но кралицата отвръща с огромна наслада:

– Такова прахосничество – да шестваме по реката, когато никой не иска да гледа. Изглежда, че уредихме това.

Нещо ми подсказва, че тече поредното задължително събитие – като схватките, като репортажите. Офицери измъкват насила болни стари хора от леглата им и изтощени работници – от работните им места, и ги принуждават да ни гледат.

Някъде на брега изплющява камшик, последван веднага от писък на жена.

– Не излизайте от редицата! – отеква из тълпата. Очите на хората не потрепват дори за миг, докато се взират право напред толкова неподвижни, че дори не мога да видя къде е настъпил смутът. *Какво е станало, за да ги направи такива мекушави? Какво вече е било сторено?*

Сълзи започват да бодат като иглички очите ми, докато гледам. Още няколко пъти се чува плющене на камшик и няколко бебета проплакват, но никой на брега не протестира. Внезапно се оказвам застанала на ръба на палубата: всеки сантиметър от мен напира от копнеж да се хвърля през стъклото.

– Отиваш ли някъде, Марийна? – измърква Елара от мястото си до краля. Отпива спокойно от някакво питие и ме наблюдава внимателно над ръба на чашата си.

– Защо правите това?

С ръце, скръстени над великолепната ѝ рокля, Еванджелин ме оглежда със злобна усмивка:

– Защо те е грижа? – Но не обръщам внимание на думите ѝ.

– Те знаят какво е станало в Двореца, може дори да са

съгласни с него, така че трябва да видят, че не сме победени – промърморва Кал с очи, приковани върху речния бряг. Не може дори да ме погледне, страхливецът му със страхливец. – Ние дори не вървим.

Отново изплющява камшик и аз трепвам, почти усетила удара върху кожата си.

– Нареждането да бъдат бити пак ли беше твое?

Той не приема предизвикателството ми, здраво стиснал челюст. Но когато друг селянин изкрещява, протестирайки срещу офицерите, затваря очи.

– Дръпнете се назад, лейди Титанос. – Гласът на краля боботи като далечна гръмотевица, безспорно заповеднически. Почти мога да почувствам самодоволната му усмивка, когато отстъпвам и тръгвам обратно към Мейвън. – Това е Червено село, знаете това по-добре от всички ни. Те дават подслон на тези терористи, хранят ги, закрилят ги, *превръщат се в* тях. Те са деца, които са сбъркали. И трябва да си вземат поука.

Отварям уста да възразя, но кралицата оголва зъби:

– Може би познавате някои, които трябва да бъдат наказани за назидание на другите? – казва тя спокойно, като посочва към брега.

Думите замират в гърлото ми, прогонени от заплахата ѝ:

– Не, Ваше Величество, не познавам.

– Тогава се дръпнете назад и мълчете. – После се ухилва: – Защото времето ви да говорите ще дойде.

Затова имат нужда от мен. Момент като този, когато везните могат да се наклонят в техен ущърб. Но не мога да протестирам. Мога само да правя каквото тя ми нарежда, и да гледам как домът ми се изгубва от поглед. Завинаги.

Колкото повече се приближаваме към столицата, толкова по-големи стават селата. Скоро пейзажът се променя от дърводобивни и фермерски области в истински градове. Разположени са около масивни мелници с тухлени домове и спални помещения за подслоняване на Червените работници. Както и в другите села жителите им стоят по улиците, за да ни гледат как минаваме. Офицери лаят заповеди, плющят камшици, а аз така и не свиквам с това. Всеки път трепвам.

После градовете са заместени от обширни имения и чифлици, от палати като Двореца. Построени от камък, стъкло и мрамор с преливащи се цветове, всеки от тях изглежда по-великолепен от предишния. Моравите им се спускат към реката, украсени със създадени от зеленопръстите градини и красиви фонтани. Самите къщи приличат на творения на боговете, всяка – красива по различен начин. Но прозорците са тъмни, вратите – затворени.

Докато селата и градовете бяха пълни с хора, тези изглеждат лишени от живот. Само високо развяващите се знамена, по едно над всяка постройка, ми дават да разбера, че някой изобщо живее там. Синьо за Династия Осанос, сребристо за Самос, кафяво за Рамбос и така нататък. Вече знам цветовете наизуст, свързвайки с определени лица всеки безмълвен дом. *Дори убих собствениците на няколко.*

– Река Роу – обяснява Мейвън. – Провинциалните резиденции, ако някой лорд или лейди пожелае да се измъкне от големия град.

Погледът ми се задържа върху дома на Айрал – великолепие с колони от черен мрамор. Каменни пантери охраняват верандата, озъбили се нагоре към небето. Дори от вида на статуите в тялото ми нахлува мразовита тръпка и ме кара да си спомня Ара Айрал и настойчивите ѝ въпроси.

– Тук няма никого.

– Къщите са празни през по-голямата част от годината, а никой не би се осмелил да напусне града сега, не и с тази история с Гвардията. – Той ми отправя лека горчива усмивка. – Биха предпочели да се крият зад диамантените си стени и да оставят брат ми да се бие вместо тях.

– Само ако не се налагаше изобщо някой да се бие.

Той поклаща глава:

– Няма полза да мечтаем.

Гледаме мълчаливо как река Роу остава зад нас и по бреговете се издига друга гора. Дърветата са странни, много високи, с черна кора и тъмночервени листа. Мъртвешки тиха е, каквато не би трябвало да бъде никоя гора. Дори птича песен не нарушава тишината, а над нас небето притъмнява, но не заради чезнещата следобедна светлина. Събират се черни облаци, надвиснали над дърветата като дебело одеяло.

– А какво е това? – Дори гласът ми звучи приглушен и внезапно се радвам заради стъкленото покритие над палубата. За моя изненада другите са изчезнали, оставяйки ни сами да гледаме как настъпва мракът.

Мейвън хвърля поглед към гората с неодобрително смръщено лице:

– Преградни дървета. Пречат на замърсяването да се разпространи по-нагоре по реката. Градинските пазители от Династията Уел ги създадоха преди години.

Бурни кафяви вълни се пенят и се разбиват в лодката, оставят тънък слой черна мръсотия по блестящия стоманен корпус. Светът придобива странен оттенък, все едно гледам през мръсно стъкло. Ниските облаци всъщност въобще не са облаци, а дим,

който излиза от хиляда комини и закрива небето. Дърветата и тревата ги няма – това е земя на пепел и разложение.

– Сивият град – промърморва Мейвън.

Докъдето стига погледът ми, се простират фабрики – мръсни, масивни и жужащи от електричество. Гледката ме удря като юмрук и почти ме събаря. Сърцето ми се опитва да поддържа мъчително силния пулс и се налага да седна, чувствайки как кръвта ми препуска.

Мислех, че моят свят не е какъвто трябва, че животът ми е несправедлив. Но не можех дори да си представя място като Сивия Град.

Електростанции сияят в мрака, пулсират в електриково синьо и противно зелено в паяжината от жици във въздуха. Транспортери, отрупани с товари, се движат по надигнатите пътища и пренасят суровини от една фабрика до друга. Дават си пронизителни сигнали един на друг в шумна бъркотия от натоварен трафик, движат се като ленива черна кръв в сиви вени. Най-ужасното от всичко – малки къщички заобикалят всяка фабрика на подреден площад, една върху друга с тесни улици между тях. *Бордеи.*

Съмнявам се, че под такова опушено небе работниците някога виждат дневна светлина. Вървят между фабриките и домовете си, заливайки улиците по времето между смените. Няма офицери, няма плющящи камшици, нито празни погледи. Никой не ги кара да ни гледат как минаваме. *Няма нужда кралят да се перчи тук,* осъзнавам. *Те са пречупени от рождение.*

– Това са технита – прошепвам дрезгаво, спомнила си името, което Сребърните така небрежно подмятат. – Те правят лампите, камерите, видео екраните…

– Пушките, куршумите, бомбите, корабите, транспортерите – добавя Мейвън. – Те поддържат електричеството. Поддържат водата ни чиста. Правят всичко за нас.

И не получават в замяна нищо освен пушек.

– Защо не си тръгнат?

Той просто свива рамене:

– Това е единственият живот, който познават. Повечето технита никога не напускат собствения си район. Не могат дори да карат задължителна военна служба.

Не могат дори да карат задължителна военна служба. Животът им е толкова ужасен, че войната е по-добра алтернатива, а на тях дори не им е позволено да отидат на война.

Като всичко друго по реката, фабриките изчезват, но образът остава в съзнанието ми. *Не трябва да забравям това,* подсказва ми нещо. *Не трябва да ги забравям.*

Отвъд друга гора от преградни дървета ни чакат звездите, а под тях: Арчън. Отначало изобщо не виждам столицата, погрешно вземайки светлините ѝ за ярки звезди. Докато лодката се приближава все повече и повече, челюстта ми увисва.

През широката река се простира Мост на три нива, свързващ двата града от всяка страна. Той е хиляди футове дълъг и цветущ, целият в светлина и електричество. Има магазини и пазарни площади, всички – построени в самия Мост на сто фута над реката. Направо си представям Сребърните как пият и ядат и гледат надолу към света от мястото си там, високо горе. Ярки транспортери преминават по най-ниското ниво на Моста, фаровете им са като червено-бели комети, прорязващи нощта.

И двата края на Моста имат порти, а участъците от града от двете страни са оградени със стени. На източния бряг големи метални кули се издигат остро от земята като мечове и пронизват небето, всички – увенчани с блестящи гигантски хищни птици. Още транспортери и хора изпълват павираните улици, които се изкачват по хълмистите речни брегове, свързвайки сградите с Моста и външните порти.

Стените са от диамантено стъкло като в Двореца, но по тях има метални кули с прожектори и други конструкции. На стените има патрули, но униформите им не са в пламтящото червено на Пазителите или суровото черно на Сигурността. Носят униформи в петнисто сребристо-бяло, почти сливайки се с панорамата на града. *Те са войници, и то не от онези, които танцуват с дамите. Това е крепост.*

Арчън е бил построен, за да устоява във война, не в мир.

На западния бряг разпознавам Кралския Съд и Хазната от репортажа за хвърлянето на бомбите. И двете са построени от блестящ бял мрамор и напълно ремонтирани, макар да бяха атакувани едва преди месец. *Струва ми се, че е било преди един цял живот.* Издигат се от двете страни на двореца Уайтфайър – постройка, която дори аз разпознавам, когато я виждам. Старият ми учител казваше, че дворецът е изсечен от самия склон – истинско парче от белия камък. Пламъци, изработени от злато и перли, проблясват върху околните стени.

Опитвам се да обхвана гледката, очите ми се стрелкат между двата края на Моста, но умът ми просто не може да проумее това място. Отгоре въздушни кораби се движат бавно през нощното небе, докато въздушните джетове летят още по-високо, бързо като комети. Мислех, че Дворецът на Слънцето е истинско чудо; очевидно никога не съм знаела значението на думата.

Но не мога да открия нищо красиво тук, не и когато задимените тъмни фабрики са само на няколко мили зад нас.

Контрастът между града на Сребърните и бордеите на Червените ме кара да стисна зъби. Това е светът, който се опитвам да съборя, светът, който се опитва да убие мен и всичко, на което държа. Сега наистина виждам срещу какво се боря и колко трудно, колко невъзможно ще бъде да победя. Никога не съм се чувствала по-дребна и нищожна, отколкото се чувствам сега с големия Мост, извисяващ се застрашително над нас. Изглежда готов да ме погълне цялата.

Но трябва да опитам. Дори и да е само заради Сивия Град, за онези, които никога не са виждали слънцето.

Двадесет и трета глава

Докато лодката спре на кея на западния бряг и стъпваме отново на суша, вече е паднала нощта. У дома това означаваше да изключим електричеството и да си лягаме, но не и в Арчън. Всъщност градът сякаш става по-ярък, докато останалата част от света потъмнява. Над нас трещят фойерверки, които посипват Моста с дъжд от светлини, а на покрива на Уайтфайър се издига червено-черен флаг. *Кралят е отново на трона си.*

За щастие, не се налага да изтърпим повече живи картини и шествия; посрещат ни бронирани транспортери, за да ни вземат от доковете. За мое удоволствие двамата с Мейвън разполагаме с един транспортер само за нас, придружени от двама Пазители. Докато минаваме, той ми посочва забележителностите, обяснявайки – поне така ми се струва – всяка статуя и всеки уличен ъгъл. Дори споменава любимата си пекарница, макар че тя се намира от другата страна на реката.

– Мостът и Източен Арчън са за обикновените граждани, Сребърните от неблагороден произход, макар че много от тях са по-богати от някои благородници.

– *Обикновени* Сребърни? – Едва се сдържам да не се разсмея. – Нима има такова нещо?

Мейвън само свива рамене:

– Разбира се. Те са търговци, бизнесмени, войници, офицери, собственици на магазини, политици, земевладелци, хора на изкуството и интелектуалци. Някои сключват брак във Висшите династии, някои се издигат над положението си, но нямат благородно потекло, а способностите им не са толкова, ами, *силни.*

Не всички са специални, каза ми веднъж Лукас. Не знаех, че говори и за Сребърните.

– Междувременно Западен Арчън е предназначен за свитата на краля – продължава Мейвън. Минаваме покрай улица, от двете

страни на която има прекрасни каменни къщи и подрязани цъфтящи дървета. – Всички Висши Династии поддържат резиденции тук, за да са близо до краля и правителството. Всъщност цялата страна може да бъде контролирана от този зъбер, ако възникне такава необходимост.

Това обяснява разположението. Западният бряг има остри склонове, дворецът и другите правителствени сгради се намират на билото на хълм, от който има гледка към Моста. Друга стена обкръжава билото на хълма, ограждайки сърцето на страната. Опитвам се да не зяпам, когато минаваме през портата, разкриваща настлан с мозайка площад с размерите на арена. Мейвън го нарича Площада на Цезар по името на първия владетел от неговата династия. Джулиан спомена крал Цезар преди, но мимоходом; уроците ни така и не стигнаха много по-далече от Първото Разделение, когато червеното и сребристото се превърнали в нещо повече от цветове.

Дворецът Уайтфайър заема южната страна на Площада, докато съдилищата, Хазната и административните центрове заемат останалото. Има дори казарма, ако се съди по войските, които провеждат учения в ограденията със стени двор. Те са воденият от Кал Легион на Сенките, които потеглиха преди нас към града. *Утеха за благородниците,* така ги нарече Мейвън. Войници в пределите на градските стени, за да ни защитят, ако има ново нападение.

Въпреки часа Площадът кипи от оживление, докато хората се стичат към стряскащо изглеждаща постройка до казармите. Червено-черни знамена, украсени с меча, символ на армията, висят от колоните ѝ. Едва различавам малка сцена, издигната пред сградата, с подиум, обкръжен от ярки прожектори и растяща тълпа.

Внезапно втренченият поглед на камерите, по-тежък, отколкото съм свикнала, спира върху нашия транспортер и ни следва, докато колоната от превозни средства минава край сцената. За щастие, продължаваме да пътуваме, стигаме през сводест вход до малък вътрешен двор, но после спираме рязко.

– Какво е това? – прошепвам, сграбчила Мейвън. Досега съм сдържала страха си, но заради светлините, камерите и тълпата стената ми започва да рухва.

Мейвън въздъхва тежко по-скоро от раздразнение, отколкото по друга причина:

– Баща ми сигурно ще изнесе реч. Само малко дрънкане на оръжия, колкото да са доволни масите. Хората не обичат нищо повече от водач, който обещава победа.

Мейвън излиза, дърпайки ме със себе си. Въпреки грима и

дрехите си внезапно се чувствам много разголена. *Това е предназначено за излъчване. Хиляди, милиони ще го видят.*

– Не се безпокой, ние просто ще трябва да стоим и да си придаваме сурови изражения – промърморва в ухото ми.

– Мисля, че Кал се е погрижил за това. – Кимвам към принца, който гледа мрачно, все още залепен за хълбока на Еванджелин.

Мейвън се подсмихва под нос:

– Той смята, че речите са загуба на време. Кал обича действията, не думите.

Значи ставаме двама, но не искам да призная, че имам нещо общо с по-големия брат на Мейвън. Може би някога мислех така, но не и сега. Никога повече.

Един забързан секретар ни повиква с пръст. Дрехите му са синьо-сиви, цветовете на Династията Макантос. Може би е познавал полковника, може да е неин брат, неин братовчед. *Недей, Мер. Това е най-неподходящото място да изгубиш самообладание.* Той не ни удостоява дори с бегъл поглед, когато заемаме мястото си, заставайки зад Кал и Еванджелин, с краля и кралицата начело. Странно, Еванджелин не показва обичайното си хладнокръвие; виждам, че ръцете ѝ треперят. *Страхува се. Жадуваше за светлината на прожекторите, искаше да бъде годеница на Кал и въпреки всичко се страхува от това. Как е възможно?*

А после потегляме, влизаме в здание с толкова много Пазители и служители, че не мога да ги преброя. Вътре сградата е практично обзаведена с карти, кабинети и зали за съвещания вместо картини или салони. Хора в сиви униформи се суетят в коридора, макар че спират, за да ни направят път. Повечето врати са затворени, но успявам да надникна в няколко. Офицери и войници са свели погледи към карти на бойния фронт, спорейки за разположението на легионите. В друга стая, залята от буйна енергия, сякаш има поне сто видео екрана, всеки – обслужван от войник в бойна униформа. Говорят в слушалки с микрофон, лаят заповеди към далечни хора и места. Думите са различни, но смисълът е един и същ.

Удръжте позицията.

Кал се забавя пред вратата на стаята с видео екраните, проточил врат, за да види по-добре, но тя внезапно се затръшва в лицето му. Той се наежва, но не протестира, връщайки се в редицата с Еванджелин. Тя започва тихо да му мърмори, но той я прекъсва – за мой възторг.

Но усмивката ми се стопява, когато излизаме обратно в ослепителните светлини на предните стъпала на постройката. Върху бронзова табелка до вратата пише: *Военно командване.* Това

място е сърцето на войската – оттук се командва всеки войник, всяка армия, всяко оръдие. Стомахът ми започва да се бунтува при мисълта за мощта, но не мога да изгубя самообладание, не и пред толкова много хора. Блясват фотоапарати и ме заслепяват. Когато трепвам, чувам глас в главата си.

Секретарят пъха в ръката ми някакъв лист. След един бегъл поглед към него за малко не изпищявам. Сега знам за какво са ме пазили.

Заслужи си издръжката, прошепва гласът на Елара в главата ми. Хвърля поглед към мен от другата страна на Мейвън, и полага всички усилия да не се хили.

Мейвън проследява злобния ѝ поглед и забелязва листа в трепересщата ми ръка. Бавно увива пръсти около моите, сякаш може да ми влее силата си. Не искам нищо повече от това да разкъсам листа надве, но той ме държи да не мърдам.

– Длъжна си – е всичко, което казва, но шепне толкова ниско, че едва го чувам. – Длъжна си.

– Сърцето ми скърби за погубените животи, но знайте, че те не загинаха напразно. Кръвта им ще подхрани решимостта ни и ще ни подтикне да превъзмогнем предстоящите трудности. Ние сме нация във война, във война сме вече от столетие и препятствията по пътя към победата не са нещо необичайно за нас. Тези хора ще бъдат открити, тези хора ще бъдат наказани, а тази болест, която наричат „бунт“, никога няма да завладее моята страна.

Видео екранът в новата ми спалня е полезен горе-долу колкото бездънна лодка, излъчвайки снощната реч на краля в отвратителен цикъл. Досега вече мога да я рецитирам цялата дума по дума, но не мога да спра да гледам. Защото знам кой следва.

Лицето ми изглежда странно на екрана – твърде бледо и твърде студено. Все още не мога да повярвам, че запазих спокойно изражение, докато четях думите. Когато се качвам на подиума и заемам мястото на краля, дори не трепвам.

– Бях отгледана от Червени. Вярвах, че съм такава. И видях със собствените си очи милостта на Негово Величество краля, справедливото отношение на нашите Сребърни господари и огромната привилегия, която ни дадоха. Правото да работим, да служим на страната си, да живеем, и то да живеем добре. – На екрана Мейвън слага длан върху ръката ми. Кима заедно с речта ми. – Сега знам, че съм Сребърна по рождение, лейди от Династията Титанос, а един ден – принцеса на Норта. Очите ми бяха отворени. Съществува свят, за който никога не съм и мечтала, и той е непобедим. Милостив. А тези терористи, убийци

от най-злия вид, се опитват да разрушат основата на нашата нация. Не можем да допуснем това.

В безопасността на стаята си накъсано си поемам дъх. Най-лошото идва.

– В своята мъдрост крал Тиберий изготви Мерките, за да изкорени тази болест, този бунт, и да предпази почтените граждани на нашата нация. Те са, както следва: считано от днес, за всички Червени се въвежда вечерен час – залез-слънце. Ще бъде удвоен броят на служителите на Сигурността във всяко Червено село и град. По пътищата ще бъдат построени нови аванпостове и броят на хората в тях ще бъде максимално увеличен. Всички престъпления на Червените, включително нарушаването на вечерния час, ще се наказват чрез екзекуция. И – при тези думи гласът ми потрепва за първи път – възрастта за постъпване на задължителна военна служба е *снижена* до петнайсетгодишна възраст. Всеки, който предостави сведения, водещи до залавянето на важни членове на Алената гвардия или предотвратяването на действия на Алената гвардия, ще бъде възнаграден с привилегии относно задължителната повинност, освобождаващи до петима членове на едно и също семейство от военна служба.

Това е гениална и ужасна маневра. Червените ще са готови да се разкъсат помежду си за такива облекчения.

– Мерките трябва да бъдат спазвани на всяка цена, докато бедствието, познато като Алената гвардия, бъде унищожено. – Взирам се в собствените си очи на екрана, гледайки как се възпирам да не се задавя с думите си. Очите ми са широко разтворени с надеждата моите хора да разберат какво се опитвам да кажа. *Думите могат да лъжат.* – Да живее кралят.

През мен преминава вълна от гняв, а екранът угасва, замества лицето ми с черна празнина. Но все още мога да видя мислено всяка нова заповед. Още офицери, които ще патрулират, още тела, висящи от бесилките, и още майки, плачещи за откраднатите си деца. *Ние убихме дузина от техните, а те убиват хиляда от нашите.* Част от мен знае, че тези удари ще тласнат някои Червени на страната на Гвардията, но много повече ще вземат страната на краля. Заради живота си, заради живота на децата си ще пожертват малкото свобода, която им е останала.

Мислех, че да бъда тяхна марионетка, ще е лесно в сравнение с всичко друго. Толкова много сгреших. Но не мога да им позволя да ме пречупят, не и сега. Не и когато собствената ми съдба се показва на хоризонта. Трябва да направя всичко, каквото мога, докато кръвта ми се окаже достойна и играта ми приключи. Докато ме извлекат и ме убият.

Поне прозорецът ми е срещу реката с изглед на юг към морето. Когато се взирам към водата, мога да пренебрегна чезнещото си бъдеще. Очите ми бавно се изместват от бързо движещото се течение към тъмното размазано петно на хоризонта. Докато останалата част от небето е ясна, на юг витаят тъмни облаци, които и за миг не се отместват от забранената земя на крайбрежието. *Разрушеният град.* Радиация и огън погълнали града някога и така и не го напуснали. Сега той не е нищо повече от черен призрак, намиращ се съвсем наблизо, останка от стария свят.

Част от мен иска Лукас да потропа на вратата ми и забързано да ме поведе към ново занятие от разписанието ми, но той още не се е върнал. Предполагам, че му е по-добре, без аз да рискувам живота му.

Подаръкът на Джулиан е подпрян на стената – упорито напомняне за още един изгубен приятел. Парче от огромната карта, рамкирано и блестящо зад стъкло. Когато го вдигам, нещо тупва глухо на земята, изпаднало от гърба на рамката.

Знаех си. Сърцето ми препуска буйно, когато коленича, надявайки се да намеря някаква тайна бележка от Джулиан. Вместо това обаче там има само една книга.

Въпреки разочарованието си не мога да сдържа усмивката си. Разбира се, че Джулиан ще ми остави нова история, нова колекция от думи, за да ме утешават, когато той вече не може.

Разтварям корицата в очакване да намеря нови исторически факти, но вместо това от заглавната страница ме гледат написани на ръка думи. *Червено и сребърно.* Написано е с непогрешимия усукан и неразбираем почерк на Джулиан.

„Очите“ на камерите в моята стая се взират настойчиво в гърба ми, напомняйки ми, че не съм сама. Джулиан е знаел и това. *Гениалният Джулиан.*

Книгата изглежда нормална – скучно изследване на реликвите, намерени в Делфи, – но сред думите, изписана със същия шрифт, е скрита тайна, която си струва да бъде разказана. Отнема ми много минути да открия всеки добавен ред и изпитвам безмълвна благодарност, че се събудих толкова рано. Най-после намирам всичките и изглежда, съм забравила как да дишам.

Дейн Дейвидсън, Червен войник, Легион на Бурята, загинал по време на рутинен патрул, тялото така и не е открито. 1 август 296 г. от н. е., Джейн Барбара, Червен войник, Легион на Бурята, убита от приятелски огън, тялото е кремирано. 19 ноември 297 г. от н. е., Пейс Гарднър, Червен войник, Легион на Бурята, екзекутиран за неподчинение, тялото е изчезнало. 4 юни 300 г. от

н. е. Има още имена, които обхващат последните двайсет години, всичките са кремирани или телата им са изгубени, или „изчезнали“. Нямам представа как някой може да изгуби екзекутиран човек. При вида на името в края на списъка очите ми се насълзяват. *Шейд Бароу, Червен войник, Легион на Бурята, екзекутиран за дезертьорство, тялото е кремирано, 27 юли 320 г. от н. е.*

Името на брат ми е последвано от думите на самия Джулиан и се чувствам, сякаш е отново до мен, бавно и спокойно преподавайки урока си:

Според военния закон всички Червени войници следва да бъдат погребвани в гробищата на Задушливите земи. На екзекутираните войници не се полагат погребения и те почиват в масови гробове. Кремацията не е обичайна. Не съществуват изгубени тела. И въпреки това открих 27 имена, 27 войници, включително брат ти, които са претърпели такава участ.

Всички те са загинали по време на патрулиране, били са убити от езерняци или от собствените си части, ако не са били екзекутирани по необосновани обвинения. Всички са били прехвърлени в Легиона на Бурята няколко седмици, преди да загинат. А телата на всички са били унищожени или изгубени по някакъв начин. Защо? Легионът на Бурята не е ескадрон на смъртта – стотици Червени служат под командването на генерал Айгри, без да загинат при странни обстоятелства. Така че защо да убиват тези 27?

Поне веднъж се радвах за наличието на кръвната база. Макар да са отдавна „мъртви“, пробите от кръвта им още са налице. И сега трябва да се извиня, Мер, защото не бях напълно честен с теб. Ти ми се довери да те обучавам, да ти помагам и аз го правех, но помагах и на себе си. Аз съм любопитен човек, а ти си най-любопитното нещо, което съм виждал някога. Не можах да се сдържа. Сравних кръвната ти проба с техните само за да намеря в тях един и същ маркер, различен от всички други.

Не съм изненадан, че никой не е забелязал, защото не са го търсели. Но сега, когато знаех, беше лесно да го намеря. Кръвта ти е червена, но не е същата. В теб има нещо ново, нещо, което никой не е виждал преди. И го имаше и в 27 други. Мутация, промяна, която може да е ключът към всичко, което си.

Ти не си единствената, Мер. Не си сама. Ти си просто първата, защитена от очите на хиляда; първата, която не могат да убият и потулят. Подобно на другите ти си Червена и Сребърна и по-силна и от едните, и от другите.

Мисля, че ти си бъдещето. Мисля, че си новата зора.

А ако преди е имало 27, сигурно има и други. Трябва да има

още.

Чувствам се застинала, чувствам се вцепенена, чувствам всичко и нищо. *Други като мен.*

Използвайки мутациите в кръвта ти, претърсих останалата част от кръвната база и открих същото в други проби. Включих всички тях тук, за да продължиш.

Знам, че не е нужно да ти казвам колко е важен този списък, какво би могъл да означава той за теб и останалата част от този свят. Предай го на някого, на когото имаш доверие, открий другите, защити ги, обучи ги, защото е само въпрос на време някой не толкова приятелски настроен да открие каквото открих аз – и да ги проследи и залови.

Думите му свършват там, последвани от списък, от който пръстите ми се разтреперват. Има имена и места, толкова много, всичките – очакващи да бъдат открити. Всичките – очакващи да се бият.

Имам чувството, че умът ми гори. *Други. Още.* Думите на Джулиан плуват през очите ми, прогарят душата ми.

По-силна и от едните, и от другите.

Малката книга е сгушена в жакета ми, скътана до сърцето ми. Но преди да успея да отида при Мейвън да му покажа откритието на Джулиан, ме намира Кал. Хваща ме натясно в една дневна, много подобна на онази, в която танцувахме, макар че луната и музиката отдавна ги няма. Някога исках всичко, което можеше да ми даде, а сега от вида му ми се обръща стомахът. Той вижда отвращението в лицето ми, колкото и да се опитвам да го скрия.

– Ядосана си ми – казва. Не е въпрос.

– Не съм.

– Недей да лъжеш – изръмжава той с внезапно пламнали очи. *Лъжа от деня, в който се срещнахме.* – Преди два дни ме целуна, а сега не можеш дори да ме погледнеш.

– Сгодена съм за брат ти – казвам му и се отдръпвам.

Той отхвърля довода с махване на ръка:

– Това не те спря преди. Какво се е променило?

Видях кой си в действителност, иска ми се да изкрещя. *Ти не си благородният воин, съвършенияттринц или дори обърканото момче, което се преструваш, че си. Колкото и да се опитваш да се преборишс това, ти си точно като всички тях.*

– Това заради терористите ли е?

Болезнено стисвам зъби:

– Бунтовниците.

– Те убиха хора, деца, *невинни.*

– И двамата с теб знаем, че вината не беше тяхна – процеждам в отговор, без да ме е грижа колко жестоки са думите.

Кал трепва, зашеметен за момент. Почти има вид, сякаш ще повърне, когато си спомня Прострелването на Слънцето – и случайната експлозия, която последва. Но чувството отминава, бавно заместено от гняв.

– Но въпреки това я причиниха – изръмжава. – Онова, което наредих на Пазителя да направи, беше заради мъртвите, в името на справедливостта.

– А какво постигна с изтезанията? Знаеш ли имената им, колко са, знаеш ли дори какво *искат*? Направи ли си изобщо труда да се вслушаш?

Той въздъхва тежко, опитвайки се да спаси разговора:

– Знам, че си имаш собствени причини да… да им симпатизираш, но техните методи не могат да бъдат…

– Вината за техните методи е ваша. Вие ни карате да работим, вие ни карате да проливаме кръвта си, вие ни принуждавате да умираме заради вашите войни и фабрики и малките удобства, които дори не забелязвате, и всичко – защото ние сме различни. Как можете да очаквате да оставим това така?

Кал се размърдва неспокойно, едно мускулче на бузата му потрепва. Той няма отговор.

– Единствената причина да не съм мъртва някъде в някой окоп, е, че ти ме съжали. Единствената причина, че изобщо ме слушаш сега, е, защото по някакво безумно чудо случайно съм различна по друг начин.

Лениво искрите ми се надигат в ръцете ми. Не мога да си представя да се върна обратно към живота във времето, преди тялото ми да зажужи от електричество, но със сигурност си го спомням.

– Ти можеш да спреш това, Кал. Ти ще бъдеш крал и можеш да спреш тази война, можеш да спасиш хиляди, *милиони* от цели поколения на обвеяно в слава робство, ако кажеш „достатъчно“.

Нещо се пречупва в Кал и потушава огъня, който така упорито се опитва да крие. Той прекосява стаята и отива до прозореца със сключени зад гърба ръце. С изгряващото слънце по лицето и сянката в гърба си сякаш се разкъсва между два свята. В сърцето си – знам, че наистина е така. Малката част от мен, която още държи на него, иска да скъси разстоянието между нас, но не съм толкова лекомислена. Не съм болно от любов момиченце.

– Някога мислех така – промърморва той. – Но това би довело до бунт от двете страни, а аз *няма* да бъда кралят, който ще съсипе тази страна. Това е наследството ми, наследството от баща ми и аз имам дълг към него. – От Кал се надига бавна топлина и замъглява остъкления прозорец. – Би ли заменила смъртта на милиони за това, което искат?

Смъртта на милиони. Умът ми се връща към спомена за трупа на Беликос Леролан с мъртвите му деца до него. А после към мъртвите се присъединяват други лица – Шейд, бащата на Килорн, всеки Червен войник, загинал за тяхната война.

– Гвардията няма да спре – казвам тихо, но знам, че той вече почти не слуша. – И макар те със сигурност да са виновни, ти също имаш вина. По ръцете ти има кръв, принце. – *И по тези на Мейвън. И по моите.*

Оставям го да стои там, като се надявам, че съм го променила, но знам, че вероятността за това е малка в най-добрия случай. Той е син на баща си.

– Джулиан изчезна, нали? – провиква се той към мен и ме кара да спра като закована.

Обръщам се бавно, премисляйки какво мога да кажа.

– Изчезнал? – Решавам да се правя на глупачка.

– Бягството е оставило дупки в паметта на много Пазители, както и в записите от видео екраните. Вуйчо ми не използва често способностите си, но познавам признаците.

– Мислиш, че им е помогнал да избягат?

– Да, мисля – изрича мъчително, загледан в ръцете си. – Ето защо му дадох достатъчно време да се измъкне.

– Какво си направил? – Не мога да повярвам на ушите си. Кал, войникът, онзи, който винаги следва заповедите, да наруши правилата заради вуйчо си.

– Той ми е вуйчо, направих за него каквото можах. За толкова безсърдечен ли ме мислиш? – Усмихва ми се печално, без да чака отговор. – Отложих ареста колкото можах, но всеки оставя следи и кралицата ще го открие – въздиша той, като слага длан на стъклото. – И ще го екзекутират.

– Би причинил това на вуйчо си? – Не си правя труда да скрия отвращението си или страха под него. *Ако е готов да убие Джулиан дори след като го е оставил да си тръгне, какво ще причини на мен, щом ме разкрият?*

Раменете на Кал се стягат, когато се изпъва, преобразявайки се отново във войник. Не желае да чува повече за Джулиан или Алената гвардия.

– Мейвън имаше интересно предложение.

Това не го очаквах.

– О?

Той кимва, странно раздразнен при мисълта за брат си:

– Мейви винаги е мислел бързо. Наследил го е от майка си.

– Това да ме уплаши ли трябва? – Знам по-добре от всеки, че Мейвън изобщо не прилича на майка си или на когото и да е друг проклет Сребърен.

– Какво се опитваш да кажеш, Кал?

– Ти вече се появи пред хората – изрича той припряно. – След речта ти цялата страна знае името ти и познава лицето ти. И следователно още хора ще се питат коя и каква си.

Мога само да се намръщя и да свия рамене:

– Може би трябваше да помислиш за това, преди да ме накараш да прочета онази отвратителна реч.

– Аз съм войник, а не политик. Знаеш, че не съм имал нищо общо с Мерките.

– Но ще ги изпълниш. Ще ги изпълниш безпрекословно.

Той не оспорва това. Въпреки всичките си недостатъци Кал не би ме излъгал. Не и сега.

– Всички свързани с теб документи са премахнати. Офицери, служители в архивите, *никой* няма да открие доказателства, че по рождение си Червена – промърморва той с очи, сведени към пода. – Това предложи Мейвън.

Въпреки гнева си ахвам гласно. *Кръвната база. Архивите.*

– Какво означава това? – Нямам сили да попреча на гласа си да потрепери.

– Училищното ти досие, удостоверението ти за раждане, отпечатъците от кръвта ти, дори личната ти карта бяха унищожени. – Едва го чувам над звука на блъскащото си като чук сърце.

Някога щях да го прегърна на мига. Но трябва да остана неподвижна. Не трябва да давам на Кал да разбере, че отново ме е спасил. *Не, не Кал.* Това беше дело на Мейвън. Това беше сянката, контролираща пламъка.

– Това звучи като правилната постъпка – изричам на глас и се опитвам да изглеждам незаинтересована.

Но преструвката ми може да продължи само толкова. След вдървен поклон в посоката на Кал излизам забързано от стаята, като крия невъздържаната си усмивка.

Двадесет и четвърта глава

Прекарвам голяма част от следващия ден в търсене и изучаване, макар че умът ми е другаде. Уайтфайър е по-стар от Двореца със стени, направени от камък и резбовано дърво вместо от диамантено стъкло. Съмнявам се, че някога ще науча разпределението на целия дворец, защото вътре се намират не само кралските апартаменти, но и много административни канцеларии и зали, бални зали, напълно оборудвана тренировъчна площ и други неща, които не разбирам. Предполагам, че именно затова на неспирно бъбрещия секретар му отнема близо половин час да ме открие, докато се шляя из една галерия със статуи. Но няма да имам повече време за разглеждане. Имам да изпълнявам задължения.

Задължения, които според бъбрещия кралски секретар се отнасят за многобройни злини, а не само прочитането на Мерките. Като бъдеща принцеса трябва да се срещам с хората по време на уредени разходки, да изнасям речи, да се ръкувам и да стоя до Мейвън. Последната част не ме безпокои истински, но да бъда излагана на показ като коза на търг, не е точно вълнуващо.

Присъединявам се към Мейвън в един транспортер, когато се отправяме за първата поява. Горя от желание да му кажа за списъка и да му благодаря за кръвната база, но твърде много хора ни гледат и слушат.

По-голямата част от деня преминава бързо в неясна бъркотия от шум и цветове, докато обикаляме различни части на столицата. Пазарът на Моста ми напомня за Великолепната градина, макар че е три пъти по-голям от нея. В единствения час, който прекарваме, като поздравяваме деца и собственици на магазини, виждам как Сребърните нападат или тормозят десетки Червени слуги, все опитващи се да си вършат работата. Офицерите от Сигурността ги пазят от истински тормоз, но думите, които Сребърните подхвърлят към тях, са почти толкова

болезнени. *Детеубийци, животни, дяволи.* Мейвън държи здраво ръката ми, стиска я всеки път, щом някой Червен бъде съборен на земята. Когато стигаме следващата си спирка, една художествена галерия, се радвам да съм далеч от погледите на хората до момента, в който виждам картините. Сребърният художник използва два цвята – сребърно и червено, в ужасяваща сбирка, от която ми се повдига. Всяка картина е по-ужасна от предишната, изобразявайки Сребърна мощ и Червена слабост във всяка мазка на четката. Последната картина представлява сиво-сребриста фигура, много подобна на призрак, а от короната на челото му бликат алени като кръв багри. От тази гледка ми се прииска да разбия с глава някоя стена.

Площадът пред галерията е шумен, гъмжащ от градски живот. Мнозина спират, за да гледат, зяпат ни, докато се отправяме към транспортера си. Мейвън маха с ръка със заучена усмивка и тълпата започва да скандира името му. Бива го в това; в края на краищата тези хора му принадлежат по силата на рожденото му право. Когато спира, за да поговори с няколко деца, усмивката му става по-ведра. *Кал може и да е роден да управлява, но Мейвън е създаден за това. И Мейвън е готов да промени света за нас, за Червените, които е възпитаван да заплюва.*

Тайно докосвам списъка в джоба си, мислейки за онези, които могат да помогнат на Мейвън и мен да променим света. Дали са като мен, или са толкова разнообразни като Сребърните? *Шейд беше като теб. Те знаеха за Шейд и трябваше да го убият, както не можеха да убият теб.* Сърцето ме боли за загиналия ми брат, за разговорите, които можехме да проведем. *За бъдещето, което можеше да създадем.*

Но Шейд е мъртъв и има други, които се нуждаят от помощта ми.

– Трябва да намерим Фарли – прошепвам в ухото на Мейвън: самата аз едва се чувам. Но той ме чува и повдига вежда в безмълвен въпрос. – Тлябва да ѝ дам нещо.

– Не се съмнявам, че тя ще ни намери – промърморва той в отговор, – ако не ни следи вече.

– Как?

Фарли да ни шпионира? В град, който иска тя да бъде разкъсана на парчета? Струва ми се невъзможно. Но после забелязвам Сребърната тълпа, която ни притиска, и Червените слуги оттатък. Няколко се забавят, за да ни гледат, на ръцете им има червени ленти. Всеки от тях може да работи за Фарли. *Всички биха могли.* Въпреки Пазителите и офицерите от Сигурността навсякъде наоколо тя все още е с нас.

Сега въпросът вече е да открием *правилния* Червен, да кажем

правилното нещо, да намерим *правилното* място и да направим всичко това, без някой да забележи как принцът и неговата бъдеща принцеса общуват с издирвана терористка.

Това не е като тълпите у дома, онези, през които можех да се движа с такава лекота. Сега се откроявам: бъдеща принцеса, заобиколена от стражи, с бунт, тегнещ на плещите ѝ. *А може би дори нещо още по-важно,* помислям си, като си спомням за списъка с имена в жакета си.

Когато тълпата напира навътре, проточвайки шии, за да ни погледне, се възползвам от шанса си и се измъквам. Пазителите се скупчват около Мейвън, все още непривикнали да охраняват и мен, и с няколко бързи обръщания излизам от кръга стражи и зяпачи. Те продължават през площада без мен и дори да забелязва, че ме няма, Мейвън не ги спира.

Червените слуги не ми обръщат внимание, свели глави, докато вървят забързано между магазините. Придържат се към уличките и сенките, стараят се да останат незабележими. Толкова съм заета да търся Червени лица, че не забелязвам онова точно до мен.

– Милейди, изпуснахте това – казва момченцето. Вероятно е на десет години, на едната му ръка има червена лента. – Милейди?

Тогава забелязвам парчето хартия, което протяга към мен. Не е нищо особено, просто усукан къс хартия, който не си спомням да е бил у мен. Въпреки това се усмихвам на момчето и вземам хартията от него.

– Много ти благодаря.

То ми се ухилва, както може само едно малко дете, а после изтичва бързо в една уличка. Подскача на всяка стъпка. Животът още не го е смачкал.

– Насам, лейди Титанос. – Над мен стои един Пазител и наблюдава с безизразни очи. *Дотук с онзи план.* Оставям го да ме поведе обратно към транспортера, внезапно почувствала се унила. Не мога дори да се измъквам, както някога. *Размеквам се.*

– За какво беше всичко това? – пита зачудено Мейвън, когато се качвам обратно в транспортера.

– Нищо – въздъхвам, хвърляйки поглед през прозореца, докато се изтегляме от площада. – Стори ми се, че видях някого.

Завиваме по улицата, преди изобщо да ми хрумне да погледна листчето. Разгъвам го в скута си, скрила късчето хартия в гънките на ръкава си. Върху него са надраскани думи – толкова ситни, че едва успявам да ги разчета.

Театър „Хексаприн“. Следобедно представление. Най-добрите места.

Отнема ми един миг да си дам сметка, че разбирам само половината от тези думи, но това изобщо няма значение. Усмихвам се и пъхам съобщението в ръката на Мейвън.

Молбата на Мейвън е всичко, което е нужно, за да ни осигури влизане в театъра. Той е малък, но много пищен, със зелен покрив с купол, увенчан с черен лебед. Това е място за развлечение, което представя пиеси или концерти или дори някои архивни филми в специални случаи. Пиеса, както ми обяснява Мейвън, е, когато хора, актьори, представят някаква история на сцена. У дома нямахме време за вълшебни приказки преди лягане, а какво остава пък за сцени, актьори и костюми.

Преди да се усетя, вече седим на затворен балкон над сцената. Местата под нас гъмжат от хора, много от тях деца, всичките – Сребърни. Няколко Червени сновят между редовете и пътеките, сервират питиета или проверяват билетите, но никой не сяда. Това не е лукс, който могат да си позволят. Междувременно ние се разполагаме в кадифени кресла с най-добрата гледка, а секретарят и Пазителите стоят точно отвъд нашата закрита със завеса врата.

Когато театърът притъмнява, Мейвън ме прегръща през раменете, притегля ме толкова близо, че мога да усетя биенето на сърцето му. Той се усмихва на секретаря, който сега наднича между завесите.

– Не ни безпокойте – изрича провлачено и приближава лицето ми към своето.

Вратата щраква, затваря се и се заключва, но никой от нас не се отдръпва. Минава минута или час – не знам кое от двете, докато гласовете на сцената ме връщат към действителността.

– Съжалявам – промърморвам на Мейвън, изправям се и се измъквам от креслото си в опит да поставя някаква дистанция между нас. Сега няма време за целуване независимо колко много ми се иска. Той само се ухилва, вторачен в мен вместо в пиесата. Полагам всички усилия да гледам другаде, но нещо винаги привлича погледа ми обратно към него.

– Какво ще правим сега?

Той се засмива тихо, очите му проблясват дяволито.

– Не искам да кажа това. – Но не мога да се сдържа и се засмивам заедно с него. – Кал ме хвана натясно по-рано.

Мейвън присвива устни и се стяга при тази мисъл:

– И?

– Изглежда, че съм била спасена.

Усмивката му при тези думи може да освети целия свят и съм завладяна от нуждата да го целуна отново.

– Казах ти, че ще го направя – отвръща със странно груб глас.

Когато ръката му посяга към моята, аз я поемам без колебание.

Преди да успеем да продължим, панелът на тавана над нас се отмества със скърцане. Мейвън скача на крака, по-стреснат от мен, и надзърта в черното пространство. Долу не прониква дори шепот, но въпреки това знам какво да сторя. Тренировките са ме направили по-силна и аз се издърпвам нагоре с лекота, изчезвайки в тъмнината и студа. Не виждам нищо и никого, но не се страхувам. Сега ме ръководи вълнението и с усмивка протягам ръка надолу да помогна на Мейвън. Той се спуска тромаво в тъмнината, опитва се да се ориентира. Преди очите ни да се приспособят, панелът на тавана се плъзва обратно намясто и закрива светлината, пиесата и хората оттатък.

– Бъди тиха и бърза. Ще те взема оттук.

Разпознавам не гласа, а миризмата: ужасно силна смесица от чай, стари подправки и позната синя свещ.

– Уил? – Гласът едва не ми изневерява. – Уил Уисъл?

Бавно, но сигурно тъмнината става по-проницаема. Бялата му брада, сплъстена както винаги, смътно изплува на фокус. Вече няма как да го сбъркам.

– Няма време за мили повторни срещи, малка Бароу. Имаме работа за вършене.

Понятие нямам как Уил се е озовал тук, пътувайки чак от Подпорите, но фактът, че познава театъра в подробности, е още по-чудат. Повежда ни нагоре през тавана, надолу по стълби и малки капаци в пода; пиесата отеква навсякъде над главите ни. Не след дълго се озоваваме под земята, високо над нас се простират тухлени подпори и метални греди.

– Вие, хора, със сигурност си падате по драматизма – промърморва Мейвън и оглежда мрака около нас. Тук прилича на крипта, тъмно и влажно, където във всяка сянка се крие нещо ужасно.

Уил леко се засмива, докато отваря с рамо една метална врата.

– Само почакай.

Минаваме с резки крачки през тесния проход, който се скосява още по-надолу. Въздухът мирише слабо на канални води. За моя изненада пътеката свършва на малка платформа, осветена само от пламтяща факла. Хвърля странни сенки по ронеща се стена, облицована с изпочупени плочки. По тях има черни знаци, букви, но не от стария език, който съм виждала.

Преди да успея да попитам за тях, силен скърцащ звук разтърсва стените около нас. Идва от кръгла дупка в стената, тътнещ в още по-дълбока тъмнина. Мейвън сграбчва ръката ми, сепнат от звука, а аз съм също толкова изплашена, колкото него.

Метал стърже по метал – оглушителен шум. От тунела струят ярки светлини и чувствам как нещо се задава, нещо голямо, електрическо и мощно.

Появява се метален червей и спира бавно пред нас. Стените са от груб метал, споени и скрепени с болтове, с прозорци като процепи. Една врата се отваря с плъзтане върху свистящи релси и разлива топла светлина на платформата.

Фарли ни се усмихва от една седалка от вътрешната страна на вратата. Маха с ръка, правейки ни знак да отидем при нея.

– Всички на борда.

– Технитата го наричат Подземния влак – казва тя, докато ние нестабилно заемаме местата си. – Забележително бърз и се движи по прастарите релси, които Сребърните така и не са си направили труда да потърсят.

Уил затваря вратата зад нас, изолирайки ни в нещо, което ми прилича просто на дълга консервна кутия. Ако не се безпокоях толкова, че подземното нещо ще се разбие, щях да съм впечатлена. Вместо това се хващам по-здраво за седалката под мен.

– Къде го построихте? – чуди се Мейвън на глас, очите му обхождат ужасната клетка. – Сивият град е контролиран, технитата работят за...

– Ние си имаме собствени технита и технически градове, малък принце – казва Фарли: изглежда много горда със себе си. – Това, което вие, Сребърните, знаете за Гвардията, не може да напълни и чаена чаша.

Влакът се накланя под нас и едва не ме изхвърля от седалката ми, но никой друг дори не мигва. Машината се плъзга по релсите, докато достига скорост, от която стомахът ми се залепва за гръбнака. Другите продължават да бъбрят, най-вече Мейвън задава въпроси за Подземния влак и Гвардията. Радвам се, че никой не иска от мен да говоря, защото със сигурност ще повърна или ще припадна, ако правя нещо повече от това да седя неподвижно. Но не и Мейвън. Нищо не му убягва.

Той хвърля поглед през прозореца, опитвайки се да разбере нещо от скалите, които преминават като размазани очертания покрай нас.

– Отправяме се на юг.

Фарли се обляга назад в седалката си и кима:

– Да.

– Югът е поразен от радиация – казва рязко той, гледайки я предизвикателно.

Тя само свива рамене.

– Къде ни водиш? – промърморвам, най-сетне успяла да

проговоря.

Без да губи време, Мейвън се отправя към затворената врата. Никой не го спира, защото няма къде да отиде. *Няма измъкване.*

– Знаеш ли какво причинява тя? Радиацията? – Звучи истински уплашен.

Фарли започва да отмята симптомите на пръсти все още с влудяваща усмивка на лицето.

– Гадене, повръщане, главоболие, припадъци, ракови заболявания и о, да, смърт. Много неприятна смърт.

Внезапно ми призлява силно:

– Защо правиш това? Дошли сме да ти помогнем.

– Мер, спри влака, ти можеш да спреш влака. – Мейвън се свлича пред мен и ме улавя за раменете. – Спри влака!

За моя изненада тенекиената кутия започва да пищи около нас и спира много рязко и внезапно. Мейвън и аз се търкулваме на пода в плетеница от крайници, удряйки се в твърдата метална платформа с болезнено глухо тупване. От нас към отворената врата струи светлина и разкрива друга платформа, осветена от факли. Много по-голяма е и води някъде много далече.

Фарли прекрачва двама ни, без дори да ни погледне, и изтичва на платформата.

– Няма ли да дойдете?

– Не мърдай, Мер. Това място ще ни убие!

Нещо вие в ушите ми, почти удавя студения смях на Фарли. Когато се надигам и сядам, виждам, че търпеливо чака двама ни.

– Откъде знаете, че югът, Руините, все още са заразени с радиация? – пита тя с безумна усмивка.

Мейвън изрича със запъване думите:

– Имаме машини, детектори, те ни показват...

Фарли кимва:

– А кой е построил тези машини?

– Технитата – изрича дрезгаво Мейвън. – Червени. – Най-накрая проумява какво иска да каже тя. – Детекторите лъжат.

Ухилена, Фарли кимва и протяга ръка, помага му да стане от пода. Той не откъсва очи от нея, все още предпазлив, но ѝ позволява да ни изведе на перона и нагоре по железни стълби. Нахлува слънчева светлина, а свежият въздух повява като вихър и се смесва с мътните пари на подземието.

После се озоваваме, примигвайки, на открито, посрещнати от ниско стелеща се мъгла. Навсякъде наоколо се издигат стени, поддържащи вече несъществуващ таван. Останали са само парчета от него, малки късчета в аквамаринено и златисто. Когато очите ми се приспособяват, виждам високи сенки в небето, върховете им изчезват в мъглата. Улиците, широки черни реки от

асфалт, са напукани и от тях са поникнали сиви плевели на по сто години. Дървета и храсти растат по бетона, завземат малки кътчета и ъгли, но още повече са разчистени. Под краката ми хрущят разбити стъкла, а във вятъра се стелят облаци прах, но по някакъв начин всичко наоколо, олицетворение на запуснатостта, не ми се струва изоставено. Познавам това място от уроците по история, от книги и стари карти.

Фарли обгръща раменете ми с ръка, усмивката ѝ е широка и бяла.

– Добре дошли в Града на Руините, в Нарси – казва тя, като употребява старото отдавна забравено име.

Около границите на разрушения остров има специални маркировки за заблуждаване на детекторите за радиация, които Сребърните използват, за да изследват старите бойни полета. Така защитават тази площ, дом на Аленатa гвардия. *Поне в Норта.* Така каза Фарли, намеквайки за още бази из страната. А скоро това ще бъде убежището на всеки Червен беглец, бягащ от новите наказания на краля.

Всяка сграда, покрай която минаваме, изглежда разнебитена, покрита с пепел и бурени, но при по-близък оглед има нещо много повече. Следи от стъпки в прахта, светлина в някой прозорец, мирис на готвено, лъхащ от някоя шахта. Хора, *Червени*, имат свой град точно тук, скрити пред очите на всички. Електричеството е оскъдно, но усмивките не са.

Полусрутената сграда, в която ни отвежда Фарли, сигурно едно време е била нещо като кафене, ако се съди по разядените от ръжда маси и прокъсани седалки в сепаретата. Прозорците отдавна са изчезнали, но подът е чист. Една жена мете праха през вратата на спретнати купчини по разбития тротоар. Аз бих се стреснала от подобна задача, като зная, че е останало толкова много за измитане, но тя продължава с усмивка и си тананика под нос.

Фарли кимва на чистещата жена и тя си тръгва забързано, за да ни остави на спокойствие. За моя радост, в най-близкото сепаре има познато лице.

Килорн, здрав и читав. Дори има дързостта да ми намигне:

– Отдавна не сме се виждали.

– Няма време за размяна на любезности – изръмжава Фарли и сяда до него. Прави ни знак да я последваме и ние го правим, плъзвайки се в скърцащото сепаре. – Предполагам, че видяхте селата, докато плавахте по реката?

Усмивката ми бързо помръква, както и тази на Килорн.

– Да.

– А новите закони? Знам, че *ти си* чула за тях. – Погледът ѝ

става твърд, сякаш аз съм виновна, че съм била принудена да прочета Мерките.

– Така става, когато заплашиш звяр – промърморва Мейвън, побързал да ме защити.

– Но сега знаят името ни.

– Сега ви преследват – казва рязко Мейвън и стоварва юмрук върху масата. Той разтърсва тънкия слой прах и във въздуха се понасят облаци. – Размахахте червен флаг пред бик, но успяхте само да го смушкате.

– Въпреки това те са уплашени – вмятам с тънък глас. – Научиха се да се боят от вас. Това сигурно има някакво значение.

– Изобщо не се брои, ако се промъкнете обратно в скрития си град и им позволите да се прегрупират. Давате време на краля и на армията. Брат ми вече е по следите ви и не след дълго ще ви открие. – Мейвън се взира в ръцете си, странно гневен. – Скоро няма да е достатъчно да сте с една стъпка напред. Дори няма да е възможно.

Очите на Фарли проблясват на светлината, докато замислено изучава с поглед двама ни. Килорн се задоволява да рисува кръгове в прахта, привидно незаинтересуван. Преборвам се с порива да го ритна под масата, за да го накарам да внимава.

– Изобщо не ме е грижа за собствената ми безопасност, принце – казва Фарли. – Тези, за които се безпокоя, са хората в селата, работниците и войниците. Именно те са подложени на наказания и тормоз сега, и то сурови.

Мислите ми литват към семейството ми и Подпорите и ми припомнят безучастното изражение в хиляда очи, докато минавахме.

– Какво сте чули?

– Нищо хубаво.

Килорн рязко вдига глава, макар че пръстите му още рисуват завъртулки по масата.

– Двойни работни смени, обесвания в неделя, масови гробове. Не е добре за онези, които не могат да спазват темпото. – Той си спомня нашето село точно както и аз. – Нашите хора на фронта казват, че там също не е много различно. Петнайсет-шестнайсетгодишните са включвани в създаден специално за тях легион. Няма да изкарат месеца.

Пръстите му рисуват „X“ в прахта, гневно показвайки какво изпитва.

– Може би мога да отложа това – казва Мейвън, като обмисля варианти на глас. – Ако убедя военния съвет да ги задържи, да ги подложи на допълнително обучение.

– Не е достатъчно. – Гласът ми е тих, но твърд. Списъкът

сякаш изгаря кожата ми с допира си, умолява ме да бъде пуснат на свобода. Обръщам се към Фарли: – Имаш хора навсякъде, нали?

Не ми убягва едва доловимото задоволство, което се мярва по лицето ѝ.

– Да.

– Тогава им дай тези имена. – Измъквам от жакета си книгата на Джулиан и отварям в началото на списъка. – И ги намерете.

Мейвън внимателно взима книгата, очите му я оглеждат.

– Сигурно са стотици – промърморва, без да откъсва поглед от страницата. – Какво е това?

– Те са като мен. Едновременно Червени и Сребърни и по-силни и от едните, и от другите.

Мой ред е да се чувствам самодоволна. Дори челюстта на Мейвън увисва. Фарли щраква с пръсти и той предава списъка, без да мисли, все още взрян в малката книга, в която се съдържа такава могъща тайна.

– Не след дълго обаче това ще бъде открито не от когото трябва – добавям. – Фарли, *длъжна си* да ги намериш първа.

Килорн гледа имената кръвнишки, сякаш му отправят някаква обида.

– Това би могло да отнеме месеци, *години.*

Мейвън изпухтява:

– Нямаме толкова време.

– Именно – съгласява се Килорн. – Трябва да действаме сега.

Поклащам глава. Революциите не могат да бъдат пришпорвани.

– Но ако изчакате, ако откриете колкото можете повече, бихте могли да имате армия.

Внезапно Мейвън плясна по масата и всички подскачаме:

– Но ние наистина имаме.

– Имам много хора под мое командване тук, но не чак толкова много – възразява Фарли, гледайки Мейвън, сякаш е полудял.

Но той се ухилва, съживен от някакъв скрит огън:

– Ако успея да доведа армия, легион в Арчън, какво можеш да направиш?

Тя просто свива рамене:

– Много малко всъщност. Другите легиони ще ги смажат на бойното поле.

Поразява ме като гръм и най-накрая осъзнавам за какво намеква Мейвън.

– Но те няма да се бият на полето – прошепвам. Той се обръща към мен, усмихвайки се като безумец. – Говориш за

преврат.

Фарли се намръщва:

– Повратли?

– Преврат, държавен преврат. Това е нещо от историята, от миналото – обяснявам и се опитвам да пренебрегна объркването им. – Това е, когато малка група бързо сваля от власт голямо правителство. Да ви звучи познато?

Фарли и Килорн се споглеждат с присвити очи.

– Продължавай – казва тя.

– Знаете как е построен Арчън с Моста, Западната страна и Източната страна. – Пръстите ми препускат заедно с думите и рисуват в прахта груба карта на града. – Така, от Западната страна се намират дворецът, командването, съкровищницата, съдилищата, цялото правителство. И ако някак успеем да влезем вътре, да откъснем мястото от света, да се доберем до краля и да го накараме да се съгласи с условията ни – край. Ти самият го каза, Мейвън, можеш да управляваш цялата страна от Площада на Цезар. Всичко, което трябва да направим, е да го превземем.

Под масата Мейвън ме потупва по коляното. Ще се пръсне от гордост. Обичайното подозрително изражение на Фарли е изчезнало, заместено от истинска надежда. Тя прокарва ръка по устните си, безмълвно оформяйки само с тях някакви думи, докато оглежда начертания в праха план.

– Може би само на мен ми се струва така – започва Килорн, отново възприел обичайния си престорен тон, – но не съм съвсем сигурен как планирате да намерите там вътре достатъчно Червени, за да се бият със Сребърните. Трябват ви десет от нас, за да надвиете един от тях. Да не говорим, че са налице петте хиляди *Сребърни* войници, верни на *брат* ти – той хвърля поглед към Мейвън, – до един обучени да убиват, до един опитващи се да ни открият и заловят в същия миг, докато си говорим.

Започвам да губя надежда и се отпускам отново назад в седалката.

– Това може да е трудно. *Невъзможно.*

Мейвън прокарва ръка по моята карта от прах и заличава Западен Арчън с няколко леки движения на пръстите си.

– Легионите са верни на своите генерали. А аз случайно знам едно момиче, което познава един генерал много добре.

Когато очите му срещат моите, целият му огън е изчезнал, сега заместен от лют студ. Той се усмихва напрегнато.

– Говориш за Кал. – *Войника. Пълководеца. Принца. Истински син на баща си.* Отново се сещам за Джулиан, за вуйчото, когото Кал е готов да убие в името на изопачената си версия на справедливостта. *Кал никога не би предал страната си, за нищо на*

света.

Когато Мейвън отговаря, тонът му е небрежен:

– Поставяме го пред тежък избор.

Мога да почувствам очите на Килорн върху лицето си, преценяващи реакцията ми, и натискът е почти непоносим.

– Кал никога няма да обърне гръб на короната си, на баща ви.

– Познавам брат си. Ако се стигне до това да спаси живота ти или да спаси короната си, и двамата знаем какво ще избере – изстрелва в отговор Мейвън.

– Никога не би избрал мен.

Кожата ми изгаря под погледа на Мейвън от спомена за една откраднатa целувка. Именно той ме спаси от Еванджелин. Кал, който ме спаси да не избягам и да си навлека още болка. Кал, който ме спаси от военна повинност. Бях твърде заета с опити да спасявам другите, за да забележа колко много ме спасява Кал. Колко много ме обича.

Внезапно ми става много трудно да дишам.

Мейвън клати глава:

– Той винаги ще избира теб.

Фарли се засмива подигравателно:

– Искате да основа цялата си операция, цялата *революция* върху някаква тийнейджърска любовна история? Не мога да повярвам в това.

На отсрещния край на масата по лицето на Килорн преминава странно изражение. Когато Фарли се обръща към него, за да потърси подкрепа, не намира никаква.

– Аз мога – прошепва той, очите му не се откъсват от лицето ми дори за миг.

Двадесет и пета глава

Докато Мейвън и аз пътуваме през Моста, отправяйки се обратно към двореца след дългия си ден на ръкувания и тайни планове, ми се иска зазоряването да започне тази вечер, вместо утре сутринта. Ясно долавям тътена около нас, докато минаваме през града. Всичко пулсира от енергия – от транспортерите по улиците до лампите, вплетени в стомана и бетон. Напомня ми за момента във Великолепната градина преди много време, когато гледах как нимфите си играят във фонтан или зеленопръстите се грижат за цветята си. В онзи миг намирах техния свят за красив. Сега разбирам защо искат да го задържат, да запазят властта си над всички останали, но това не означава, че ще им позволя.

Обикновено се организира пиршество, за да се отпразнува завръщането на краля в неговата столица, но в светлината на неотдавнашните събития Площадът на Цезар е много по-тих, отколкото би трябвало. Мейвън се преструва, че скърби за липсата на зрелището, пък било то и само за да запълни с нещо мълчанието.

– Залата за пиршества е два пъти по-голяма от онази в Двореца на Слънцето – казва той, докато влизаме през големите порти. Виждам част от легиона на Кал да провежда учение в казармата: хиляда души маршируват в такт. Стъпките им са като удари на барабан. – Едно време танцувахме до зори или поне Кал танцуваше. Момичетата не ме канеха много на танц, освен ако Кал не ги накараше.

– Аз бих те поканила да танцуваме – прошепвам му в отговор, все още без да откъсвам очи от казармата. *Дали утре тя ще е наша?*

Мейвън не отговаря; размърдва се на мястото си, докато спираме бавно. *Той винаги ще избира теб.*

– Не изпитвам нищо към Кал – прошепвам в ухото му, докато слизаме тромаво от транспортера.

Той се усмихва, ръката му се сключва около моята и си казвам, че това не е лъжа.

Когато вратите на двореца се отварят за нас, из дългите настлани с мрамор коридори се разнася ужасен писък. Двамата с Мейвън се споглеждаме стреснати. Стражите, които ни пазят, настръхват, ръцете им посягат към пистолетите, но те не са достатъчни да ми попречат да хукна. Мейвън се старае да не изостава, опитва се да спазва моето темпо. Писъкът прозвучава отново, придружен от дузина маршируващи крака и познатото дрънчене на брони.

Впускам се във внезапен спринт, Мейвън е точно зад мен. Нахълтваме в кръгло помещение, заседателна зала от полиран мрамор и тъмно дърво. Вече има тълпа и едва не се сблъсквам със самия лорд Самос, но краката ми ме спират точно навреме. Мейвън се блъсва в гърба ми и едва не ме събаря.

Самос се усмихва злобно на двама ни, черните му очи са студени и твърди.

– Милейди, принц Мейвън – казва, като едва накланя глава към всеки от двама ни. – Да видите представлението ли дойдохте?

Представлението. Около нас има други лордове и дами заедно с краля и кралицата, всички – взиращи се право напред. Провирам се през тях, без да знам какво ще открия от другата страна, но знам, че няма да е хубаво. Мейвън ме следва, ръката му нито за миг не се отделя от лакътя ми. Когато стигаме предните редици на тълпата, се радвам заради топлата му ръка – утеха, която да ме кара да си мълча и да ме дръпне назад.

Поне шестнайсет войници стоят в центъра на залата, обутите им в ботуши крака оставят мръсни следи по големия държавен печат. Бронитe им са същите – от плочест черен метал, с изключение на един, чиято броня е с червеникав отблясък. *Кал.*

Еванджелин стои с него, косата ѝ е прибрана назад в плитка. Тя диша тежко, задъхана, но изглежда горда със себе си. *А където е Еванджелин, брат ѝ едва ли е далече от нея.*

Птолемей се появява от задните редици на глутницата, влачейки тялото на пищяща жена за косата. Кал се извръща и среща погледа ми в мига, когато я разпознавам. Виждам там разкаяние, но той не прави нищо, за да я спаси.

Птолемей мята Уолш върху излъскания под, лицето ѝ се блъсва силно в камъка. Тя едва ми хвърля поглед, преди да обърне измъчените си очи към краля. Спомням си закачливата усмихната прислужница, която най-напред ме запозна с тои свят; онази жена вече я няма.

– Плъховете пълзят в старите тунели – изръмжава Птолемей,

като я преобръща с крак. Тя с мъка се отдръпва от докосването му, изненадващо бърза предвид множеството си наранявания. – Открихме тази да ни следи близо до речните дупки.

Да ги следи ли? Как е могла да бъде толкова глупава? Но Уолш не е глупава. *Не, това е било заповед,* осъзнавам с нарастващ ужас. Наблюдавала е влаковите тунели, за да се увери, че пътят ни за връщане от Нарси е чист. И докато ние се измъкнахме благополучно, тя не е успяла.

Хватката на Мейвън върху ръката ми се затяга, той ме придърпва плътно към себе си, докато гърдите му се притискат в гърба ми. Знае, че искам да побягна към нея, да я спася, да ѝ помогна. *А аз знам, че не можем да направим абсолютно нищо.*

– Стигнахме, докъдето позволяваха детекторите за радиация – добавя Кал, полагайки всички усилия да не обръща внимание на Уолш, която кашля кръв. – Системата от тунели е огромна, много по-голяма, отколкото първоначално мислехме. В района сигурно има хиляди мили и членовете на Аленатa гвардия ги познават по-добре, отколкото който и да било от нас.

Крал Тиберий се намръщва под брадата си. Прави жест към Уолш, махва ѝ да дойде напред. Кал я сграбчва за ръката и я дърпа към краля. Хиляда различни изтезания ми идват наум, всяко – по-ужасно от предишното. Огън, метал, вода, дори собствената ми мълния могат да бъдат използвани, за да я накарат да проговори.

– Няма да допусна отново същата грешка – изръмжава кралят в лицето ѝ. – Елара, накарай я да пропее. Веднага.

– С удоволствие – отвръща кралицата, освобождавайки ръцете си от влачещите се ръкави.

Това е по-лошо. Уолш ще проговори, ще намеси всички ни, ще ни провали. *А после ще я убият бавно. Ще убият бавно всички ни.*

Един Айгри в тълпата войници с поглед, способен да вижда бъдещето, внезапно скача напред:

– Спрете я! Хванете ѝ ръцете!

Но Уолш е по-бърза от видението му.

– За Тристан – казва тя, а после стоварва длан върху устата си. Захапва нещо и преглъща, като отмята рязко глава назад.

– Лечител! – излайва Кал и я сграбчва за гърлото, опитва се да я спре. Но по устата ѝ избива бяла пяна, а крайниците ѝ потрепват конвулсивно – тя се задушава. – Лечител веднага!

Тя се гърчи силно, извива се и се отскубва от хватката му с последни сили. Когато пада на пода, очите ѝ са широко отворени, втренчени, но невиждащи. *Мъртва.*

За Тристан.

Не мога дори да скърбя за нея.

– Отровно хапче.

Гласът на Кал е кротък и тих, сякаш обяснява това на дете. Но предполагам, че съм дете, когато става дума за война и смърт.

– Даваме ги на офицерите на фронта и на шпионите си. Ако ги заловят…

– Няма да проговорят – изсъсквам му в отговор.

Внимателно, казвам си предупредително. Колкото и да ме побиват тръпки от присъствието му, трябва да го изтърпя. В края на краищата аз го оставих да ме намери тук, на балкона. *Трябва да му дам надежда. Трябва да му позволя да мисли, че има шанс с мен.* Тази част беше идея на Мейвън, колкото и да му е болезнено да го каже. Колкото до мен, трудно е да вървя по тясната граница между лъжа и истина, особено с Кал. Мразя го, знам това, но нещо в очите му и в гласа му ми напомня, че чувствата ми не са толкова прости.

Той е дистанциран, застанал на една ръка разстояние.

– Това е по-добра смърт от онази, която щеше да получи от нас.

– Замразена ли щеше да бъде? Или изгорена за разнообразие?

– Не. – Той поклаща глава. – Щеше да отиде в Купата на костите. – Вдига очи от казармата и се заглежда от другата страна на реката. В далечния край, сгушена сред високите сгради, има масивна арена с шипове около ръба, образуващи жестока корона. *Купата на костите.* – Щеше да бъде екзекутирана, а екзекуцията – излъчена в репортаж като послание към всички останали.

– Мислех, че вече не правите това. Не съм виждала такова нещо от повече от десетилетие. – Едва си спомням тези предавания от времето, когато бях малка преди години.

– Могат да се правят изключения. Битките на арената не попречиха на Гвардията да се задържи, може би нещо друго ще успее.

– Ти си я познавал – прошепвам, опитвайки се да открия дори само късче разкаяние у него. – Изпрати я при мен, след като се срещнахме за пръв път.

Той скръства ръце, сякаш това може някак да го предпази от спомена.

– Знаех, че идва от твоето село. Помислих си, че това може да ти помогне да се приспособиш малко.

– Все още не знам защо те беше грижа. Ти дори не знаеше, че съм различна.

Един миг минава в мълчание, нарушавано единствено от резките заповеди на лейтенантите далече отдолу, все още провеждащи учение дори докато слънцето залязва.

– За мен беше различна – промърморва той най-накрая.

– Чудя се какво ли можеше да бъде, ако всичко това – посочвам към двореца и Площада оттатък – не беше между нас.

Нека помисли по това.

Той слага длан върху ръката ми, пръстите му парят през плата на ръкава ми.

– Но това никога не може да стане, Кал.

Заставям се да вложа в погледа си колкото може повече копнеж, разчитайки на спомена за семейството си, Мейвън, Килорн, всички неща, които се опитваме да направим. Може би Кал ще приеме погрешно чувствата ми. *Дай му надежда, когато изобщо не може да има такава.* Това е най-жестокото нещо, което мога да направя, но заради каузата, заради приятелите си, в името на живота си ще го направя.

– Мер – прошепва той и накланя глава към мен.

Извръщам се, оставям го на балкона да обмисли думите ми и надявам се, да се удави в тях.

– Иска ми се нещата да бяха различни – прошепва, но все пак го чувам.

Думите ме връщат към дома ми и баща ми, когато каза същото толкова отдавна. При представата, че Кал и баща ми, един сломен Червен, могат да споделят едни и същи мисли, се поколебавам. Не мога да се сдържа и поглеждам назад, наблюдавайки как слънцето се спуска зад силуета му. Той се заглежда към упражняващата се армия, а после се обръща към мен, разкъсван между дълга си и чувствата, които изпитва към малкото мълниеносно момиче, каквито и да са те.

– Джулиан казва, че си като нея – казва тихо със замислени очи. – Каквато е била тя.

Кориан. Майка му. Мисълта за мъртвата кралица, жена, която никога не съм познавала, по някакъв начин ме натъжава. Била е отнета твърде скоро от онези, които е обичала, и е оставила празнина, която се опитват да ме накарат да запълня.

И колкото и да ми е омразно да го призная, не мога да виня Кал, задето се чувства впримчен между два свята. В края на краищата същото важи за мен.

Преди бала бях неспокойна, кълбо от нерви, ужасяваща се от предстоящата нощ. Сега нямам търпение да изгрее зората. Ако сутринта победим, слънцето ще залезе над един нов свят. Кралят ще захвърли короната си, предавайки властта си на мен, Мейвън и Фарли. Смяната ще бъде безкръвна, мирен преход от едно управление към следващото. Ако се провалим, единственото, на което мога да се надявам, е Купата на костите. Но ние няма да се провалим. Кал няма да ме остави да умра, нито Мейвън. Те са

моите щитове.

Когато лягам в леглото си, откривам, че се взирам в картата на Джулиан. Тя е стара, на практика безполезна, но все пак успокояваща. *Тя е доказателство, че светът може да се промени.*

С тази мисъл в главата си се унасям в неспокоен лек сън. Брат ми ме навестява в сънищата ми. Застава до прозореца, гледа към града със странна тъга, преди да се обърне отново към мен.

– Има и други – казва. – Трябва да ги откриеш.

– Ще го направя – прошепвам му в отговор с натежал от съня глас.

После вече е четири часът сутринта и нямам повече време за сънища.

Камерите падат като дървета пред брадва, всяко малко око угасва с щракване, докато вървя към стаята на Мейвън. Стряскам се от всяка сянка, защото очаквам в коридора да излезе някой офицер или Пазител, но не излиза никой. Те пазят Кал и краля, не мен, не и втория принц. Ние не сме важни. *Но ще станем.*

Мейвън отваря вратата си миг след като разтърсвам дръжката, лицето му е бледо в тъмнината. Под очите му има кръгове, сякаш изобщо не е спал, но изглежда нащрек както винаги. Очаквам да ме хване за ръка, да ме обгърне в топлината си, но от него се процежда единствено студенина. *Той се страхува,* осъзнавам.

Излизаме след няколко мъчителни минути и влизаме в сенките зад Военния съвет, за да чакаме на мястото си между постройката и външната стена. Мястото ни е идеално; можем да виждаме Площада и Моста, по-голямата част от позлатения покрив на Военното командване ни скрива от патрулите. Не ми трябва часовник, за да знам, че сме точно навреме.

Над нас нощта избледнява, отстъпва място на тъмна синева. *Зората идва.*

В този час градът е по-тих, отколкото изобщо съм смятала за възможно. Дори патрулите са сънени, обикаляйки бавно от пост на пост. Из тялото ми преминава вибрираща тръпка на вълнение, от която ми се разтреперват краката. Мейвън някак успява да стои неподвижен, дори почти не мига. Взира се през стената от диамантено стъкло и постоянно наблюдава Моста. Изумително съсредоточен е.

– Закъсняват – прошепва, без въобще да помръдва.

– Не закъснявам.

Ако не бях по-наясно, щях да си помисля, че Фарли е сянка, способна да става ту видима, ту невидима. Сякаш се появява внезапно от полумрака, измъкваща се от водосточна тръба.

Подавам ѝ ръка, но тя се изтласква сама на крака.

– Къде са другите?

– Чакат. – Тя посочва към земята отдолу.

Ако присвия очи, мога да ги различа едва-едва, скупчени в отводнителната система, готвещи се да се появят отново на повърхността. Искам да се покатеря в тунела при тях, да подкрепя Килорн и своите, но мястото ми е тук, до Мейвън.

– Въоръжени ли са? – Устните на Мейвън почти не помръдват. – Готови ли са да се бият?

Фарли кимва:

– Винаги. Но нямам намерение да ги свикам, докато не сте сигурни, че Площадът е наш. Нямам голяма вяра в способността на лейди Блонос да бъде очарователна.

Нито пък аз, но не мога да го изрека на глас. *Той винаги ще избира теб.* Никога не съм искала нещо да е вярно и грешно едновременно.

– Килорн искаше да вземеш това – добавя тя и протяга ръка. В нея има миниатюрно зелено камъче с цвета на очите му. *Обица.* Каза, че ще се досетиш какво означава.

Задавям се с думите, изпитвам огромен прилив на вълнение. С кимване вземам обицата от нея и я вдигам към другите. *Брий, Трами, Шейд* – познавам всеки камък и знам какво означава. *Сега Килорн е воин. И иска да го помня, какъвто беше.* Как се смееше, как се закачаше с мен, как душеше наоколо като изгубено кученце. Никога няма да забравя това.

Острият метал ме жилва и ме разкървавява. Когато отдръпвам ръка от ухото си, виждам аленото петно по пръстите си. *Това си ти.*

Поглеждам назад към тунела и се надявам да видя зелените му очи, но тъмнината сякаш поглъща отвора на тунела и скрива него и всички други.

– Готови ли сте за това? – прошепва едва доловимо Фарли, местейки поглед между двама ни.

Мейвън отговаря вместо мен, гласът му е твърд:

– Да, готови сме.

Но Фарли не е удовлетворена:

– Мер?

– Готова съм.

Революционерката си поема успокояващ дъх, а после потропва с крак отстрани по водосточната тръба. Един, два, три пъти. Заедно се обръщаме към Моста в очакване светът да се промени.

В този час няма трафик, не се чува дори тихият шум на някой транспортер. Магазините са затворени, пазарите – празни. Ако имаме късмет, единствените загуби тази нощ ще са под формата

на бетон и стомана. Последният участък от Моста, онзи, който свързва Западен Арчън с останалата част от града, изглежда спокоен.

А после избухва в ярки стълбове оранжево и червено, слънце, което раздира сребърната тъмнина. Нахлува топлина, но не от бомбите – това е *Мейвън.* Експлозията пробужда нещо в него, запалва пламъка му.

Звукът отеква с тътен, като едва не ме събаря, а реката отдолу закипява и се разпенва, когато крайният участък от Моста се срутва. Стене и потръпва като умиращ звяр, рухвайки върху основите си, когато се отделя от брега и от останалата част на конструкцията. Бетонни стълбове и стоманени кабели пращят и се прекършват, падат с плясък във водата или на брега. Издига се облак от прах и дим, който отрязва видимостта към останалата част от Арчън. Още преди Мостът да падне във водата, из Площада запищяват аларми.

Над нас патрулите тичат успоредно на стената, изгарящи от нетърпение да огледат добре разрушението. Крещят си един на друг, без да знаят как да разбират това. Повечето могат само да се взират. В казармата светлините се включват и войниците се размърдват; всичките пет хиляди изскачат от леглата. *Войниците на Кал. Легионът на Кал.* И с малко късмет – наши.

Не мога да откъсна очи от пламъците и пушека, но Мейвън го прави вместо мен.

– Ето го – изсъсква той, като сочи към няколко тъмни силуета, тичащи от двореца.

Кал има собствени стражи, но оставя зад себе си всичките, спринтирайки към казармата. Все още е по нощни дрехи, но никога не е изглеждал толкова страховит. Докато на Площада се изсипват войници и офицери, той рязко дава заповеди, по някакъв начин успява да надвика растящата тълпа.

– Пушки на портите! Разположете нимфите от другата страна, не искаме огънят да се разпространи!

Войниците му изпълнявт бързо заповедите, подчиняват се моментално на всяка негова дума. *Легионите се подчиняват на своите пълководци.*

Зад нас Фарли се притиска назад към стената, промъква се по-близо до водосточната тръба. Готова е да се обърне и да хукне при първия признак за неприятности, изчезвайки, за да се бие друг път. *Няма да стане. Това ще свърши работа.*

Мейвън понечва да тръгне пръв, да даде знак на брат си да спре, но аз го избутвам назад.

– Аз трябва да го направя – прошепвам и чувствам как ме завладява странно спокойствие. *Той винаги ще избира теб.*

Вече няма връщане назад, когато излизам на Площада пред легиона, патрулите и Кал. По стените светват ярки прожектори, някои – насочени към Моста, други – надолу към нас. Един сякаш минава право през мен и трябва да вдигна ръка, за да заслоня очи.

– Кал! – изкрещявам над оглушителния шум от пет хиляди войници. По някакъв начин той ме чува и рязко обръща глава в моята посока. Погледите ни се срещат през множеството от воини, които се строяват по полкове.

Когато се отправя към мен, провирайки се през морето от хора, си помислям, че ще припадна. Внезапно мога да чувам единствено ударите на сърцето си, което блъска в ушите ми и удавя алармите и писъците. Страхувам се. Толкова много се страхувам. *Това е просто Кал,* казвам си. *Момчето, което обича музиката и мотоциклетите. Не войникът, не пълководецът, не принцът. Момчето. Той винаги ще избира теб.*

– Връщай се вътре веднага! – Кал се извисява над мен, служейки си със суровия царствен глас, който може да накара дори планина да се подчини. – Мер, не е безопасно!

Със сила, каквато никога не съм знаела, че притежавам, сграбчвам яката на ризата му и това някак успява да го задържи неподвижно.

– А ако това е цената? – Хвърлям поглед назад към разбития Мост, сега забулен в дим и пепел. – Просто няколко тона бетон. А ако ти кажа, че точно тук, точно сега би могъл да поправиш всичко. Би могъл да ни спасиш.

От потрепването на една искрица в очите му виждам, че съм привлякла вниманието му.

– Недей – протестира той слабо, едната му ръка сграбчва моята. В очите му има страх, повече страх, отколкото съм виждала някога.

– Веднъж каза, че вярваш в нас, в свободата. В равенството. Ти можеш да превърнеш това в реалност с една дума. Няма да има война. Никой няма да загине. – Той изглежда замръзнал от това, което казвам, не смее да диша. Дори аз не мога да се досетя какво си мисли, но продължавам упорито. *Трябва да го накарам да разбере.* – Ти държиш властта точно сега. Тази армия е твоя, можеш да завладееш цялото това място и… и да го освободиш! Да влезеш с маршова стъпка в двореца, да накараш баща си да коленичи и да направиш онова, което знаеш, че е правилно. *Моля те,* Кал!

Чувствам го под ръцете си: диша бързо и задъхано и нищо не ми се е струвало толкова истинско или важно. Знам за какво си мисли – за своето кралство, за дълга си, за баща си. И за мен,

мълниеносното момиче, което го моли да захвърли всичко това. Нещо дълбоко в мен ми казва, че ще го направи.

Треперейки, го целувам по устните. *Той ще избере мен.* Усещам кожата му студена като на труп.

– Избери мен – прошепвам едва чуто, притисната към него. – Избери нов свят. *Създай* по-добър свят. Войниците ще ти се подчинят. Баща ти ще ти се подчини. – Сърцето ми се свива и всеки мускул се стяга в очакване на отговора му. Прожекторът, насочен към нас, потрепва под силата ми, светва и угасва с всеки удар на сърцето. – Кръвта в килиите беше моя. Аз помогнах на Гвардията да се измъкне. И скоро всички ще узнаят. И ще ме убият. Не им позволявай. *Спаси ме.*

Думите го разбуждат и той стисва по-здраво китката ми.

– Винаги си била ти.

Той винаги ще избира теб.

– Поздрави новата зора, Кал. С мен. С *нас*.

Очите му се преместват към Мейвън, който сега върви към нас. Братята се поглеждат в очите, говорят си по начин, който не разбирам. *Той ще избере нас.*

– Винаги си била ти – повтаря той, този път дрезгаво и сломено. Гласът му носи болката от смъртта на хиляди хора, хиляди предателства. *Всеки може да предаде всеки,* спомням си. – Бягството, стрелбата, прекъсванията на електричеството. Всичко започна с теб.

Опитвам се да обясня, все още дърпайки се назад. Но той няма намерение да ме пусне.

– Колко хора убихте с вашата зора? Колко деца, колко невинни? – Ръката му става гореща, достатъчно гореща, за да ме изгори. – Колко хора предаде?

Коленете ми се подгъват, поддават, но Кал не ме пуска. Смътно чувам Мейвън да крещи някъде, принцът се хвърля да спаси своята принцеса. *Но аз не съм принцеса. Не съм момичето, което спасяват.* Докато огънят се надига в Кал, пламнал зад очите му, мълнията се стрелва през мен, подхранвана от гнева ми. Тя запраща шокова вълна между нас, която ме отхвърля назад от Кал. Съзнанието ми жужи, замъглено от скръб, гняв и електричество.

Зад мен Мейвън крещи. Обръщам се точно навреме, за да го видя как вика назад към Фарли, как жестикулира бясно:

– Бягай! *Бягай!*

Кал скача на крака по-бързо от мен, крещейки нещо на войниците си. Очите му проследяват вика на Мейвън, свързват точките, както само един пълководец може.

– Отводнителната система! – изревава той, все още взрян в

мен. – В отводнителната система са.

Сянката на Фарли изчезва, тя се опитва да избяга, докато я следва пушечна стрелба. Из Площада се стрелкат войници, изтръгват решетки, шахти и тръби, разкриват системата отдолу. Нахлуват в тунелите като ужасен потоп. Искам да запуша уши, да изолирам писъците,, куршумите и кръвта.

Килорн. Името му пърха слабо в мислите ми, не по-силно от шепот. Не мога да мисля дълго за него. Кал все още стои над мен, цялото му тяло трепери. Но той не ме плаши. Не мисля, че сега нещо може да ме изплаши. *Най-лошото вече се случи. Загубихме.*

– Колко? – изкрещявам назад към него, намерила сили да го погледна в лицето. – Колко умрели от глад? Колко убити? Колко деца, отведени да умрат? Колко, *принце мой?*

Преди днешния ден си мислех, че познавам омразата. *Грешила съм. За себе си, за Кал, за всичко.* От болката ми се завива свят, но някак оставам на крака, някак се опазвам да не падна. *Той никога няма да избере мен.*

– Брат ми, бащата на Килорн, Тристан, Уолш! – Сякаш сто имена експлодират в мен, сякаш изреждам наведнъж всички загинали. Те не означават нищо за Кал, но означават всичко за мен. И знам, че има още хиляди, милиони. Милион забравени злини.

Кал не отговаря и очаквам да видя яростта, която изпитвам, отразена в очите му. Вместо това не виждам нищо освен тъга. Той шепне отново и от думите ми се приисква да падна и да не се изправя никога повече.

– Иска ми се нещата да бяха различни.

Очаквам искрите, очаквам мълния, но тя така и не идва. Когато усещам студени ръце на врата си и метални окови на китките, разбирам защо. Инструктор Арвън, безмълвният, онзи, който може да ни превърне в човешки същества, стои зад мен, потискайки цялата ми сила, докато отново се превръщам просто в едно плачещо момиче. Той я е отнел цялата, цялата сила и всичката мощ, които мислех, че имам. *Загубих.* Когато коленете ми поддават този път, няма кой да ме задържи изправена. Смътно чувам как Мейвън изкрещява, преди също да бъде блъснат на земята.

– Братко! – изревава той, опитвайки се да накара Кал да види какво прави Арвън. – Ще я убият! Ще убият *мен*! – Но Кал вече не ни слуша. Говори с един от капитаните си и не си правя труда да слушам думите. Не бих могла дори и да исках.

Земята под мен сякаш се разтриса при всеки пушечен залп дълбоко отдолу. Колко кръв ще обагри тунелите тази вечер?

Главата ми е прекалено натежала, тялото ми – твърде слабо,

и се оставям да се свлека на мозаечния под. Усещам го студен под бузата си, успокояващ и гладък. Мейвън се хвърля напред, главата му се приземява до мен. *Спомням си един такъв момент.* Писъкът на Гиза и звукът от раздробяването на кости отекват слабо като призрак в ума ми.

– Отведете ги вътре, при краля. Той ще съди и двамата.

Вече не разпознавам гласа на Кал. Превърнах го в чудовище. Принудих го да убива. Накарах го да избира. Бях нетърпелива, бях глупава. Позволих си да се надявам.

Аз съм глупачка.

Слънцето започва да изгрява зад главата на Кал, очертавайки го на фона на зората. То е твърде ярко, твърде рязко и твърде подранило; налага се да затворя очи.

Двадесет и шеста глава

Едва успявам да не изоставам, но войникът зад търба ми, който държи окованите ми ръце, непрекъснато ме блъска. Друг прави същото с Мейвън и го заставя да върви заедно с мен. Арвън ни следва, за да се увери, че няма да избягаме. Присъствието му е като тъмна тежест, притъпяваща сетивата ми. Все още виждам коридора около нас, празен и далеч от любопитните очи на придворните, но нямам сили да се тревожа. Кал е начело на глутницата, раменете му са напрегнати и изопнати, докато се бори с порива да погледне назад.

Звукът от пушечна стрелба, писъци и кръв в тунелите отеква с тътен в ума ми. *Мъртви са. Мъртви сме. Всичко свърши.*

Очаквам да се спуснем надолу, да слезем до най-тъмната килия на света. Вместо това Кал ни повежда нагоре към стая без прозорци и без Пазители. Звукът от стъпките ни дори не отеква, когато влизаме – звукоизолирано е. Тук вътре никой не може да ни чуе. И това ме плаши повече, отколкото пушките или огъня, или чистата неподправена ярост, която се излъчва на вълни от краля.

Той стои в центъра на стаята, облечен в позлатената си броня, с короната на главата си. Церемониалният му меч отново виси на кръста му заедно с пистолет, който вероятно никога не е използвал. *Всичко е част от постановката. Поне изглежда подобаващо за ролята.*

Кралицата също е тук и ни чака, облечена само в тънка бяла рокля. В мига, щом влизаме, очите ѝ срещат моите и тя си пробива със сила път в мислите ми като нож, който се врязва в плът. Изписквам, опитвам се да се хвана за главата, но белезниците не поддават.

Всичко преминава светкавично отново пред очите ми от началото до края. Фургонът на Уил. Гвардията. Килорн.

Бунтовете, срещите, тайните съобщения. Лицето на Мейвън се върти в спомените, правейки го да изпъква на фона на суматохата, но Елара го отблъсква. *Не иска да вижда какво помня за него.* При нападението умът ми закрещява, скача от мисъл на мисъл, докато целият ми живот, всяка целувка и всяка тайна са изложени на показ пред нея.

Когато спира, се чувствам мъртва. Искам да съм мъртва. *Поне няма да ми се наложи да чакам дълго.*

– Оставете ни – казва Елара с режещ и остър глас. Войниците чакат, за да получат потвърждение от Кал. Когато той кимва, те си тръгват, оттеглят се сред шум от потракващи ботуши. Но Арвън изостава, влиянието му още ме притиска. Когато тропотът на ботушите заглъхва, кралят си позволява да издиша.

– Сине? – Поглежда Кал и виждам едва доловимото потрепване на пръстите му. Но не знам от какво може да се страхува. – Искам да чуя всичко от теб.

– Те отдавна са част от това – промърморва Кал, сякаш едва успява да изрече думите. – Откакто тя дойде тук.

– И двамата ли? – Тиберий се извръща от Кал към забравения си син. Изглежда почти тъжен, лицето му се удължава в болезнена намръщена гримаса. Очите му потрепват, не му се иска да издържи погледа му, но Мейвън смело го поглежда в очите. *Няма да трепне.* – Ти си знаел за това, момчето ми?

Мейвън кимва:

– Помогнах да го планират.

Тиберий се препъва, сякаш думите са физически удар:

– А стрелбата?

– Избрах мишените. – Кал стисва здраво очи, като че ли се опитва да се изолира.

Очите на Мейвън се плъзват покрай баща му към Елара, която стои наблизо. Издържат взаимно на погледите си и за миг си мисля, че тя се вглежда в мислите му. Стреснато осъзнавам, че няма да го направи. *Не може да си позволи да погледне.*

– Вие ми казахте да си намеря кауза, татко. И аз го направих. Гордеете ли се с мен?

Но вместо това Тиберий се нахвърля върху мен, ръмжейки като мечка.

– Ти направи това! Ти го отрови, отрови момчето ми! – Когато в очите му избиват сълзи, разбирам, че сърцето на краля, независимо колко малко или студено е, е било разбито. *Той обича Мейвън по свой собствен начин. Но е твърде късно за това.* – Ти ми отне сина!

– Вие сам направихте това – изричам през стиснати зъби. – Мейвън има собствено сърце и вярва в един различен свят

толкова силно, колкото и аз. Всъщност синът ви ме промени.

– Не ти вярвам. Подлъгала си го някак.

– Тя не лъже.

Когато чувам Елара да се съгласява с мен, оставам без дъх.

– Синът ни винаги е жадувал за промяна. – Очите ѝ се задържат за миг върху Мейвън. Звучи *уплашена.* – Той е само едно момче, Тиберий.

Спаси го, крещя наум. Трябва да ме чуе. *Длъжна е.*

До мен Мейвън си поема дъх през зъби, очаквайки каква може да е участта ни.

Тиберий гледа към краката си, той познава законите по-добре от когото и да е друг, но Кал е достатъчно силен да погледне брат си в очите. Виждам как си спомня живота им заедно. *Пламък и сянка. Едното не може да съществува без другото.*

След един дълъг миг на нагорещено задушаващо мълчание кралят слага ръка на рамото на Кал. Главата му се клати напред-назад, а по бузите му се стичат пътечки от сълзи и попиват в брадата му.

– Момче или не, Мейвън извърши убийство. Заедно с тази… тази змия – насочва към мен треперещ пръст. – Той извърши тежки престъпления срещу своите хора. Срещу *мен* и срещу теб. Срещу нашия трон.

– Татко… – Кал се приближава бързо и застава между краля и нас. – Той е твой син. Трябва да има друг начин.

Тиберий застива неподвижно, изтиквайки настрана бащата, за да се превърне отново в крал. Избърсва сълзите си с рязко движение на ръката:

– Когато носиш короната ми, ще разбереш.

Очите на кралицата се присвиват, превръщат се в сини процепи. *Очите ѝ са същите като на Мейвън.*

– За щастие, това няма никога да се случи – казва тя простичко.

– Какво? – Тиберий се обръща към нея, но спира наполовина, тялото му застива намясто.

Виждала съм това преди. На арената, отдавна, когато внушителят победи силноръкия. Елара дори го причини на мен, направи ме марионетка. Тя отново дърпа конците.

– Елара, какво правиш? – изсъсква той през стиснати зъби.

Тя отвръща с думи, които не мога да чуя, говори в главата на краля. Отговорът ѝ изобщо не му харесва.

– Не! – изкрещява той, докато тя го принуждава с внушенията си да падне на колене.

Кал настръхва, юмруците му избухват в пламъци, но Елара протяга ръка и го спира намясто. *Подчинила е и двамата.*

Той се бори със здраво стиснати зъби, но не може да помръдне дори на сантиметър. Почти не може да каже дума:

– Елара, Арвън...

Но старият ми инструктор не помръдва. Вместо това стои тихо, задоволявайки се да гледа. Изглежда, че предаността му е на страната не на краля, а на кралицата.

Тя ни спасява. Заради живота на сина си ще ни спаси. Залагахме на това, че Кал ме обича достатъчно, за да промени света; трябвало е вместо това да разчитаме на кралицата. Искам да се засмея, да се усмихна, но нещо в лицето на Кал възпира облекчението ми.

– Джулиан ме предупреди – изръмжава Кал, все още опитващ се да разкъса хватката ѝ. – Мислех, че лъже за теб, за майка ми, за онова, което си ѝ сторила.

На колене, кралят надава вой. Това е ужасен звук, какъвто не искам да чувам никога повече.

– Кориан – простенва той, забил поглед в пода. – Джулиан знаеше. Сара знаеше. Ти я наказа заради истината.

По челото на Елара избиват мънистени капчици пот. Не може да удържи краля и принца още много дълго.

– Елара, трябва да измъкнеш Мейвън оттук – казвам ѝ. – Не се тревожи за мен, само опази него.

– О, не се безпокой, малко мълниеносно момиче – подмята подигравателно тя. – Изобщо не мисля за теб. Макар че верността ти към сина ми е доста вдъхновяваща. Нали, Мейвън? – Тя хвърля поглед през рамо към сина си, все още окован.

В отговор ръцете му рязко се изопват, разкъсват металните окови със стряскаща лекота. Те се стопяват от китките му, превръщат се в безформени късове горещо желязо и прогарят дупки в пода. Когато се изправя на крака, очаквам да ме защити, да ме спаси, както аз се опитвам да го спася. После осъзнавам, че Арвън все още ме държи, и познатото усещане за искри, за електричество не се е върнало. Той все още ме удържа, макар че е пуснал Мейвън.

Когато очите на Кал срещат моите, знам, че разбира много по-добре от мен. *Всеки може да предаде всеки,* отеква все по-силно и по-силно, докато започва да вие в ушите ми като ураганни ветрове.

– Мейвън? – Трябва да вдигна поглед, за да видя лицето му, и за миг не го разпознавам. Той все още е същото момче, онова, което ме утешаваше, целуваше ме, поддържаше ме силна. Мой приятел. *Повече от приятел.* Но нещо не е наред в него. Нещо се е променило. – Мейвън, помогни ми да стана.

Той изопва плещи, карайки костите си да изпукат, за да

прогони някаква болка. Движенията му са мудни и странни, а когато отново стъпва здраво на крака с ръце на хълбоците, имам чувството, че го виждам за пръв път. *Очите му са толкова студени.*

– Не, не мисля.

– Какво? – Чувам гласа си, сякаш идва от някого другиго. Звуча като малко момиче. *Аз съм само едно малко момиче.*

Мейвън не отговаря, но издържа на погледа ми. Момчето, което познавам, е още там, скрито, потрепващо зад очите му. *Ако мога просто да стигна до него* – но Мейвън се движи по-бързо от мен и ме отблъсква, когато протягам ръка.

– КАПИТАН ТАЙРОС! – изревава Кал, все още в състояние да говори. Елара засега не му е отнела това. Но никой не дотичва. Никой не ни чува. – КАПИТАН ТАЙРОС! – изкрещява отново той, умолявайки някого, който не е там. – ЕВАНДЖЕЛИН! ПТОЛЕМЕЙ! НЯКОЙ ДА ПОМОГНЕ!

Елара спокойно го оставя да крещи, наслаждавайки се на звука, но Мейвън трепва.

– Трябва ли да слушаме това? – пита той.

– Не, предполагам, че не – въздъхва тя и накланя глава. Тялото на Кал се движи в синхрон с мислите ѝ и той се обръща с лице към баща си.

Кал изпада в паника, очите му се разширяват:

– Какво правиш?

Под него лицето на краля потъмнява:

– Не е ли очевидно?

Изобщо не разбирам. Мястото ми не е тук. Джулиан беше прав. Това е игра, която не разбирам, игра, която не знам как да играя. Иска ми се Джулиан да беше тук сега, да обясни, да помогне, да ме спаси. Но никой не идва.

– Мейвън, моля те – изричам умолително, опитвам се да го накарам да ме погледне. Но той ми обръща гръб, съсредоточава се върху майка си и предадената си кръв. *Той е истински син на майка си.*

Не я беше грижа, че Мейвън беше в спомените ми. Не я беше грижа, че той е бил част от всичко това. Дори не изглеждаше изненадана. Отговорът е плашещо прост. *Защото вече е знаела. Защото той е неин син. Защото това е бил планът ѝ през цялото време.* Мисълта е пареща като ножовете, пробягващи по кожа, но болката само прави осъзнаването по-реално.

– Ти ме използва.

Най-после Мейвън благоволява да погледне отново към мен:

– Вече схващаш, нали?

– Ти избра мишените. Полковникът, Рейналд, Беликос, дори

Птолемей – те не са били врагове на Гвардията, а твои. – Идва ми да го разкъсам с мълния или без. Искам да му причиня болка.

Най-сетне усвоявам урока си. *Всеки може да предаде всеки.*

– А това, това е бил просто поредният заговор. Ти ме тласна в него, въпреки че беше невъзможно, макар да знаеше, че Кал никога не би предал баща си! Те ме накара да го повярвам. Накара всички ни да го повярваме.

– Не е моя вината, че беше достатъчно глупава да го повярваш – отвръща той. – Сега с Гвардията е свършено.

Чувството е като от ритник в зъбите.

– Те бяха твои приятели. Имаха ти *доверие.*

– Те бяха заплаха за моето кралство и бяха глупави – изстрелва той в отговор. Прегърбва се, навежда се над мен с коварната си усмивка: – Бяха.

Елара се засмива на жестоката му шега.

– Беше твърде лесно да те внедрим сред тях. Нужна бе само една сантиментална прислужница. Така и никога няма да проумея как такива глупаци се превърнаха в опасност.

– Накара ме да повярвам – прошепвам отново, спомнила си всяка лъжа, която някога ми е казвал. – Мислех, че искаш да ни помогнеш. – Излиза като хленч. За частица от секундата бледите му черти омекват. Но не задълго.

– Глупаво момиче – казва Елара. – Твоята глупост едва не ни провали. Да използваш собствена охрана в бягството, да предизвикаш всички внезапни спирания на електричеството – наистина ли мислиш, че съм била толкова глупава, че да не хвана следите ти?

Вцепенено поклащам глава:

– Оставихте ме да го направя. Знаели сте за всичко това.

– Разбира се, че знаех. Как иначе мислиш, че стигна толкова далече? *Аз* трябваше да прикривам следите ти, *аз* трябваше да те предпазя от всеки с достатъчно разум, за да не види знаците – озъбва се тя, ръмжейки като звяр. – Не знаеш докъде стигнах, за да те предпазя да не пострадаш. – Тя поруменява от удоволствие, наслаждава се на всяка секунда. – Но ти си Червена и подобно на всички други беше обречена да се провалиш.

Думите се разбиват в мен като вълни, спомените се наместват. Трябваше да знам дълбоко в себе си и да не се доверявам на Мейвън. *Той беше твърде съвършен, твърде смел, твърде мил. Обърна гръб на своите, за да се присъедини към Гвардията. Тласна ме към Кал. Даде ми точно каквото исках и това ме направи сляпа.*

Обзета от желание да закрещя, обзета от желание да заплача, бавно обръщам очи към Елара.

– Казали сте му точно какво да каже – прошепвам. Не ѝ се налага да кимва, но знам, че съм права. – Знаели сте коя съм тук и сте знаели – главата ме заболява, когато си спомням как си играеше вътре в ума ми, – знаели сте точно как да ме спечелите на ваша страна.

Нищо не ме наранява по-дълбоко от празното изражение върху лицето на Мейвън.

– Имаше ли нещо вярно?

Когато поклаща глава, знам, че и това е лъжа.

– Дори Томас?

Момчето на фронта, момчето, загинало, биейки се в чужда война. *Казваше се Томас и го видях да умира.*

Името пробива маската му, пропуква фасадата на студено безразличие, но това не е достатъчно. Със свиване на рамене пропъжда името и болката, която то му причинява.

– Просто още едно мъртво момче. То не променя нищо.

– Променя всичко – прошепвам едва чуто.

– Мисля, че е време да се сбогуваш, Мейвън – вмята Елара, слагайки бяла ръка върху рамото на сина си. Уцелила съм го твърде близо до слабото място и тя няма да ми позволи да продължа да настоявам.

– Нямам с кого – прошепва той и се обръща обратно към баща си. Сините му очи потрепват: гледа към короната, към меча, към бронята, навсякъде, но не и към лицето на краля. – Ти никога не ме поглеждаше. Никога не ме виждаше. Не и след като се появи *той.* – Рязко посочва с ръка към Кал.

– Знаеш, че не е вярно, Мейвън. Ти си мой син. Нищо няма да промени това. Дори тя – казва Тиберий, като хвърля поглед към Елара. – Нито дори това, което се готви да направи.

– Любими, аз не правя нищо – изчуруликва кралицата в отговор. – А твоето любимо момче – тя зашлевява Кал през лицето, – идеалният наследник – зашлевява го отново, този път по-силно, – синът на Кориан. – Нова плесница го разкървавява, разцепвайки устната му. – Не мога да говоря от негово име.

Сребърна кръв се стича на гъсти капки по брадичката на Кал. Очите на Мейвън се задържат за миг върху кръвта и съвсем лека намръщена гримаса разтегля чертите му.

– Ние също имахме син, Тиб – прошепва Елара; гласът ѝ пресеква от ярост, когато се обръща отново към краля. – Независимо какво си изпитвал към мен, се предполагаше да го обичаш.

– *Обичах го!* – изкрещява той, мъчейки се да се отскубне от хватката ѝ над ума му. – Обичам го.

Знам какво е да бъдеш отхвърлен, да стоиш в нечия сянка. Но

такъв гняв, тази гибелна, разрушителна, ужасна сцена е неразбираема за мен. Мейвън обича баща си, брат си – как може да я остави да направи това? Как може да *иска* това?

Но той стои неподвижно и гледа и не мога да намеря думите, за да го накарам да помръдне.

Нищо не ме подготвя за онова, което става после, за онова, което Елара заставя марионетките си да направят. Ръката на Кал трепери, когато посяга напред, тласкана от волята ѝ. Той се опитва да се съпротивлява, борейки се с всяка частица сила, която притежава, но е безполезно. Това е битка, която той не знае как да води. Когато пръстите му се сключват около позлатения меч, издърпват го от ножницата на кръста на баща му, последното парче от пъзела си идва на мястото. По лицето му се стичат сълзи и вдигат пара по изгарящо горещата му кожа.

– Не си ти – казва Тиберий с очи, приковани върху нещастното лице на Кал. Не си прави труда да моли за живота си. – Знам, че не си ти, синко. Вината не е твоя.

Никой не заслужава това. *Никой.* Мислено посягам към мълнията и тя идва. Хвърлям във въздуха Елара и Мейвън, спасявайки принца и краля. Но дори тази фантазия е опетнена. Фарли е мъртва. Килорн е мъртъв. Революцията е приключила. Дори в представите си не мога да поправя това.

Мечът се вдига във въздуха, тресе се в треперещите пръсти на Кал. Оръжието е церемониално в най-добрия случай, но острието лъщи, остро като бръснач. Стоманата почервенява, стоплена под огненото докосване на Кал, и частици от металната ръкохватка се топят между пръстите му. Злато, сребро и желязо, капещи от ръцете му като сълзи.

Мейвън наблюдава меча внимателно, предпазливо, защото е твърде изплашен, за да гледа баща си в последните му мигове. *Мислех, че си смел. Толкова съм грешала.*

– Моля те – е всичко, което Кал може да каже, изричайки с усилие думите. – Моля те.

В очите на Елара няма разкаяние, нито угризения. Този момент се задава отдавна. Когато мечът проблясва, описва дъга през въздуха, през плът и кости, тя не мигва.

Трупът на краля пада на земята с глухо тупване, главата му се търкулва и спира на няколко стъпки от него. Сребърна кръв плисва по пода в отразена като в огледало локва и опръсква пръстите на краката на Кал. Той пуска топящия се меч, оставяйки го да издрънчи върху камъка, а после пада на колене с глава в ръцете си. Короната се търкулва с дрънчене по пода, очертава кръг из кръвта, докато спира в краката на Мейвън с острите си върхове, блеснали от течно сребро.

Когато Елара изпищява, като надава вопъл и се мята върху тялото на краля, едва не се засмивам гласно на абсурдността на всичко това. *Да не би да е размислила? Да не би напълно да си е изгубила ума?* После чувам щракането на включващи се камери, които оживяват отново. Подават се от стените, насочени право надолу към тялото на краля и към кралицата, която привидно оплаква загиналия си съпруг. Мейвън пищи до майка си с една ръка на рамото ѝ.

– Ти го уби! Ти уби краля! Уби баща ни! – изкрещява в лицето на Кал. Остава само лек намек за самодоволна усмивка и Кал някак устоява на порива да откъсне главата на брат си. Той е в шок, не разбира, не иска да разбере. Но поне веднъж аз със сигурност разбирам.

Истината няма значение. Има значение само какво вярват хората. Джулиан се опита да ми даде този урок преди и сега го разбирам. *Те ще повярват на тази сценка, тази хубава игра на актьори и лъжи. И никоя армия, никоя страна няма да последва човек, убил баща си заради короната.*

– Бягай, Кал! – крещя, мъча се да го стресна и съживя. – Трябва да бягаш!

Арвън ме е пуснал и електрическият пулс се връща, нахлувайки във вените ми като огън през лед. Съвсем дребна работа е да поразя метала, изгарям го с искри, докато оковите падат от китките ми. Познавам това чувство. Познавам инстинкта, който се пробужда в мен сега. *Бягай. Бягай. Бягай.*

Сграбчвам Кал за раменете, опитвам се да го издърпам на крака, но едрият глупак не поддава. Поразявам го с лека шокова вълна точно колкото да привлека вниманието му, преди да изкрещя отново:

– БЯГАЙ!

Това е достатъчно и той с мъка се изправя на крака, като едва не се подхлъзва в локвата кръв.

Очаквам Елара да се бори с мен, да ме принуди да убия себе си или Кал, но тя продължава да пищи, преструвайки се заради камерите. Мейвън стои над нея с пламтящи ръце, готов да защити майка си. Дори не се опитва да ни спре.

– Няма къде да отидете! – изкрещява, но аз вече тичам и влача зад себе си Кал. – Вие сте убийци, предатели и ще се изправите пред правосъдието!

Гласът му, глас, който някога познавах толкова добре, сякаш ни преследва през вратите и надолу по коридора. Гласовете в главата ми крещят заедно с него.

Глупаво момиче. Лекомислено момиче. Виж какво направи надеждата ти.

А после Кал ме повлича, принуждава ме да не изоставам. Горещи сълзи на гняв, ярост и тъга заливат очите ми, докато вече не виждам нищо освен ръката си в неговата. Нямам представа накъде ме води. Мога единствено да го следвам.

Зад нас бързо тичат крака, чува се познатият шум от ботуши. Офицери, Пазители, войници, всички ни преследват, идват за нас.

Подът плавно се променя, от полираното дърво на задните коридори до мрамор в преливащи се цветове – залата за пиршества. Дълги маси, подредени с фин порцелан, препречват пътя, но Кал ги запраща настрани с един огнен взрив. Димът задейства алармена инсталация и по нас се посипва вода, надвиваща пламъка. Той се превръща в пара по кожата на Кал, забулва го в бушуващ бял облак. Прилича на призрак, преследван от внезапно изтръгнат живот, и не знам как да го утеша.

Светът забавя ход заради мен, докато далечният край на залата за пиршества потъмнява от сиви униформи и черни пистолети. Вече няма къде да бягам. Трябва да се бия.

Мълнии пламтят по кожата ми, умоляват да бъдат пуснати на свобода.

– Не. – Гласът на Кал е глух, сломен. Той сваля ръце и оставя пламъците да изчезнат. – Не можем да спечелим това.

Прав е.

Те се приближават от множеството врати и арки и дори прозорците се задръстват от униформи. Стотици Сребърни, въоръжени до зъби, готови да убиват. *В капан сме.*

Кал обхожда с търсещ поглед лицата, очите му се задържат за миг върху войниците. *Собствените му хора.* От начина, по който отвръщат на погледа му – с гневни изражения, знам, че вече са видели ужаса, който Елара е създала. Верността им е сломена също като предводителя им. Един от тях, капитан, потрепервa, когато вижда Кал. За моя изненада държи пистолета до себе си, пристъпвайки напред.

– Предайте се! – казва с трепереща ръце.

Кал поглежда стария си приятел в очите и кимва:

– Предаваме се, капитан Тайрос.

Бягай, крещи всеки сантиметър от тялото ми. Но този път не мога. До мен Кал изглежда също толкова разстроен, в очите му се отразява болка, която не мога дори да си представя. Раните му стигат чак до душата.

Той също е научил урока си.

Двадесет и седма глава

Мейвън ме предаде. Не, изобщо никога не е бил на моя страна.

Очите ми се приспособяват и виждам решетки през мъждивата светлина. Таванът е нисък и тежък като въздуха под земята. Никога преди не съм била тук, но въпреки това разпознавам мястото.

– Купата на костите – прошепвам високо: очаквам никой да не ме чуе.

Вместо това някой се засмива.

Тъмнината продължава да се вдига и разкрива още от килията. Облегната на решетките, до мен седи безформена фигура, променяща се с всеки изблик на смях.

– Бях на четири години, когато дойдох тук за пръв път, а Мейвън беше едва на две. Криеше се зад полите на майка си, изплашен от тъмнината и празните килии. – Кал се изкисква, всяка дума е остра като нож. – Предполагам, че вече не се страхува от тъмното.

– Не, не се страхува.

Аз съм сянката на пламъка. Повярвах на Мейвън, когато ми каза тези думи, когато ми рязказваше колко много мрази този свят. Сега знам, че всичко е било измама, умела измама. Всяка дума, всяко докосване, всеки поглед е бил лъжа. *А си мислех, че аз съм лъжкинята.*

Инстинктивно насочвам способностите си в търсене на каквото и да е пулсиращо електричество, нещо, което да ми даде искрица енергия. Но няма нищо. Нищо освен празно място, безжизнено отсъствие, кухо усещане, което ме кара да потреперя.

– Арвън наблизо ли е? – чудя се, спомнила си как изключи способностите ми, принуждавайки ме да гледам, докато Мейвън и майка му погубваха семейството си. – Нищо не усещам.

– Заради килиите – казва Кал унило. Ръцете му рисуват фигури по мръсния под – *пламъци.* – Направени са от Безмълвен

камък. Не ме карай да го обяснявам, защото не мога и нямам желание да опитвам.

Той вдига очи с поглед, взиращ се гневно през тъмнината към безкрайната редица килии. Би трябвало да ме е страх, но не ми е останало от какво да се страхувам. Най-лошото вече се случи.

– Преди Двубоите, по времето, когато все още трябвало да екзекутираме хората си, Купата на костите подслонявала всичко, от което са създадени кошмарите. Великият Греко, който разкъсвал хората наполовина и изяждал черния им дроб. Отровната невеста. Тя била анимос от Династията Вайпър и изпратила змии в леглото на прапрачичо ми в първата им брачна нощ. Казват, че кръвта му се превърнала в отрова, толкова много пъти бил ухапан. – Кал ги изброява – престъпниците от неговия свят. Звучат като истории, измислени, за да накарат децата да слушат. – Сега ние. Ще ме нарекат Принца предател. „Той убил баща си заради короната. Просто не можел да чака."

Не мога да се сдържа и допълвам историята:

– „Онази кучка го накарала да го направи", ще клюкарстват помежду си. – Представям си как го крещят на всеки уличен ъгъл, от всеки видео екран. – Ще обвинят мен, малкото мълниеносно момиче. Аз съм напълнила мислите ти с отрова, аз съм те покварила, аз съм те накарала да го направиш.

– Едва не го направи – промърморва той в отговор. – За малко не избрах теб тази сутрин.

Нима беше едва тази сутрин? Не може да е вярно. Оттласвам се към решетките, облягайки се само на сантиметри от Кал.

– Ще ни убият.

Кал кимва и се засмива отново. Чувала съм го да се смее преди – на мен, всеки път, когато се опитвах да танцувам, но този звук не е същият. Топлотата му е изчезнала и не е оставила нищо след себе си.

– Кралят ще се погрижи за това. Ще ни екзекутират.

Екзекуция. Не съм изненадана ни най-малко.

– Как ще го направят? – Почти не си спомням последната екзекуция. Останали са само образи: сребърна кръв по пясъка, ревът на тълпа. И си спомням бесилките у дома, вече полюшващо се в силен вятър.

Раменете на Кал се напрягат:

– Има много начини. Заедно, един по един, с мечове или пушки, или умения, или и трите. – Той изпуска тежка въздишка, вече примирен с участта си. – Ще го направят болезнено. Няма да е бързо.

– Може би кръвта ми ще плисне навсякъде. Това ще даде на останалата част от света материал за мислене. – Мрачната

представа ме кара да се усмихна. Когато умирам, ще забия собствено червено знаме, разплисквайки го по пясъците на огромната арена. – Тогава той няма да може да ме скрие. Всички ще узнаят каква съм в действителност.

– Мислиш ли, че това ще промени нещо?

Трябва. Фарли има списъка, Фарли ще намери останалите… но Фарли е мъртва. Мога само да се надявам, че е предала съобщението на някого, който е още жив. Другите все още са някъде там и трябва да бъдат открити. Те трябва да продължат, защото аз вече не мога.

– Мисля, че няма – продължава Кал, гласът му изпълва тишината. – Мисля, че той ще го използва като оправдание. Ще има още насилствено изпращане на военна служба, още закони, още трудови лагери. Майка му ще скалъпи друга невероятна лъжа и светът ще продължи да се върти същият както преди.

Не. Никога вече същото.

– Той ще потърси още като мен – осъзнавам на глас. Аз вече съм паднала, вече съм изгубена, вече съм мъртва. А това е последният пирон в ковчега. Обронвам глава в ръцете си, усещам как острите ми ловки пръсти се свиват в косата ми.

Кал се размърдва до решетките, от тежестта му металът започва да вибрира.

– Какво?

– Има други. Джулиан го откри. Каза ми как да ги намеря и… – Гласът ми изневерява, не ми се иска да продължа. – И аз му казах. – Идва ми да запищя. – Той се възползва от мен толкова съвършено.

През решетките Кал се обръща да ме погледне. Макар че способностите му са далече, потиснати от тези проклети стени, в очите му бушува огнен ад.

– Какво е чувството? – изръмжава, почти опрял нос в моя. – Какво е чувството да бъдеш използван, Мер Бароу?

Някога бих дала всичко, за да го чуя да изрича истинското ми име, но сега то пари като изгаряне. *Мислех си, че използвам и двамата, Мейвън и Кал. Колко глупава съм била.*

– Съжалявам – изричам с мъка. Презирам тези думи, но те са всичко, което мога да дам. – Аз не съм Мейвън, Кал. Не направих това, за да те нараня. Никога не съм искала да те нараня. – И по-меко, едва чуто: – Не всичко беше лъжа.

Главата му се удря в решетките с тъп звук, толкова силен, че сигурно боли, но Кал сякаш не забелязва. Подобно на мен, той е изгубил способността да изпитва болка или страх. Случиха се твърде много неща.

– Мислиш ли, че ще убие родителите ми? – *Сестра ми,*

братята ми. Поне веднъж се радвам, че Шейд е мъртъв и Мейвън не може да стигне до него.

Усещам как по мен се разлива изненадваща топлина и се настанява в треперещите ми кости. Кал се е преместил отново, облегнал се е на решетките точно зад мен. Топлината му е приятна, естествена – не подтиквана от гнева или способностите му. Мога да почувствам как диша, как бие сърцето му. То блъска като барабан, докато намира сили да ме излъже:

– Смятам, че той има да мисли за по-важни неща.

Знам, че може да почувства как плача с рамене, тресящи се с всяко ридание, но не казва нищо. Няма думи за това. Но той остава тук, моето последно късче топлина в свят, който се превръща в прах. Плача за всички тях. Фарли, Тристан, Уолш, Уил. Брий, Трами, Гиза, мама и татко. *Бойци – всички те.* И Килорн. Не можах да го спася, колкото и да се старах. Не мога да спася дори себе си.

Поне имам обиците си. Малките точици, остро пробождащи кожата ми, ще останат с мен до края. *Ще умра с тях, а те – с мен.*

Оставаме така сигурно с часове, макар че нищо не се променя, за да отбележи минаващото време. Дори задрямвам веднъж, преди един познат глас да ме стресне и събуди:

– В друг живот може би щях да ревнувам.

Думите на Мейвън изпращат тръпки по гръбнака ми и усещането не е приятно.

Кал скача на крака по-брзо, отколкото съм смятала за възможно, и се хвърля към решетките, карайки метала да зазвънти. Но решетките удържат и Мейвън, лукавият, отвратителният, ужасният Мейвън, остава недосегаем. За моя наслада все пак трепва и се дръпва.

– Пести си силите, братко – казва той, като скърца със зъби на всяка дума. – Скоро ще ти трябват.

Макар да не носи корона, Мейвън вече има осанката на крал. Парадната му униформа е отрупана с нови медали. Някога бяха на баща му; изненадана съм, че не са все още покрити с кръв. Изглежда още по-блед отпреди, макар че тъмните кръгове под очите му вече ги няма. Убийството му помага да спи.

– Ти ли ще бъдеш на арената? – озъбва се Кал през решетките, ръцете му стискат силно желязото. – Лично ли ще го направиш? Имаш ли изобщо тази смелост?

Не мога да намеря сили да се изправя, колкото и да ми се иска да връхлетя върху решетките, да изтръгна метала с голи ръце, докато единственото, което напипвам, накрая е гърлото на Мейвън. Мога само да гледам.

Той се изсмива унило на думите на брат си:

– И двамата знаем, че никога не бих могъл да те победя със способности – казва той, хвърляйки обратно съвета, който самият Кал му даде толкова отдавна. – Затова ще те победя с главата си, скъпи братко.

Веднъж той ми каза, че Кал мрази да губи. Сега разбирам, че винаги Мейвън е този, който играе за да победи. Всеки дъх, всяка дума са били в служба на тази кървава победа.

Кал изръмжава ниско.

– Мейви – казва той, но в галеното име вече няма обич. – Как можа да причиниш това на татко? На мен? На нея?

– Убит крал, коварен принц. Толкова много кръв – подмята подигравателно той и танцува извън обсега на Кал. – По улиците плачат за баща ни. Или поне се преструват, че плачат – добавя и свива рамене с безразличие. – Глупавите вълци ме чакат да се препъна, а умните знаят, че няма да го направя. Династията Самос, Династията Айрал, те точат нокти от години в очакване на слаб крал, състрадателен крал. Знаеш ли, че им потичаха лигите при вида ти? Помисли си за това, Кал. След десетилетия баща ни щеше да умре бавно, спокойно и ти щеше да се възкачиш на престола. Женен за Еванджелин, дъщеря на стоманата и ножовете, с брат ѝ до теб. Нямаше да преживееш нощта на коронацията. Тя щеше да направи онова, което направи майка ни, и да те замести със собственото си дете.

– Не ми казвай, че си направил това, за да подкрепиш една династия – подхвърля насмешливо Кал и клати глава. – Направи го за себе си.

Мейвън отново свива рамене. Ухилва се под нос с остра жестока усмивка.

– Наистина ли си толкова изненадан? Горкият Мейви, вторият принц. Сянката на братовия си пламък. Слабо създание, малко създание, обречено да стои настрана и да коленичи.

Той се размърдва и с бавни дебнещи стъпки тръгва от килията на Кал и застава пред моята. Мога само да се взирам в него от земята: не вярвам, че е възможно да помръдна. *Той дори мирише студено.*

– Сгоден за момиче, увлечено по друг, по брата – принца, когото никой не би могъл да пренебрегне. – В думите му се усеща дива нотка, натежала от бесен гняв. Но в тях има истина, сурова истина, която толкова усърдно се опитвах да забравя. От нея по кожата ми полазват тръпки. – Взе всичко, което трябваше да е мое, Кал. *Всичко.*

Внезапно се изправям, треперейки силно, но все още на крака. Той ни е лъгал толкова дълго, но аз не мога да го излъжа сега.

– Никога не съм била твоя, а ти *никога* не си бил мой, Мейвън – озъбвам се. – И то не заради него. Смятах те за съвършен. Мислех, че си силен и смел, и добър. Мислех, че си *по-добър от него.*

По-добър от Кал. Това са думи, които Мейвън мислеше, че никой няма да изрече. Трепва и за секунда виждам момчето, което познавах някога. Момче, което не съществува.

Той протяга ръка и ме сграбчва между решетките. Когато пръстите му се сключват върху голата кожа на китката ми, не изпитвам нищо освен отвращение. Той ме държи здраво, сякаш съм спасително въже. Нещо се е прекършило в него и сега разкрива отчаяно дете, жалко, лишено от надежда създание, което се опитва да задържи любимата си играчка.

– Мога да те спася.

От думите ме побиват тръпки.

– Баща ти те обичаше, Мейвън. Ти не го виждаше, но той наистина те обичаше.

– Лъжа.

– Обичаше те, а ти го уби! – Думите идват по-бързо, леят се като кръв от вена. – Брат ти те обичаше, а ти го превърна в убиец. Аз... аз те обичах. Имах ти доверие. Имах нужда от теб. А сега ще умра за това.

– Аз съм *крал.* Ще живееш, ако искам да живееш. Ще се погрижа да е така.

– Искаш да кажеш, ако излъжеш? Един ден лъжите ти ще те задушат, крал Мейвън. Съжалявам единствено, че няма да съм жива да го видя. – А после аз на свой ред го сграбчвам. Дърпам с всичка сила и той се препъва и залита срещу решетките. Кокалчетата ми допират бузата му, Мейвън изскимтява като сритано куче. – Никога повече няма да допусна грешката да те обичам.

За мое удивление се съвзема бързо и приглажда косата си:

– Значи избираш него?

Винаги е било само това. Ревност. Съперничество. Всичко, та сянката да може да победи пламъка.

Принудена съм да отметна глава назад и да се засмея, чувствайки очите на братята върху мен.

– Кал ме предаде, а аз предадох него. А ти предаде и двама ни по хиляда различни начина. – Думите са тежки като камък, но правилни. *Толкова правилни.* – Не избирам никого.

Поне веднъж имам чувството, че контролирам огъня, а Мейвън е бил изгорен от него. С препъване отстъпва назад от килията ми, по някакъв начин победен от малкото момиче без нейната мълния, затворницата във вериги, човешкото същество

пред един бог.

– Какво ще им кажеш, когато прокървя? – изсъсквам след него. – Истината ли?

Той се засмива с дълбок смях, който идва от гърдите му. Малкото момче изчезва, заместено отново от цареубиеца.

– Истината е каквато я направя аз. Бих могъл да подпаля този свят и да кажа, че вали дъжд.

И някои ще повярват. Глупаците. Но други няма да повярват. Червени и Сребърни, висшестоящи и низши, някои ще видят истината.

Гласът му се превръща в ръмжене, лицето му – в сянката на звяр:

– Всеки, който знае, че сме те скрили, *всеки,* изпитващ дори най-малко подозрение, ще бъде отстранен.

Умът ми работи трескаво, политайки към всеки, който знаеше, че у мен има нещо странно. Мейвън ме изпреварва, сякаш изпитва удоволствие да изброява множеството погубени животи.

– Лейди Блонос трябваше да си отиде, разбира се. Обезглавяването върши чудесна работа за справяне с лечители на повърхностни рани.

Тя беше старица, досадно създание. И не заслужаваше това.

– Прислужничките бяха по-лесни. Хубави момичета, сестри от Олдшър. Майка ми лично се справи с тях.

Така и не научих имената им.

Коленете ми се удрят тежко в земята, но едва го усещам.

– Те не знаеха нищо. – Но сега няма полза да говоря умолително.

– Лукас също ще си отиде – казва той и се хили злорадо със зъби, белеещи в тъмнината. – Ще имаш шанс лично да видиш това.

Идва ми да повърна:

– Каза ми, че той е в безопасност със семейството си!

Той се изсмива продължително и силно:

– Кога ще осъзнаеш, че всяка дума, излязла от устата ми, е лъжа?

– Ние го принудихме, Джулиан и аз. Той не е направил нищо лошо. – Чувствам се толкова ужасно, като умолявам, но това е всичко, което ми идва наум да направя. – Той е от Династията Самос. Не можеш да убиеш някого от тях.

– Мер, не слушаш ли внимателно? Мога да направя всичко – изръмжава той. – Жалко, че не можахме да върнем Джулиан тук навреме. Щеше да ми хареса да го принудя да гледа как умираш.

Полагам всички усилия да сподавя едно ридание, като притискам ръка към устата си. До мен Кал изръмжава дълбоко и

гърлено при мисълта за вуйчо си.

– Намерили сте го?

– Разбира се, че го намерихме. Заловихме и Джулиан, и Сара. – Мейвън се засмива. – Ще се заема да убия първо Сконос, да довърша работата, която майка ми започна. Вече знаеш каква е историята там, нали, Кал? Знаеш какво направи майка ми, как с шепот си проправи път в главата на Кориан, изпращайки тръпки в мозъка ѝ. – Той се приближава с подивели и плашещи очи. – Сара знаеше. А баща ти, дори ти, и двамата отказахте да ѝ повярвате. Оставихте майка ми да победи. И го направихте отново.

Кал не отговаря и обляга глава на решетките. Доволен, че е съкрушил брат си, Мейвън се насочва към мен, крачи точно пред килията ми.

– Ще накарам другите да крещят за теб, Мер, всичките до един. Не само родителите ти. Не само сестра ти и братята ти. А всеки като теб, всички до един. Ще ги намеря и те ще умрат с мисълта за теб – ще знаят, че това е участта, която ти си им навлякла. Аз съм кралят, а ти можеше да бъдеш моята Алена кралица. Сега си нищо.

Не си правя труда да избърша сълзите, които струят по бузите ми. Вече няма смисъл. Мейвън изпитва наслада да ме гледа сломена и засмуква зъбите си, сякаш иска да ме вкуси.

– Довиждане, Мейвън. – Искаше ми се да има нещо повече за казване, но няма думи за неговата злина. Той знае какъв е и най-лошото от всичко е, че му харесва.

Навежда глава, почти покланяйки се на двама ни. Кал не си прави труда да погледне и вместо това се вкопчва в решетките и стиска метала, сякаш е вратът на Мейвън.

– Довиждане, Мер. – Самодоволната усмивка е изчезнала и за моя изненада очите му изглеждат мокри. Той се поколебава, обзет от нежелание да си тръгне. Като че ли внезапно е разбрал какво е направил и какво ще се случи с всички ни. – Веднъж ти казах да прикриеш сърцето си. Трябваше да ме послушаш.

Как смее.

Имам трима по-големи братя, така че когато заплювам Мейвън, прицелът ми е съвършен и го улучвам право в окото.

Той се обръща бързо, почти побягва от двама ни. Кал се взира в него дълго време, неспособен да проговори. Мога само да седна и да оставя яростта си отново да утихне. Когато Кал се настанява отново срещу мен, вече не са останали думи за казване.

Много неща доведоха до този ден с последици за всички ни. Забравен син, отмъстителна майка, брат с дълга сянка, странна мутация. Заедно те написаха трагедия.

В приказките, в старите вълшебни приказки се появява герой.

Но всичките ми герои изчезнаха или са мъртви. Никой няма да дойде да ме спаси.

Сигурно вече е настъпила следващата сутрин, когато пристигат Пазителите, водени лично от Арвън. Със задушаващите стени в негово присъствие ми е трудно да си стоя на краката, но те ме принуждават да се изправя.

– Пазител Провос, пазител Вайпър. – Кал кимва на Пазителите, когато отварят килията му. Те го издърпват грубо на крака. Дори сега, пред лицето на смъртта, Кал е спокоен.

Докато минаваме, поздравява всички стражи, обръщайки се към тях по име. Те отвръщат на погледа му, разгневени или объркани, или и двете. Един цареубиец не би трябвало да е толкова вежлив. С войниците е още по-зле. Той иска да спре, за да се сбогува подобаващо с тях, но собствените му хора придобиват сурови и студени изражения при вида му. И си мисля, че това го наранява едва ли не повече от всичко друго. След известно време се смълчава, изгубил и последното си останало късче воля. Докато се изкачваме навън от тъмнината, все по-наблизо се чува шумът от тълпа. Първо слаб, но после глух рев точно над нас. Арената е пълна и хората са готови за зрелище.

Това започна, когато попаднах в Спираловидната градина с тяло, направено от искри, а сега свършва в Купата на костите. Ще си тръгна като труп.

Служителите на арената, до един – Сребърни с безжизнени погледи, се спускат върху нас като ято гълъби. Издърпват ме зад една завеса, подготвяйки ме за онова, което предстои, с отривисти движения и жестоки ръце. Почти не ги усещам, докато бутат и дърпат, за да ме натикат в по-евтина версия на тренировъчен екип. Това е планирано като оскърбление – да ме накарат да облека нещо толкова семпло, за да умра в него, – но предпочитам дращенето на грубата тъкан пред шумоленето на коприната. Смътно се сещам за камериерките си. Те ме гримираха всеки ден, знаеха, че имам нещо за криене. И загинаха заради това. Сега никой не ме гримира, нито дори си прави труда да изчетка мръсотията от една нощ, прекарана в килия. *Още постановки.* Някога носех коприна, накити и красиви усмивки, но това не пасва на лъжата на Мейвън. По-лесно им е да разберат – и убият – едно Червено момиче в дрипи.

Когато ме издърпват обратно навън, виждам, че са направили същото за Кал. За него няма да има нито медали, нито броня. Но отново носи гривната си на възпламенител. Огънят още тлее в победения войник. Той се е примирил, че ще умре, но не и преди да вземе някого със себе си.

Издържаме взаимно на погледите си просто защото няма

накъде другаде да гледаме.

– В какво влизаме? – пита най-сетне Кал, откъсвайки очи от моите, за да погледне Арвън в лицето.

Старият човек, бял като хартия, поглежда назад към бившите си възпитаници без помен от угризения. *Какво са му обещали в замяна на помощта му?* Но вече виждам. Знакът над сърцето му, короната, изработена от кехлибар, диамант и рубин, някога принадлежеше на Кал. Не се съмнявам, че са му дали много повече.

– Ти беше принц и пълководец. В своята мъдрост милостивият крал реши, че трябва поне да умреш славно. – Усмихва се, докато говори, показвайки остри дребни зъби. *Зъби на плъх.* – Достойна смърт, каквато един предател не заслужава.

Колкото до Червеното момиче, измамницата. – Той насочва страховития си поглед към мен, съсредоточава се по-силно. Задушаващата тежест на силата му заплашва да ме смаже. – Тя няма да разполага с никакви оръжия и ще умре като дяволското създание, каквото е.

Отварям уста да протестирам, но Арвън се ухилва злобно над мен, дъхът му лъха на отрова.

– Заповеди на краля.

Никакви оръжия. Идва ми да запищя. *Никаква мълния.* Арвън няма да ме пусне от хватката си дори и за да умра. Думите на Мейвън отекват остро в главата ми. *Сега си нищо.* Ще умра като нищожество. Не е нужно да крият кръвта ми, ако могат да заявят, че силите ми са били фалшифицирани по някакъв начин.

Долу в килиите почти изгарях от нетърпение да изляза на подиума, да запратя искрите си в небето, а кръвта си – в пръстта. Сега се треса и треперя, обзета от желание да избягам, но ужасната ми гордост, единственото, което ми е останало, няма да ми позволи дори това.

Кал хваща ръката ми. Трепери като мен, страхува се да умре. *Той поне ще има шанс да се бие.*

– Ще те защитавам толкова дълго, колкото мога – прошепва той. Едва го чувам над тропота на крака и възбуденото биене на сърцето си.

– Не го заслужавам – промърморвам в отговор, но въпреки това стискам ръката му в знак на благодарност. *Аз го предадох, съсипах живота му, а ето как ми се отплаща.*

Следващата стая е последната. Това е наклонен проход, който води нагоре по лек склон към желязна порта. През нея танцува слънчева светлина, стичайки се като кръв надолу към нас с целия шум на пълна арена. Стените изкривяват звуците, преобразяват възгласите и виковете във вой от кошмарите. Предполагам, че

това не е далече от истината.

Когато влизаме, виждам, че не сме единствените, които чакат да умрат.

– Лукас!

Един страж го държи под ръка, но Лукас все пак успява да хвърли поглед през рамо. Лицето му е цялото в синини и изглежда по-блед отпреди, сякаш не е виждал слънцето от дни. *Вероятно е вярно.*

– Мер. – Дори само начинът, по който изрича името ми, ме кара да се присвия от неудобство. Той е поредният, когото предадох, използвайки го, както използвах Кал, Джулиан, полковника, както се опитах да използвам Мейвън. – Чудех се кога ли ще те видя отново.

– Толкова съжалявам. – *Извинявам се дори на път към гроба си и все пак няма да е достатъчно.* – Казаха ми, че си със семейството си, че си в безопасност, или иначе…

– Или иначе какво? – пита той бавно. – За теб аз съм нищо. Просто нещо, което да използваш и захвърлиш.

Обвинението реже като нож.

– Съжалявам, но трябваше да се направи.

– Кралицата ме накара да си спомня. – *Накара.* В гласа му има болка. – Не се извинявай, защото не го мислиш наистина.

Искам да го прегърна, да покажа, че не съм искала това.

– Мисля го, кълна се, Лукас.

– Негово Величество Мейвън от Династия Калоре и Династия Мерандус, Кралят на Норта, Пламъкът на Севера. – Викът прозвънва на арената, отеква надолу до нас през портата. Придружаващите го приветствени възгласи ме карат да се присвия ужасено, а Лукас трепва. Краят му е близо.

– Би ли го направила отново? – Думите ме жегват остро. – Би ли рискувала отново мен заради приятелите си терористи? – *Бих.* Не го казвам на глас, но Лукас вижда отговора в очите ми. – Опазих тайната ти.

Това е по-лошо от всяка обида, която би могъл да запрати по мен. Знанието, че ме е защитил, макар да не съм го заслужавала, ме гложди до дъно.

– Но сега знам, че не си различна, вече не – продължава той, почти съскайки. – Същата си като останалите. Безсърдечна, себична, студена – точно като нас. Добре са те обучили.

После се обръща и застава отново с лице към портата. Не иска да чува повече думи от мен. Искам да отида при него, да се опитам да обясня, но един страж ме възпира. Няма какво повече да направя, освен да се изправя смело и да чакам участта ни.

– Граждани мои. – Гласът на Мейвън прониква през портата

заедно с дневната светлина. Звучи като баща си, като Кал, но в гласа му има по-остра нотка. *Той е само на седемнайсет, а вече е чудовище.* – Народе мой, деца мои.

Кал изсумтява презрително до мен. Но на арената се спуска мъртвешка, призрачна тишина. Той ги държи в ръцете си.

– Някои биха нарекли това жестокост – продължава Мейвън. Не се съмнявам, че е запаметил трогателна реч, вероятно написана от онази вещица, майка му. – Тялото на баща ми едва е изстинало, подът още е обагрен с кръвта му, а аз бях принуден да заема неговото място, да започна царуването си в такава жестока сянка. От десет години не сме екзекутирали своите и ме боли да започна отново тази ужасна традиция. Но заради баща ми, заради короната си, заради вас съм длъжен. Млад съм, но не съм слаб. Такива престъпления, такава злина ще бъдат наказани.

Горе над нас, високо на арената, отекват злобни викове, призоваващи за смърт.

– Лукас от Династията Самос, за престъпления срещу короната, за тайно сътрудничество с терористична организация, позната като Аленатa гвардия, те обявявам за виновен. Осъждам те на смърт. Приеми екзекуцията си.

А после Лукас тръгва нагоре по наклона към смъртта си. Не ми хвърля дори бегъл поглед. Не че заслужавам такъв. Той умира не само заради онова, което го накарахме да направи, а заради това, което съм. Както и другите, той знаеше, че у мен има нещо странно. И както другите той ще умре. Когато изчезва през далечната порта, съм принудена да се извърна и да се втренча в стената. Пушечните изстрели са трудни за пренебрегване. Тълпата надава рев, доволна от жестоката демонстрация.

Лукас беше само началото, встъпителното действие. Ние сме зрелището.

– Вървете – каза Арвън, побутвайки ни да продължаваме. Следва ни, когато започваме бавното изкачване.

Не мога да пусна ръката на Кал, за да не се препъна. Всеки мускул в тялото му се напряга, готов за битката на живота си. Призовавам мълнията си в един последен опит, но не излиза нищо. В мен не е останало дори потрепване. Арвън – и Мейвън – ми го отнеха.

През портата гледам как извличат тялото на Лукас; по пясъка остава ивица сребриста кръв. Залива ме вълна от гадене и трябва да прехапя устна.

Със силно скърцане стоманената порта потреперва и се вдига. Слънчевата светлина ме заслепява за миг, принуждава ме да се закова намясто, но Кал ме издърпва напред на арената.

Бял пясък, ситен като прах, се хлъзга под краката ми. Когато

очите ми се приспособяват, едва не забравям да дишам. Арената е огромна, зейнала сива паст от стомана и камък, изпълнена с хиляди гневни лица. Те гледат предизвикателно към нас в оглушително мълчание, вливат омразата си в кожата ми. Не виждам абсолютно никакви Червени, но и не го очаквам. Това Сребърните наричат забавление, поредната пиеса, на която да се смеят, и не искат да я делят.

Видео екрани осейват арената и ми показват отражението на собственото ми лице. Разбира се, трябва да запишат това, да го излъчат из цялата страна. Да покажат на света още една Червена, принизена до такава степен. Гледката ме стряска: отново приличам на себе си. Раздърпана, сплъстена коса, прости дрехи, пръст, сипеща се от мен на малки облачета. Кожата ми поруменява от кръвта, която толкова дълго се опитвах да крия. Ако не ме очакваше смърт, вероятно щях да се усмихна.

За моя изненада екраните потрепват, превключват от изображенията на двама ни с Кал към нещо зърнисто – кадри, заснети от охраната, от всички камери, всички електрически очи. С треперлив дъх осъзнавам колко дълбоко се е простирал планът на Мейвън.

Екраните показват отново всичко, всеки откраднат миг. Как се измъквам от Двореца с Кал, как танцуваме заедно, водените ни шепнешком разговори, целувката ни. А после убийството на краля в пълния му ужасен блясък. Когато всичко това се вземе заедно, историята на Мейвън не е трудна за вярване. Всичко се връзва – разказът за Червената дяволица, която прелъстила един принц и го накарала да убие крал. Тълпата ахва и мърмори, поглъщайки съвършената лъжа. Дори на собствените ми родители би им било трудно да отрекат това.

– Мер Моли Бароу.

Гласът на Мейвън прогърмява зад мен и когато се обръщаме, виждаме царствения глупак да гледа гневно към нас. Собствената му ложа с места е обвита в черно-червени знамена, пълна до пръсване с лордове и дами, които разпознавам. Всички са облечени в черно, пренебрегнали са цветовете на династиите си в знак на почит към един убит крал. Соня, Илейн и всички други деца на Висшите династии се взират в мен с отвращение. Лорд Самос стои от лявата страна на Мейвън, кралицата – от дясната. Елара се крие зад траурен воал, вероятно за да замаскира коварната си усмивка. Очаквам Еванджелин да обикаля наблизо, доволна да се омъжи за следващия крал. В края на краищата тя искаше единствено короната. Но тя не се вижда никъде. Самият Мейвън прилича на мрачен призрак, бледата му кожа се откроява рязко на фона на черния блясък на парадната му броня. Дори

носи меча, с който убиха краля, а бащината му корона се гуши в косата му, блеснала на слънцето.

– Някога повярвахме, че си изгубената Марийна Титанос, друга убита гражданка на моето кралство. С помощта на твоите Червени братя ти ни измами с технологични трикове и заблуди, проникнайки в собственото ми семейство. – *Технологични трикове.* Екраните ме показват в Спираловидната градина, жужаща от електричество. На заснетия кадър изглежда неестествено. – Ние ти дадохме образование, положение, власт, сила и дори обичта си. За това ти ни се отплати с предателство, като с измамата си настрои родния ми брат срещу собствената му кръв.

Сега знаем, че си деец на победената Алена гвардия и си пряко отговорна за погубването на безброй животи. – Изображенията потрепват и показват нощта на Прострелването на Слънцето, балната зала, пълна с кръв и смърт. Знамето на Фарли, развяващото се парче червен плат с разкъсаното слънце, изпъква на фона на хаоса.

– Заедно с брат ми, принц Тиберий Седми от Династиите Калоре и Джакос, си обвинена в множество жестоки и позорни престъпления срещу короната, включително измама, държавна измяна, тероризъм и убийство. – *Ръцете ти не са по-чисти от моите, Мейвън.* – Ти уби моя баща, краля, омагьосвайки собствения му син, за да извърши деянието. Ти си Червен дявол – той поглежда бързо към Кал, вече почти пламнал от гняв, – а ти си слаб човек. Предател на короната си, на кръвта си и на цветовете си. – Смъртта на краля се разиграва отново пред очите ми, за да затвърди ужасните думи на Мейвън.

– Обявявам и двама ви за виновни в престъпленията ви. Приемете екзекуцията си! Мощен присмех се понася над арената. Звучи като квичене на прасета, жадни за кръв.

Видео екраните отново превключват към Кал и мен в очакване да плачем или да умоляваме за живота си. Никой от нас не помръдва дори на сантиметър. *Няма да получат това от нас.*

Мейвън се взира над стената на ложата, злобно ухилен, в очакване някой от нас да се пречупи.

Вместо това Кал отдава чест, допрял два пръста до челото си. Това е по-добре, отколкото да удари Мейвън с юмрук през лицето, и той се дръпва назад, разочарован. Отмества поглед от нас към далечния край на арената. Когато се обръщам, очаквам да видя стрелците, които убиха Лукас, но ме посреща много различна гледка.

Не знам откъде са дошли или кога, но в прахта се появяват пет фигури.

– Не е толкова зле – промърморвам, стиснала ръката на Кал. *Той е воин, войник. За него петима срещу един може би дори е честна схватка.*

Но Кал сбърчва чело, вниманието му е приковано върху екзекуторите ни. Те излизат по-остро на фокус и през тялото ми преминава вълна от страх. Знам имената и уменията им, някои – много по-добри от други. От всички тях се излъчват вълни от сила, облечени са в брони и униформи, предназначени за война.

Един силнорък *Рамбос, за да ме разкъса, синът на* Династията *Хейвън, който ще ме изпари и задуши като обвит в сенки призрак, и самият лорд Осанос, за да удави огъня на Кал. Също и Арвън,* напомням си. Той стои на портата, очите му не се отделят от тялото ми дори за миг.

Не забравяй другите двама. Магнитроните.

Всъщност е почти поетично. В еднакви брони, с еднакви намръщени гримаси Еванджелин и Птолемей ни гледат упорито, в юмруците им стърчат дълги жестоки ножове.

Някъде в главата ми тиктака часовник, отброявайки минутите. *Не остава много време.*

Над нас гласът на Мейвън изрича хрипливо:

– Нека умрат.

Двадесет и осма глава

Щитът избухва и оживява над нас – гигантски пурпурен купол от нашарено с жилки стъкло като онова в Спираловидната градина. Не за да ни предпази – а за да защити тълпата. Искрящи мълнии пулсират през чудовищния таван и ме предизвикват. Без Арвън мълнията щеше да е моя и можех да се бия. Можех да покажа на света коя съм. Но това няма да стане.

Кал се размърдва, протегнал ръка. Въздухът се вълнува леко около него, надиплен от вълните топлина, които се надигат от тялото му. Той се накланя към другите, за да ме предпази.

– Остани зад мен колкото можеш по-дълго – казва той, оставяйки собствената си топлина да ме побутне назад. Възпламенителят изпраща искри, а между пръстите му пука огън, разраства се нагоре по ръцете му. Нещо в ризата му ѝ пречи да се подпали и тъканта не изтлява. – Когато проникнат през стената, ще трябва да бягаш. Еванджелин е най-слабата, но силноръкият е бавен. Можеш да го надбягаш. Ще се опитат да проточат това, да го превърнат в зрелище. – После тихо: – Няма да позволят да умрем бързо.

– Ами ти? Осанос ще…

– Остави ме аз да се тревожа за Осанос.

Екзекуторите се движат неотклонно и овладяно като вълци, които дебнат плячка. Разгръщат се през средата на арената, всеки – готов да настъпва. Някъде се чува стържене на метал и част от пода на арената се плъзва и се отмества, разкрива плискаща се локва вода в краката на лорд Осанос. Той се усмихва и издига водата към себе си като заплашителен щит. Спомням си как дъщеря му Тирана влезе в двубой с Мейвън по време на тренировките. Направо го разби.

Навсякъде около нас тълпата подвиква подигравателно. Птолемей надава рев заедно с тях, оставя разпаления си гняв да го завладее. Удря с ръка по бронята си и тя звънва като камбана.

До него Еванджелин върти ножовете си, плъзга ги ухилено по кокалчетата на пръстите си.

– Това няма да е като преди, Червена – казва злорадо. – Никакви номера не могат да те спасят сега.

Номера. Еванджелин познава способностите ми по-добре от повечето хора; знае, че не са били измама. *Но вярва. Пренебрегва истината заради нещо по-лесно за разбиране.*

Синът на Династията Хейвън, Стралиан, се ухилва под нос. Подобно на сестра си Илейн, той е сянка. Когато потрепва и изчезва, изгубвайки се в ярката слънчева светлина, Кал се раздвижва по-бързо, отколкото съм смятала за възможно, и замахва с ръка, която описва широка дъга, сякаш замята вила за сено.

Ревящ пламък следва ръката му, обгаря пясъка, отделя ни от тях. Но огънят е изненадващо слаб. *Пясъкът почти не обгаря.*

Не мога да се възпра и хвърлям поглед назад към Мейвън, обзета от желание да му се разкрещя само за да открия, че все още се взира в мен с онази непоносима крива усмивка. Не само ми е отнел способностите, но и ограничава Кал възможно най-много.

– Кучи син – изругавам под нос. – Пясъкът…

– Знам – процежда Кал и възпламенява още късчета от терена с махване на ръка.

Точно срещу нас линията на пламъка се разделя за секунда, последвана почти веднага от мъчителен вик на болка. От другата страна на гаснещия огън Стралиан отново се появява бавно и удря пламъците, за да ги прогони от ръцете си. Осанос го облива с ленив жест, потушавайки огъня с вълна от вода. После насочва зашеметяващо сините си очи към нас, към стената на Кал, и само с едно движение запраща вода през огъня като плискаща се вълна. Водата съска и пука, кипва моментално в гъсти облаци пара. Уловена като в капан от стъкления купол, парата се стеле през арената, забулва ни в призрачно бяла мъгла. Тя се вихри и върти, обгръщайки ни в един бял свят, където всяка сянка може да е гибелта ни.

– Бъдете готови! – изкрещява Кал, протегнал ръка към мен, но Птолемей се втурва от парата във вихрушка от плът и стомана.

Удря Кал през корема, събаря го на земята, но Кал не остава повален достатъчно дълго, че Птолемей да го намушка с ножовете си. Остриетата се забиват в земята секунди след като Кал скача с ръце върху бронята на Птолемей. Стоманата се стопява под докосването му и изтръгва писък от свирепия воин. Мога само да побягна, докато Кал се опитва да изпече жив човек в собствената му броня.

– Не искам да те убивам, Птолемей – изрича Кал през писъците от болка. Всеки нож, всяко късче метал, които Птолемей вдига, за да прободе Кал, се стопява от силната му топлина. – Не искам да правя това.

Три искрящи остриета прорязват парата като едва проблясващи размазани петна. *Твърде бързи, за да се стопят във въздуха.* Уцелват Кал в гърба, пробождат го с жилещо докосване през ризата, преди да се стопят. Той изкрещява от болка, разконцентриран за секунда, когато три петна сребърна кръв обагрят ризата му. Ножовете са били твърде малки, за да се врежат дълбоко, но въпреки това го омаломощават. Птолемей се възползва от шанса си и в миг ножовете му се спояват, превръщат се в чудовищен меч. Той замахва с намерението да пререже Кал надве, но Кал успява да избегне удара навреме, сдобивайки се с една драскотина през корема.

Все още жив. *Но не задълго.*

Еванджелин се появява през парата, върти ножовете наоколо в блестяща демонстрация. Кал се накланя, успява да избегне острието ѝ и мята огън, за да я отклони от посоката. Дуелира се с двамата, поддържа безумен ритъм, който му позволява да отбие атаките на магнитроните въпреки силата и мощта им. Но по дрехите му избиват петна от кръв, а с всяка изминала секунда се появяват нови рани. Оръжието на Птолемей се преобразява – от меч в брадва, после – в тънък като бръснач метален камшик, докато назъбените звездовидни остриета на Еванджелин продължават да се впиват в плътта. *Изтощават го. Бавно, но сигурно.*

Мълнията ми, помислям си печално и поглеждам назад към Арвън до нашата порта. Той все още е там, черно присъствие, което ме преследва. На кръста му виси пистолет; не мога дори да се опитам да се бия с него. *Не мога да направя нищо.*

Когато от парата плавно се появява масивен къс бетон и се насочва право към мен, едва имам време да отскоча. Той се стоварва с трясък върху пясъка, където стоях само преди секунди, но преди да имам време да помисля, към мен се устремява друг, виейки из въздуха. Небето сипе бетон върху мен. Подобно на Кал, намирам свой ритъм, притичвам през пясъка като плъх, докато нещо ме спира намясто.

Ръка. Невидима ръка.

Хватката на Стралиан се сключва около гърлото ми и ме задушава. Чувам го как диша в ухото ми, въпреки че не мога да го видя.

– Червена и вкочанена – изръмжава той, като затяга хватката си.

Замахвам с ръка, забивам лакът в това, което предполагам, че са ребрата му, но той остава непоклатим. Не мога да дишам и пред очите ми плуват черни петна, заплашват да се разпрострат, но продължавам да се съпротивлявам. През мъглата виждам как силноръкият от Династия Рамбос се приближава с дебнеща походка, приковал очи върху мен. *Той ще ме разкъса.*

Кал все още се бори с брата и сестрата Самос, полага всички усилия да не бъде намушкан. Не мога да му изкрещя дори и да исках, но той някак успява да метне едно огнено кълбо в моята посока. Рамбос е принуден да отскочи назад, препъвайки се с масивните си крака, което ми спечелва още няколко секунди. Задъхана, давеща се, отново забивам нокти, посягам към глава, която не виждам. Истинско чудо е, когато напипвам лицето му, а после очите му. Със задъхан вик впивам нокти, забивам палци в очните му орбити, ослепявам го. Стралиан изревава и ме пуска. Пада на колене и отново се появява с потрепване. Струйки сребърна кръв се стичат от очите му като отразени в огледало сълзи.

– Ти трябваше да си мой! – изкрещява един глас и когато се обръщам, виждам Еванджелин да стои над Кал с вдигнат нож. Птолемей го е съборил, двамата се търкалят по пясъка, а Еванджелин кръжи над тях: ножовете ѝ осейват земята около Кал. – *Мой!*

Не ми идва наум, че може би идеята да се блъсна челно в магнитрон не е добра, докато не се блъсвам в нея. Падаме заедно, лицето ми се ожулва в бронята ѝ. То щипе, пари и кърви с червени капки, които всички да видят. Макар че не мога да зърна екраните, знам, че всеки излъчва образа на кръвта ми из цялата страна.

Еванджелин изпищява и налита с танцуващите си ножове. Зад нас Кал се изправя с мъка на крака, отхвърля Птолемей с буен пламък. Магнитронът се сблъсква със сестра си и я събаря секунди преди ножовете ѝ да ме прережат.

– Сниши се! – изкрещява Кал, запращайки ме на пясъка, когато още една бетонна плоча прелита над нас и се блъсва с трясък в далечната стена.

Не можем да продължаваме така.

– Имам идея.

Кал плюе на пясъка и ми се струва, че виждам няколко зъба, смесени с кръвта.

– Добре, защото моите се изчерпаха преди пет минути.

Нов бетонен блок минава плавно край нас, принуждава ни да скочим, и то точно навреме. Еванджелин и Птолемей се връщат ожесточено, притискат Кал в хаотичен танц на ножове и отломки.

Силите им разтърсват арената около нас, призовават още метал от дълбините, карат Кал да следи да не изгуби опора заедно с всичко друго. Парчета от тръби и жици стърчат из пясъка и създават смъртоносно трасе от метални препятствия.

Едно от тях пробожда коленичилия Стралиан, който все още крещи заради очите си. Тръбата го пронизва, подава се навън през устата му и спира виковете му завинаги. През разрушенията чувам как тълпата на арената пищи и ахка при гледката. Въпреки всичките си жестоки порядки, въпреки цялата си мощ те все пак са страхливци.

Петите ми се удрят в пясъка, докато обикалям в кръг около Рамбос, предизвиквайки го да ме атакува. Кал е прав, аз съм по-бърза и макар че Рамбос е чудовище от мускули, той се препъва в собствените си крака, докато се опитва да ме преследва. Изтръгва назъбените тръби от земята и ги мята по мен като копия, но ги избягвам с лекота и той изревава в пристъп на безсилно раздразнение. *Аз съм Червена, аз съм нищожество и въпреки това мога да те накарам да паднеш.*

Звукът от буйно течаща вода ме връща към реалността и ме кара да си спомня петия палач. Нимфата.

Обръщам се точно навреме да видя как лорд Осанос разделя парата като завеса, разчиствайки пода на арената. А на десетина метра от нас Кал се дуелира упорито. Дим и огън избухват от него и отблъскват магнитроните. Но когато Осанос тръгва напред с водата, влачеща се след него като развято наметало, пламъците на Кал се отдръпват. Ето го истинския палач. Ето го края на зрелището.

– Кал! – изкрещявам, но не мога да направя за него нищо. *Нищо.*

Покрай бузата ми плавно минава друга тръба толкова близо, че усещам студеното жилване; толкова близо, че ме кара да се завъртя и да падна. Портата е само на няколко метра, а в отвора ѝ още стои Арвън, наполовина забулен от тъмнината.

Кал запраща огнен взрив към Осанос, но той го потушава бързо. При сблъсъка на водата и огъня със свистене се надига пара, но водата побеждава.

Рамбос настъпва, изтласква ме назад към портата. *Хваната натясно. Оставих го да ме притисне в ъгъла.* В стената зад мен се разбиват камъни и метал, достатъчно, за да раздробят костите ми. *Мълния,* крещи умът ми. *МЪЛНИЯ.*

Но няма нищо. Само тъмното тлеене на мъртви сетива, което ме задушава.

Навсякъде около нас тълпата скача на крака, предвкусваща края. Чувам над себе си Мейвън, който ликува с всички останали.

– Довършете ги! – крещи той. Все още се изненадвам да чуя такава злоба в гласа му. Но когато вдигам поглед и очите му срещат моите през щита и парата, няма нищо освен гняв, ярост и злоба.

Рамбос се прицелва с дълга назъбена тръба в ръка. *Смъртта дойде.*

Над врявата чувам тържествуващ рев: Птолемей. Той и Еванджелин отстъпват назад от въртящо се като вихър кълбо от вода и замъглената фигура дълбоко вътре. *Кал.* Водата кипи, тялото му се напряга в опит да се освободи, но няма полза. *Той ще се удави.*

Зад мен, почти в ухото ми, Арвън се засмива тихо:

– На чия страна е предимството? – подмята подигравателно под нос, повторил думите си от обучението.

Мускулите ме болят и се присвиват от спазми, умоляват това да приключи. Просто искам да легна, да призная поражението си, да умра. Нарекоха ме лъжкиня, измамница и бяха прави.

Остана ми още един скрит номер.

Рамбос се прицелва, запънал крака в пясъка, и знам какво трябва да направя. Той запраща копието си с такава сила, че то сякаш прогаря въздуха. Снишавам се, хвърляйки се на пясъка.

Отвратително жвакане ми подсказва, че планът ми е проработил, а пронизителният звук от съживяващо се електричество ми казва, че може и да спечеля.

Зад мен Арвън рухва, пронизан с тръба през корема.

– Предимството е на моя страна – отвръщам на трупа му.

Когато се изправям отново на крака, гръм и мълнии, и искри, и шокови вълни, и всичко, което мога да контролирам, изригват от тялото ми. Тълпата крещи силно, Мейвън – над всички тях.

– Убийте я! УБИЙТЕ Я! – реве той и сочи надолу към мен през купола. – ЗАСТРЕЛЯЙТЕ Я!

В купола се забиват куршуми, искрят и разцепват електрическия щит, но той успява да удържи. Идеята е била да предпази тях, но той е електрически, това е мълния, той е *мой* и сега предпазва *мен.*

Тълпата ахва, не вярвайки на очите си. Червена кръв капе от раните ми, а в кожата ми трептят мълнии, заявяват пред всички какво представлявам. Над нас видео екраните потъмняват. Но вече са ме видели. Не могат да спрат онова, което вече се случи.

Рамбос отстъпва треперливо назад, дъхът му засяда в гърлото. Не му давам шанс да си поеме нов.

Сребърна и Червена и по-силна и от едните, и от другите.

Мълнията ми прелита през него, кара кръвта му да закипи, изпържва нервите му, докато той рухва в гърчеща се от спазми

купчина месо.

След него се свлича Осанос, когато искрите ми пробягват по него. Течното кълбо се разплисква на земята и Кал рухва на пясъка, плюейки вода с дрезгава кашлица.

Въпреки назъбените метални шипове, които изникват из пясъка и се опитват да ме пронижат, се впускам в спринт, като заобикалям и прескачам всяко препятствие. *Те ме обучиха за това. Сами са си виновни. Помогнаха за създаването на съдбата си.*

Еванджелин махва с ръка и запраща стоманена греда към главата ми. Плъзвам се под нея, коленете ми ожулват земята, преди да се появя до нея с остри като кинжали мълнии в ръце.

Тя призовава меч от въртящия се във вихър метал и изковава острие. Мълнията ми се разбива в него, запращайки шокова вълна през желязото, но тя продължава двубоя. Металът се движи и разцепва навсякъде около нас, опитва се да ме надвие. Дори паяците ѝ се връщат, за да ме повалят, но не са достатъчни. Тя не е достатъчна.

Нова мълния избива ножовете от ръцете ѝ и я просва, докато тя се мъчи да избегне гнева ми. *Няма да успее.*

– Не е номер – прошепва, заварена неподготвена. Очите ѝ прелитат между ръцете ми, докато се отдръпва: късчета метал се носят плавно между нас като набързо направен щит. – Не е лъжа.

Усещам в устата си вкус на червена кръв, остър и металически и странно прекрасен. Изплювам я, за да я видят всички. Над нас синьото небе потъмнява през закрития от щита купол. Събират се черни облаци, тежки и пълни с дъжд. *Бурята идва.*

– Каза, че ще ме убиеш, ако някога се изпреча на пътя ти. – Чувствам се толкова хубаво, когато запращам собствените ѝ думи обратно в лицето ѝ. – Ето го шанса ти.

Гърдите ѝ се повдигат и спускат, всеки дъх е мъчителен. Уморена е. Ранена е. А стоманата зад очите ѝ почти е изчезнала, отстъпвайки място на страха.

Тя се хвърля и аз понечвам да парирам атаката ѝ, но тя така и не идва. Вместо това Еванджелин побягва. Побягва от мен, спринтира към най-близкия изход, който може да намери. Хуквам след нея, за да я заловя, но изпълненият с безсилен гняв рев на Кал ме кара да се закова намясто.

Осанос е отново на крака, дуелирайки се с подновени сили, докато Птолемей танцува около тях и търси своя шанс. *Кал не може да се справи добре срещу нимфи, не и с огъня си.* Спомням си колко лесно беше надвит Мейвън по време на собственото си обучение преди толкова много време.

Ръката ми се сключва около китката на нимфата: изпращам шокова вълна през кожата му, принуждавам го да насочи гнева си към мен. Водата е като чук, събаря ме назад в пясъка. Тя се разбива отново и отново, прави дишането невъзможно. За пръв път, откакто излязох на арената, студената ръка на страха се сключва около гърлото ми. Сега, когато имаме шанс да победим, да оцелеем, толкова се страхувам да не загубя. Дробовете ми крещят за въздух, не успявам да се сдържа и отварям уста, оставям водата да ме задави. Тя пари като огън, като смърт.

През тялото ми пробягва миниатюрна искра и е достатъчна: поразява водата и уцелва Осанос. Той изкрещява, отскача назад с достатъчно дълъг скок, за да ми позволи да се освободя припряно, подхлъзвам се на мокрия пясък. Въздухът изгаря дробовете ми, докато се мъча да си поема дъх, но няма време да му се наслаждавам. Осанос връхлита отново върху мен; този път ръцете му се сключват около врата ми и ме задържат под развихрената вода.

Но аз съм готова за него. Глупакът е достатъчно лекомислен да ме докосне, да допре кожата си до моята. Когато пускам мълнията, запращайки шокова вълна през плът и вода, той изпищява като кипнал чайник и се мята назад. Щом водата се отдръпва и попива в пясъка, разбирам, че е наистина мъртъв.

Когато се надигам, подгизнала, трепереща от прилив на адреналин, от страх, от мощ, очите ми литват към Кал. Той е изпорязан и натъртен, целият кърви, но по ръцете му бушува яркочервен огън, а Птолемей се е присвил в краката му. Вдига ръце в знак на поражение, умолявайки за милост.

– Убий го, Кал – изръмжавам: искам да го видя как кърви. Над нас щитът от мълнии пулсира отново, напира заедно с гнева ми. Само ако това беше Еванджелин. Само ако можех да го направя сама. – Той се опита да ни убие, убий го.

Кал не помръдва, диша тежко през зъби. Изглежда толкова раздвоен, жадуващ за мъст, погълнат от тръпката на битката, но освен това постепенно се превръща отново в спокойния, вглъбен човек, какъвто беше някога. В човека, който вече не може да бъде.

Но природата не се променя толкова лесно. Той отстъпва назад, пламъците угасват.

– Няма.

Тишината ни притиска – прекрасна промяна след крещящата дюдюкаща тълпа, която ни искаше мъртви преди броени мигове. Но когато вдигам поглед, осъзнавам, че те не гледат. Не виждат милостта на Кал или моето умение. Дори изобщо не са там. Голямата арена се е опразнила, без да остави свидетели на победата ни. Кралят ги е отпратил, за да скрие истината за

стореното от нас, за да може да го замести със собствените си лъжи.

От ложата си Мейвън започва да ръкопляска.

– Браво – изкрещява той, дошъл до ръба на арената. Надзърта към нас през щита, майка му е плътно до рамото му.

Звукът ми причинява по-голяма болка от всеки нож и ме кара да се присвия ужасено. Отеква над празната арена, докато маршируващи крака, ботуши, тропащи по камък и пясък, го удавят.

Офицери от Сигурността, Пазители, войници – всички се изсипват на пясъка от всички входове. Има стотици, хиляди, твърде много, за да се борим с тях. Твърде много, за да избягаме от тях. Спечелихме битката, ала загубихме войната.

Птолемей се отдалечава забързано, скривайки се в тълпата войници. Сега сме сами в постепенно затварящ се кръг, не ни е останало нищо и никой.

Не е честно. Ние спечелихме. Показахме им. Не е честно, иска ми се да изкрещя, да зашеметявам с мълнии и да беснея и да се бия, но куршумите ще ме стигнат първи. Горещи сълзи на гняв набъбват в очите ми, но няма да заплача. Не и в тези последни мигове.

– Съжалявам, че ти причиних това – прошепвам на Кал. Независимо какво смятам за убежденията му, той е единственият, който наистина губи тук. Аз знаех рисковете, но той беше просто пионка, разкъсван между толкова много хора, които играеха невидима игра.

Той стисва челюст, извива се и се върти, докато търси накакъв изход от това. Но такъв няма. Не очаквам да ми прости и не го заслужавам. Но ръката му се сключва върху моята, за да задържи последния човек на своя страна.

Бавно започва да тананика. Разпознавам мелодията на тъжна песен – онази, на която се целунахме в стая, пълна с лунна светлина.

Тътен на гръмотевица отеква в облаците, заплашващи да се пръснат. По купола над нас потропват дъждовни капки. Той изпраща шокови вълни и кара дъжда да цвърти, но водата продължава да се стича в неспирен порой. *Дори небето плаче за нашата загуба.*

В края на ложата си Мейвън гледа гневно към нас. Искрящият щит разкривява лицето му, прави го да изглежда като чудовището, каквото наистина е. По носа му се стичат капки вода, но той не забелязва. Майка му прошепва нещо в ухото му и той се сепва, върнат обратно към реалността.

– Сбогом, малко мълниеносно момиче.

Когато вдига ръка, ми се струва, че трепери.

Като малко момиче, каквото наистина съм, стисвам здраво очи в очакване да почувствам заслепяващата болка от сто куршума, които ме разкъсват. Мислите ми се насочват навътре към отдавна отминали дни. Към Килорн, родителите ми, братята ми, сестра ми. *Дали скоро ще видя всички тях?* Сърцето ми казва „да“. Те ме чакат някъде някак. И както направих онзи път в Спираловидната градина, когато си мислех, че падам към смъртта си, чувствам хладнокръвно приемане. *Ще умра.* Усещам как животът си тръгва и го пускам.

Бурята над мен избухва с оглушителен трясък на гръмотевица – толкова силен, че разтърсва въздуха. Земята започва да тътне под краката ми и дори зад затворени клепачи виждам ослепително проблясване на светлина. Пурпурно-бяла и силна, най-силното нещо, което съм изпитвала някога. Немощно се запитвам какво ли ще стане, ако ме уцели. Ще умра ли, или ще оцелея? Дали ще ме изкове като меч, превръщайки ме в нещо ужасно, остро и ново?

Така и не откривам.

Кал ме сграбчва за раменете, отскачаме и двамата надалече, когато от небето изригва огромна мълния. Тя разбива щита, посипва по нас пурпурни късчета като падащ сняг. Цвърти по кожата ми във възхитително усещане, освежаващо пулсиране на сила, която да ме върне към живота.

Навсякъде около нас стрелците се снишават, залягат или бягат, опитвайки се да се спасят от бурята от искри. Кал се мъчи да ме повлече, но аз почти не осъзнавам присъствието му. Вместо това сетивата ми жужат с бурята, докато я усещам как бушува над мен. *Тя е моя.*

Удря нова мълния, стоварва се в пясъка и офицерите от Сигурността се разпръсват, хуквайки към портите. Но Пазителите и войниците не се плашат толкова лесно и бързо се опомнят. Макар че Кал ме дръпва назад в опита си да спаси и двама ни, те упорстват – и няма измъкване.

Колкото и хубаво да е усещането от бурята, тя ме изцежда, изсмуква енергията ми. Контролирането на гръмотевична буря просто е прекалено. Коленете ми омекват, а сърцето ми бие като барабан толкова бързо, че сякаш ще се пръсне. *Още една мълния, още една. Може да имаме шанс.*

Когато краката ми се препъват назад с пети, стърчащи над празната бездна, в която преди беше водното оръжие на Осанос, разбирам, че всичко е свършило. Няма накъде другаде да бягам.

Кал ме държи здраво, издърпва ме назад от ръба, за да не падна. Там долу няма нищо освен чернота и ехото от бушуваща

вода дълбоко в земята. Нищо освен тръби и водопроводи и черно небитие. А пред нас – редиците от опитни жестоки войници. Те се прицелват механично, вдигайки едновременно пушките си.

Щитът е разкъсан, бурята утихва и ние изгубихме. Мейвън усеща мириса на поражението ми и се ухилва от ложата си с устни, разтегнати в ужасяваща усмивка. Дори от такова разстояние виждам блестящите върхове на короната му. В очите му се стича дъждовна вода, но той не мигва. Не иска да пропусне смъртта ми.

Пушките се вдигат и този път не чакат заповедта на Мейвън.

Изстрелите трещят като моята буря, отекват из празната арена. Но не чувствам нищо. Когато първата редица стрелци пада с гърди, осеяни с дупки от куршуми, не разбирам.

Примигвам надолу към краката си само за да видя как над ръба на пропастта се подават редица странни пушки. Дулата на всичките димят и подскачат от отката, покосили всички войници пред нас.

Преди да мога да проумея какво става, някой ме сграбчва отзад за ризата, дръпва ме надолу и падам през черния въздух. Падаме във вода далече надолу, но ръцете не ме пускат дори за миг.

Водата ме понася в тъмнината.

Епилог

Черната бездна на съня се отдръпва, отстъпваща място отново на живота. Тялото ми се люлее от движение и долавям някъде шум на двигател. Метал се допира в метал с пронизителен писък, стърже с висока скорост – звук, който смътно разпознавам. *Подземният влак.*

Седалката под бузата ми е странно мека на допир, но също и изопната. Осъзнавам, че не е от кожа, плат или бетон, а топла плът. Тя се раздвижва под мен, намествайки се, когато помръдвам, и очите ми се отварят. Това, което виждам, е достатъчно да ме накара да си помисля, че още сънувам.

От другата страна във влака седи Кал във вдървена и напрегната поза със стиснати в скута юмруци. Взира се право напред към човека, който ме е обгърнал с ръце, а в очите му пламти огънят, който познавам толкова добре. Влакът го запленява и от време на време погледът му потрепва, когато поглежда към светлините, прозорците и жиците. Изгаря от желание да го разгледа, но фигурата до него му пречи изобщо да помръдне.

Фарли.

Революционерката, цялата в белези и напрежение, се е изправила над него. По някакъв начин е оцеляла след касапницата под Площада. Иска ми се да се усмихна, да я повикам, но слабостта се процежда в мен и не ми дава да помръдна. Спомням си бурята, битката на арената и всички ужаси, които се случиха преди това. *Мейвън.* Името му кара сърцето ми да се стегне, присвивайки се от мъка и срам. *Всеки може да предаде всеки.*

Пушката ѝ виси през гърдите, готова да стреля по Кал. Има още като нея, които напрегнато го охраняват. Те са сломени, ранени и толкова малобройни, но въпреки това изглеждат заплашително. Очите им дори за миг не се отделят от повалените

принц, следят го, както мишка следи котка. А после виждам, че китките му са оковани, стегнати в железни белезници, които с лекота би могъл да стопи. Но не го прави. Просто седи там кротко и чака нещо.

Когато усеща погледа ми, очите му рязко се стрелват към моите. В него отново заискрява живот.

– Мер – промърморва той и част от горещия гняв се пречупва. *Част.*

Завива ми се свят, когато се опитвам да седна, но една успокояваща ръка ме бутва отново надолу.

– Не мърдай – казва един глас – глас, който смътно разпознавам.

– Килорн – измънквам.

– Тук съм.

За мое объркване някогашният рибар си пробива път през членовете на Гвардията зад Фарли. Сега самият той има белези и мръсни превръзки на ръката, но стои непоколебимо. И е *жив.* Дори само при вида му в мен се разлива облекчение.

Но ако Килорн стои тук, с останалите от Гвардията, тогава…

Рязко извивам врат, за да погледна нагоре към човека над мен.

– Кой…

Лицето е познато, лице, което познавам толкова добре. Ако вече не лежах, със сигурност щях да падна. Шокът е твърде голям, за да го понеса.

– Мъртва ли съм? Мъртви ли сме?

Дошъл е да ме отведе. Загинала съм на арената. Било е халюцинация, сън, желание, последна мисъл, преди да умра. Всички сме мъртви.

Но брат ми поклаща бавно глава, взира се в мен с познатите си очи с цвят на мед. Шейд винаги е бил красавецът и смъртта не е променила това.

– Не си мъртва, Мер – казва той, гласът му е толкова спокоен, колкото си го спомням. – Нито пък аз.

– Как? – е всичко, което успявам да изрека, и се облягам назад, за да огледам подробно брат си. Изглежда същият, какъвто си го спомням, без обичайните белези на един войник. Дори кестенявата му коса отново израства, измества военната подстрижка. Прокарвам пръсти през нея, за да се убедя, че е истински.

Но той не е същият. Точно както ти не си същата.

– Мутацията – казвам, оставяйки дланта си да докосне леко ръката му. – Убиха те заради нея.

Очите му сякаш танцуват.

– Опитаха се.

Не мигам, времето не минава, но той е тласнат към бързина, която не виждам, по-голяма дори от тази на суифтите. Сега седи срещу мен, до все още окования Кал. Сякаш се мести през пространството, отскача от едно място на друго за отрицателно време.

– И не успяха – довършва от новото си място. Сега се усмихва широко, приятно развеселен от слисания ми поглед. – Казаха, че са ме убили, казаха на капитаните, че съм мъртъв, а тялото ми – изгорено. – След още частица от секундата той седи отново до мен, появил се от нищото. *Телепортирал се е.* – Но не бяха достатъчно бързи. Никой не е.

Опитвам се да кимна, мъча се да проумея умението му, дори чисто и просто съществуването му, но усещам единствено ръцете му, които ме обгръщат. *Шейд. Жив и подобен на мен.*

– Ами другите? Мама, татко… – Но Шейд ме кара да замълча с усмивка.

– В безопасност са и чакат – казва той. Гласът му пресеква леко, завладян от вълнение. – Ще ги видим скоро.

Сърцето ми се изпълва с радост при тази мисъл. Но подобно на цялото ми щастие, цялата ми радост и цялата ми надежда тя не продължава дълго. Погледът ми попада върху въоръжените до зъби членове на Гвардията, върху белезите на Килорн, върху напрегнатото лице на Фарли и окованите ръце на Кал. Кал, който изстрада толкова много, избягвайки от един затвор, за да се озове в друг.

– Пуснете го. – Дължа му живота си, повече от живота си. Със сигурност мога да му дам някаква утеха тук. Но никой не се поддава на думите ми, дори не и Кал.

За моя изненада той отговаря преди Фарли:

– Няма да го направят. И не би трябвало. Всъщност вероятно би следвало да ми завържете очите, ако наистина искате да си свършите работата, както трябва.

Макар да е прокуден, изхвърлен от собствения си живот, Кал не може да промени същността си. Войникът все още се крие в него.

– Кал, млъквай. Не представляваш опасност за никого.

С презрително изсумтяване Кал накланя глава, посочвайки към влака с въоръжени бунтовници:

– Те, изглежда, са на друго мнение.

– Не и за нас, искам да кажа – добавям, присвила се отново на мястото си. – Той ме спаси там дори след това, което направих. И след това, което Мейвън ви причини…

– Не изричай името му. – Ръмженето му е стряскащо,

предизвиква в мен мразовита тръпка и не пропускам да забележа как ръката на Фарли се затяга около оръжието ѝ.

Думите ѝ се процеждат между стиснатите ѝ зъби:

– Независимо какво е направил за теб, принцът не е на наша страна. И няма да рискувам каквото е останало от нас, заради малкия ви романс.

Романс. Трепваме при тази дума. *Между нас вече няма такова нещо. Не и след онова, което си причинихме, и онова, което ни бе причинено. Независимо колко много искаме да има.*

– Ние ще продължим да се бием, Мер, но Сребърните са ни предавали преди. Няма да им се доверим отново. – Думите на Килорн са по-кротки, като балсам, за да ми помогне да разбера. Но очите му искрят, когато гледа Кал. Очевидно си спомня изтезанията долу в килиите и ужасната гледка на замразена кръв. – Той може да се окаже ценен пленник.

Те не познават Кал, както го познавам аз. Не знаят, че би могъл да погуби всички тях, че би могъл да избяга в миг, ако наистина поиска. Тогава защо остава? Когато среща погледа ми, той някак отговаря на въпроса ми, без да казва нищо. Болката, която виждам да се излъчва от него, е достатъчна да ми разбие сърцето. *Той е уморен. Сломен е. И не иска да се бие повече.*

Част от мен също не иска. Част от мен изпитва желание да можех да се предам на веригите, на пленничеството и тишината. Но вече съм живяла този живот в калта, в сенките, в килия, в копринена рокля. Няма да се поддам никога повече. Никога няма да престана да се боря.

Нито Килорн. Нито Фарли. Никога няма да спрем.

– Другите като нас… – Гласът ми трепери, но никога не съм се чувствала толкова силна. – Другите като мен и Шейд.

Фарли кимва и потупва джоба си с ръка:

– Списъкът все още е у мен. Знам имената.

– Мейвън също – отвръщам спокойно. Кал трепва при звука на името. – Ще използва кръвната база, за да ги проследи, и ще ги открие и залови.

Макар че влакът се люшка и тресе, лъкатушейки по тъмните релси, с усилие се изправям на крака. Шейд се опитва да ме подкрепи, но аз отблъсквам ръката му. Трябва да стоя без чужда помощ.

– Не може да ги открие преди нас. – Повдигам брадичка, чувствам пулсирането на влака. То ме наелектризира. – Не може.

Когато Килорн пристъпва към мен с овладяно и решително изражение, сините, белезите и превръзките му сякаш се стопяват. Струва ми се, че виждам зората в очите му.

– Няма.

Над мен се спуска странна топлина, топлина като тази на слънцето, макар да сме дълбоко под земята. Тя ми е позната като собствената ми мълния, посягаща да ме обвие в прегръдка, каквато не може да има. Макар да наричат Кал мой враг, макар да се боят от него, оставям топлината му да се спусне върху кожата ми и очите му да се взират с изгарящ поглед в моите.

Общите ни спомени проблясват светкавично пред мен, показват всеки миг от времето ни заедно. Но сега приятелството ни си е отишло, заместено от единственото общо нещо, което все още имаме помежду си.

Омразата ни към Мейвън.

Не е нужно да съм телепат, за да знам, че споделяме една и съща мисъл.

Ще го убия.

* На английски Heron – чапла. – *Б. пр.*

** На английски Viper – усойница, пепелянка. *Б. пр.*